COLECȚIA

Iubiri de poveste

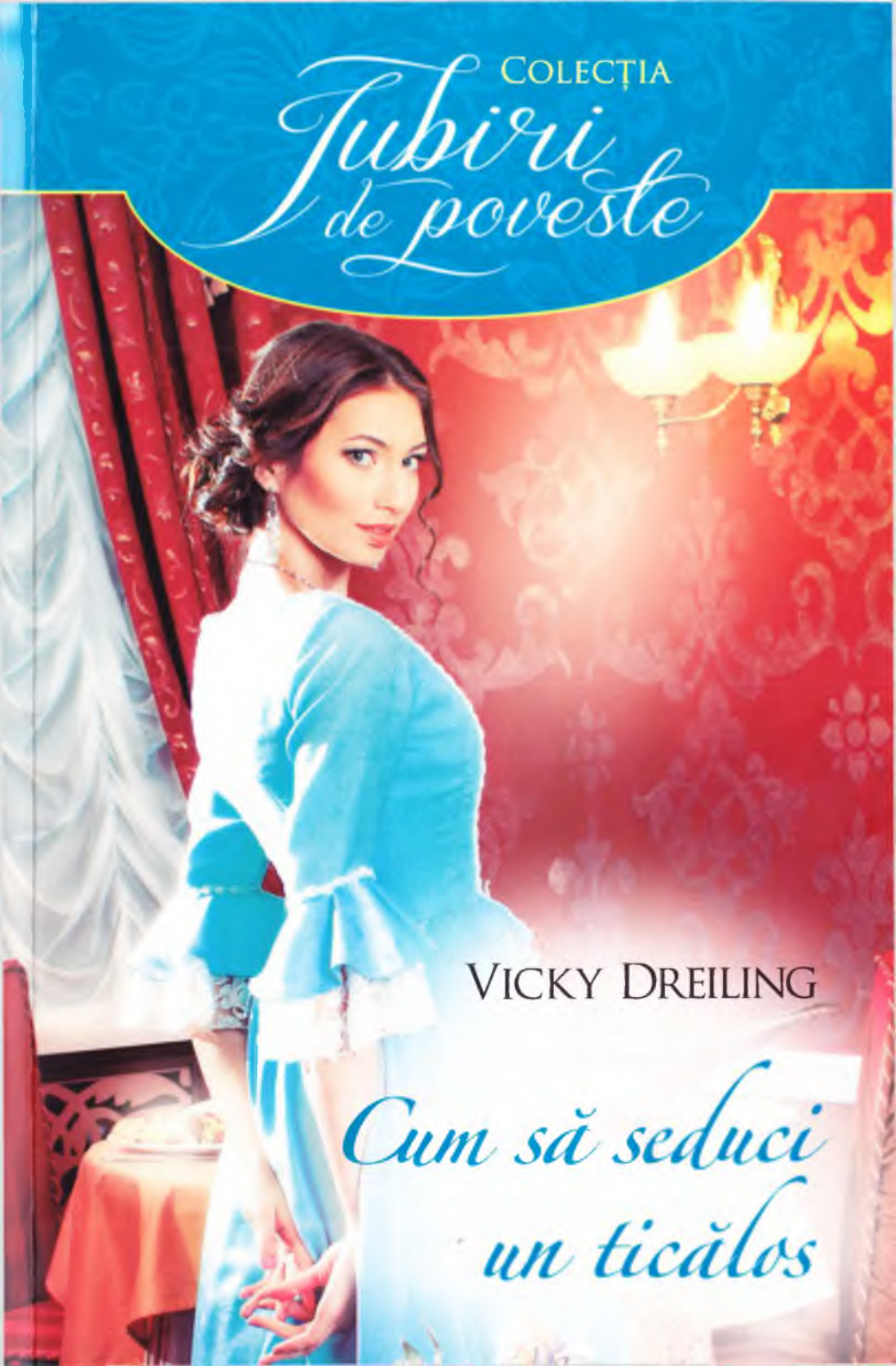

VICKY DREILING

Cum să seduci un ticălos

SERIA „CUM SĂ...“

Domnișoara Julianne Gatewick a dat de necazuri. Totul a început când cel mai bun prieten al fratelui ei, pe care îl iubește de mult în secret, a acceptat să-i fie tutore în timpul sezonului monden... doar pentru a o seduce cu un vals îndrăzneț.

Dar tocmai când toată aristocrația prezentă la bal aștepta ca Marc Darcett, conte de Hawkfield, să anunțe că ea este aleasa, contele îi dă clar de înțeles că nu este deloc interesat. În loc să se lase copleșită de umilință, Julianne face ceea ce orice tânără inteligentă și cu un excelent simț al umorului ar face. Scrie sub anonimat un ghid pentru ademenirea crailor incorigibili... care devine cea mai căutată fițuică de scandal din Londra.

Orice crai care ține la reputația lui de ticălos știe că surorile celor mai buni prieteni sunt interzise. În plus, întotdeauna a evitat tinerele inocente și mamele care vor să-și mărite fetele. Însă în ochii lui Julianne există o scânteie ademenitoare căreia contele nu-i poate rezista. Oricât ar încerca s-o respingă, își petrece zilele ascultându-i râsul cristalin și nopțile visând că o sărută până o lasă fără suflare. Este însă posibil ca bărbatul cel mai puțin dornic să se însoare să-și fi întâlnit în sfârșit perechea?

Vicky Dreiling a fost nominalizată de trei ori la Premiul RITA de Asociația Scriitorilor de Romane de Dragoste din America. Cărțile ei sunt vândute în milioane de exemplare în întreaga lume, bucurându-se de un succes remarcabil.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-1218-2
9 786063 312182
Alma

VICKY DREILING

Cum să seduci un ticălos

How to Seduce a Scoundrel
Vicky Dreiling
Copyright © 2011 Vicky Dreiling
Ediție publicată prin înțelegere cu Grand Central Publishing,
New York, New York, USA.
Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Cum să seduci un ticălos
Vicky Dreiling

Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DREILING, VICKY
Cum să seduci un ticălos / Vicky Dreiling.
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2016

ISBN 978-606-33-1218-2

I. Graal, Soft (trad.)

821.111(73)-31=135.1

VICKY DREILING

Cum să seduci un ticălos

Traducere din limba engleză
Bianca Mateescu/Graal Soft

Alma

Mamei mele, pentru că mi-a dat un jurnal când aveam zece ani și m-a încurajat să scriu.

P.S. Și asta conține pasaje obraznice. ☺

Capitolul 1

Codul de conduită al unui crai: „Virginele sunt absolut interzise, mai ales dacă se întâmplă ca respectiva virgină să fie sora prietenului tău".

Richmond, Anglia, 1817

El sosea cu întârziere, la fel ca de obicei.

Marc Darcett, conte de Hawkfield, își răsucea în mână jobenul și se plimba agale pe trotuar, îndreptându-se spre casa mamei lui. O adiere rece îi ciufulea părul și-i înțepa fața. În lumina muribundă a serii, conacul Ashdown House se înălța falnic pe malurile Tamisei.

De obicei, Hawk se gândea cu groază la acele vizite săptămânale obligatorii. De vara trecută, de când se căsătorise cel mai vechi prieten al său, mama lui și cele trei surori căsătorite ale sale deveniseră tot mai insistente în legătură cu faptul că trebuia să-și găsească o mireasă. Și nici nu se chinuiau deloc să ascundă faptul era o mare dezamăgire pentru ele. Dar era obișnuit cu asta, de vreme ce fusese mereu oaia neagră a familiei.

Totuși, în ziua aceea era nerăbdător să-l revadă pe prietenul său cel mai vechi – Tristan Gatewick, ducele de Shelbourne.

După ce majordomul îl primi în casă, Hawk își scoase mănușile și mantaua.

– Au venit Shelbourne și sora lui?

– Ducele și Lady Julianne au sosit acum două ore, zise Jones.

– Excelent.

Hawk de-abia aștepta să-i povestească prietenului său cea mai recentă escapadă deocheată de care avusese parte. Cu o seară înainte le cunoscuse pe Nancy și pe Nell, două dansatoare foarte obraznice, care-i făcuseră o propunere indecentă. Și, desigur, el nu dorise să se arate prea nerăbdător, așa că le promisese că se va mai gândi

la chestiunea aceea. Dar adevărul era că intenționa să accepte și să profite din plin de oferta lor de două la preț de una.

Jones era un bărbat foarte convențional din fire, așa că se uită cu ochi critici spre părul lui Hawk.

– Iertați-mă, milord, dar poate că ați dori să vă aranjați un pic părul.

– Serios? întrebă Hawk, prefăcându-se mirat și-și studie părul ciufulit în oglinda de deasupra măsuței din foaier. Perfect! exclamă apoi. Părul ciufulit este ultima modă.

– Dacă spuneți dumneavoastră, milord.

Hawk se răsuci spre el.

– Să înțeleg că toată lumea așteaptă deja în salonul auriu?

– Da, milord. Mama dumneavoastră a întrebat deja de mai multe ori dacă ați sosit.

Hawk aruncă o privire prin încăperea imensă și rânji la statuia enormă de lângă scară.

– Ah! Așadar, mamei mele au început să-i placă statuile înfățișând oameni goi?

Jones, care de obicei era un om foarte serios și scorțos, scoase atunci un sunet înăbușit, neîncrezător, după care își drese glasul și zise:

– Apollo a fost livrat ieri.

– Cu tot cu lira și șarpele lui, din câte văd.

Ei bine, atunci am să îi urez bun venit în familie. Cizmele lui Hawk răsunară apoi pe podeaua de marmură în carouri, în timp ce se deplasa agale spre treptele în consolă. Era un artificiu arhitectural care făcea scările să pară suspendate deasupra podelei. Se opri însă înainte de a porni spre etaj și studie statuia. Se strâmbă imediat la vederea organelor genitale minuscule ale lui Apollo și murmură pentru sine: „Bietul de el!"

Se auzi apoi sunetul de pași de la etaj, așa că ridică privirea și-l văzu pe Tristan coborând treptele acoperite cu mochetă.

– Evaluezi concurența? zise Tristan glumeț.

Hawk rânji imediat.

– Să fiu al naibii! Chiar bătrânul însurățel.

– Ți-am văzut cabrioleta de la fereastră. Tristan păși apoi pe podeaua de marmură și-l luă pe după umăr pe Hawk. Arăți de parcă abia ai căzut din pat.

Hawk ridică din sprâncene, dar îl lăsă pe prietenul său să creadă ce voia.

– Ce mai face ducesa ta?

În ochii prietenului său apăru pentru o clipă o expresie de îngrijorare.

– Doctorul spune că totul decurge bine. Mai are două luni de chin. Eliberă apoi un oftat răgușit. Mi-am dorit foarte mult un fiu, dar acum nu fac altceva decât să mă rog pentru o naștere fără probleme.

Hawk încuviință din cap, dar nu mai zise nimic.

– Lasă, bătrâne... o să vină și rândul tău într-o zi, și atunci eu o să fiu cel care te consolează pe tine.

„Ziua aceea nu va veni niciodată", se gândi Hawk.

– Și să renunț la burlăcie? Niciodată, zise el.

Tristan rânji.

– Când voi veni la nunta ta, o să am grijă să-ți amintesc că ai spus asta.

Dar Hawk schimbă imediat subiectul:

– Înțeleg că sora ta este bine?

Mama lui intenționa să o ia sub patronajul ei pe Lady Julianne în sezonul acela, cât timp ducesa văduvă era la moșia de la țară, având grijă de nora ei însărcinată.

– Julianne abia așteaptă să înceapă sezonul. Dar există o problemă, zise Tristan. Acum o jumătate de oră a sosit o scrisoare de la Bath. Bunica ta suferă iar de palpitații.

Hawk gemu. Bunica era deja faimoasă pentru palpitațiile care nu-i dădeau pace. Mai cu seamă că păreau să o răpună în cele mai nepotrivite momente. În plus, avea obiceiul de a le descrie în cel mai mic detaliu oricărui om nefericit care se afla în preajma ei. Și din cauza problemelor ei de auz, asta însemna oricine se afla la un țipăt distanță.

– Chiar în clipa aceasta mama și surorile tale discută despre cine ar trebui să călătorească la Bath, zise Tristan.

– Nu-ți face griji, bătrâne! O scoatem noi la capăt.

Nu se îndoia că surorile lui aveau de gând să fugă într-un suflet la Bath, așa cum făceau de fiecare dată când bunica lor aducea în discuție boala ei preferată. Și de obicei mergea cu ele și mama lui. Doar că de data aceasta făgăduise să aibă grijă de Julianne.

O voce arțăgoasă răsună apoi din foaierul de la etaj și-i întrerupse gândurile:

– Ai zăbovit suficient, Marc! Te așteaptă mama.

Hawk ridică privirea și o văzu acolo pe Patience[1], sora lui cea mai mare, care-i făcea semn cu degetele, de parcă ar fi fost unul dintre copiii ei răsfățați și neascultători. Biata Patience nu se ridicase niciodată la înălțimea numelui ei, și acesta era un lucru de care profitase încă din copilărie. Pe vremea aceea nu putuse rezista niciodată tentației de a o tachina. Și după cum era de așteptat, nu se putu abține nici în clipa aceea.

– O, soră dragă, nu aveam nici cea mai mică idee că ești atât de nerăbdătoare să te afli în compania mea. Dar trebuie să mărturisesc că îmi umple inima de bucurie.

Sora lui se enervă, desigur, iar asta îi făcu nările să freamete, când spuse:

– Bunica noastră se simte rău și mama e foarte îngrijorată. Nu o s-o superi și mai mult, lâncezind aici.

– Toarnă-i mamei un pahar de vin ca să-și liniștească nervii. Vin și eu într-o clipă, zise el.

Patience strânse din buze, se răsuci furioasă și aproape că mărșălui înapoi spre salon.

Lui Hawk deja îi tremurau umerii de râs când își îndreptă atenția din nou asupra prietenului său.

– Ne mai facem un pic apariția în salon după cină și apoi putem evada spre club.

– Nu cred că ar fi bine să te însoțesc. Am de gând să plec mâine în zori, zise Tristan.

Hawk ridică din umeri ca să-și ascundă dezamăgirea. Ar fi trebuit să știe că bătrânul va dori să se întoarcă imediat la soția lui. Nimic nu va mai fi la fel, de vreme ce prietenul său se însurase.

– Păi, bine atunci, să ne alăturăm celorlalți?

Începură să urce scările, și Tristan se uită spre el cu o expresie enigmatică pe chip.

– A trecut prea mult timp de când ne-am văzut ultima dată.

– Da, așa e.

[1] *Patience*, „răbdare" (în limba engleză) (n.tr.)

Ultima dată se întâlniseră în ziua nunții lui Tristan. Adică în urmă cu nouă luni. Intenționase să-i viziteze pe tinerii însurăței după o perioadă de timp potrivită, dar primise o scrisoare de la Tristan care-i dădea vestea fericită că va deveni tată. Hawk simțise că i se înmoaie picioarele.

Intrară în salon și Hawk se opri brusc. Abia dacă-i băgă în seamă pe cumnații lui care se încruntau la el de la bufetul de pe o latură a camerei. Toată atenția lui era concentrată asupra doamnei suple care ședea pe canapea, între mama lui și Hope, sora lui mai mică. Lumina lumânărilor dansa peste buclele ei negre ca abanosul. Avea privirea ațintită spre caietul pe care îl avea în poală. O, Doamne, Dumnezeule! Oare făptura aceea încântătoare era Julianne?

Ea ridică atunci ochii spre el, de parcă i-ar fi simțit privirea. Hawk evalua transformarea ei, aproape uimit de schimbările subtile care avuseseră loc de când nu o mai văzuse. În ultimele nouă luni, ușoara rotunjime a obrajilor dispăruse, accentuându-i pomeții frumos sculptați. Și chiar și expresia de pe chip îi era alta. În locul rânjetului ei neastâmpărat de altădată îl gratulă cu un zâmbet senin.

Fetița aceea dulce pe care o cunoștea de o viață întreagă devenise femeie. O femeie splendidă, care îi făcea inima să i se oprească în piept.

Vocea mamei lui îl trezi din reverie:

– Te rog, ia loc, Tristan. Marc, nu sta așa acolo, holbându-te. Vino și salut-o pe Julianne.

Patience și Harmony – sora lui mijlocie – stăteau în cele două fotolii din fața șemineului și făceau schimb de zâmbete viclene. Fără îndoială chiar în clipa aceea complotau cum să-l arunce în capcana căsătoriei. Probabil credeau că și el era la fel de înnebunit după Julianne, ca puștanii care se luptau în fiecare sezon pentru atenția ei. Însă el era doar surprins de transformarea ei.

Era foarte hotărât să-și recapete stăpânirea de sine, așa că traversă camera și se îndreptă spre ea cu pași mari. Îndoi un picior, flutură din braț și făcu o plecăciune ridicolă, care probabil nu mai fusese văzută din secolul al XVI-lea.

Când se ridică, mama lui se încruntă imediat.

– Marc, îți stă părul în toate părțile. Arăți absolut îngrozitor.

El zâmbi ca un filfizon, după care răspunse:

– O, dar îți mulțumesc, mamă.

Și în clipa imediat următoare îi atrase atenția râsul gutural al lui Julianne. Hawk își așeză pumnul în șold și ridică din sprâncene.

– Fără îndoială, o să frângi zeci de inimi sezonul acesta, Julie dragă.

Ea îl privi pe sub genele-i lungi și negre.

– Și poate chiar va reuși cineva să-mi câștige și mie inima.

Chipul Elenei din Troia reușise să lanseze la apă o mie de nave de război, dar vocea răgușită de la natură a lui Julianne ar fi putut doborî pe loc o mie de bărbați. Oare de unde naiba îi venise acest gând prostesc? Crescuse și se transformase într-o tânără doamnă superbă, dar el o văzuse întotdeauna ca pe fătuca băiețoasă care se cățăra în copaci și arunca pietricele în apă.

Hope se ridică în picioare.

– Vino și stai în locul meu, Marc. Trebuie neapărat să vezi schițele lui Julianne.

Hawk intenționa să profite la maximum de ocazie. Ani la rând o tachinase pe Julianne și o încurajase să facă năzbâtii. Se așeză lângă ea, după care rânji și bătu ușor cu degetul pe desenul de deasupra.

– Ce ai aici, neastâmpărato?

Ea îi arătă atunci o schiță în creion a monumentului Stonehenge.

– Am desenat asta vara trecută, când am călătorit cu Amy și familia ei.

– Stonehenge-ul este o sursă de inspirație, zise contesa.

Julianne dădu pagina, iar el se uită îndatoritor.

– Sunt niște bolovani foarte mari.

Julianne izbucni în râs și zise:

– Ștrengarule!

Îi aranjă zuluful din dreptul urechii și izbucni în râs, când ea îl pocni peste mână. Rămăsese aceeași Julie pe care o cunoștea dintotdeauna.

Se auziră niște pași grei la ușa salonului. Toată lumea se ridică în picioare când Lady Rutledge, mătușa Hester, își făcu apariția. De sub turbanul ei verde, decorat cu pene înalte, mijeau niște bucle cenușii mari care semănau cu niște cârnăciori. Femeia se uită o singură dată la mama lui Hawk, după care se încruntă și zise:

– O, Louisa, statuia aceea este absolut hidoasă. Dacă vrei un bărbat gol, măcar găsește unul care respiră.

Lui Hawk îi zvâcniră imediat buzele. Se străduia din răsputeri să nu râdă.

Contesa își făcu vânt cu evantaiul ca să-și răcorească chipul îmbujorat.

– Te rog ai grijă cum vorbești, Hester!

– Ce să zic! Hester îi făcu apoi cu ochiul lui Hawk. Vino aici și sărut-o pe mătușa ta, strengarule. El se ridică îndatoritor, iar ea îi șopti la ureche: Ești singurul om normal din toată adunătura asta.

– Lady Rutledge, zise Tristan și făcu o plecăciune.

Hester îl studie apreciativ.

– Shelbourne, diavol chipeș, ce ești! Am auzit că nu ai pierdut prea mult timp înainte de a o lăsa grea pe ducesa ta.

Mama și surorile lui Hawk icniră imediat auzind afirmația. Patience își drese glasul elegant:

– Mătușă Hester, noi nu discutăm despre astfel de lucruri lipsite de delicatețe.

Hester pufni și rămase cu privirea ei cunoscătoare ațintită asupra lui Tristan.

– Am auzit că ducesa ta e foarte aprigă. O să aducă pe lume copilul fără nici o problemă. Ascultă ce-ți spun.

Hawk o studie cu un zâmbet afectuos pe mătușa lui cea șireată. Poate că era o femeie excentrică, dar încercase să aline îngrijorările vechiului său prieten. Și o adora, chiar și numai pentru asta.

O conduse pe Hester la un fotoliu și se așeză lângă ea. Fundul ei mare abia dacă încăpea între brațele fotoliului. Femeia își aranjă buclele, după care ridică la ochi lornionul și o studie pe Julianne.

– Mătușă Hester, îți amintești de Lady Julianne, zise Patience rar, de parcă i s-ar fi adresat unui copil mic. Este sora lui Shelbourne.

– Știu cine este, zise Hester și coborî lornionul. Cum se face că nu te-ai măritat încă, fetițo?

Julianne se îmbujoră imediat.

– Aștept să apară domnul potrivit.

– Am auzit că ai refuzat deja zeci de cereri în căsătorie de când ai debutat. E adevărat? continuă Hester.

– Nu am ținut socoteala, murmură Julianne.

Hester pufni:

– Au fost atât de multe că nu-ți mai amintești?

Hawk observă imediat expresia tulburată de pe chipul lui Julianne, așa că interveni, încercând să schimbe subiectul:

– Am înțeles că avem o mică problemă, mamă. Bunica susține că i-a revenit boala, nu-i așa?

Mama și surorile lui protestară imediat, susținând că trebuiau să pornească de la premisa că era adevărat și că bunica lor se simțea într-adevăr rău.

– O, taci odată, Louisa, le întrerupse într-un sfârșit mătușa Hester. Știi și tu foarte bine că sora mea nu face altceva decât să cerșească atenție.

– Cum poți să spui așa ceva, Hester? rosti contesa indignată.

– Pentru că și-a făcut un obicei din asta, pufni Hester. Presupun că tu și fetele tale aveți de gând să dați iar fuga la Bath degeaba.

– Nu putem risca să nu ne ducem, răspunse Patience. Nu ne-am putea-o ierta niciodată dacă starea bunicii chiar s-ar înrăutăți.

– Ar trebui să vină ea aici în oraș, unde poate să fie aproape de familie. I-am propus să stea cu mine în casa mea, dar refuză să-și părăsească prietenele din Bath, zise Hester.

– Ei, are și ea tabieturile ei, zise Hawk și-i zâmbi mătușii. Foarte puține doamne sunt la fel de aventuroase ca tine, mătușă.

– Adevărat, zise Hester măgulită.

Contesa îi aruncă fiului ei o privire rugătoare și zise:

– Îi scrii tu lui William ca să-l informezi despre ce s-a întâmplat?

– Nu sunt sigur unde e acum, zise Hawk.

Fratele lui mai mic călătorea pe continent de mai bine de un an.

Montague, soțul lui Patience, lăsă într-un final ziarul jos.

– Cred că e timpul ca William să vină acasă și să nu mai umble brambura pe continent. Trebuie să-și aleagă o carieră și să devină un membru responsabil al familiei.

Hawk se uită la el de parcă ar fi fost o insectă lipsită de importanță.

– O să vină el singur acasă, când o să se satură de pribegie.

Sperase în sinea lui că fratele său avea să se întoarcă pentru sezonul londonez, dar William nu-i mai scrisese de peste două luni.

Montague strânse ziarul.

– Sigur ar veni acasă mai repede, dacă i-ați tăia fondurile și l-ați lăsa fără nici un sfanț.

Dar Hawk îl ignoră cu stoicism. În fond, Montague era cumnatul pe care-l simpatiza cel mai puțin dintre toți, așa că își îndreptă atenția spre mama lui.

– Păi, și cum rămâne cu Julianne? Fratele ei a adus-o până aici cu un scop... Nu ai putea să rămâi tu, mamă?

– O, nu ți-aș putea cere așa ceva, îi zise Julianne contesei. Pot să stau cu Amy sau cu Georgette. Sunt sigură că mamele prietenelor mele m-ar primi cu brațele deschise.

– Mamele prietenelor ei vor fi prea ocupate cu fiicele lor, rosti Hester cu fermitate. O voi lua pe Julianne sub patronajul meu. O să fie cea mai admirată doamnă a sezonului.

Se instală o tăcere lungă. Mama și surorile lui Hawk se priviră cu groază și nu făcură nici un efort să ascundă acest lucru. Ele crezuseră întotdeauna că Hester nu era chiar întreagă la cap. Dar el știuse dintotdeauna că mătușa lui era o femeie extrem de inteligentă – chiar dacă uneori putea fi cam grosolană.

Contesa își drese glasul și zise:

– Este foarte drăguț din partea ta, Hester dragă... dar poate că ar trebui să te gândești și cât de obositoare pot fi toate aceste evenimente sociale...

– Eu nu sunt niciodată obosită, Louisa, zise ea. O să-mi facă plăcere să o iau pe fată sub patronajul meu. E foarte frumoasă și pare și destul de plină de viață. Sunt sigură că voi reuși să o logodesc în câteva săptămâni.

Hawk se străduia să-și păstreze o expresie senină pe chip. Julianne măritată? Părea ceva foarte... foarte greșit. Știa și el foarte bine că obiceiul era ca doamnele să se mărite de tinere... dar tot nu-i plăcea treaba asta.

Tristan se uită îngândurat la Hester.

– E adevărat că acesta ar fi al patrulea ei sezon... dar căsătoria e ceva pentru toată viața. Nu vreau să o grăbesc să-și aleagă un soț.

Hester se uită la Julianne.

– Câți ani ai, fetițo?

– Douăzeci și unu, răspunse ea.

– Este majoră, dar sunt de acord că o căsătorie nu e ceva ce trebuie tratat cu prea mare ușurință, zise Hester.

Tristan se uită la sora lui și zise:

– Eu trebuie să aprob în prealabil orice atașament serios.

Julianne își dădu ochii peste cap, iar Hawk rânji. Nu putea spune că invidia vreun bărbat care era suficient de curajos ca să-i ceară lui Tristan mâna surorii lui. Bătrânul său prieten o ținuse foarte din scurt pe sora lui mulți ani de-a rândul – după cum se și cuvenea.

– Bun. Acum că s-a lămurit problema, să mergem la masă, zise Hester. Sunt hămesită.

După ce doamnele se retraseră din sufragerie, Hawk scoase vinul de Porto. Soții surorilor lui făcură schimb de priviri cu subînțeles. Tristan rămase și el tăcut, dar îi scrută cu o expresie precaută.

Montague își încrucișă pe masă mâinile mici și i se adresă lui Hawk:

– Lady Julianne nu poate să stea cu Hester. Comportamentul ei îndrăzneț și ideile sale rebele vor avea o influență negativă asupra fetei.

Hawk se întoarse și-i întâlni privirea prietenului său.

– Ai vrea să mă însoțești în birou?

Tristan încuviință din cap, după care se ridicară amândoi.

Hawk luă un sfeșnic de pe bufet, dar Montague se ridică imediat de la masă.

– Patience va rămâne aici, ca să aibă grijă de Julianne.

– Sora mea e foarte hotărâtă să se ducă la Bath, zise Hawk. Nu va putea sta liniștită până când nu va vedea cu ochii ei că bunica noastră e bine.

Să o expună pe Julianne la căsătoria îngrozitoare a surorii lui era ultimul lucru pe care și-l dorea.

– Știi foarte bine că bunica ta se preface că e bolnavă, zise Montague. Iar dacă mama și surorile tale ar refuza să se mai ducă la ea, fără îndoială asta ar pune capăt acestor prostii.

Hawk își dădu numaidecât seama că Montague încerca să profite de ocazie ca să-și țină acasă soția. Omul o întreba întruna pe Patience unde se ducea și ce făcea și o mustra fie și numai dacă vorbea cu un alt bărbat.

– Voi discuta problema asta cu Shelbourne. Domnilor, vă lăsăm să vă bucurați de vinul de Porto.

Dădu să se întoarcă spre ușă, însă vocea lui Montague îl făcu să se oprească.

– Să te ia naiba, Hawk! Cineva trebuia să-și asume responsabilitatea pentru fată.

Hawk mărșălui cu pași mari pe lângă masă și se apropie de Montague. Rămase o clipă privindu-l cu dispreț.

– Tu n-ai nici un cuvânt de spus în chestiunea aceasta. După care își coborî vocea într-o șoaptă și adăugă: Ai face bine să reții avertismentul meu.

Montague se uită urât la el, dar nu mai zise nimic. Hawk îi aruncă un zâmbet amenințător. De Crăciun, omul făcuse mai multe remarci peiorative la adresa lui Patience. Și atunci Hawk îl luase deoparte și-l amenințase că avea să-l bată măr, dacă se mai comporta vreodată nerespectuos cu sora lui.

Hawk plecă împreună cu Shelbourne și murmură, mai mult pentru sine:

– Ce ticălos nenorocit!

– Montague te detestă pentru influența ta politică, pentru avere și, desigur, pentru superioritatea ta. Se simte inferior așa că se angajează în tot felul de dispute cu tine, ca să-și dovedească sieși că e bărbat.

Hawk își dori să-l ia naiba pe Montague. Omul luptase pentru mâna surorii lui și o copleșise cu afecțiune. Dar la scurt timp după căsătorie își arătase adevărata față.

Intrară în birou. În încăpere plutea un miros pregnant de piele. Hawk puse sfeșnicul pe polița de deasupra șemineului și se aruncă într-unul din scaunele tapițate din fața imensei mese de lucru din mahon. Focul nu era aprins în vatră, așa că în cameră era destul de răcoare. Pe de altă parte, el nu folosea aproape niciodată biroul acela. Își închiriase mai multe camere la Albany, cu mulți ani în urmă. Familia lui nu fusese de acord cu decizia, desigur. Dar avusese nevoie să scape de mâna de fier a tatălui său.

Tristan se uită în jur, după care se așeză lângă prietenul său.

– Biroul acesta a rămas practic neschimbat de la moartea tatălui tău.

Tatăl său murise subit în urmă cu opt ani din cauza unui infarct, și astfel se pierduse orice șansă de reconciliere între ei doi. Ce gând prostesc! Oricum nu ar fi putut face niciodată nimic să-i schimbe părerea pe care o avea despre el.

– Tatăl tău a fost un om bun, zise Tristan. Sfaturile pe care mi le-a dat au fost neprețuite.

– Te admira, zise Hawk.

Tristan își reîntregise de unul singur averea după ce descoperise că răposatul său tată fusese un risipitor, care-l lăsase cu datorii monstruoase.

– Te invidiam pentru libertatea ta, zise Tristan.

– Eu am dus o viață ușoară în comparație cu tine.

Tatăl său nu-l lăsase pe Hawk să uite nici asta. Și, pe neașteptate, îi răsunară în minte cuvintele pe care i le spusese tatăl său cu mai bine de douăzeci de ani în urmă: „Ai măcar idee cât mă va costa să îi satisfac onoarea lui Westcott?" Dar îndepărtă acea amintire nedorită.

– Bătrâne, poate că sora ta preferă să stea cu una dintre prietenele ei, dar te sfătuiesc să spui nu, dacă vrea să locuiască la Lady Georgette. Am auzit niște zvonuri urâte despre fratele ei. Se pare că Ramsey a lăsat gravidă o slujnică.

Nici un domn respectabil nu profita vreodată de servitoarele lui.

Pe chipul lui Tristan apăru o expresie de repulsie.

– Doamne, Dumnezeule! E absolut dezgustător!

– Dacă preferi ca sora ta să nu rămână în grija mătușii mele, mai bine du-o la mama lui Amy Hardwick.

– Nu, mătușa ta are dreptate. Doamna Hardwick ar trebui să se preocupe numai de fiica ei. Tristan se încruntă, apoi continuă: Nu ar trebui să o deranjez.

Hawk se gândi imediat că Tristan se simțea probabil un pic vinovat pentru că Amy și Georgette își dedicaseră întregul sezon de anul trecut felului său neobișnuit de a face curte.

– Mătușa mea este o cotoroanță obraznică, dar, în afară de asta, e destul de inofensivă. Lui Hester o să-i facă mare plăcere să o însoțească pe Julianne prin oraș.

Tristan se uită la Hawk și zise:

– Vreau să-ți cer o favoare.

Hawk avu un presentiment ciudat. El și Tristan se cunoșteau de când erau în scutece, pentru că mamele lor fuseseră cele mai bune prietene. La Eton, el și Tristan își uniseră forțele pentru a-i evita pe băieții mai mari, cărora le plăcea să-și chinuiască colegii mai mici. Hawk își cunoștea foarte bine prietenul. Dar chiar și așa, nu avea nici cea mai mică idee ce anume intenționa să-i ceară Tristan.

Tristan inspiră adânc și zise:

– Ai putea să acționezi în calitate de tutore neoficial al surorii mele?

Hawk izbucni în râs.

– Eu, tutore? Cu siguranță, glumești.

– De îndată ce vânătorii de averi vor afla că eu am dispărut din peisaj, o să se arunce ca niște vulturi asupra lui Julianne. Nu o să mă simt liniștit dacă nu știu că are lângă ea un bărbat puternic care să o protejeze de crai.

– Dar... dar și eu sunt un *crai*, bolborosi el.

Desigur că Julianne înflorise odată cu vârsta și dintr-o copiliță băiețoasă și neastâmpărată se transformase într-o tânără femeie neobișnuit de frumoasă. Dar era sora prietenului său. Și chiar pe crai onoarea îi obliga să stea departe de surorile prietenilor.

– Ai privit-o pe sora mea crescând... la fel ca și mine, zise Tristan. Ți-e aproape ca o soră.

Hawk nu se gândise niciodată la ea ca la o soră. Pentru el fusese mereu draga lui Julie – gata oricând pentru o altă năzbâtie. Nu se săturase niciodată să o provoace să facă lucruri nepotrivite pentru o doamnă și, desigur, nici ea nu se dăduse vreodată în lături de la o provocare.

– Știi foarte bine că țin la ea, bătrâne, dar nu sunt potrivit să fiu tutorele nimănui.

– Ai avut mereu grijă de ea, insistă Tristan.

Hawk fu copleșit de un sentiment de vinovăție. Propria familie îl considera un ticălos și un crai iresponsabil – și avea toate motivele s-o facă. Nici măcar nu știa cum să-și găsească fratele pe continent. Dar era mai mult decât evident că Tristan avea încredere totală în el.

Tristan își frecă nasul și zise:

– Ar trebui să rămân la Londra și să am grijă de Julianne, dar nu pot să stau atât de mult departe de soția mea. Și, oricum aș face, aș simți că o nedreptățesc pe una din ele.

Oh, la naiba! Tristan nu-i mai ceruse niciodată o favoare. Unde mai pui că-i era ca un frate. La naiba cu tot! Chiar nu îl putea refuza.

– Fac orice pentru tine, bătrâne.

– Mulțumesc, zise Tristan. A, și mai e ceva, dar te avertizez de pe acum că n-o să-ți placă.

– O? se miră Hawk și ridică din sprâncene întrebător.

Tristan mijì ochii.

– Va trebui să renunți la aventurile tale pe toată durata sezonului.

Hawk izbucni în râs.

– Poftim?

– Ai auzit ce-am spus. Fără balerine, actrițe sau curtezane. Numește-le cum vrei, însă nu vreau să te afișezi cu târfe câtă vreme ești tutorele surorii mele.

El pufni imediat.

– Ei haide, nu e ca și când m-aș fâțâi cu o amantă prin fața surorii tale.

– Ești faimos pentru legăturile tale amoroase, zise Tristan și bătu cu degetul mare pe brațul fotoliului. Și nu de puține ori m-am gândit că-ți place reputația asta proastă pe care o ai.

Obișnuia într-adevăr să facă glume pe seama numeroaselor sale amante. Și toată lumea credea poveștile lui deocheate – inclusiv prietenii săi cei mai apropiați. Și deși era într-adevăr un crai, nici măcar el nu avea cum să se ridice – sau poate ar fi fost mai bine zis să se coboare? – la bârfele exagerate despre cuceririle sale.

– Nu pot fi de acord să trăiesc ca un pustnic, zise el.

– Nici măcar nu încerci să fii discret. Julianne te adoră. Nu vreau să fie dezamăgită.

– Bine, bine, o să am grijă să-mi țin secrete legăturile amoroase, mârâi Hawk.

– De acord, zise Tristan.

Se gândi apoi că era mai bine să uite de *ménage à trois*-ul cu Nell și Nancy. Îl cam deranja treaba asta, de vreme ce nu-și mai făcuse niciodată de cap cu două femei în același timp. Dar știa foarte bine că acea anume aventură ar fi fost un păcat pe care nu l-ar fi putut ține ascuns prea mult timp.

Tristan bătu din nou cu degetul pe fotoliu.

– Scrie-mi periodic și spune-mi cum se descurcă sora mea.

– Așa voi face, zise Hawk. Nu-ți face griji! Julianne se va obișnui destul de repede cu comportamentul direct al mătușii mele.

– Și când se naște copilul, adu-o imediat la mine acasă pe sora mea, zise și zâmbi. Tessa a rugat-o deja pe Julianne să fie nașa copilului. Ai vrea să fii tu nașul?

I se strânse inima în piept, dar se forță să râdă.

– Ai avea încredere ca un ticălos ca mine să fie naşul unui copil?

– Nu e nimeni în care să am mai multă încredere decât în tine, prietene.

Hawk îşi mută repede privirea. Ştia foarte bine că nu merita încrederea şi respectul prietenului său.

Capitolul 2

Secretele seducţiei unei doamne: „Când eşti în dubiu în legătură cu sentimentele lui, cere sfatul prietenelor tale".

A doua zi, la conacul lui Hester

Nimeni nu-i putea rezista lui Hawk. Nici măcar câinii.

Julianne izbucni în râs când cei doi câini din rasa Cavalier King Charles spaniel o abandonară pe Hester şi bucăţelele de prăjitură cu care-i hrănea. Creaturile acelea mici cu ochii mari începură să latre şi să se învârtă în jurul picioarelor lui Hawk.

Hester bătu o dată tare din palme.

– Caro, Byron! Încetaţi!

Şi atunci începură să schelălăie şi să-l atingă cu lăbuţele.

– Atenţie la cizme, zise el, după care se aplecă şi-i mângâie, ciufulindu-le blănurile lungi.

Cei doi căţeluşi se aşezară imediat în şezut şi începură să gâfâie de exaltare câinească.

– Ai reuşit să-i farmeci, zise Julianne. Sunt destul de geloasă, să ştii. De mine nu le place la fel de mult.

Hawk ridică privirea şi-i făcu cu ochiul.

– Ah, dar mie da.

Cuvintele lui o înveseliră. După ce nu îl mai văzuse nouă luni, se temuse că lucrurile ar putea fi ciudate. Cu o zi înainte fuseseră înconjuraţi de foarte mulţi oameni şi după cină îşi petrecuse aproape tot timpul închis în birou cu fratele ei. Cu toate astea, în ziua aceea i se părea că lunile în care nu se văzuseră se topiseră ca zăpada, odată cu prima căldură a primăverii.

Hester își schimbă poziția pe canapeaua roșie cu doi sfincși aurii ridicându-se din fiecare braț.

– Ia spune, nepoate, nu cumva ți-a mai rămas vreun sărut și pentru mătușa ta?

Hawk rânji, apoi își îndreptă silueta înaltă și puternică și se apropie de ea. Și, firește, câinii îl urmară. După ce îi dădu un sărut apăsat pe obrazul pudrat, femeia îl bătu ușor peste mână cu evantaiul.

– Ai lavaliera strâmbă și părul ciufulit.

Julianne zâmbi. Numai Hawk putea transforma ținuta aceea neglijentă în ceva tineresc și frumos. Ca întotdeauna, buclele lui de culoarea mahonului păreau răvășite de vânt – și știa foarte bine că asta era o consecință a faptului că îi plăcea să-și răsucească jobenul în mână, mai degrabă decât să-l poarte.

– Nu mi-ai văzut salonul de zi de când l-am renovat sezonul trecut, zise Hester. Am făcut o pasiune pentru stilul egiptean.

Hawk se plimbă prin încăpere, oprindu-se lângă o vitrină de sticlă. Apoi se uită peste umăr la Julianne, afișă un zâmbet diabolic și întrebă:

– Mumia este autentică, mătușă?

– Nu, este o reproducere, răspunse Hester. Dar pergamentele ornamentale de pe tavan sunt antichități adevărate.

Julianne își înghiți un zâmbet. Peste tot în jurul ei se aflau statuete aurii înfățișând faraoni și piramide, iar pe mesele negre erau înghesuite nenumărate urne. În plus, majoritatea pieselor de mobilier aveau picioare cu gheare. Din fericire, când sosise în dimineața aceea, Hester o condusese într-un dormitor destul de obișnuit, iar ea aproape că oftase de ușurare. Doamne, Dumnezeule, după ce văzuse salonul, chiar se temuse că va fi fost nevoită să doarmă printre mumii.

– Ia loc, te rog, îi zise Hester lui Hawk.

Câinii îl urmară imediat spre canapeaua pe care stătea Julianne. Hawk se uită la câini și le făcu semn să se așeze pe covor.

– Jos!

Cățelușii se conformară imediat și lăsară limbile lungi și rozalii să le atârne adorator.

– Se pare că mi-ai cucerit animalele de companie, zise Hester.

El se întinse lângă Julianne și zise:

– Din păcate mă tem că Byron i-a revendicat de mult iubirea lui Caro. Așa că nu am de ales decât să trăiesc cu inima frântă.

Julianne își dădu ochii peste cap, dar adevărul era că-i fusese foarte dor de glumele lui prostești. Pe timpul lunilor lungi de toamnă și de iarnă se agățase de speranța că va veni în vizită la familia ei. Nu stătuse niciodată departe de ei atât de mult. Suferise din cauza absenței lui și se temuse că poate se atașase de altcineva în acest timp. Apoi, noaptea trecută, Patience îi șoptise la ureche că spera să o poată numi „soră" în curând. Și speranțele ei înfloriseră din nou, știind că familia lui ar fi fost de acord.

Vocea lui Hawk o făcu să tresară:

– Fratele tău a plecat dis-de-dimineață, după cum plănuia?

Ea încuviință din cap.

– Mama și surorilor tale au plecat odată cu el.

Și desigur că fratele ei îi oferise tot soiul de avertismente cumplite. Dar în clipa în care o îmbrățișase de rămas-bun, înțelesese că o dădăcise doar pentru că își făcea griji pentru ea.

Hester se uită la Julianne.

– Ai vrea să servești tu ceaiul?

Ea se ridică și se duse spre locul unde era așezată tava de ceai. Hawk și câinii o urmară. Tăie o bucată mare de prăjitură, dar înainte să o poată așeza pe farfurie, el rupse o bucățică pe care o înfulecă imediat.

– Mmmm. Micul dejun... delicios.

– A trecut de mult de douăsprezece, sălbaticule, zise ea.

– Și asta e ora obișnuită de trezire pentru un gentleman bogat, zise el, după care-i făcu cu ochiul și linse o firimitură de prăjitură rămasă pe degetele lui.

Lui Julianne i se tăie respirația. Îi apăru în minte o imagine cu Hawk luându-i fața în palme. Își închipui buzele lui coborând spre ale ei. Mai mulți dintre pretendenții ei încercaseră să o sărute. Dar ea nu-l lăsase pe nici unul. Pentru că își dorise să-și păstreze toate săruturile pentru Hawk.

În timp ce turna ceaiul îi treceau tot felul de gânduri prin minte. Ea nu avea nici un pic de experiență la acest capitol, desigur. Dar îl văzuse de mai multe ori pe fratele ei sărutând-o scurt pe buze pe soția lui, Tessa. Iar săruturile lor i se păruseră ceva drăguț. Însă odată, când se întorsese în salon ca să-și ia o carte, o văzuse pe Tessa stând

în poala lui Tristan. Și atunci îi surprinsese pentru prima dată sărutându-se cu limba. Fusese atât de șocată, încât fugise înainte ca ei să-și dea seama că era acolo.

Hawk luă ceașca din mâna ei, sorbi din ea până la ultima picătură, după care o lăsă deoparte.

– Mai vrei? îl întrebă ea râzând.

– Nu, mulțumesc.

Turnă apoi o ceașcă pentru Hester și se duse să i-o dea. Femeia îi aruncă o privire tăioasă. Julianne se încordă și se întrebă dacă făcuse ceva care să o nemulțumească pe mătușa lui Hawk.

– Vino și stai lângă mine, Julianne! Hai să povestim un pic, zise Hawk.

Cățelușii îl urmară în timp ce o o conducea spre canapea. Se așează lângă ea. Câinii se înghesuiră la picioarele lui, uitându-se la el plini de speranță. El își întinse apoi picioarele lungi și asta îi atrase atenția. Purta niște pantaloni destul strâmți, care-i evidențiau coapsele puternice.

– Julie dragă, începu el.

Ea se îmbujoră imediat. Oare o observase holbându-se la el?

– Ți-a spus fratele tău că mi-a cerut să joc rolul tutorelui tău neoficial? o întrebă el cu un zâmbet strâmb.

– Da.

După ce Tristan o informase, Julianne încercase din răsputeri să nu lase să i se vadă entuziasmul. Știa că probabil mama ei nu ar fi fost de acord – dar și că nu se putea opune deciziei lui. Din câte își putuse da seama, fratele ei nu bănuia nimic despre sentimentele ei pentru Hawk. Însă mama ghicise, desigur. Și înainte de a pleca de acasă, o luase deoparte și o sfătuise să înceteze cu îndrăgostirea aceea copilărească. Din spusele ei, era calea sigură spre suferință.

Doar că Julianne avea de gând să-i demonstreze mamei sale că se înșela.

– Am promis să te escortez la baluri și la alte evenimente sociale, zise Hawk. Dar nu ai de ce să-ți faci griji. Nu am de gând să îi sperii pe toți flăcăii care venerează pământul pe care calci.

Julianne simți cum i se strânge stomacul. Oare chiar credea că îi prefera pe tinerii aceia? Trebuia să-l facă să înțeleagă că nu era adevărat.

– Nu mă interesează băieții care se holbează și se bâlbâie.

– Sunt mult prea fascinați de tine ca să prezinte vreun pericol, zise Hawk, însă o să am grijă să-i țin la distanță pe ticăloși.

– Știu că o să mă protejezi, zise ea.

În fond, avusese mereu grijă de ea, încă de când era o copilă.

Hester îi aruncă o privire de avertisment și Julianne își mușcă buza, temându-se că poate mătușa lui Hawk o considera o cochetă fără rușine.

Hawk îi aruncă mătușii sale un zâmbet leneș.

– Ai grijă să-mi trimiți o listă a tuturor invitațiilor pe care le acceptă Julianne.

– E ridicol! exclamă Hester, mult prea tare. Nu ai nici un motiv să umbli pe urmele ei ca un copoi.

Julianne inspiră adânc. „O, nu! Hester o să strice tot!"

– Dar o promisiune rămâne o promisiune, zise el și-i aranjă bucla de la ureche. Pe tine nu te deranjează, nu-i așa, Julie dragă?

Ea clătină din cap, după care și-l imagină stând tolănit pe o parte lângă ea, sub un baldachin de ramuri înfrunzite. Și-l închipui apoi trăgând-o ușor de șuvița aceea și zicându-i: „Vreau să te sărut".

Dar reveria aceea se mistui ca un balon de săpun, odată cu sunetul vocii lui.

– Bun. Acum o să vă las pe voi, doamnele, să vă beți ceaiul și să pălăvrăgiți.

Se ridică instinctiv odată cu el.

– Chiar trebuie să pleci atât de repede?

– Mă tem că da. *Au revoir.* Părăsi salonul, cu Caro și Byron lătrând și alergând pe urmele lui.

Julianne oftă melancolic și se așeză la loc pe canapea.

– N-o să pui niciodată mâna pe el dacă ești atât de deschisă.

Vocea lui Hester o făcu să tresară.

– Nu... nu cred că știu ce vrei să spui cu asta.

– Ba sigur că știi. Nu faci decât să pară și mai evidente sentimentele tale delicate.

Julianne se înfioră. Mama îi spusese același lucru. Dar pur și simplu nu se putea abține. Îl iubea.

Hester o studie o clipă îndelungată, după care zise:

– Ai nevoie de niște lecții de *amore.*

Julianne o privi precaută, neștiind la ce anume se gândea.

– Ești foarte amabilă, dar nu aș vrea să abuzez de bunătatea ta.

Se îndoia că excentrica Hester i-ar fi putut oferi vreun sfat folositor și spera din tot sufletul ca femeia să uite subiectul.

– Prostii! Aș fi fericită să te învăț câteva lucruri, zise Hester.

Fiind musafiră în casa ei, Julianne știa că nu o putea refuza, fără să o insulte indirect. Așa că își aminti că ar trebui măcar să asculte ce avea de spus.

Hester îndreptă lornieta spre ea și zise:

– Dacă vrei să-l prinzi pe nepotul meu, atunci va trebui să te folosești de toate vicleșugurile tale.

Julianne nu știa dacă posedă astfel de „vicleșuguri". Dar poate că va putea învăța câteva.

– În primul rând, trebuie să concepem un plan de seducție, zise Hester.

Julianne încremeni. Mama sa insistase întotdeauna că trebuia să-și protejeze virtutea cu orice preț.

– Ăăăă... dar asta nu ar fi ceva neadecvat?

– Scumpa mea, eu m-am căsătorit, m-am culcat și am îngropat cinci soți. Te asigur cu mâna pe inimă... calea spre inima unui bărbat începe din partea de jos a trupului lui.

Julianne simți că îi iau foc obrajii. Nu era de mirare că Lady Hawkfield se îndoise că ar fi o idee bună s-o lase în grija lui Hester.

– Îți văd îmbujorarea, fetițo, zise Hester. Dar ascultă-mă bine! Singura modalitate de a îmblânzi un crai este aceea de a-l convinge că îl vei face mai fericit decât o curtezană în patul conjugal.

Exprimarea directă a lui Hester o făcu să se crispeze.

– Dar cum rămâne cu iubirea?

– Mai întâi apare dorința, apoi căsătoria, îi zise Hester.

Julianne coborî genele, încercând să-și ascundă repulsia. În comparație cu visurile ei romantice, felul în care descria Hester curtarea i se părea... ei bine... dezgustător.

Cu siguranță nu era greșit să tânjească după declarații de iubire veșnică. Se îndrăgostise de Hawk de la vârsta fragedă de opt ani. Și în anul următor murise tatăl ei. În vara aceea, Hawk sosise la moșia familiei ei, iar tachinările lui îi alinaseră suferința. Îl adorase încă de pe atunci. Iar apoi dansase cu ea, când își făcuse ieșirea în societate la șaptesprezece ani. În noaptea aceea se îndrăgostise de el nebunește și, în fiecare noapte de atunci, nu visase la nimic altceva decât să se mărite cu el.

Hawk nu mai dansase cu ea din noaptea aceea, dar știa că el o considera prea tânără. Așa că așteptase ca ea să mai crească. Era sigură de asta. Aproape sigură. Și nu avea de gând să renunțe la visurile ei. Pentru că gândul de a avea orice altceva decât iubirea lui o înspăimânta dincolo de orice rațiune.

– E, haide, haide, nu ai de ce să fii atât de dezamăgită, zise Hester. Trucul este să faci astfel încât pasiunea unui bărbat să crească încet, dar sigur.

Auzind promisiunea unei sugestii practice, Julianne ridică privirea, plină de speranță.

– Prima ta sarcină e aceea de a-ți exersa privirea de vino-ncoace. Adică de a folosi în avantajul tău ochii aceia mari și albaștri.

Julianne inspiră adânc, imaginându-și-l pe Hawk căzând într-un genunchi în fața ei. Îl putea vedea deja cu ochii minții, implorând-o să-l facă cel mai fericit bărbat din lume.

– Fir-ar să fie, fetițo! Arăți ca un cățeluș îndrăgostit. Prefă-te că încerci să-l ademenești în budoarul tău.

– Dar eu n-aș face niciodată așa ceva!

Oh, sfaturile lui Hester erau cu adevărat îngrozitoare! Nu trebuie să mai asculte nici măcar un singur cuvânt din ce spunea femeia!

Hester pufni imediat:

– Bineînțeles că nu trebuie să faci asta efectiv. Dar trebuie să-i transmiți din priviri că îl găsești acceptabil.

Julianne își împreună mâinile strâns. Mama ei ar fi leșinat pe loc, dacă ar fi știut că Hester o sfătuia să se comporte ca o femeie ușoară.

– Suferi de o iubire neîmpărtășită. Și trebuie cu orice preț să eviți să arăți asta! zise cu fermitate Hester. Dacă este sigur de sentimentele tale, nu mai există nici o provocare pentru el.

– Dar dacă mă prefac că nu-mi pasă, s-ar putea să creadă că sunt indiferentă.

– Nu trebuie să-i arăți că ai sentimente față de el. Pentru un crai, nu există nimic pe lume mai de temut decât perspectiva căsătoriei. Craidonii țin foarte mult la libertatea lor... și la amantele lor.

Julianne coborî privirea în poală, încercând să ascundă durerea care-i săgeta inima. Auzise și ea zvonurile despre amantele sale, dar refuzase să creadă că era un desfrânat, așa cum lăsau de înțeles toți ceilalți oameni.

– Fața ta este ca un indicator, fetițo. Nepotul meu are treizeci și unu de ani. Crezi că e virgin?

Și în clipa aceea se simți copleșită de nefericire. Știuse desigur că existaseră alte femei, dar încercase din răsputeri să nu se gândească prea mult la asta. Pentru că nu putea îndura ideea că el ar fi atins și ar fi sărutat o altă femeie.

– Ascultă aici! Bărbații sunt creaturi pasionale, zise Hester. Așa sunt ei plămădiți. O să înveți și tu asta cu timpul, fetițo. Nu trebuie decât să-l ademenești cu promisiunea farmecelor tale senzuale.

Julianne o privi îngrozită.

– Dar nici măcar nu știu dacă am vreun farmec senzual.

Hester chicoti.

– Draga mea, farmecele tale sunt evidente oricărui bărbat care are ochi și capacitatea de a vedea. Dar trebuie să te străduiești să-i păstrezi interesul dincolo de desfătarea vizuală.

– Și cum ar trebui să reușesc asta, dacă nu am nici cea mai mică idee ce să fac?

– Uită-te la el plină de dorință și tachinează-l. Dar când încearcă să se apropie și să alerge după tine, ține-l la distanță. Făcând asta o să-i atâți focul pasiunii... dacă înțelegi ce vreau să spun.

Julianne nu și-l putea închipui pe Hawk alergând după ea. Sau după oricare altă femeie, de fapt. Adevărul era că femeile erau cele care se țineau scai de el.

– Dacă îți joci bine cărțile, o să-ți mănânce din palmă, zise Hester și strânse pumnul. Dacă nu știai, Anne Boleyn l-a ținut ani în șir pe Henric al VIII-lea într-o lesă a dorinței.

„Și în cele din urmă s-a ales cu capul tăiat pentru strădania sa", se gândi Julianne.

– Ei bine, îl vrei sau nu, fetițo? o întrebă Hester fermă.

Nu avea de gând să joace astfel de jocuri dezgustătoare cu bărbatul pe care-l iubea. Sfaturile lui Hester semănau mai degrabă cu lecțiile pentru o curtezană. Julianne ridică bărbia sfidător. Însă nu se dovedi suficient de curajoasă pentru a-și exprima obiecțiile.

Hester îi aruncă o privire de cunoscătoare.

– Ești hotărâtă să-l cucerești prin metodele tale. Nu-i nimic... îți vei aminti sfaturile mele când vei fi pregătită să le urmezi.

*

În seara următoare, Hawk se plimba de colo-colo prin salonul egiptean înghesuit, așteptându-le pe mătușa lui și pe Julianne. Mai devreme în acea zi, Hester îi trimisese lista de invitații pe care le va accepta Julianne în săptămâna aceea – exact cum ceruse el.

Se gândise foarte mult cum să procedeze în noua sa calitate de tutore, dar în cele din urmă ajunsese la concluzia că Julianne nu avea nevoie ca el să-i urmărească fiecare mișcare. Era o fată bună și nu ar fi făcut niciodată ceva nepotrivit. Plănuia să le escorteze pe Julianne și pe mătușa lui în noaptea aceea, dar pe viitor avea de gând să-și facă apariția doar atât cât să se asigure că totul era în ordine și apoi să-și facă ieșirea grăbit.

Ușa salonului se deschise cu un scârțâit ușor, ca o șoaptă. Hester o închise și mărșălui spre el într-un nor de fuste violet. Purta un turban de prost gust, incrustat cu perle, din vârful căruia se ondulau mai multe pene de struț înalte.

– Trebuie să vorbesc cu tine înainte să vină Julianne.

– Păi, unde este? întrebă Hawk.

– Își schimbă rochia.

Oh, să-l ajute Dumnezeu.

– De ce?

– Pentru că este femeie, zise Hester, după care îl măsură din cap până-n picioare. Fratele ei a spus că nu vrea s-o zorească să se mărite, dar eu m-am mai gândit un pic la chestiunea asta. Toată lumea știe că este exagerat de protector cu ea. Încă o mai consideră o fetiță, pentru numele lui Dumnezeu! Cred că încearcă să o descurajeze, pentru că nu poate recunoaște că e deja o femeie în toată firea.

– Mătușă, se va căsători când va fi pregătită s-o facă, zise Hawk.

– E mai mult decât evident că nici tu nu vrei să o ajuți în privința asta, zise Hester. Așa că sarcina asta cade pe umerii mei.

– Poftim?

„O, Doamne!" Mătușa lui deja se vedea jucând rolul de pețitoare.

Hester se bătu ușor cu degetul pe bărbie.

– Îmi închipui că ar prefera un flăcău tânăr cu o fire plăcută... dar mă tem să nu fie mai târziu dezamăgită. I s-ar potrivi mai bine un domn cu ceva mai multă experiență. Tinerii habar nu au cu ce se mănâncă o femeie. Tind să apese pe trăgaci prea devreme, dacă înțelegi ce vreau să spun...

„O, la naiba!"

– Mătușă Hester...

– O, taci din gură! Știi și tu că-i adevărat! Desigur, bărbatul potrivit nu trebuie să fie nici trecut de treizeci și nouă de ani. Cei mai bătrâni de atât tind să se ofilească repede.

Chiar nu mai putea îndura să asculte un singur cuvânt din turuiala obscenă a mătușii lui.

– Poate ar trebui să te duci să vezi dacă e gata Julianne.

Se deschise ușa. Ușurat că Julianne își făcuse apariția așa repede, zise:

– A, iată că a sosit!

– Îmi cer mii de scuze! Am întârziat foarte mult, zise Julianne.

Purta o rochie dintr-o țesătură diafană peste o jupă rozalie, feciorelnică. Era întruchiparea unei tinere doamne virtuoase.

Hawk traversă încăperea și făcu o plecăciune deasupra mâinii ei înmănușate. Ridică apoi privirea și observă că se îmbujorase.

Avea de gând să descurajeze planul mătușii lui de a face pe petitoarea. Julianne era într-adevăr femeie... dar una foarte tânără. Refuzase deja mai multe cereri în căsătorie și suspecta că îi plăcea destul de mult să fie frumoasa balului. La naiba cu societatea și cu regulile ei! Avea tot dreptul să se bucure de tinerețea ei cât mai mult timp posibil.

Julianne se jucă agitată cu medalionul care îi atârna pe piept, deasupra corsajului, și gestul acela îi atrase atenția imediat.

– E o bijuterie nouă? o întrebă el.

– Mi l-a dăruit tata cu mult timp în urmă, zise ea și deschise medalionul.

Hawk înghiți apăsat, când îi arătă portretul în miniatură al tatălui ei. Al tatălui care o ignorase toată viața, pentru că nu fusese al doilea fiu moștenitor pe care și-l dorise mult timp. Aparent, ticălosul acela risipitor știuse din când în când să-și arate bunătatea față de soția, fiul și fiica lui. Însă doar cât să-i lase să spere că se va schimba. Din păcate, asta nu durase niciodată prea mult.

– Am mai purtat doar o singură dată medalionul acesta, zise ea și lăsă ochii în pământ.

Și în clipa aceea se pomeni dorindu-și să-i ofere cea mai scumpă bijuterie, pentru a înlocui fărâma aceea de afecțiune pe care i-o aruncase tatăl ei cu mult timp în urmă.

– E neasemuit de frumoasă, nu crezi? bubui vocea lui Hester în spatele lor. Prezic că toți domnii de la bal îi vor cădea la picioare.

Julianne închise medalionul și zise:

– Voi încerca să nu calc peste cadavrele lor întinse pe jos, în drum spre ringul de dans.

Hawk chicoti. Era aceeași Julianne veselă pe care o cunoștea dintotdeauna.

– Așa te vreau, fata mea!

„Fata mea." Cuvintele îi răsunară în minte lui Julianne pe toată durata călătoriei cu trăsura. Și continuă să le savureze și după ce intrară în conacul în stilul renascentist al lui Palladio al familiei Beresford și își croiră drum spre sala de bal de la etaj. În timp ce așteptau să fie anunțați, Hawk îi zâmbi, făcându-i inima să se topească. După aceea Hester invocă oboseala și se îndreptă spre scaunele ocupate de matroane și de fetele care stăteau pe margine.

Hawk o conduse pe Julianne prin sala de bal și observă că zeci de perechi de ochi îi studiau. O privire aruncată prin încăpere o făcu să remarce că mai multe doamne îi urmăreau îmbufnate. Pisicile acelea geloase nu aveau decât să se încrunte. Pentru că în noaptea aceea ea se afla la brațul celui mai chipeș gentleman din sala de bal. Și până la sfârșitul nopții, spera să-l facă să tânjească după ea la fel de mult cum tânjea ea după el.

Își mută privirea spre el. Din profil, sprâncenele întunecate și pometii proeminenți îi confereau un aer strengăresc. Îi cunoștea extrem de bine trăsăturile, desigur. Dar de fiecare dată când îl privea, era fermecată de el.

Hawk se întoarse și-i întâlni privirea, iar buzele lui pline se curbară, cu o urmă de amuzament, după care își îndreptă din nou atenția spre mulțimea din jur.

Participase la mai multe baluri decât își putea aduce aminte. Dar în noaptea aceea, magia părea să plutească în aer. De obicei nu prea era atentă la decorul din jur. Însă în clipa aceea observa fiecare detaliu. Un șir de rafturi, așezate în scară și acoperite în serj stacojiu, susținea zeci și zeci de vaze de cristal pline cu flori de seră. Metri întregi de draperii roșii acopereau șemineul imens și se revărsau ca o cascadă peste lambriurile aurii de pe pereți. Jură să nu uite niciodată ambianța aceea romantică.

Julianne își strânse ușor degetele pe brațul lui. Căldura trupului lui o făcu să se simtă tulburată.

„Te rog, Doamne, fă-l să mă ceară în curând de soție!"

Pe măsură ce se apropiau de ringul de dans, i se tăie respirația. Spera din tot sufletul că o va ruga să danseze cu el următorul dans. O oglindă aurie imensă reflecta minunat mișcările cuplurilor care se învârteau și se îndepărtau în pași de dans complicați. Deasupra lor, lumânările licăreau ca niște stele printre cristalele în formă de lacrimă ale unui candelabru enorm. Speră că Hawk se va opri să privească perechile de dansatori, însă el o conduse spre un alcov unde trona un bust mare al lordului Beresford.

Hawk se uită apoi spre un tânăr deșirat care trecea pe lângă ei. Flăcăul slăbănog o privi și aproape că se împiedică de picioarele lui mult prea mari.

– Iată un flăcău absolut inofensiv, zise Hawk. Dă-mi voie să te conduc la el. O să-i sugerez că ar trebui să te invite la dans.

Julianne se îmbujoră.

– Nu am nevoie de ajutorul tău.

– Nu vrei să dansezi? o întrebă el pe un ton tachinator.

Părea clar că nu avea nici cea mai mică intenție să o invite la dans. Se simțea jignită, așa că îi dădu drumul la braț și zise:

– Mă duc să-mi caut prietenele.

Dar nu apucă să facă decât un singur pas, pentru că el o prinse de braț și o trase înapoi spre el.

– Nu așa de repede, zise el. Spune-mi ce am făcut de te-ai supărat așa.

Julianne refuză să se uite la el, însă zise pe un ton înțepător:

– Este evident că tu crezi că nimeni nu vrea să danseze cu mine, în afară de niște băieți neîndemânatici.

El pufni batjocoritor:

– Din clipa în care am intrat în sala de bal, am văzut zeci de domni uitându-se la tine. Și unii dintre ei au reputații proaste. Stai departe de ei!

Îi vorbise pe un ton destul de aspru. Se gândi că poate era gelos pe acei bărbați.

– Așa voi face, zise ea.

– Cum? Fără să te contrazici cu mine?

Îi dădu drumul și se prefăcu că se clătina.

Purtarea lui o nedumerea complet. Păruse extrem de serios mai devreme. Și apoi, dintr-odată, făcea o glumă. Pe de altă parte, avea obiceiul de a râde de orice. Își spuse că așa era firea lui și că făcea parte din farmecul său. Dar tot se simți ușor neliniștită.

Cineva o strigă. Prietenele ei, Amy Hardwick și Lady Georgette Danforth, se apropiau. În spatele lor venea Lordul Ramsey, fratele mai mare al lui Georgette. Julianne inspiră adânc. Le va cere părerea prietenelor ei, de îndată ce vor putea discuta în intimitate.

Când prietenele ei ajunseră la ea, Julianne sărută aerul din dreptul obrajilor lor.

– O, Doamne, nu v-am văzut de-o veșnicie!

– Mi-a fost dor de tine, zise Amy. Scrisorile nu pot înlocui bucuria de a fi împreună.

Ochii albaștri ai lui Georgette începură să strălucească după ce se îndepărtară de cei doi domni.

– Se pare că l-ai cucerit pe Hawk.

– O, nu tocmai, zise Julianne în șoaptă. O să fie tutorele meu în acest sezon.

Prietenelor ei li se tăie răsuflarea.

– O, dar e minunat! murmură Amy entuziasmată.

Georgette se aplecă mai aproape de ea și șopti:

– Am văzut cum se uita Hawk la tine. Suspectez că o să-ți facă anticameră toată noaptea.

– O să te ceară în căsătorie anul acesta. Sunt sigură! spuse Amy.

Georgette rânji.

– În fond cum ți-ar putea rezista?

Julianne se uită peste umărul ei la Hawk. Ramsey tocmai îi spunea ceva. În mod ciudat, Hawk îi aruncă lordului o privire de gheață, după care își mută atenția spre alți trei domni. Julianne își propuse să nu se mai gândească la reacția neobișnuită pe care o avusese la ceea ce-i spusese Ramsey și se întoarse spre prietenele ei.

– Am nevoie de sfatul vostru.

Le descrise celor două comportamentul derutant al lui Hawk, și gropițele din obrajii lui Georgette se adânciră imediat, când zâmbi larg.

– Cred că și-a dezvăluit din neatenție sentimentele pentru tine.

Julianne își frecă mâinile.

– Păi, și atunci de ce a făcut totul să pară o glumă?

– Nu e sigur de afecțiunea ta, așa că a preferat să te tachineze, zise Amy.

Julianne își dădu seama că prietena ei avea dreptate.

– Mă tachinează de ani întregi... Poate că în tot timpul acesta nu a făcut altceva decât să aștepte un semn de la mine.

– Trebuie să-i dai de înțeles că l-ai accepta ca pretendent, zise Amy.

Georgette clătină din cap.

– Ba nu. Trebuie să-l facă și mai gelos, dansând cu alți domni.

– Nu sunt de acord, zise Amy. Ar fi crud din partea ei să-l rănească. S-ar putea să tragă concluzia că nu-i pasă de el. Și atunci totul ar fi pierdut.

Georgette oftă din toți rărunchii.

– Of, de ce trebuie să fie atât de complicate chestiunile inimii?

– Pentru că dragostea ne face vulnerabili, zise Amy. Și toți vrem să ne protejăm inimile. Dar cred că e de două ori mai greu pentru domni, din cauza mândriei lor.

– E o minune că mai reușește cineva să se căsătorească, bombăni Georgette.

Julianne se uită din nou spre Hawk. Tocmai se întorcea spre prietenele ei, când îl surprinse pe Ramsey studiind-o. Ochii lui străluciră când își coborî privirea. Omul acela îngrozitor se holba la pieptul ei!

Își mută privirea, însă își dădu seama că pierduse o parte din conversația prietenelor ei.

– Ar trebui să-și exprime interesul pentru Hawk și să-i pună întrebări, ca să poată să-l cunoască mai bine, spunea Amy.

Julianne se încruntă când auzi asta.

– Dar îl cunosc de o viață.

– Mă îndoiesc că ți-a împărtășit cele mai întunecate secrete ale sale, zise Amy.

Georgette pufni imediat:

– Ce secrete întunecate? Este un cuceritor și un crai. Pe el nu-l neliniștește nimic. Nu ești de acord, Julie?

– Păi, nu cred că l-am văzut vreodată perpelindu-se pentru ceva. Chiar și după înmormântarea tatălui său, a încercat să înveselească pe toată lumea. Oftă. Are talentul de a face oamenii să râdă, chiar și în clipele cele mai grele.

Ochii verzi ai lui Amy se făcură cât cepele.

– Atenție. Lordul Ramsey vine spre noi, șopti ea.

Julianne tresări. Oh, Doamne! Nu mai suporta să se uite la el, după ce-l văzuse holbându-se la pieptul ei.

– Tata l-a obligat să mă escorteze, mârâi Georgette. Cred că a intenționat să-l pedepsească pe Henry. Dar, desigur, mama n-a vrut să-mi spună de ce a dat de necaz.

– Se apropie, zise Amy.

Când ajunse lângă ele, Ramsey făcu o plecăciune și zise:

– Lady Julianne, ești ca soarele de strălucitoare.

– Atunci sper că nu vezi pete, mormăi ea.

Georgette pufni.

Râsul gutural al lui Ramsey pluti în jurul ei, îi produse fiori pe șira spinării și o făcu să nu se mai simtă în largul ei. După aceea privirea lui rătăci mai jos pe trupul ei, de parcă ar fi dezbrăcat-o. Simți cum i se înroșesc urechile de indignare.

– Îmi acorzi onoarea următorului dans? o întrebă Ramsey.

Dar chiar în timp ce vorbea Ramsey, Hawk apăru lângă ea.

– Julianne, cred că acesta este dansul nostru, zise el.

„Dansul nostru." Julianne le zâmbi prietenelor sale și îi lăsă evantaiul ei lui Georgette. Simțea că plutește în timp ce Hawk o conducea spre ringul de dans.

Hawk scrâșni din dinți, când o conduse pe Julianne. Îi venise să-i zdrobească fața lui Ramsey, după ce îl surprinsese pe ticălos studiindu-i trupul lui Julianne.

Nu avusese de ales decât să o salveze de nemernicul acela libidinos. Ramsey avea treizeci și șase de ani, dar era mult prea bătrân pentru o fată nevinovată precum Julianne. În plus, știa mult prea multe despre caracterul lui odios ca să-l lase să se apropie de ea.

În clipa în care păși pe ringul de dans, orchestra cântă primele note ale unui vals. Julianne întredeschise ușor buzele de emoție.

Hawk se uită în ochii ei albaștri uimiți.

– Presupun că știi pașii.

Ea încuviință din cap, iar asta îi făcu buclele lucioase să se legene ușor.

– Da.

El ridică mirat din sprâncene.

– Și fratele tău e de acord?

– Nu ar avea nimic de obiectat să dansezi vals cu mine.

Hawk nu era tocmai sigur de asta, dar în clipa aceea era oricum prea târziu. Îi luă mâna înmănușată într-a lui și îi cuprinse talia subțire. Când ea nu făcu nici o mișcare, se aplecă spre ea și-i șopti:

– Pune cealaltă mână pe umărul meu.

Julianne tresări și se conformă imediat.

– Nu ai dansat niciodată vals, zise el.

– Fratele meu este exagerat de protector. E absolut ridicol!

Muzica se dezlănțui. Hawk făcu pașii mici de dragul ei, apoi o surprinse uitându-se în jos la picioarele ei.

– Uită-te la mine!

Ea ridică genele și-l privi cu un zâmbet răutăcios.

– Ești prudent pentru că ți-e teamă că o să te fac de rușine.

– Asta e o provocare? întrebă el.

Și înainte să aibă timp să-i răspundă, o răsuci în piruete mari și dramatice.

De pe buzele ei întredeschise ieși un hohot de râs cristalin.

– O, e absolut minunat!

Valsase cu mai multe femei decât își putea aminti. Și toate îi spuseseră că dansa ca un înger. Dar nici una dintre ele nu arătase o astfel de exuberanță sinceră. Pe de altă parte, pentru ea era prima dată când dansa vals. Așa că era normal să i se pară ceva special, spre deosebire de celelalte femei blazate cu care dansase.

Parfumul ei floral pluti spre el. Hawk se uită în ochii ei albaștri și strălucitori și se pomeni dorindu-și ca ea să nu se lase niciodată pradă cinismului, atât de obișnuit printre membrii înaltei societăți.

– Un penny pentru gândurile tale, zise ea.

El scoase un oftat dramatic.

– Sunt distrus aflând că gândurile mele valorează atât de puțin.

– Nu pot să fiu sigură cât valorează, până nu mi le împărtășești, zise ea.

Vocea ei răgușită de la natură îl fascinase întotdeauna.

– S-ar putea să te șochez.

Julianne îi aruncă un zâmbet obraznic și zise:

– Poți să încerci.

Îi făcea plăcere să o tachineze.

– Ar trebui să mă plătești ca pe un rege ca să afli gândurile mele din acest moment.

– Și cât înseamnă asta?

– O mie de lire sterline.

– O, atunci trebuie să fie într-adevăr ceva foarte șocant.

– Tocmai de aceea am pus un preț atât de mare.

„Pentru că nu îndrăznesc să recunosc că te găsesc absolut fermecătoare în noaptea asta."

În ochii ei apăru o sclipire năzdrăvană.

– Și dacă aș plăti prețul cacealmalei tale?

– În cazul acesta, ar trebui să măresc prețul de patru ori, zise el și o roti din nou în piruete complicate.

Julianne izbucni în râs, când Hawk evită cu delicatețe să se ciocnească cu o altă pereche.

El îi făcu atunci cu ochiul. Fusese mereu o fetiță destul de obraznică și firește că familia ei susținuse că asta se datora influenței lui nefaste. Dar îl impresionă cât se arăta de entuziasmată de primul ei vals.

Perechile de dansatori care se învârteau în jurul lor dispărură ca în ceață. Ochii ei albaștri străluceau minunat și se pomeni vrăjit de genele ei lungi. Treptat, îi dispăru zâmbetul și întredeschise ușor buzele. În clipa aceea deveni mult prea conștient de curba subtilă a taliei ei și ceva în el se schimbă.

Pe măsură ce muzica se apropia de sfârșit, el își încetini pașii până la ultima notă muzicală. Îi bubuia sângele în urechi, asurzindu-l. Nu putu să-i dea drumul imediat, așa că o mai ținu în brațe o clipă. Era doar vag conștient că alte perechi de dansatori treceau pe lângă ei. Inima îi bătea cu putere în piept, când se uita la gura ei excitantă.

Aerul dintre ei se încinse și începu să sfârâie, amintindu-i de calmul sufocant de dinaintea unei furtuni de vară. Un gând interzis îl străfulgeră.

„Te vreau."

În sala de bal se așternu o tăcere nefirească și asta îl făcu să-și mute atenția spre ce se întâmpla în jur. Se uită în oglinda din spatele lui Julianne și își dădu seama șocat că toate celelalte perechi părăsiseră ringul de dans. Simți furnicături pe ceafă, așa că întoarse capul. În jurul lor se adunase o mulțime uriașă. Toată lumea se holba la el și la draga de Julie.

Apoi mulțimea începu să aplaude frenetic.

Capitolul 3

Codul de conduită al unui crai: „Pentru a evita capcana căsătoriei, minte fără nerușinare".

Ca prin ceață, Hawk o conduse pe Julianne în afara ringului de dans. Era uluit și-și simțea inima bubuindu-i în piept. Ce naiba se întâmplase?

Își pierduse capul din cauza micuței Julie.

Mulțimea se strângea tot mai tare în jurul lor. Toată lumea vorbea în același timp și destul de tare în timp ce ei își făceau loc să iasă.

– Ai văzut cum se uita la ea?

– Doamne, Dumnezeule! Am crezut că o s-o sărute.

– Aproape că m-am topit numai privindu-i.

– Vai mie, zise Julianne cu voce tremurătoare.

– Continuă să mergi, murmură el.

„La naiba! La naiba cu tot!" Jumătate din înalta societate îl văzuse ținând-o în brațe pe Julianne și uitându-se în ochii ei ca unul dintre numeroșii ei pretendenți amorezați. „La naiba! La naiba! La naiba!"

Cu toată inocența ei, reușise cumva să-l încânte.

Fusese prins în mrejele ei. Aceasta era singura explicație plauzibilă pentru prostia lui. Ba nu, era mai rău decât atât. Mult mai rău. Dorința îi inundase venele, dorința pentru sora celui mai bun prieten al lui. Dar era tutorele ei, pentru numele lui Dumnezeu! Era ceva nepermis.

Se uită la Julianne pe furiș. Expresia visătoare de pe chipul ei îl făcu să se simtă ca un nemernic. În mod clar era încă sub vraja primului ei vals și probabil nici nu înțelegea semnificația celor întâmplate.

Dacă blestematele de ziare de scandal făceau vreo aluzie la logodnă, ar fi dat amândoi de belea. Cum naiba i-ar fi putut explica asta vreodată lui Tristan?

„Prost! Al naibii idiot!"

Trebuia să facă ceva pentru a schimba cursul evenimentelor. O văzu pe mătușa lui stând sprijinită de perete și înțelese imediat că trebuia să o lase pe Julianne cu ea. După aceea se putea retrage

în salonul rezervat jocurilor de cărți și râde de orice posibile glumițe făcute de alți domni pe seama lui.

Capetele se întoarseră după el pe măsură ce o conducea prin mulțime. Scrâșni din dinți și ignoră privirile care-i ardeau ceafa.

Însă nu apucară să ajungă prea departe, pentru că Amy Hardwick și Lady Georgette le tăiară calea. Expresiile exaltate de pe chipurile lor nu aduceau a bine.

– Toată lumea vorbește despre valsul vostru! izbucni Georgette.

– Aproape că mi s-a oprit inima în piept, când a început să aplaude toată lumea, zise Amy.

Se gândi o clipă să o lase pe Julianne cu prietenele ei, dar se răzgândi imediat când îl văzu pe Ramsey croindu-și drum prin mulțime, în direcția lor.

– Ah, aici erai, Lady Julianne, zise Ramsey. Am venit să-mi revendic dansul pe care mi l-a furat Hawk.

Hawk îl săgetă imediat cu privirea.

– Doamna nu dorește să danseze.

Julianne se încordă lângă el. Prietenele ei făcură ochii cât cepele. Dar nu-i păsa.

Ramsey se încruntă.

– Și cine ești tu să răspunzi în numele doamnei?

– Tutorele ei.

Ramsey izbucni în râs.

– Asta da glumă. Uliul paznic la cotețul păsărilor[1].

Hawk îi aruncă imediat o privire rece și amenințătoare.

– Mă acuzi că aș avea intenții necuviincioase pentru doamnă?

Ramsey zâmbi disprețuitor.

Hawk miji ochii și rosti printre dinții încleștați:

– Dă-mi voie să clarific lucrurile chiar acum, ca nu cumva tu sau oricine altcineva să vă faceți o idee greșită. Lady Julianne mi-e ca o soră.

Toți oamenii din jur întoarseră capetele în direcția lui. Mai mulți domni chicotiră și-l priviră amuzați.

Ramsey ridică din sprâncenele-i nisipii.

– Și totuși, nu ești de acord ca doamna să danseze cu alți domni.

[1] Un joc de cuvinte care face referire la numele lui Hawk. În limba engleză, „hawk" înseamnă „uliu". (n.tr.)

– Nu. Nu sunt de acord să danseze cu *tine*.

Auzise recent zvonul dezgustător că Ramsey și alți șase amici desfrânați de-ai săi strecuraseră o prostituată într-una dintre camerele private de la club și apoi își făcuseră de cap cu ea pe rând. Așa că Hawk nu avea de gând sub nici o formă să-l lase pe nemernicul acela josnic să danseze cu Julianne.

Ramsey făcu o plecăciune.

– Lady Julianne, mă văd nevoit să-mi retrag invitația la dans. Tutorele dumneavoastră nu este de acord.

Ramsey plecă, și Hawk răsuflă ușurat. După ce se relaxă, își dădu seama că lui Julianne îi tremurau degetele pe mâneca lui. Observă alarmat cum se face albă ca varul.

– Julianne, îți este rău?

Ea întredeschise ușor buzele, dar nu spuse nimic.

– Ar fi mai bine să-ți găsesc un scaun. Poți să mergi? o întrebă Hawk.

Amy Hardwick se grăbi să o ia de braț.

– O vom escorta noi la sala de toaletă.

Lui Hawk i se păru că Julianne era pe punctul de a leșina.

– Se simte rău. O s-o chem pe mătușa și o s-o ducem acasă pe Julianne.

– Nu, zise Georgette, încruntându-se la el. O să avem noi grijă de ea. Ne e ca o soră.

Amy clătină din cap în direcția lui Georgette, după care se întoarse spre el și zise:

– Milord, vom trimite după mătușa dumitale, dacă Julianne nu își revine repede.

Hawk se încruntă și le privi retrăgându-se. La naiba cu Ramsey care o supărase pe Julianne! Și era mai mult decât evident că *el* o jignise pe Georgette refuzând să-i îngăduie ticălosului ei frate să danseze cu Julianne. „Ce să zic?! Mare păcat!"

„Lady Julianne mi-e ca o soră."

Uluită, Julianne alungă gândul acesta oribil și intră împleticindu-se în sala de toaletă. Abia dacă își mai putea aminti cum ajunsese acolo.

Amy o prinse și o ajută să-și găsească echilibrul.

– Ai grijă, spuse ea.

– Nu sunt scaune libere, zise Georgette. Are nevoie să se odihnească.

Julianne se uită prin încăpere. Era atât de amorțită că abia își mai simțea membrele. Trei cameriste se agitau în jurul celorlalte doamne prezente, reparând bucle lăsate și volane rupte. De pe scaunele de la fereastră se auzi un chicotit strident. Nimic din ce era în jurul ei nu i se părea real.

Una dintre cameriste termină de aranjat coafura unei doamne în vârstă și își îndreptă atenția spre Julianne. Făcu imediat ochii mari.

Georgette o întrebă în șoaptă:

– Putem sta undeva în intimitate?

– Da, milady. Urmați-mă!

Slujnica găsi o lumânare și le conduse pe coridor. Deschise ușa unui dormitor de lângă sala de toaletă. Julianne se sprijini pe brațul lui Amy și o urmă pe cameristă. Odată ajunsă înăuntru, se așeză pe o canapea, în timp ce fata aprindea un sfeșnic cu lumânarea. Își împreună strâns mâinile înmănușate, într-un efort de a le face să se oprească din tremurat.

Amy se așeză lângă ea și-i șopti:

– O să fie bine.

„Ba nu, nu o să fie."

Camerista făcu o reverență politicoasă, după care i se adresă lui Georgette:

– Să-i aduc ceva? Biata fată pare bolnavă.

– Adu vin, zise Georgette. Pentru noi toate.

Slujnica încuviință din cap și părăsi încăperea grăbită.

– Vin pentru noi toate? șuieră Amy, după ce se închise ușa.

– Și eu am nevoie de ceva care să-mi liniștească nervii, răspunse Georgette și se așeză pe canapea lângă Amy și Julianne. Draga mea, spune-ne ce putem face... cu ce te putem ajuta?

Julianne își acoperi fața cu mâinile. Chiar dacă purta mănuși, își simțea degetele reci ca gheața. Dar măcar începuse să-i mai dispară senzația de amorțeală. Cuvintele lui Hawk îi răsunau în minte iar și iar. „Lady Julianne mi-e ca o soră." O, Doamne, Dumnezeule! Nu o iubea!

– E normal să plângi, zise Amy.

– Nu pot, articulă cu greu Julianne. Își simțea gâtul uscat și blocat. Nu vreau să-mi vadă fața roșie și ochii umezi, pentru că atunci o să-și dea seama.

Georgette o frecă pe braț.

– Cum a putut să se comporte așa, ca o bestie?

– Nu acum, șuieră Amy.

– Da, ei bine, sunt furioasă în numele ei, zise Georgette. A tratat-o îngrozitor.

Lacrimile amenințau să îi inunde ochii. Julianne încercă din răsputeri să le reprime, dar în cele din urmă se dovedi în zadar. Întreg trupul începu să-i tremure când izbucni în plâns.

Prietenele ei rămaseră tăcute, până când lacrimile îi secară.

Apoi se cutremură din toate încheieturile și Amy îi întinse o batistă.

– Sprijină-te pe mine, îi șopti ea.

Julianne își odihni capul pe umărul micuț al prietenei sale și-și șterse obrajii umezi.

– Georgette, e un urcior și un castron pe lavoar, zise Amy. Ai vrea să uzi tu o cârpă și să o aduci?

– Desigur.

Julianne închise ochii și încercă să se liniștească, dar cuvintele lui tot i se mai strecurau printre gânduri. Hawk nici măcar nu știa că îi frânsese inima. Ar fi trebuit să fie recunoscătoare pentru asta, dar, din păcate, mândria nu era deloc un balsam pentru o inimă frântă.

Se auzi cum e turnată apa în vasul de porțelan.

– Nu o să-i înțeleg niciodată pe bărbați, zise Georgette. A fost atât de atent pe ringul de dans și apoi dintr-odată a susținut că Julianne îi e ca o soră.

În clipa aceea Julianne începu să respire greu. Își îndreptă brusc spatele, luptându-se pentru fiecare gură de aer. Panica îi încleșta pieptul cu fiecare inspirație scurtă.

– Încet, zise Amy. Respiră adânc și ușor. Sunt aici lângă tine.

„Nu gândi! Respiră! Nu gândi! Respiră!"

Apoi se auzi foșnetul fustelor lui Georgette, care se apropia.

– Amy, mi-e frică. Nu poate să respire.

Julianne trase cu sălbăticie de lanțul de aur cu pandantiv pe care-l purta la gât. Trebuia să scape de el. Imediat!

– Stai nemișcată, zise Amy. Ajută-mă, Georgette!

Georgette se așeză în genunchi și o prinse strâns de mâini pe Julianne.

– Stai nemișcată ca Amy să poată desface lanțul.

O simți pe Amy bâjbâind la ceafa ei, așa că își aplecă ușor capul. Medalionul îi căzu în poală, și Georgette îl ridică.

– Amy, pune-l la tine în săculeț ca să nu se piardă.

Nu ar fi trebuit să îl poarte niciodată. Și nu ar fi trebuit nici să i-l arate.

– Lasă-te pe spate, o îndemnă Georgette. Iar după ce Julianne se conformă, îi răcori fața cu cârpa rece și umedă, pe care i-o așeză apoi pe ochi. Asta va ajuta să ți se dezumfle ochii.

– Mi-aș dori să-i poată alina și suferința, murmură Amy.

Dar Julianne nu-și dorea altceva decât să-i amorțească inima cu totul și să nu mai simtă nimic.

Preț de câteva clipe se așternu tăcerea și nici una dintre ele nu mai spuse nimic.

Julianne le era recunoscătoare pentru tăcere. În momentul acela era suficient să știe că prietenele ei erau lângă ea. Pentru că nu ar fi putut îndura să fie singură.

După o lungă perioadă de timp, simți că îi amorțise gâtul. Își dădu cârpa la o parte de pe ochi și ridică ușor capul.

Georgette luă cârpa umedă și o duse la lavoar. Iar când se întoarse oftă adânc.

– E mai bine acum?

Și în momentul acela pur și simplu nu se mai putu abține. Izbucni într-un hohot de râs isteric.

– O, da! Toate visurile mele s-au spulberat, dar sunt perfect mulțumită.

Prietenele ei făcură schimb de priviri îngrijorate.

– Încerca doar să te scape de fratele meu, zise Georgette. Hawk nu și-ar recunoaște niciodată sentimentele înainte de a ți le mărturisi ție.

Julianne pufni disprețuitoare.

– Ești cumva surdă? Mi-a spus deja care sunt sentimentele lui pentru mine. Dar dându-și seama cât de aspru îi vorbise prietenei sale, se încruntă. Iartă-mă, te rog!

– Ești rănită, zise Amy. E de înțeles.

– Eu tot refuz să cred că nu e pe cale de a se îndrăgosti nebunește de tine, zise Georgette. Când ați dansat, nu își putea lua ochii de la tine.

– Nu are nici un rost, Georgette, zise Julianne și se cutremură. Doar m-a tachinat în seara asta... la fel cum a făcut de când eram mică.

– Unde ți-e curajul? întrebă Georgette și-și așeză mâna pe umărul lui Julianne. Nu poți renunța atât de ușor.

– Ușor? L-am așteptat patru ani. Nu pot face nimic ca să schimb ceea ce simte pentru mine, zise ea dezamăgită și plecă privirea în pământ. Mi-am asumat un risc cu el. Și am pierdut. Se convinsese singură că îl putea face să o iubească. La fel cum încercase să câștige dragostea tatălui ei. Ce naiba era în neregulă cu ea?

Slujnica se întoarse cu o tavă pe care se aflau o carafă de vin și trei pahare. Amy scotoci repede prin săculețul ei. Se auzi clinchetul de monede din mâna ei, după care se duse lângă masă și-i vorbi în șoaptă fetei. Femeia umplu paharele cu vin și le oferi fiecăreia câte unul, după care părăsi încăperea.

– O cheamă Meg, zise Amy. I-am dat un șiling.

– Oh, nici măcar nu m-am gândit la asta, zise Georgette. Tu ești mereu foarte atentă, Amy.

Apoi rămaseră tăcute, sorbind din vin. Și Julianne chiar se simți un pic mai bine după primele înghițituri. Continuă să bea de fiecare dată când gândurile ei se îndreptau către Hawk. După câteva minute, înclină paharul spre buze și se încruntă. Era gol.

– Mai vrei? o întrebă Georgette.

– Aduc eu. Îi tremurau un pic picioarele, dar simțea că vinul o amorțise într-o oarecare măsură. Își umplu la loc paharul, după care se întoarse pe canapea. Ei bine, cred că voi supraviețui. Dar tristețea tot îi inunda inima, în ciuda acelor cuvinte curajoase.

Georgette pufni furioasă:

– O să-l faci să-i pară rău.

– Georgette... o mustră Amy.

Julianne contempla paharul de vin și zise ca prin vis:

– E un porc.

– Amin! exclamă Georgette.

– Hai mai bine să vorbim despre altceva, zise Amy.

Dar Georgette dădu pe gât paharul cu vin și rosti cu înverșunare:

– Toți bărbații sunt niște porci.

– Toți au amante... zise Julianne, amintindu-și ce îi spusese Hester despre Hawk. Chiar și unii dintre cei căsătoriți. „Cum era cazul tatălui ei, de exemplu."

Georgette oftă.

– Uneori cred că amantele au parte de toată distracția.

Amy scoase un sunet dezaprobator și exasperat.

– Sunt femei sărmane, care nu au de ales, decât să-și vândă trupul ca să poată supraviețui. Trebuie să fie înspăimântător să fii atât de dependent de altcineva.

– Dar și noi depindem de altcineva, zise Julianne. Bărbații ne controlează viețile. Ei au toată puterea. Stăm și așteptăm la nesfârșit... Asta e tot ce facem. Și între timp ei întârzie și-și pierd vremea cu femei de nimic, amânând cât mai mult momentul căsătoriei. Noi ne punem toate speranțele în ei și apoi... *Puf!* Tot ei pleacă veseli în pași de dans, pentru că nu vor să renunțe la burlăcie și la distracție.

– Ai dreptate, zise Amy. Dar nu cumva *noi* suntem cele care le dăm toată puterea asta?

– Discuția asta mă deprimă, zise Georgette și se ridică. Am nevoie de încă un pahar de vin. Amy, dă-mi și paharul tău să ți-l umplu!

– Dar eu încă nu l-am terminat nici pe acesta.

– Nu-i nimic, îți torn peste, zise Georgette și-i smulse paharul din mână, vărsându-și câțiva stropi pe fustă. Pata roșie se răspândi, impregnând materialul. Ah!

– Ai face bine să pui cârpa umedă pe pată, o sfătui Amy.

– Dar după aceea o să mi se ude fustele. Chicoti, apoi zise: Ei, dar ce mai contează?! Sunt deja ude...

Și în momentul acela izbucniră toate trei în râs.

Georgette se duse la carafă și umplu cu vin cele două pahare.

– Ar trebui să avem grijă să nu ne îmbătăm, zise Amy.

– O, de ce nu? întrebă Georgette și luă o înghițitură mare de vin. Probabil toți domnii sunt deja beți criță.

– Dar noi suntem doamne, spuse Amy.

Georgette pufni:

– Da, niște doamne amețite.

– Nu suficient de amețite, zise Julianne și sorbi din pahar. Cum să fac să-l rănesc?

Georgette se întoarse cu cele două pahare și-i înmână unul lui Amy.

– Am putea să aruncăm un blestem asupra lui.

Amy lăsă jos paharul.

– Prostii! Nici măcar nu știm nici un blestem.

– Eu știu cum să blestem, zise Julianne și rânji superior. Lua-te-ar naiba!

– Du-te naibii, zise Georgette, coborând vocea într-o șoaptă guturală, care imita vocea unui bărbat.

– La dracu', zise și Amy, după care pufni.

Continuară apoi toate trei prin a plănui diferite modalități ridicole prin care să-l tortureze pe Hawk – dintre care mai multe includeau lanțuri de fier și o ghiulea legată de picior. Câteva minute mai târziu, Georgette scurse în paharul ei ultimele picături de vin din carafă.

– Julie, să știi că eu sunt absolut sigură că e îndrăgostit de tine.

– Nu este, zise Julianne, după care-i scăpă un sughiț.

Amy se uită la ea și se încruntă.

– Julianne, toată lumea din sala de bal a observat felul în care te privea pe ringul de dans. A continuat să te țină în brațe, chiar și după ce s-a oprit muzica. Sunt de părere că faptele spun mai mult decât vorbele.

Julianne încremeni. O tachinase și apoi o privise cu jind.

– O, Amy, ai dreptate! exclamă ea și sughiță din nou. Mi-a dat de înțeles că ține la mine. Dar apoi s-a speriat, când și-a dat seama că toată lumea vorbea despre valsul nostru. Cum îndrăznește... *hâc!*... să se joace așa cu mine?

Georgette rânji.

– Vom găsi o cale să-l facem să plătească.

– Nu suntem singurele doamne care suferă din cauza acestor crai ticăloși care evită să se însoare, zise Amy. Trebuie să existe o cale prin care toate doamnele să poată prelua puterea în mâinile lor.

– Dar cum? întrebă Georgette.

Julianne o apucă de braț pe Amy.

– Ești genială!

Amy clipi nedumerită.

– Dar nu am nici o soluție practică.

Julianne rânji.

– Eu da. Mulțumită lui Hester. Mi-a spus cum să ademenesc un crai... *hâc!*.... doar că eu am ignorat-o ca o proastă.

– Dar noi vrem să ademenim crai? întrebă Amy. Nu ar trebui să ne concentrăm asupra domnilor cumsecade?

– Ce domni *cunsecade?* mormăi Georgette, după care dădu pe gât vinul din pahar.

Amy se încruntă.

– Cei mai tineri sunt destul de agreabili.

Julianne se strădui să mascheze încă un sughiț.

Georgette izbucni într-un hohot de râs disprețuitor.

– Ăia tineri abia dacă pot rosti un cuvânt fără să li se împleticească limba-n gură.

– Nici una din voi nu s-a prins care e... *hâc!*... ideea, zise Julianne. Prin mintea ei se învârteau numai gânduri de răzbunare. Putem ademeni domnii făcându-i să creadă că îi dorim. Și apoi îi aruncăm ca pe niște cărbuni încinși.

– Nu o să ne mai amintim asta mâine, zise Amy. Și, Julianne, te-a apucat o criză îngrozitoare de sughițat. Cred că ar fi bine să nu mai bei.

În clipa aceea Julianne sughiță din nou și aproape că-și vărsă vinul pe rochie, în timp ce se întinse să lase paharul pe podea.

– Îmi amintesc perfect fiecare cuvințel al lui Hester și o să scriu totul cuvânt cu cuvânt și pentru voi.

– Dacă vrem să reușim în treaba asta, atunci e nevoie să ni se alăture toate domnișoarele necăsătorite, zise Georgette. Abia atunci o să *obselve* domnii.

Julianne se încruntă. Prietena ei începuse să stâlcească cuvintele.

– Va trebui să le putem pe *sul*... surorile noastre să jure un jurământ al tăcerii, zise Georgette. Pun pariu că și toate celelalte fete sunt la fel de *deghizate* de domni, cum suntem noi.

– Vrei să spui *dezgustate*, zise Julianne și observă că prietena ei avea ochii cam sticloși.

– Dar oare procedând astfel n-o să-i împingem pe domni în brațele ușuraticelor acelora care mișună prin teatre? Sau mai rău... în brațele femeilor măritate și fără scrupule? întrebă Amy.

Julianne îi aruncă prietenei sale o privire îngâmfată.

– Vom fi ca... *Hâc!*... ca Anne Boleyn.

– Poftim? rostiră prietenele ei la unison.

– Da! Ea l-a ținut ani în șir pe Henric al VIII-lea într-o lesă a frustrării. Și dacă ea a putut, atunci putem și noi!

Prietenele ei izbucniră în râs.

Dintr-odată se deschise ușa.

– Meg, ai ajuns la *țanc*, zise Georgette. Ne mai aduci niște vin?

– Se pare că ați băut suficient, zise Hester fermă și intră pe lângă Meg.

Julianne sughiță din nou și-și lipi palma peste gură.

Hester se uită la carafa goală de vin, după care se întoarse către Meg.

– Jos toată lumea se pregătește pentru cina de la miezul nopții. Nu le lăsa pe fete să plece. Mă întorc imediat.

Hawk se tolăni în scaunul său la masa de joc. Se gândea că probabil Julianne era destul de bine. Amy Hardwick era o fată de nădejde și, cu siguranță, o va anunța pe mătușa lui, dacă starea lui Julianne se înrăutățea. Cu toate astea, îmbolnăvirea subită a lui Julianne îl pusese pe gânduri. Oare i se făcuse rău din cauza confruntării lui cu Ramsey sau din cauza sălii de bal aglomerate și sufocante? Hawk nu crezuse niciodată că Julianne era una dintre acele creaturi feminine delicate... pe de altă parte, numai Dumnezeu știa cât de des se plângeau surorile lui de boli misterioase.

În ciuda acestui lucru care-l preocupa, memorase instinctiv cărțile din mâna precedentă. Le vizualiză mintal pe celelalte – dar, la drept vorbind, nu era greu, de vreme ce nu trebuia să-și amintească decât o singură culoare... pe cele de inimă roșie. De cealaltă parte a mesei, Ramsey se încruntă la cărțile sale, șovăind. Nemernicul se alăturase jocului în ultima clipă. De-a lungul anilor, Ramsey profitase de fiecare ocazie ca să-l împungă, iar Hawk îl ignorase cu stoicism. Dar în seara aceea, Ramsey îl obligase la o confruntare.

Hawk își înghiți un căscat, tot mai plictisit din cauza întârzierilor acelora enervante. Apoi Ramsey își jucă foarte prost mâna. Cu un rânjet arogant, Hawk aruncă pe masă regina, câștigând levata și roberul – adică cele mai bune trei mâini din cinci jocuri.

Partenerul său, un flăcău tânăr cu un nas foarte ascuțit, exclamă:

– Ești un magician! zise Eastham. E aproape ca și când ai fi putut vedea ce cărți au fost decartate!

Hawk nu zise nimic. Cu mult timp în urmă învățase să calculeze șansele de câștig.

– La naiba! zise Durleigh, partenerul lui Ramsey, după care strânse toate cărțile și le amestecă.

Eastham se aplecă peste masă, cu privirea înverșunată ațintită asupra lui Hawk.

– Ai vreun fel de talisman sau ceva de genul acesta?

– Nu.

Majoritatea jucătorilor erau superstițioși și aveau asupra lor tot felul de talismane în timpul partidelor de cărți. Mult prea mulți pierdeau averi întregi și spuneau că au avut ghinion. Dar el, unul, acumulase o avere considerabilă, pur și simplu părăsind masa de joc când câștiga. Cu mult timp în urmă, încercase să folosească banii astfel câștigați pentru a plăti datoria pe care o avea la tatăl său. Doar că acesta din urmă refuzase să accepte banii. Amintirea aceea încă îl mai durea, dar se grăbi să alunge acel gând inutil.

Hawk se încruntă, când văzu un lacheu apropiindu-se.

– Lord Hawkfield, mătușa dumneavoastră vă cere să vă alăturați dumneaei în sala de bal, zise servitorul. Și a mai cerut și prezența Lordului Ramsey. Este o chestiune extrem de urgentă.

Lui Hawk i se făcu inima cât un purice, așa că împinse tare scaunul și se ridică. Julianne putea să fie grav bolnavă și el irosise deja prea mult timp prețios. Ieși cu pași mari din salonul dedicat jocurilor de cărți, temându-se de ce era mai rău. Ramsey îl urmă îndeaproape.

Hester îi aștepta lângă ușă. Hawk observă imediat că și ceilalți invitați părăseau pe rând sala de bal, probabil pentru a se duce să ia cina de la miezul nopții.

– Unde e Julianne? o întrebă în grabă pe mătușa lui.

– E cu prietenele ei în dormitorul de lângă sala de toaletă a doamnelor.

În mintea lui Hawk apăru imediat o imagine cu sărmana de Julie tremurând pe pat.

– O, Doamne! Cât de rău se simte?

– Toate cele trei fete sunt într-o stare șocantă, zise Hester.

Ramsey încremeni și se încordă.

– Mă duc să-l găsesc pe Beresford să-i spun să trimită imediat după un doctor.

Dar Hester clătină din cap, fermă.

– Nu ar fi deloc un lucru înțelept. Se uită apoi în stânga și-n dreapta, parcă asigurându-se că nu era nimeni prin jur care asculta. După aceea se aplecă spre ei și le șopti: Au băut o carafă întreagă de vin.

Era liniște deplină în sala de toaletă alăturată.

– Cred că toată lumea a coborât deja la cină, șopti Amy.

– O, Doamne! Nu se poate ca fratele meu să mă vadă așa *amesită*, zise Georgette.

– Vrei să spui *ametită*, o corectă Julianne, după care sughiță din nou. Va trebui să-l conving pe Hawk să nu-i spună nimic despre asta lui Tristan. Altfel, fratele meu va insista să mă întorc imediat acasă. Chiar și acel simplu gând îi făcea stomacul să se strângă.

– Am un plan, zise Georgette. Trebuie să dispărem până când se mai liniștesc apele.

Amy scoase un sunet exasperat.

– Dacă ne ascundem, nu facem altceva decât să amânăm inevitabilul și să-i facem să fie și mai furioși pe noi.

– Ha! Nu tu ești cea care trebuie să dea piept cu *pfu*... plutonul de execuție. Georgette se grăbi spre ușă și o deschise. Meg, vino *înlăuntlu!*

– Vrea să zică *înăuntru*, clarifică Julianne și sughiță din nou.

– Trebuie să ajungem la to... toaletă, continuă Georgette, după ce intră slujnica.

Meg părea destul de nesigură.

– Nu, cred că ar fi mai bine să așteptați să se întoarcă doamna.

– Nu pot să stau aici și să aștept, zise Georgette. Dacă nu ne în... întâlnim cu ea, spune-i lui Lady Rut... Rutledge că ne vedem jos.

– Milady, mai bine ați rămâne aici, zise Meg. Vinul vi s-a cam urcat la cap.

– Nu, zise Georgette, după care le făcu semn lui Amy și lui Julianne. Haideți!

Julianne șovăi.

– Ar fi mai bine să nu, Georgette.

– Ei, eu mă duc, zise prietena ei și ieși pe coridor nesigură pe picioare.

Amy se ridică imediat în picioare.

– Trebuie s-o oprim, Julianne!

Se grăbiră amândouă spre ușă.

– Vino înapoi, Georgette, șuieră Julianne, în timp ce prietena ei pornea în direcția greșită pe coridor.

Meg se duse imediat după ele.

– Veniți înapoi, milady. Scările sunt în cealaltă parte.

Dar Georgette doar chicoti și-și continuă drumul.

– Mă duc s-o aduc, zise Meg.

– Of, mă tem că nu o să asculte de tine, Meg, zise Amy.

Julianne luă lumânarea de la slujnică.

– Ne întoarcem repede. Promit!

Încercă să protejeze flacăra cu palma, dar lumânarea tot se stinse când se grăbiră pe coridor.

Din fericire, rochia albă a lui Georgette era ca un semnal luminos. Ajunse la capătul coridorului, unde se opri și se holbă o clipă nedumerită la ușă.

Când ajunseră în sfârșit la ea, se clătina pe picioare.

– S-a auzit ceva.

– Vino, hai să ne întoarcem, zise Amy, trăgând-o în zadar de braț.

Ceva începu să bată ritmic în ușă. Julianne sughiță și se uită îngrozită, temându-se că oricine se afla de partea cealaltă ar fi putut s-o deschidă larg.

Se auzi un bărbat gemând.

Georgette se încruntă.

– Oare se simte rău?

Loviturile în ușă se auzeau din ce în ce mai tare. Se auzi apoi vocea unei femei, care scotea niște sunete stridente. Suna ca un porc care guița la tăiere.

Julianne se încruntă.

– Ce... *hâc!*... fac acolo?

– Trebuie să plecăm, șopti Amy.

Loviturile se transformară în bubuituri în toată regula și gemetele bărbatului răsunară din ce în ce mai tare.

– Simte mânia sabiei mele puternice!

– Are o sabie? întrebă Georgette.

Femeia din spatele ușii țipă.

Georgette icni îngrozită.

– A omorât-o!

– Termin!

– Nu în mine, zise femeia. Nu vreau un plod.

Julianne scăpă lumânarea din mână și se plesni cu palma peste gură. Crezuse mereu că era nevoie de un pat pentru... *asta*. Rămase încremenită, holbându-se la ușă și încercând să-și dea seama cum reușea cuplul de amorezi în demersul acela. Însă nu reuși.

– Trebuie să plecăm, șuieră Amy. Acum!

Toate trei își ridicară fustele în același timp și se grăbiră înapoi pe coridor, chicotind și pițigăindu-se. Julianne o luă la fugă înaintea lor și se uită peste umăr după prietenele ei.

– Ai grijă! îi strigă Amy.

Julianne se izbi de ceva. Icni imediat când două mâini mari o apucară de umeri.

– Ai dat de mare necaz, mârâi Hawk.

Capitolul 4

Secretele seducției unei doamne: „Uită sfaturile bine intenționate ale mamei și ocupă-te personal de problema căsătoriei".

Când trăsura se puse în mișcare, Hawk își aruncă pălăria pe bancheta de piele de lângă el. Nu va putea uita niciodată imaginea aceea a lui Julianne și a prietenelor ei, alergând pe coridor și râzând isteric, ca niște copile neastâmpărate. Lua-o-ar naiba! Îl păcălise.

Mătușa Hester o bătu încet pe mână pe Julianne.

– Ți-e greață, draga mea?

Nu putu auzi răspunsul lui Julianne din cauza tropăitului copitelor cailor pe strada pietruită.

– Să-mi spui, te rog, dacă te simți rău, zise el, ridicând vocea. Aș prefera să nu dai la boboci în trăsură!

– Marc! exclamă Hester.

Era prima dată în viața lui când reușea să o șocheze pe mătușa sa.

– Să rog vizitiul să tragă pe dreapta?

– Nu mi-e rău, răspunse Julianne pe un ton țâfnos.

Hawk pufni:

– Nu, dar mâine-dimineață o să ai o durere de cap a dracului de mare, zise el ridicând vocea astfel încât să fie sigur că îl auzea.

– Las-o în pace, Marc, zise Hester.

Dar el nu putea.

– Ce ai de spus în apărarea ta, Julianne?

– Mulțumesc că m-ai vindecat de sughiț.

– Se pare că toată treaba ți se pare foarte amuzantă, zise el scurt și tăios. Dar te asigur că nu-i deloc așa. Te-ai gândit măcar o clipă la reputația ta?

– Ei, haide, acum, interveni Hester, încercând să aplaneze conflictul. Sunt sigură că Julianne nu a intenționat să bea prea mult.

– Mii de scuze, atunci. Nu mi-am dat seama că prietenele ei i-au turnat cu forța vinul pe gât, mârâi el.

– Refuz să răspund la o acuzație așa ridicolă, zise Julianne supărată.

– Foarte bine, izbucni el. Pentru că nu am nici o intenție de a discuta problema până când nu vei fi într-o stare mai *bună*.

Ea se întoarse cu fața spre fereastră.

Nu ar fi crezut-o niciodată în stare de așa ceva. Dar era evident că de la bun început plănuise să-l păcălească. Și chiar reușise. Fără îndoială, îl considera moale din fire. Dacă ea credea că avea să treacă cu vederea acel gest al ei de răzvrătire, atunci se înșela amarnic. Și a doua zi va afla că lucrurile stăteau complet altfel.

Trăsura se opri zguduindu-se. Hawk coborî primul, după care o ajută pe mătușa lui să se dea jos. Iar când femeia porni spre casă, întinse mâna, ca să o ajute și pe Julianne. Dar ea refuză și se clătină pe trepte. La naiba! O prinse imediat de talie ca nu cumva să cadă și o coborî pe caldarâm. Apoi, când încercă să se îndepărteze, o strânse și mai tare.

– Nu mai opune rezistență.

– Dă-mi drumul, bolborosi ea, întorcându-și fața de la el.

Se auzi ușa conacului deschizându-se, iar mătușa lui se întoarse și se uită spre ei.

– Mătușa și majordomul se uită la noi. Ia-mă de braț, zise el.

Julianne făcu un pas. Așa că făcu și el un pas. O apucă de braț și o conduse către ușă. Chiar înainte de ajunge la treptele casei, se aplecă ușor și-i mârâi la ureche:

– Ar fi bine să fii pregătită să-ți ceri iertare în genunchi, mâine când vin în vizită, fata mea.

– Nu sunt fata ta.

Îi scăpă un gâlgâit ciudat, așa că fugi imediat în casă.

O oră mai târziu, Julianne se șterse pe față și se îndreptă spre pat. O apucase greața și i se făcuse îngrozitor de rău.

Betty, camerista, îi dăduse deoparte cuvertura. Când Julianne se urcă în pat și-și trase pătura până la bărbie, slujnica se încruntă și zise:

– Oh, domnișoară, nu vreți să mă lăsați să o chem pe Lady Rutledge? Doamna ar trebui să știe că vă simțiți rău.

Pe Julianne o durea gâtul, dar făcu un efort și își drese glasul.

– Nu, te rog să n-o deranjezi. Tot ce îmi trebuie este o noapte bună de odihnă.

Așternuturile aveau un miros proaspăt, care i se părea că nu se potrivește cu umbrele sumbre din încăpere. Din obișnuință, se rostogoli pe o parte și strânse la piept o pernă – la fel cum făcuse în fiecare noapte de la primul ei dans cu Hawk, în urmă cu patru ani, la balul la care-și făcuse debutul în societate. Și în fiecare noapte de atunci, își închipuise cum îl va strânge în brațe pe Hawk în noaptea nunții lor. O suferință profundă îi inundă întreaga ființă și lacrimi usturătoare îi împânziră ochii. Împinse perna deoparte. Ei doi nu vor avea niciodată o noapte a nunții.

Se întoarse pe burtă, își îngropă fața în pernă și începu să plângă. Cum putuse să fie atât de proastă? Atât de oarbă? Își pusese inima pe tavă. Până și Hester observase asta.

La naiba cu el! O ceruseră în căsătorie o mulțime de gentlemeni, dar ea îi refuzase pe toți, pentru că dorise să-l aștepte pe Hawk.

Îl ura. Îl ura pe bărbatul la care se gândise în fiecare zi, timp de patru ani. Pe bărbatul la care visase noapte după noapte. Se îndrăgostise de el până peste cap și-l transformase în centrul universului ei. Iar în noaptea aceea îi frânsese inima.

Ușa se întredeschise cu un scârțâit ușor.

– Oh, copilă! exclamă Hester.

Simți salteaua lăsându-se sub greutatea lui Hester și abia atunci ridică fața din pernă. Flacăra de la lumânarea femeii pâlpâia pe noptiera de lângă pat.

Hester o frecă ușor pe spate și o întrebă:

– Spune-mi... ce s-a întâmplat?

Însă mândria o făcu să rămână tăcută.

Hester scotoci în sertarul noptierei și scoase o batistă.

– Betty a venit la mine pentru că își face griji pentru tine.

Julianne se întoarse cu fața în sus și-și suflă nasul.

– Am rugat-o să nu te deranjeze.

– Ei... asta e o prostie. Trebuie să-mi spui când ești supărată, zise Hester.

Julianne înghiți apăsat.

– Îmi pare rău că am băut așa mult vin.

– Știu. Făcu o pauză scurtă, după care adăugă: Când nu te-ai mai întors în sala de bal, am bănuit că nepotul meu te-a supărat cu ceva.

Julianne se jucă atunci cu pătura. Era puțin spus că o supărase. O respinsese în public. Durerea îi săgetă din nou inima.

– Chiar nu vrei să-mi spui ce s-a întâmplat? zise Hester.

Înghiți din nou, ca să scape de nodul din gât, după care zise șovăitor:

– Nu vreau ca el să știe.

– Sigur că nu, spuse Hester. Dar poate te-aș putea ajuta în vreun fel, dacă îmi spui ce s-a întâmplat.

Ochii i se umplură din nou cu lacrimi fierbinți.

Hester scoase încă o batistă curată din sertar și i-o înmână. Julianne își șterse ochii și îi povesti totul cu inima îndoită.

Hester oftă.

– Am văzut cum se uita la tine în timpul valsului. Situația nu e chiar atât de fără speranță pe cât ar putea părea, draga mea.

– Am continuat să sper timp de patru ani, zise Julianne. Și de fiecare dată când mă tachina, mă convingeam singură că începea să țină la mine. Dar nu s-a întâmplat niciodată nimic. Nu mă iubește și nu mă va iubi niciodată.

– În seara asta a demonstrat de mai multe ori că te dorește. Și după cum ți-am mai zis, pentru un bărbat, acesta este primul pas spre inima lui.

Afirmase clar și răspicat că nu o voia. Și acest simplu gând îi trimise un nou fior de durere în inimă.

– Mâine lucrurile nu vor mai părea atât de negre, zise Hester și se ridică. După aceea trase pătura și o acoperi cu ea până sub bărbie,

de parcă ar fi fost un copil. Știu că acum ești rănită, dar ai încredere în mine că ești mai rezistentă decât crezi. Îți promit că totul va fi bine.

Julianne știa în sinea ei că totul era pierdut.

– Mulțumesc.

– Mi-am dorit mereu o fiică, zise Hester. Așa că te rog să-mi dai voie să te alin și să te răsfăț.

Julianne înțelegea regretul care se ascundea în spatele acelor cuvinte, chiar dacă Hester îi vorbea pe un ton glumeț.

– Îmi pare rău pentru toate necazurile pe care ți le-am pricinuit, zise Julianne.

– Ești epuizată și ai nevoie să te odihnești. Noapte bună, scumpa mea.

După plecarea lui Hester, Julianne rămase nemișcată în pat, cu privirea ațintită spre baldachin și gândindu-se la toate evenimentele serii. Când Hawk se uitase în ochii ei, crezuse că încerca în cele din urmă să-i arate iubirea pe care o simțea pentru ea.

O umilise în fața tuturor.

Inspiră adânc, cutremurându-se și își jură că îl va face să plătească. Oh, da! Va juca rolul de seducătoare, așa cum îi sugerase Hester. La fel ca Anne Boleyn, îl va conduce într-un dans vesel și apoi îl va ține la distanță. Va face tot ce îi va sta în putință ca să-l înnebunească de dorință, după care, la momentul potrivit, va râde și va spune că, de fapt, el era ca un frate pentru ea.

După-amiaza următoare, Julianne mototoli pagina pătată de cerneală și-și frecă ochii umflați. În ultima oră, nu făcuse altceva decât să se chinuie cu încercarea demnă de milă de a scrie sfaturile lui Hester. Ajunsese la concluzia că Amy avea dreptate. Când venea vorba de burlaci care nu se grăbeau să se însoare, și celelalte frumoase ale balului erau chinuite de aceleași suferințe. Doar că încă o mai durea capul de la vin și îi era destul de greu să gândească limpede.

Ticăitul ușor al ceasului de pe noptieră îi atrase atenția. Mai devreme le trimisese misive lui Amy și lui Georgette, rugându-le să vină să o viziteze. Dar se temea că părinții lor nu le vor permite să mai plece de acasă după dezastrul din noaptea precedentă. Își aminti cum Ramsey abia își putuse stăpâni furia, când o văzuse pe sora lui

coborând scările împleticit. Fără îndoială și lui Georgette îi fusese rău. Pe de altă parte, prietenei sale i se făcea rău și de la cele mai mici emoții.

Betty îi aduse o ceașcă de ceai.

– Am adăugat un pic de scoarță de salcie... Asta vă va alina durerea de cap.

– Mulțumesc.

După ce plecă slujnica, Julianne închise la loc călimara de cerneală și sorbi din ceai. Va încerca să scrie mai târziu, când se va simți mai bine.

Dar chiar în clipa aceea se auzi o bătaie în ușa principală, făcând-o să tresară. Cu inima bubuindu-i în piept, se întrebă dacă nu cumva sosise Hawk. Se grăbi la măsuța de toaletă și-și studie reflexia în oglindă. Încă mai avea ochii umflați, chiar dacă își aplicase în mod repetat pe pleoape cârpe reci și umede. La naiba cu tot! Nu voia ca el să știe că plânsese.

Se auzi un ciocănit în ușa camerei sale. Deschise și un lacheu o informă că Georgette și Amy veniseră în vizită. Răsuflă ușurată.

– Condu-le sus în dormitorul meu, zise ea.

Câteva minute mai târziu, intrară prietenele ei.

– Mă mir că v-au lăsat părinții să mă vizitați, zise Julianne.

Georgette – care părea remarcabil de bine în circumstanțele acelea – își aranjă rochia la gât.

– Fratele meu a tunat și a fulgerat și a aruncat o groază de amenințări, dar în cele din urmă le-a spus părinților mei că mi s-a făcut rău de la mersul cu trăsura. Sunt sigură că a mințit pentru că știa că tata l-ar fi învinovățit pe el. Chicoti și adăugă: având în vedere antecedentele mele, n-au avut nici un motiv să se îndoiască de explicație. Camerista mea a simțit că miroseam a vin, desigur... dar i-am dat lui Lizzy una dintre pălăriile mele de paie de anul trecut, așa că nici ea nu le-a zis nimic.

Amy întredeschise buzele uimită și zise:

– Georgette! Ai mituit-o pe camerista ta.

– Și ce dacă? Lizzy s-a bucurat de pălărie. Gropițele din obrajii lui Georgette se adânciră în clipa în care zâmbi. În plus, Amy, nu e ca și când tu le-ai fi spus părinților tăi ce s-a întâmplat.

Amy se încruntă imediat.

– Ar fi trebuit să le spun. Dar mi-a fost frică că n-o să mă mai lase să mă întâlnesc azi cu voi. După aceea deschise poșeta și scoase medalionul lui Julianne. Uite! Ți l-am adus înapoi.

Julianne tresări. Oare de ce păstrase bijuteria aceea? Ar fi trebuit să o distrugă de mult.

– Aruncă-l în foc!

Sprâncenele aurii-roșcate ale lui Amy se încruntară ușor.

– Eu zic să te mai gândești. Sigur o să-ți pară rău mai târziu.

Dar Georgette smulse medalionul din mâna lui Amy, se duse la noptieră și-l băgă în sertar.

– Poți să decizi și mai târziu soarta medalionului, Julianne. Acum avem lucruri mai importante de discutat.

Julianne încuviință din cap, ușurată să îndepărteze orice gânduri legate de tatăl ei. Așa că le făcu semn prietenelor ei să se așeze pe pat lângă ea.

Cele două fete își scoaseră pantofii, își ridicară fustele și se cocoțară pe saltea.

– Ai apucat să scrii sfaturile acelea? o întrebă Georgette.

– Am încercat. Dar n-am reușit din cauza durerii de cap. Camerista mi-a adus o ceașcă de ceai din coajă de salvie, așa că mă simt un pic mai bine acum.

– Poate e mai bine așa, zise Amy. Planul acela făcut la beție era o mare prostie.

– Dar aseară ai fost de acord, contracară Georgette. Eu cred că o să fie amuzant.

– Ba nu. E prea riscant, zise Amy, fermă. Dacă le împărtășim sfaturile astea celorlalte doamne singure, vor răspândi vestea.

Georgette își răsuci o buclă blondă în jurul degetului.

– Păi, și nu asta era ideea?

Amy pufni batjocoritor.

– Georgette, știi și tu foarte bine, celelalte doamne nu-și vor putea ține gura, și atunci reputațiile ne vor fi ruinate. Și familiile noastre vor avea de suferit. În plus, Julianne nu poate risca să-l înfurie și mai tare pe Hawk. Ar putea s-o trimită acasă.

– Intenționează să vină în vizită azi, zise Julianne și se încruntă, amintindu-și cuvintele lui. Mi-a spus că ar fi bine să fiu pregătită să-mi cer iertare în genunchi.

Amy își dădu după ureche o buclă auriu-roșcată.

– E îngrijorat pentru tine, Julianne. Eu cred că am avut mare noroc că am scăpat de alte consecințe mai grave.

Georgette își dădu ochii peste cap.

– N-o băga în seamă, Julianne! Scrie sfaturile acelea măcar pentru noi. O, gândește-te cât de amuzant o să fie! O să le suflăm celorlalte fete toți craii! Sigur o să moară de invidie.

– Acum ești ridicolă, zise Amy.

Dar Georgette ridică palmele în defensivă și întrebă:

– Păi, cum altfel am putea-o ajuta pe Julianne cu Hawk?

– Nu-l mai vreau, spuse Julianne.

– O, bineînțeles că îl vrei, zise Georgette.

Amy rămase tăcută o clipă îndelungată, studiind-o pe Julianne.

– Știu că ești rănită... dar îl iubești. Nu ești dispusă să îi mai oferi o șansă?

Julianne strânse pumnul și și-l lipi de inimă.

– Dacă l-aș mai lăsa din nou să intre *aici*, atunci ar însemna că i-aș permite să mă disprețuiască... la fel cum a făcut aseară. Nu. Am terminat-o cu el.

În fond, văzuse de prea multe ori cum tatăl ei îi ceruse iertare mamei sale, pentru ca apoi să continue să se poarte urât cu ea. Julianne își jură că nu-l va mai lăsa niciodată pe Hawk să o rănească din nou.

Georgette se uită la Julianne și îi zise:

– Poți să-l faci gelos, flirtând cu alți crai.

– Sincer, eu chiar nu înțeleg ce este atât de atrăgător la crai, zise Amy.

Chiar în clipa în care prietena ei rostea acele cuvinte, se auzi un ciocănit, după care ușa se deschise larg. Hester intră ca un vârtej, cu ochii strălucindu-i de entuziasm.

– Am auzit cumva ceva despre crai?

Julianne își drese glasul:

– Da, Amy tocmai ne amintea să stăm departe de ei.

Hester afișă un zâmbet atotcunoscător, în timp ce Amy trăgea de fusta sa, ca să-și ascundă gambele expuse. După aceea Hester se îndreptă spre birou și netezi hârtia mototolită. Însă Julianne icni scurt și asta îi atrase atenția.

– Se pare că ai notat o parte din sfaturile mele. Aveai de gând să le împărtășești prietenelor tale? întrebă Hester.

Julianne șovăi.

– Ei bine, poate ar fi trebuit să-ți fi cerut permisiunea mai întâi.

Georgette încuviință din cap.

– Ne-am gândit că poate ar fi bine să le împărtășim și celorlalte doamne singure... dar e posibil ca ele să dezvăluie că Julianne a fost cea care le-a scris, și bârfele ar putea s-o ruineze.

Julianne îi aruncă o privire pătrunzătoare prietenei sale cu gura slobodă.

– Dar ați fi implicate și tu, și Amy.

Ea, pe de altă parte, nu avea nimic de pierdut.

Georgette făcu ochii mari.

– Oh! Nici nu m-am gândit la asta.

Amy mormăi ceva în șoaptă.

– Cred că ar trebui să împărtășiți sfaturile astea cu toate tinerele doamne, zise Hester, pe neașteptate.

– Nu, riscul e prea mare, spuse Amy.

Hester se uită la Amy și zise:

– Am auzit eu că ești o fată cu capul pe umeri. Recunosc că domnișoara Hardwick are dreptate în privința bârfelor, însă am o idee.

Julianne se ridică ușor de pe pat și se îndreptă spre birou.

– Ce fel de plan ai în minte?

Hester trase un scaun.

– Ia loc, zise ea, după care scoase o foaie curată de hârtie. Bun... Singura modalitate de a păstra micul nostru secret este aceea de a publica sfaturile sub anonimat. Am un prieten care nu va pune nici o întrebare. Va face el toate aranjamentele necesare. Și astfel, nimeni nu va putea afla identitatea autoarei.

– O să fie o carte? Inima lui Julianne începu să bată mai tare. Voi deveni scriitoare?

– Mă gândeam mai degrabă la o broșură... ca s-o putem termina mai repede, zise Hester. Dar, desigur, este imperativ necesar să păstrăm secretul. După cum a zis și domnișoara Hardwick, nu vreți să vă distrugeți reputațiile.

– Nici măcar tu nu ai putea găsi ceva în neregulă la planul acesta, Amy! exclamă Georgette.

Prietena ei își frământa mâinile.

– Am îndoieli mari în privința asta.

Hester ridică lornionul și o studie pe Amy.

– Este de înțeles să fii îngrijorată, dar în cazul acesta nu există nici un pericol pentru nici una dintre voi. Dacă se îngroașă gluma, îmi voi asuma eu răspunderea pentru broșură. Unul dintre avantajele bătrâneții este că societatea ajunge să-ți treacă cu vederea excentricitățile.

Amy se încruntă.

– Mie tot mi se pare îngrozitor de riscant.

– Tu și Lady Georgette nu va trebui să faceți altceva decât să ne păstrați secretul, zise Hester. Și să nu-l spuneți nici unei alte persoane.

– Ne vom ține gura, spuse Georgette. Oh, o să fie atât de distractiv!

Hester deschise călimara, înmuie penița în cerneală, după care i-o înmână lui Julianne.

– Bun. Abia acum începe munca ta.

– Dar nici măcar nu știu de unde să încep, spuse Julianne. Mi se pare o sarcină absolut copleșitoare.

– Păi, în primul rând ai nevoie de un titlu, nu crezi? o încurajă Hester. Unul care să transmită atât de puternic despre ce e vorba, încât alte doamne să se grăbească să îl achiziționeze.

Julianne se încruntă gânditoare.

– *Sfaturi pentru femeile nefericite în dragoste?*

– Nu, nu, nu... Ne trebuie ceva mai provocator, zise Hester și flutură din mână, îndepărtând ideea lui Julianne. A, gata, știu! *Secretele seducției.*

Georgette gemu.

– Seducției?

– Doar facem aluzie la ea, draga mea, zise Hester. Tachinatul și sugerarea promisiunilor unor plăceri secrete înnebunesc orice bărbat. Crede-mă, am ceva experiență la capitolul acesta.

Julianne hotărî pe loc că probabil Hester era o expertă în domeniu, de vreme ce reușise să atragă cinci soți.

– Titlul acesta e perfect, zise ea și mâzgăli repede pe foaie, ignorând mârâitul dezaprobator al lui Amy. Iar dedesubt scrise „de o doamnă". Suflă pe cerneala încă neuscată, după care puse deoparte foaia și se uită lung la coala goală pe care i-o întindea Hester. Și acum ce facem?

– Avem nevoie de o introducere, zise Hester. Trebuie să explici ce anume te-a făcut să crezi că doamnele nemăritate au nevoie de o metodă mai bună de a conduce domnii la altar.

– Scrie ca și când i-ai adresa o scrisoare unei prietene, îi sugeră Georgette.

– O sugestie excelentă, zise Hester. Haide, Julianne, lasă cuvintele să curgă natural pe hârtie.

Julianne înmuie din nou penița în călimara cu cerneală. Și începu să scrie. Simțea cum entuziasmul îi invada întreaga ființă, cu fiecare cuvințel care-i ieșea din peniță. Iar după ce termină, citi totul cu voce tare, la insistențele lui Hester.

Dragi cititoare deznădăjduite,

La insistențele prietenelor mele, m-am văzut obligată să public aceste sfaturi, menite să-i biruie chiar și pe cei mai înverșunați dintre burlaci. Eu și prietenele mele am observat că mult prea mulți domni celibatari tind să amâne căsătoria, în favoarea altor preocupări dezgustătoare. În același timp, noi, sexul frumos, așteptăm... și adesea degeaba. Doamnelor, a sosit momentul să ne ocupăm personal de problema căsătoriei.

Desigur, fiind femeie, trebuie să rămân anonimă pentru a-mi proteja reputația. Și înainte de a intra detalii, voi începe prin a le încredința cititoarelor mele responsabilitatea de a se asigura că prezentele SECRETE ALE SEDUCȚIEI *nu vor cădea niciodată în mâinile admiratorilor noștri. La urma urmei, o doamnă singură trebuie să folosească fiecare armă disponibilă din arsenalul ei feminin.*

– O introducere minunată! exclamă Hester și trase aer în piept, de parcă ar fi vrut să spună mai multe. Se uzi însă o bătaie în ușă, care îi dejucă planurile. Intră, zise ea.

Un lacheu le anunță că lordul Hawkfield aștepta în salonul egiptean. Julianne simți cum i se strânge stomacul.

După ce ușa se închise, Georgette se ridică în picioare și-și scutură fustele.

– Trebuie să te părăsim acum.

– Adică să mă abandonați? zise Julianne și ridică șocată vocea.

– Sunt de acord cu Georgette, zise Amy. Trebuie să îl confrunți astăzi și noi nu am face altceva decât să-ți stăm în cale.

– Dar nu ai de ce să-ți faci griji. Va fi cu tine Lady Rutledge, zise Georgette.

După ce plecară prietenele ei, Julianne înghiți apăsat. Îi era groază să dea ochii cu Hawk. Relația cu el se stricase iremediabil și pentru totdeauna. Și totul într-o singură noapte. Avea nevoie de mai mult pentru a se adapta la schimbarea aceea neașteptată. De mai mult timp pentru a jeli uciderea visului de care se agățase atât de mulți ani. De mai mult timp ca să se vindece.

Hester îi aruncă o privire înțelegătoare.

– Folosește-ți farmecele ca să-i distragi atenția. Sunt sigură că în cele din urmă lucrurile se vor așeza exact așa cum îți dorești.

În clipa aceea nu mai știa nici ea ce își dorea. Însă îi răsunară în minte cuvintele lui din urmă cu o seară, așa că încleștă pumnii și-și înfipse unghiile în palme. În nici un caz nu avea să-i ceară iertare în genunchi. Ridică bărbia sfidătoare.

– Te rog informează-l că nu primesc vizite azi.

– Așa te vreau! zise Hester. Mă întorc într-o clipă să te informez de reacția lui.

După aceea, Julianne se întoarse la biroul de scris. Era absolut hotărâtă să nu se mai gândească la el. Doar că era mai ușor de zis decât de făcut. Pentru că amintirea valsului lor refuza să-i dea pace.

„Gata!" Nu va permite ca gândurile legate de *el* să-i distragă atenția de la scrierea broșurii. De ce să-și mai piardă timpul cu un bărbat care nu făcuse altceva decât să o țină agățată ani în șir?

Și cuvântul „agățată" îi dădu o idee. De prea multe ori domnii se prefăceau interesați, pentru ca apoi să spulbere speranțele unei doamne, fără să se gândească de două ori la răul pe care-l făceau. O înfuria la culme ideea de a le permite acelor ticăloși aroganți să aibă în continuare putere asupra femeilor. Înmuie penița în cerneală și se apucă să scrie cât putu de repede.

Un gentleman rațional și educat nu-și dorește nimic mai mult decât să se însoare cu o tânără de familie bună cu o înfățișare plăcută, o voce blândă și maniere alese.

Prostii!

Cu riscul de a le șoca pe cititoarele mele, mă văd obligată să dezvălui adevărul. Dacă vrei să-l câștigi pe bărbatul visurilor tale, atunci trebuie să uiți toate sfaturile bine intenționate ale mamei tale!

Îmi imaginez că multe dintre voi deja icnesc de groază auzind o idee atât de scandaloasă. Dar țin să subliniez că privim problema aceasta strict din punctul de vedere al unei femei. Pentru a putea înțelege cu adevărat ce își dorește un bărbat, trebuie mai întâi să examinăm felul în care privește el căsătoria.

Nu mă înțelegeți greșit. Celibatarii sunt foarte conștienți că e de așteptat din partea lor să se însoare pentru a-și putea îndeplini obligațiile față de familiile lor. Cu toate astea, probabil ați observat deja că majoritatea dintre ei nu se grăbesc deloc să renunțe la burlăcie. De fapt, la drept vorbind, sunt foarte hotărâți să rămână singuri cât mai mult posibil. De ce?

Pentru că nu doresc să renunțe la băutură, jocuri de noroc și curvăsărie.

Dar nu disperați. În următoarele capitole vă voi dezvălui secretele care vă vor ajuta să deveniți irezistibile chiar și celor mai convinși burlaci.

Se auzi o bătaie în ușă. Când Julianne se duse și deschise, un lacheu o informă că lordul Hawkfield cerea prezența ei imediată în salonul egiptean.

– Spune-i că sunt ocupată, pufni ea.

După ce servitorul plecă, se îndreptă spre birou cu un zâmbet încrezut. Nu avea decât să stea și să fiarbă!

Se uită peste paragrafele scrise și făcu niște corecturi. Doar că se auzi încă un ciocănit care o întrerupse. Mărșălui spre ușă și-l găsi acolo pe același lacheu încurcat, doar că de data asta îi întinse o tavă de argint, pe care se afla un bilet.

Julianne luă hârtia împăturită și citi mesajul.

Draga mea pupilă impertinentă,

Ori te prezinți în salonul egiptean în zece minute, ori vei pierde restul sezonului.

Al tău nerăbdător,

Hawk.

– Așteaptă o clipă, te rog, îi spuse lacheului. Se întoarse la birou, unde îi scrise un bilet lui Hawk.

Dragul meu tutore dictatorial,

Este mai mult decât evident că ai uitat regulile de bună-cuviință. O doamnă are privilegiul de a putea refuza să primească un vizitator. Te voi primi în altă zi. Desigur, cu condiția ca atunci să te prezinți într-o manieră mai elegantă.

Niciodată a ta,

Julianne.

După ce-i dădu lacheului biletul, se întoarse la birou. Doar că o tentă peste măsură ultima ediție din *La Belle Assemblée*. Frunzări revista de modă și găsi o rochie de plimbare foarte frumoasă, împodobită cu panglici de culoare roz.

Ușa se deschise brusc, făcând-o să se sperie. Hester se năpusti înăuntru cu ochii strălucind de entuziasm.

– Nepotul meu este pe punctul de a *ceda nervos*. Trebuie să mărturisesc că răspunsul tău a fost foarte inventiv! Dar trebuie să cobori acum.

Julianne lăsă deoparte revista și se încruntă.

– Nu am de gând să cedez în fața cererilor lui.

– Dar nu trebuie nici să-l împingi prea departe. A amenințat că te va trimite acasă de urgență, dacă nu cooperezi.

Julianne își închipui că probabil Hawk chiar își dorea să scape repede de ea, ca să poată continua cu chefurile și distracția. Și nu avea de gând să-i ofere satisfacție.

– Oh, foarte bine.

Câteva clipe mai târziu, o urma pe Hester la parter. În ciuda bravadei sale de mai devreme, era tot mai neliniștită cu fiecare pas care o aducea mai aproape de salon. Când se apropiară de ușă, se întoarse spre Hester cu o privire rugătoare și îi zise:

– Nu vreau să-l văd astăzi. E mult prea curând.

– Ei, draga mea, nepotul meu va tuna și va fulgera, dar nu ai de ce să te temi.

Julianne nu se temea de Hawk. Ci de ea însăși. Pentru că undeva, bine ascunsă în ființa sa, exista o bucățică frântă de inimă, care încă

o mai durea al naibii de tare. Dar jură pe loc că nu-l va lăsa niciodată să-și dea seama cât de mult o rănise. Inspiră adânc și intră în salon împreună cu Hester.

Hawk își întoarse atenția de la vitrina cu mumia și-și împreună mâinile la spate. Firește, cei doi cățeluși săriră în picioare și începură să latre și să dea din coadă. Dar Hawk le porunci ferm să se potolească, după care traversă covorul pufos. Purta o haină verde de vânătoare și niște pantaloni bej care-i îmbrățișau picioarele musculoase ca niște mănuși.

De ce naiba îl admira, când o umilise cu o noapte în urmă? Ridică bărbia sfidătoare și-i aruncă o privire glacială.

– Ah, acum înțeleg motivul pentru care ai ezitat să mă primești, zise el.

Julianne se uită suspicioasă la el.

– Poftim?

– Ești destul de palidă... fără îndoială, urmare a dezmățului de noaptea trecută. Îndrăznesc că spun că arăți de parcă ești gata să renunți definitiv la vin.

Julianne își feri privirea. Nu voia ca el să-și dea seama că gluma lui o rănea.

Hawk chicoti și zise:

– Doamne, azi ești foarte sensibilă.

Hester oftă dezgustată și se îndreptă cu pași mari spre canapea.

– Of, Marc, ești o bestie! Nu o mai tachina.

Julianne inspiră adânc. Era foarte hotărâtă să-i arate că nu-i păsa.

– Mă lasă rece, zise ea. Nu-i aruncă măcar o privire în timp ce mărșălui spre canapeaua de vizavi de mătușa ei. Se așeză și își duse ostentativ mâna la gură pentru a-și acoperi un căscat.

– Nu ai dormit bine azi-noapte? o întrebă el.

Julianne nu ar fi recunoscut asta în ruptul capului.

– Din contră, am dormit ca mumia.

– Știi de ce sunt aici, Julianne, zise el. Sunt gata să aud explicațiile și scuzele tale.

– Și-a cerut scuze față de mine azi-noapte, Marc, interveni Hester. Hai mai bine să dăm uitării chestiunea asta!

– Pentru el nu e suficient doar să-mi cer scuze, zise Julianne. Vrea să cad în genunchi în fața lui și să-i cerșesc iertarea.

– Mă aștept să-mi spui de ce m-ai păcălit noaptea trecută, spuse el.

– Te porți de parcă ți-am făcut cine știe ce rău, pufni ea.

– Aseară ai fost la un pas de a-ți ruina reputația... și ai scăpat ca prin urechile acului! sublinie el.

– Mi se pare o mare ipocrizie din partea ta să mă critici, când reputația ta este mânjită cu noroi.

– Te înșeli amarnic, dacă ai senzația că poți devia atât de ușor de la subiect, zise el. Fratele tău m-a numit tutore, și am de gând să te protejez, indiferent dacă îți convine sau nu.

– Mda, probabil Tristan a fost nebun să facă asta.

– Același lucru l-aș putea spune și eu despre comportamentul *tău* de noaptea trecută, mârâi el.

– E, haide, haide, spuse Hester. Doar s-a amețit un pic.

– Ba era beată criță, murmură el.

– Nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea, dacă tu nu te-ai fi purtat ca un căpcăun prost-crescut, zise Julianne.

Felul în care se uitase în ochii ei pe ringul de dans după vals fusese aproape ca o declarație publică de dragoste. Și apoi negase cu fermitate că ar fi avut orice fel de sentimente pentru ea. Era un nemernic fără inimă!

– Mă învinovățești pe *mine* pentru nechibzuința ta?! exclamă el, ridicând vocea.

Câinii mârâiră imediat.

– Îi agiți pe Caro și pe Byron, zise Julianne sec.

Dar câinii mârâiră și mai tare.

– Liniște! strigă Hester.

Cei doi cățeluși începură să schelălăie. Hawk le porunci să tacă, însă ei continuară să latre, iar zgomotul îi făcea lui Julianne tâmplele să pulseze.

– Mă ocup eu de ei, zise Hester și se ridică în picioare. Însă câinii refuzară să se liniștească, în ciuda drăgălășeniilor ei. Așa că în cele din urmă luă doi biscuiți de pe tava de ceai, se duse la ușă și strigă: Bunătăți, bunătăți!

Cei doi cățeluși se grăbiră să iasă din salon.

După ce Hester urmă câinii și ieși închizând și ușa, Hawk făcu trei pași mari și se opri în fața lui Julianne.

– Acum o să-mi explici. Și nu încerca să mă minți, pentru că o să-mi dau seama.

Cuvintele rostite de el cu o noapte înainte îi spintecară din nou inima. „Lady Julianne mi-e ca o soră." Știa foarte bine că o păcălise. Pe ea și pe toată lumea de la bal.

– Răspunde-mi, zise el.

Julianne se ridică de pe canapea, refuzând să-l lase să o privească intimidant de sus – dar nici asta nu ajuta prea mult, de vreme ce era cu un cap mai înalt decât ea.

– Presupui că am plănuit să evadez din sala de bal cu intenții necugetate.

– Nu presupun nimic. Faptele vorbesc de la sine, zise el.

– Am părăsit sala de bal pentru că ai făcut o scenă, atunci când Ramsey m-a invitat la dans. În clipa aceea începuseră să-i tremure mâinile incontrolabil. Dacă nu ar fi intervenit prietenele ei, pesemne ar fi izbucnit în lacrimi și s-ar fi făcut de rușine.

– Am crezut că o să ai buna-cuviință de a-ți asuma responsabilitatea pentru greșeala ta, zise el.

– M-ai făcut de rușine în fața prietenelor mele. „De fapt, în fața tuturor!" Se simți copleșită de amărăciune. Toată lumea auzise cuvintele lui. Și alte persoane aflate în apropierea lor rânjiseră batjocoritor la adresa ei. Iar el era atât de orb, că nici măcar nu-și dădea seama ce îi făcuse.

– A, înțeleg, înțeleg! pufni el. Ai fost atât de dezamăgită, încât ai fugit să-ți îneci amarul în băutură.

Ar fi trebuit să se simtă ușurată că nu își dădea seama de adevăratul motiv pentru care părăsise sala de bal. Dar cruzimea lui o durea și mai tare.

– Aveam nevoie de ceva care să-mi liniștească nervii.

– Acesta, draga mea, este unul dintre cele mai penibile motive pe care le-am auzit vreodată.

Julianne se încruntă la el. Era foarte tentată să-l întrebe ce motive avusese ca să o inducă în eroare pe ea și pe toată lumea de la bal. Dar dacă ar fi rostit cuvintele cu voce tare, atunci Hawk și-ar fi dat seama că era îndrăgostită de el până peste cap. Și nu voia să-i ofere satisfacție.

– Te-ai dat în spectacol aseară. Ramsey este fratele prietenei mele și l-ai insultat. Nu aveai nici un drept să refuzi în numele meu.

Adevărul era că și ea fusese complet pregătită să invoce oboseala pentru a evita să danseze cu Ramsey. Dar nu avea nici cea mai mică intenție să recunoască *asta* de față cu el.

– Ba aveam tot dreptul, rosti el încet, dar amenințător. Și o să stai departe de el.

Nu-i păsa de Ramsey nici cât negru sub unghie. Însă nu putea accepta ca Hawk să-i ordone ce să facă.

– Nu-l voi trata pe fratele prietenei mele de parcă ar fi un paria. Și dacă vreau să dansez cu el, exact asta voi face.

Ochii lui Hawk scăpărară de furie.

– Ar fi bine să te gândești de două ori dacă intenționezi să-l adaugi pe Ramsey pe lista lungă a cuceririlor tale. El nu este unul dintre flăcăii ăia amorezați care se gudură pe lângă tine. Are mult mai multă experiență decât tine.

– Nu sunt vreo fetiță neexperimentată, proaspăt ieșită de pe băncile școlii, zise ea. Și îngrijorarea ta cu privire la Ramsey e absolut ridicolă! Nu ar face niciodată nimic ca să riște să-și mânjească reputația lui... sau a familiei sale, de altfel.

– Îl cunosc pe om. A riscat scandalul în repetate rânduri. Tatăl său a aflat abia de curând toate isprăvile sale. Marchizul face presiuni asupra lui să se căsătorească, în speranța că așa se va da pe brazdă... însă dă-mi voie să adaug că e un efort inutil.

– A, acum înțeleg. Te opui aspirațiilor maritale ale lui Ramsey, pentru că pierderea unui burlac ar putea declanșa o avalanșă matrimonială. Și atunci, toți prietenii tăi depravați te-ar părăsi pentru soțiile lor. Mda, într-adevăr... perspectiva unei vieți atât de solitare nu are cum să nu fie înspăimântătoare pentru un crai ca tine.

– Încetează cu prostiile astea! exclamă el. Ramsey e un nemernic de cea mai joasă speță și cu asta basta. Te vede ca pe un trofeu. Cucerirea inaccesibilei Lady Julianne nu ar face altceva decât să-i sporească și mai mult vanitatea. Crede-mă când îți spun! Este un om fără scrupule și nu ar ezita nici o clipă să te pună într-o situație compromițătoare... și atunci nu ai avea de ales, decât să te măriți cu el.

– O, da, deja tremur de frică, zise ea, fără a se obosi să-și ascundă sarcasmul.

– Seducția nu e o chestiune de luat în glumă.

– O, Doamne! Habar n-am avut! zise ea ironică.

Hawk își încleștă maxilarul.

– Mda, e clar că habar nu ai, altfel nu ai trata chestiunea asta cu așa mare ușurință.

Era mai mult decât evident că o considera o prostănacă fără minte.

– Chiar dacă Ramsey ar încerca să mă ademenească spre o asemenea imprudență... deși mă îndoiesc sincer de asta... nu sunt atât de proastă încât să pic într-o astfel de capcană.

– Nici măcar nu ți-ai da seama ce se întâmplă, până când nu ar fi deja prea târziu! urlă el. Ori îmi promiți că vei sta departe de el, ori voi aranja să te trimit imediat acasă.

Cum îndrăznea să o amenințe?

– Nu voi accepta să-mi spui tu ce să fac tot sezonul!

– Atunci fă-ți bagajele, mârâi el printre dinții încleștați.

Julianne simți cum i se pune un nod în gât. Avea de gând s-o trimită acasă în dizgrație. Și atunci va deveni subiectul de bârfă al înaltei societăți. Iar asta ar fi făcut rău familiei ei. O furie fierbinte începu să clocotească în ea.

– Bine, o să-mi fac bagajele și o să mă duc acasă la Georgette. Mama ei mă va primi cu brațele deschise și așa voi scăpa de tirania ta.

– Te înșeli amarnic dacă ai senzația că îți voi permite să locuiești în aceeași casă cu Ramsey.

Julianne pufni și se întoarse să plece.

– Nu poți face nimic să mă oprești.

Își întinse mâinile. Julianne gemu când o prinse de brațe.

– Ești prea nevinovată ca să înțelegi, mârâi el printre dinții încleștați.

– Mă crezi naivă, dar crede-mă că știu foarte bine cum să resping un bărbat.

– Pot să-ți demonstrez că te înșeli, zise el, amenințător.

O țintui cu privirea lui arzătoare.

Lui Julianne i se păru că o trăgea tot mai aproape de el, ademenind-o... ca și când el ar fi fost un prădător, iar ea, prada.

I se tăie respirația în clipa în care își înfășură brațele în jurul trupului ei. Pieptul și coapsele lui erau lipite de ea, făcând-o să fie mult prea conștientă de trupul lui tare și musculos. Încercă din răsputeri să reziste senzațiilor noi și palpitante pe care le simțea. Dar i se înmuiară genunchii și îi slăbi voința.

În tot timpul acela, Hawk nu-și dezlipi privirea de a ei. Respira din ce în ce mai repede și mai greu și simțea că și ea rămăsese fără aer. Își spuse că ar fi trebuit să-și mute privirea... să încerce să rupă vraja aceea senzuală pe care o aruncase asupra ei. Dar mirosul îmbătător de apret și... și de încă ceva – ceva masculin și interzis – îi întunecară mintea.

Hawk aplecă ușor capul, până când gura lui ajunse atât de aproape de a ei, încât îi putea simți respirația caldă gâdilându-i buzele.

– Crezi că bravada asta a ta l-ar opri pe Ramsey?

Cuvintele acelea spintecară ca un cuțit ceața din mintea ei.

– Nu mă sperii...

Și în clipa aceea buzele lui le cotropiră pe ale ei.

În reveriile sale, își închipuise mereu că primul lor sărut va fi unul tandru. Nu se așteptase la urgența și la foamea sărutului lui. Nimic nu ar fi putut-o pregăti pentru felul în care îi devora buzele. Știa că ar fi trebuit să îl oprească. Dar nu mai putea gândi limpede în timp ce o săruta.

Iar când îi trasă conturul gurii cu vârful limbii, buzele ei se întredeschiseră involuntar. Se aruncă în umezeala ei caldă, stabilind un ritm constant de înaintare și retragere. Julianne îl apucă strâns de revere. Îi tremurau genunchii și simțea că trebuia să se țină de el cu prețul vieții. Nici una dintre fanteziile ei nu se putea compara cu realitatea sărutului său.

Hawk își coborî ușor mâna pe spatele ei și o prinse de fund, făcându-i pielea să ia foc sub atingerea sa. Își încolăci brațele în jurul umerilor lui, căutând mai multă susținere, în timp ce o lipea și mai mult de trupul lui. Sângele îi clocotea în vene.

Îi cuprinse apoi sânul cu cealaltă mână și făcu cerculețe cu degetul mare în jurul sfârcului ei, prin materialul corsajului. Și atunci se revărsă în ea un val neașteptat de plăcere carnală. În timp ce limba lui îi umplea gura iar și iar, simți ceva întărindu-se pe abdomenul ei. La început, fu nedumerită, apoi își dădu seama șocată că era excitat.

O voce mică din capul ei îi spuse că ar fi fost mai bine să-l oprească, dar își strecură limba în gura lui și vocea aceea amuți imediat. Era pierdută în senzații și nu-i mai păsa de nimic altceva, în afara nevoii sălbatice care-i cuprinsese trupul.

Apoi el își dezlipi gura de pe a ei, lăsând-o singură și nefericită. Se simțea ametită și îl privi ca prin ceață. Ochii lui erau mai întunecați, însuflețiți de o expresie pe care nu i-o mai văzuse niciodată.

Capitolul 5

Codul de conduită al unui crai: „Nu lăsa niciodată fiara să preia controlul".

O pâclă densă îi învăluia mintea. Mădularul lui se lupta să se elibereze din constrângerea pantalonilor săi strâmți. Ardea când o trase mai aproape de el. Cu câteva secunde înainte de a o săruta din nou, îi întâlni privirea. Ochii aceia albaștri nevinovați care se holbau la el îl loviră ca valul uriaș al unui ocean.

Făcu un pas în spate, respirând ca un cal de curse. La naiba! O sărutase și o atinsese pe Julianne!

Avea o expresie uimită când își atinse buzele umflate de la sărut. Probabil fusese primul ei sărut. Lui Hawk îi venea să moară de rușine. Își pierduse stăpânirea de sine cu sora celui mai bun prieten al său. Blestemat să-i fie sufletul hain!

Hawk se întoarse cu spatele la ea și încleștă pumnii, străduindu-se din răsputeri să-și controleze erecția. Era tutorele ei, pentru numele lui Dumnezeu! Tristan avusese încredere în el să o protejeze. Și eșuase lamentabil.

Își aminti acuzația pe care tatăl său i-o adusese cu mai bine de doisprezece ani în urmă. „Ești un ticălos imoral!"

Dovedise de multe ori că tatăl lui nu se înșelase. Dar era prima oară când atingea o inocentă. Numai un ticălos de cea mai joasă speță ar fi profitat astfel de o tânără doamnă nemăritată.

Se duse la bufetul din colțul camerei și-și turnă un pahar de coniac. Dădu pe gât alcoolul, care-l arse pe gât și-i umezi ochii. Dorința nestăvilită care îi curgea prin vene se domoli treptat, lăsându-i doar o durere surdă în vintre.

Ce naiba îl apucase?

Își aminti de furia crescândă care-i întunecase mintea, când ea refuzase să-i ia în serios avertismentele. Și apoi își pierduse cumpătul, intenționând să-i dea o lecție. Dar nu făcuse altceva decât să demonstreze că nu era cu nimic mai bun decât Ramsey.

Lăsă paharul deoparte. Dacă cineva ar fi intrat peste ei și l-ar fi surprins sărutând-o, nu ar fi avut de ales decât s-o ceară în căsătorie. Și nici măcar nu îndrăznea să se gândească la cum ar fi reacționat Tristan.

Trebuia să lase deoparte gândurile sumbre despre ce ar fi putut să fie și să se ocupe de consecințele acelui sărut. Nu-i putea oferi nimic altceva decât scuzele sale, dar știa foarte bine că niște cuvinte goale nu puteau îndrepta răul pe care i-l pricinuise.

Se întoarse cu fața spre ea. Îmbujorarea din obrajii ei îl făcu să tresară și să se încordeze.

– Îmi cer iertare. Nu ar fi trebuit să se întâmple asta.

O strălucire stranie apăru în ochii ei, după care își feri privirea, ca și cum nu ar fi dorit ca el să o observe.

– Ei bine... eu am permis asta.

Hawk se disprețui. Primul ei sărut ar fi trebuit să fie tandru și dulce. Însă el nu intenționase să o sărute. Și, cu siguranță, nu se așteptase la dorința mistuitoare care pusese stăpânire pe el în clipa în care li se întâlniseră buzele.

– Nu e în nici un fel vina ta.

Julianne se uită la el cu o expresie nefericită pe chip, apoi își mută privirea în altă parte.

Se duse la ea, dorindu-și să-i ofere o alinare cât de mică, dar se opri brusc, înainte de a o atinge din nou.

– Eu sunt singurul vinovat.

Dar în clipa în care rosti acele cuvinte, își aminti cum cu un an în urmă intrase în biblioteca de la Ashdown House și-i surprinsese pe Tristan și pe Tessa sărutându-se. Atunci considerase exagerat sentimentul de vinovăție al prietenului său. Dar acum înțelegea exact ce simțise Tristan.

Julianne inspiră adânc, aproape cutremurându-se.

– Nu-i vei spune nimic fratelui meu despre imprudența pe care am comis-o, nu?

Nesiguranța din vocea ei îi sfredeli imediat conștiința, făcându-l să se simtă și mai vinovat.

– O mărturisire nu ar aduce nimic bun.

Consecințele acelui sărut i-ar fi distrus prietenia cu Tristan și le-ar fi înstrăinat definitiv familiile.

Julianne oftă prelung, de parcă s-ar fi simțit ușurată.

Ar fi trebuit să renunțe imediat să mai fie tutorele ei. Dar atunci ar fi trebuit să-i explice lui Tristan de ce. Și ce i-ar fi putut spune? „Sora ta s-a îmbătat și am pedepsit-o cu un sărut lasciv?"

Comisese o greșeală gravă, dar asta nu schimba cu nimic responsabilitatea pe care o avea ca tutore față de ea. Mai mult, era indicat să o țină și mai din scurt, ca să se asigure că nu se mai băga și-n alte belele.

– Încă nu am rezolvat problema dezastrului de noaptea trecută.

Ea își împreună mâinile și se întoarse spre el.

– Amândoi am dat dovadă de lipsă de judecată. Cred că ar fi mai bine să uităm totul.

Contemplă o clipă expresia nevinovată de pe chipul ei, dar hotărî pe loc că nu putea avea încredere în ea.

– Pentru a evita apariția altor probleme viitoare, am să-ți spun ce așteptări am.

Julianne se încruntă.

– Poftim?

– Fiind tutorele tău, este datoria mea să stabilesc foarte clar regulile. Bun. Regula numărul unu: Nu poți accepta nici o invitație pe care nu o aprob eu în prealabil.

Julianne mormăi ceva în șoaptă.

El refuză să lase asta să-l descurajeze.

– Regula numărul doi: Nu vei mai bea niciodată mai mult de un pahar de vin sau de sherry.

– Asta înseamnă că am voie să număr și eu paharele de coniac pe care le dai *tu* pe gât? zise ea, ridicând vocea.

Hawk nu avea de gând să o lase să-l facă să se abată de la făgașul pe care pornise.

– Regula numărul trei: Fără flirturi.

– Ai de gând să-mi coși buzele ca să tac?

Dar el îi ignoră replica sarcastică.

– Regula numărul patru: Trebuie să aprob în prealabil toți partenerii cu care dansezi.

– Și ai de gând să-i pui să dea și o audiție pentru onoarea asta? rosti ea pe un ton mieros.

Răspunsul ei obraznic îl înfurie la culme.

– Am făcut o greșeală când te-am sărutat, și cu asta ajungem la regula numărul cinci: Dacă încearcă să te sărute un bărbat, vii imediat să-mi spui, ca să-l omor.

Julianne își dădu ochii peste cap.

– Nu sunt un copil și nu apreciez deloc faptul că încerci să-mi impui reguli.

– Nu am terminat, zise el, tăios. Regula numărul șase: Nu vei mai avea nimic de-a face cu Ramsey.

– Și cum ai vrea să-l evit, de vreme ce e fratele lui Georgette?

– O să-l țin eu departe de tine, zise el.

Julianne scoase o exclamație exasperată, după care zise:

– Ce mai urmează? Să-mi pui și lesă, ca să fiu cuminte?

– Nu vom avea nici o problemă, câtă vreme urmezi regulile pe care le-am enumerat. Bun. Diseară vă voi escorta pe tine și pe mătușa mea la cercul literar organizat de Lady Morley.

Ultimul lucru pe care și-l dorea era să-și irosească seara ascultând niște filfizoni recitând versuri siropoase. Dar nu avea de ales. Nu îndrăznea să mai aibă încredere în Julianne după dezastrul de noaptea trecută.

– Mama m-a învățat de mult ce este cuviincios și ce nu, zise ea.

Dar în mod evident, toate lucrurile acelea îi zburaseră din minte cu o noapte înainte.

– Dacă vrei să rămâi în Londra pentru restul sezonului, ar fi bine să te supui acestor reguli, zise el. Nu o să-ți mai dau alte șanse, fata mea.

– Nu sunt fata ta.

Nu, nu era. Și nu va fi niciodată.

Hawk se așeză lângă bufet în salonul aglomerat al lui Lady Morley și sorbi din paharul său de coniac, în timp ce privea invitații plimbându-se de colo-colo . După cum era de așteptat, în jurul lui Julianne se învârteau vreo șase flăcăi. Încercă să se convingă că erau tineri, fascinați de frumusețea ei... și implicit inofensivi. Dar erau tot *bărbați*. Și în secunda în care le cădeau ochii pe o femeie frumoasă, instinctele primitive preluau controlul și în creierele

lor prindea formă o imagine interzisă – o imagine a respectivei doamne... *goală*.

Îi clocotea sângele în vene la acel simplu gând. Încleștă pumnii și se duse să o salveze pe Julianne de la holbatul lor lasciv. Dar Lordul Morley – un individ rotofei cu obrajii rumeni – trecu repede pe lângă el. Hawk făcu un pas în lateral, vărsându-și coniacul și abia evitând o coliziune. Lăsă jos paharul și scoase o batistă ca să-și usuce mâneca udă.

Julianne veni lângă el, cu sprâncenele subțiri ridicate întrebător.

– Puți ca o crâșmă. Câte pahare de coniac ai băut?

Hawk ascunse batista în buzunar și-i răspunse enervat:

– Nu sunt beat.

Julianne pufni batjocoritor.

– O dovadă în plus a ipocriziei tale.

– Ai încălcat regula numărul trei.

– Te rog, reîmprospătează-mi memoria, zise ea.

– Fără flirturi, mârâi el.

– Doar am vorbit puțin cu domnii aceia, pufni ea. Și au fost foarte amabili.

– Exact!

Dar apoi îi zări cu colțul ochiului pe Ramsey, pe Georgette și pe Amy îndreptându-se spre ei. Știa foarte bine că Ramsey voia să se folosească de sora lui ca o scuză pentru a iniția o discuție cu Julianne. Era foarte hotărât să-l împiedice pe nemernic să se mai apropie de ea, așa că o luă de braț pe Julianne și aproape că o târî de acolo.

– Dă-mi drumul, zise ea.

Degetele lui se strânseră imediat pe mâna ei.

– Nu.

Julianne se uită peste umăr.

– Ai făcut asta intenționat.

Ei bine, cu siguranță lucrul acesta era evident.

– Te duc la mătușa mea.

– Și apoi ce? Ai de gând să mă închizi undeva?

– Nu mă tenta!

Când trecură pe lângă tinerii care flirtaseră cu ea mai devreme, Hawk le aruncă o privire amenințătoare, prin care le transmitea clar și răspicat mesajul: „Nici măcar să nu vă mai uitați vreodată

la pupila mea!" Zâmbi răutăcios observând expresiile înspăimântate de pe chipurile lor. Era destul de sigur că nu vor mai îndrăzni să se apropie de ea.

Un sentiment de satisfacție crescu imediat în pieptul său. Deținea pe deplin controlul asupra situației. Desigur, avea probabil să moară de plictiseală în timp ce le escorta prin oraș pe Julianne și pe mătușa lui. Dar nu va încălca promisiunea pe care i-o făcuse lui Tristan.

Când ajunseră la mătușa lui, tocmai se apropia de ea un domn în vârstă, slab și cu părul rar, care îi aducea o ceașcă de ceai.

– Ești foarte amabil, domnule Peckham, zise Hester. A! Iată-i și pe nepotul meu și pe Lady Julianne.

În timp ce Hester îi prezenta, Hawk nu putu să nu se întrebe unde îl cunoscuse mătușa lui pe Peckham. Dar, pe de altă parte, ea aduna rătăcitori pe oriunde se ducea.

Lady Morley bătu apoi din palme și îi rugă pe toți să ia loc, ca să poată începe evenimentul literar. Hawk se așeză lângă Julianne și se întrebă cât va dura recitalul de poezie. Își aminti apoi că mătușa sa îi menționase ceva și despre un ospăț la miezul nopții. Își scoase ceasul de buzunar și aproape că gemu când văzu că era abia nouă și un sfert. Ce modalitate plictisitoare de a petrece seara!

Julianne se aplecă mai aproape de el și parfumul ei floral îi invadă mintea. La naiba! Treaba asta cu jucatul de-a tutorele începea să-i întunece judecata sănătoasă.

– Mai bine pleacă odată, dacă ești așa nerăbdător să-ți iei tălpășița, șopti ea. Eu și mătușa ta ne putem întoarce acasă cu o birjă.

Hawk băgă ceasul înapoi în buzunar.

– Mă rănești. Credeam că tânjești după compania mea.

Julianne se bosumflă.

Lady Morley zâmbi.

– Bun, a venit timpul să începem. Lordul Ramsey a avut amabilitatea de a accepta să citească unul dintre sonetele lui Shakespeare.

Hawk pufni.

Julianne îi trase imediat un cot.

– Încetează să te mai comporți ca un băiețel capricios, îi șopti ea.

El rânji.

– Chiar trebuie?

– Liniște!

Ramsey veni în fața șemineului, deschise o carte mică legată în piele și apoi se uită direct la Julianne.

– „Să te aseamăn cu o zi de vară?"

– Oh, da, foarte original.

Julianne îl plesni peste mână cu evantaiul.

– Au! scânci el și-și scutură mâna care-l ustura de la lovitură, întrerupând vocea guturală a lui Ramsey.

– O, Hawk, ștrengarule! zise Lady Morley, pe un ton plin de afecțiune. Te rog, astâmpără-te!

Hawk îi făcu cu ochiul și zise:

– Voi încerca să-mi îndrept comportamentul greșit.

Toți invitații izbucniră în râs, și Ramsey miji ochii, enervat.

– O să o iau de la capăt, ca să putem asculta versurile, așa cum au fost menite să fie auzite.

Fără îndoială bardul se răsucea în mormânt la perspectiva aceea.

Ramsey își drese glasul.

– „Să te compar cu o zi de vară? / Tu ești mai dulce și surâzi mai blând..."[1]

Lordul Morley, care adormise pe canapea, trase un vânt. Soția lui îl lovi în tibie. Omul se trezi buimac și se uită nedumerit în jur.

– Ce? Ce e?

Umerii lui Hawk începură să tremure. Știa foarte bine că următorul vers avea să-l încurce pe Ramsey.

Lui Ramsey îi zvâcni maxilarul, dar continuă să recite cu încăpățânare:

– „... În mai e vânt și mugurii-i doboară..." Dar se înroși la față și se opri din citit.

Julianne își duse palma la gură.

Hawk înăbuși un hohot de râs și se lăsă mai jos în scaun. Seara aceea se dovedea mai distractivă decât își închipuise.

Ramsey reuși până la urmă să termine de citit sonetul. După aceea, Lady Morley se grăbi să se ducă în fața șemineului și zise:

– Mulțumim pentru această recitare emoționantă, Lord Ramsey.

Ramsey se îndreptă cu pași mari spre bufet, unde își turnă un pahar de coniac pe care-l dădu dintr-o înghițitură pe gât.

[1] Sonetul al XVIII-lea de William Shakespeare (traducere în lb. rom. Neculai Chirică) (n.tr.)

Urmară alți doi domni, care citiră poezii de Thomas Wyatt și John Donne, iar Hawk înăbuși de mai multe ori un căscat. Apoi un tânăr flăcău se apropie de Lady Morley. Și cu un zâmbet strălucitor, femeia informă pe toată lumea că domnul Charles Osgood dorea să îi încânte cu niște versuri scrise chiar de el.

Tânărul se înroși la față și scoase o hârtie împăturită din buzunarul interior al jachetei. Adoptă apoi o expresie de copil îndrăgostit – crezând probabil că era un apanaj poetic adecvat versurilor sale.

– Se numește „Doamna cu cosițe luminate de lună"...

Hawk îi șopti lui Julianne la ureche:

– Cu siguranță, acum se vor mai însufleți un pic lucrurile.

– Ești incorigibil, murmură ea. Este un tânăr foarte drăguț.

Osgood inspiră adânc și începu:

– „Se oglindește luna în pletele-i atât de negre / Iar stelele-s uimite de frumusețea ei..."

Hawk întinse ușor mâna și aranjă bucla din dreptul urechii lui Julianne. Ea se uită urât la el.

Osgood se opri o clipă și-și duse mâna în dreptul inimii.

– „Vai mie, inima mi-e plină de-adorație..."

– Asta e partea în care își șterge lacrimile cu o batistă? șopti Hawk.

– Ssst, zise Julianne. O să te audă.

Osgood lăsă jos hârtia și se uită spre tavan, căutând parcă inspirație și putere de la divinitate.

– „... O, zeiță selenară, spre tine se îndreaptă a mele visuri toate...

Mulțimea izbucni în ropote de aplauze. Prietenii lui Osgood rânjeau și-și dădeau coate. Fără îndoială aveau de gând să-i tragă o săpuneală fără milă poetului lor neinspirat.

După alte patru lecturi la fel de plictisitoare, Lady Morley veni din nou în fața șemineului. Hawk spera cu disperare că avea să-i anunțe că era timpul pentru răcoritoare.

Lady Morley zâmbi dulce.

– Lord Hawkfield, poate ai dori să reciți și dumneata un vers sau două...

El rânji imediat.

– Foarte bine. Am să vă recit poemul meu preferat. „A fost odat' o doamnă nebună după whist, care-a băut atâta bere că s-a..."

– E de ajuns, neisprăvitule, zise încruntată Lady Morley.

*

O oră mai târziu, în sufrageria aglomerată și zgomotoasă, Julianne se înghesui într-un colț cu Amy și Georgette, departe de urechile celorlalți invitați. Hawk stătea la masă și înfuleca sendvișuri.

Mulțumită că era preocupat de altceva, se întoarse spre prietenele ei și le povesti despre regulile pe care i le impusese.

Georgette se strâmbă.

– Diavolul!

Amy oftă.

– Acum *chiar* duce lucrurile prea departe. Dar sunt sigură că se va potoli după ce va vedea că respecți codul bunelor maniere.

Julianne își zise că nu era cea mai bună idee să le povestească prietenelor ei cum încălcase toate regulile de conduită, căzând în brațele lui. Cedase în fața lui și acceptase fiecare sărut și fiecare atingere a sa, de parcă ar fi fost... ei bine... o curtezană. Acea simplă amintire îi aduse o îmbujorare în obraji. Își desfăcu imediat evantaiul și-l flutură pentru a se răcori.

– Am nevoie de ajutorul vostru cu următorul capitol al broșurii. Ce poate face o doamnă ca să devină irezistibilă pentru gentlemeni?

– Lady Rutledge a menționat... ăăă... sugerarea unor promisiuni ale... ăăă... ale seducției, zise Georgette în șoaptă.

Amy clătină din cap.

– Nu. Julianne, nu trebuie să incluzi astfel de sfaturi indecente.

Însă Julianne ignoră avertismentul lui Amy.

– Mda, presupun că doamna i-ar putea arunca gentlemanului în cauză mai multe priviri cu subînțeles. Ce părere ai?

Amy întredeschise buzele, destul de șocată.

– Cred că dintr-odată principiile tale morale și-au luat o vacanță...

Era mai mult decât evident că Amy ar fi obiectat la orice idee, așa că Julianne își îndreptă toate întrebările spre Georgette.

– Ce altceva mai poate face o doamnă pentru a atrage un bărbat?

– Să flirteze, răspunse Georgette.

Julianne flutură nerăbdătoare din mână.

– Da, dar am nevoie de o idee originală. O doamnă se află mereu într-o adunare de alte doamne. Ce poate face pentru a deveni originală și a ieși în evidență?

– Cred că frumusețea cam bate orice, zise Amy, cu o urmă de sarcasm în voce.

Julianne se uită entuziasmată la ea.

– Tocmai ai rezolvat problema. Poate că frumusețea este atracția inițială... dar numai asta nu va menține niciodată interesul unui bărbat. Mai ales dacă vorbim despre un bărbat care face tot posibilul să fugă de căsătorie...

– Adică toți domnii, mormăi Georgette.

– Se spune că Anne Boleyn nu a fost cine știe ce mare frumusețe și totuși a reușit cumva să farmece toți bărbații de la curtea regală, continuă Julianne.

– Nu cred că Anne Boleyn este tocmai un model în acest sens. A fost o femeie îngrozitoare și manipulatoare, care a comis adulter cu regele, zise Amy.

– Totuși, cred că în cele din urmă ea a avut cel mai mult de suferit.

Georgette își întări apoi afirmația, făcând un gest de tăiere a gâtului cu palma.

– Chiar și așa, a știut cum să-i joace pe bărbați, astfel încât să îi facă să o dorească, zise Julianne. Și trebuie să includ și exemple concrete.

Amy făcu imediat ochii mari.

– Ai grijă ce spui! Se apropie Lordul Ramsey.

Julianne se uită imediat spre masă, temându-se că Hawk ar fi putut interveni. Dar observă ușurată că se dusese să discute cu un grup de gentlemeni. Se certă în gând. De ce i-ar fi păsat ei ce credea el? Putea vorbi cu oricine voia.

Ramsey ajunse lângă ele și făcu o plecăciune elegantă.

– Lady Julianne... iată că am în sfârșit ocazia de a schimba câteva vorbe cu dumneata.

Georgette își dădu ochii peste cap.

– O, Henry, chiar nu vezi că purtăm o conversație privată?

Dar el o ignoră pe sora sa și rămase cu privirea ațintită asupra lui Julianne.

– Și aș putea lua și eu parte la conversația voastră?

Așa că Julianne spuse primul lucru care-i trecu prin minte:

– Ești și dumneata interesat de moda pentru femei?

– Mă interesează doamnele... sau poate că ar fi mai bine să spun că o anume doamnă, în mod special, zise el, pe o voce guturală.

O, Doamne, Dumnezeule! Hawk avusese dreptate în legătură cu intențiile lui Ramsey.

Julianne aruncă o ocheadă spre Hawk. Încă nu îl observase pe Ramsey. Dar știa că nu va mai dura mult. O urmărise toată seara și cel mai probabil va încerca să o salveze din ghearele păcătoase ale lui Ramsey. Dar nu avea nici cea mai mică intenție de a-i permite să o ia de lângă prietenele ei.

Li se alătură Lady Boswood, mama lui Georgette, care o luă de braț pe fiica sa.

– Vino, te rog, Georgette, este nevoie de prezența ta. Și aș dori să discut ceva și cu dumneata, domnișoară Hardwick.

– Dar, mamă... începu Georgette.

– Fă ce ți se spune, zise Lady Boswood pe un ton aspru.

Julianne le privi îndepărtându-se. Mașinațiile evidente ale lui Lady Boswood miroseau a necazuri – femeia încerca să joace rol de petițoare. Dar de-a lungul timpului, Julianne evitase mai mulți petițori nedoriți și avea de gând să facă la fel și acum.

– A fost o plăcere, milord. Și acum, te rog să mă scuzi, dar trebuie să vorbesc cu Lady Rutledge.

– Nu pleca încă, zise el și-i zâmbi. Am așteptat toată seara ca să pot petrece câteva clipe cu dumneata.

O, Doamne! Nu voia să-l încurajeze. Mulți domni continuaseră să o curteze în ultimii patru ani, chiar dacă își făcuse obiceiul de a-i tachina pe cei prea insistenți. Sperase întotdeauna să le cruțe sentimentele. Dar unii efectiv nu se prindeau, în ciuda eforturilor ei.

– Ești chiar mai frumoasă decât îmi aminteam, zise Ramsey.

Vocea lui avea un ton gutural pe care presupunea că îl exersase în repetate rânduri.

Ridică dintr-o sprânceană.

– Ai deseori probleme cu memoria, milord?

El se încruntă.

– Poftim?

– M-ai văzut chiar acum două seri.

Ramsey izbucni într-un hohot de râs mult prea vesel.

– Mă refeream că ești mult mai frumoasă decât anul trecut.

Din câte își amintea ea, atunci abia dacă o observase.

– Mă bucur foarte mult că ai putut veni la Londra și pentru sezonul acesta, continuă el. Și trebuie să mărturisesc că nu mi-am putut

ascunde dezamăgirea când Georgette mi-a spus că a fost cât pe ce să rămâi acasă, din cauza problemelor prenatale ale ducesei.

Anul trecut, când o vizitase pe Georgette, nu făcuse mai mult decât să schimbe câteva cuvinte cu el, în semn de politețe. Și totuși, omul pretindea că fusese nerăbdător ca ea să sosească la Londra. Avusese de-a face cu destul de mulți lingușitori la viața ei și recunoștea fățărnicia atunci când o auzea.

– Mă flatezi prea mult, milord.

El o privi cu ochii umbriți de pleoape grele. Julianne își spuse că gestul era un alt șiretlic folosit de un crai.

– Nici vorbă, milady.

Hotărî apoi să-și facă ieșirea cu grație.

– Scuză-mă, te rog!

Ramsey părea dezamăgit.

– Te-am jignit în vreun fel?

Trebuia să acționeze cu foarte mare grijă, de vreme ce era vorba despre fratele lui Georgette.

– Nu, vreau doar să...

Buzele lui Ramsey luară forma unui zâmbet, când se uită peste umărul ei.

– Iată că vine și bufonul.

Julianne se încruntă și se uită în spate. Descoperi că Hawk se îndrepta spre ei. Și abia atunci înțelese insulta lui Ramsey. Își întoarse privirea indignată spre el, gata să-i arunce o replică tăioasă. Dar el vorbi înainte ca ea să apuce să rostească vreun cuvânt.

– Nu îți face griji! Nu îl voi lăsa să se bage între noi, zise Ramsey.

– Presupui prea multe, Lord Ramsey.

Hawk o prinse de braț.

– Vino cu mine, Julianne!

– Măi, măi! Însuși bufonul curții regale, zise Ramsey.

Julianne rămase cu gura căscată de uimire. Îl insultase intenționat pe Hawk!

– Care-i problema? Ești gelos? zise Hawk, pe un ton destul de arogant.

Ramsey râse batjocoritor.

– Pe un clovn?

Descurajată, Julianne se uită în jur la salonul aglomerat. Deocamdată nimeni nu observase că ambii bărbați se săgetau din priviri.

Dar avea de gând să înăbușe confruntarea aceea, înainte de a ajunge mai departe.

– Domnilor, dați-mi voie să vă amintesc că suntem cu toții invitații lui Lady Morley, zise ea. Insist să încetați imediat cu înțepăturile și să reveniți la un comportament cuviincios.

Ramsey făcu o plecăciune.

– Îmi cer mii de scuze, Lady Julianne. Nu am intenționat să te supăr.

Dar intenționase să îl provoace pe Hawk. Ostilitatea dintre cei doi bărbați aproape că făcea aerul dintre ei să sfârâie. Desigur, nu ar fi existat nici un fel de dispută dacă Hawk ar fi lăsat-o să-și gestioneze singură problemele.

– Las-o baltă, Ramsey, zise Hawk. N-ai nici o șansă cu ea, atâta timp cât mai există o fărâmă de viață în mine.

Julianne rămase tăcută, în timp ce trăsura gonea pe caldarâm, dar Hawk îi putea auzi respirația aspră. Era furioasă pe el. Dar nu-i păsa deloc ce credea. Nu avea de gând să o lase să se asocieze cu Ramsey.

Mătușa lui era și ea neobișnuit de tăcută. Mai devreme, când plecaseră, Hester ridicase mirată din sprâncene la vederea expresiei îmbufnate de pe chipul lui Julianne.

Trăsura se zgudui și se opri. Hawk deschise ușa și coborî. Le ajută pe rând pe doamne să se dea jos, după care se întoarse spre Julianne și zise:

– Te voi vizita mâine.

– Ar fi mai bine să avem o discuție chiar în noaptea asta, zise ea, pe un ton destul de tăios. Hester, ne poți oferi câteva clipe de intimitate în salon?

– Desigur, draga mea, răspunse femeia.

La naiba! Julianne era foc și pară, dar lui nu-i păsa absolut deloc.

Le urmă pe doamne înăuntru și apoi în sus pe scări spre salon. Când ajunseră pe palierul de la etaj, mătușa lui ridică la ochi lornionul și zise:

– Menține civilizat tonul discuției, Marc.

– Nu eu sunt cel care tună și fulgeră, zise el.

Julianne se uită urât la el.

Hawk își mută privirea spre mătușa sa.

– Nu ar trebui să ni te alături de dragul bunei-cuviințe?

– Sunt obosită și mă îndoiesc că vreți să vină să vă supravegheze camerista mea.

Cu aceste cuvinte, Hester își continuă drumul pe scări în sus.

Julianne se îndreptă cu pași mari spre salonul egiptean. Hawk se grăbi în fața ei și îi deschise ușa, dar ea trecu ca fulgerul pe lângă el.

Abia apucă el să închidă ușa, că Julianne se răsuci spre el și izbucni:

– Ai mers prea departe, zise ea.

El îi făcu semn spre canapea.

– N-ai vrea să ne așezăm?

– Nu.

Se plimba de colo-colo prin fața vitrinei cu mumia, amintindu-i de fratele ei, care avea obiceiul de a se preumbla prin cameră când era agitat.

– Îmi vine destul de greu să am o discuție civilizată cu o țintă în mișcare, zise el tărăgănat.

Ea se opri brusc, și fustele i se învolburară în jurul gleznelor.

– Sunt extrem de supărată pe tine.

– Serios? întrebă el. Și mai exact ce anume am făcut ca să merit furia ta?

– Știi foarte bine ce-ai făcut. Am crezut că o să te iei la pumni cu Ramsey... chiar acolo, în sufrageria lui Lady Morley!

Adevărul era că aproape explodase de mânie, când îl văzuse pe Ramsey vorbind cu Julianne. Și îi venise imediat în minte imaginea dezmățului pe care îl aranjase Ramsey la o petrecere cu ceva timp în urmă. Și-și dorise să zdrobească fața mocofanului pentru că îndrăznise să se apropie de Julianne.

– Nu-i voi permite lui Ramsey să te curteze, rosti el răspicat.

– Asta este decizia *mea*, zise ea și indicându-se ostentativ cu degetul.

– Regula numărul șase: Vei sta departe de Ramsey. Și o să am eu grijă să fie așa, indiferent dacă îți convine sau nu.

Cel mai recent incident dezgustător de la club nu făcuse altceva decât să-i întărească convingerea că Ramsey nu se schimbase deloc.

– La naiba cu regulile tale! izbucni ea.

– Așadar, îți plac avansurile lui? întrebă el, ridicând vocea.

– Nu contează dacă îmi plac sau nu.

Se duse lângă ea.

– Ba contează.

– Crezi că ai dreptul să mă controlezi, dacă ești tutorele meu...?!

– Am dreptul să te protejez, zise el. *Mai ales de Ramsey.*

– Nu am nevoie de protecția ta și, cu siguranță, n-am nevoie să îmi urmărești fiecare mișcare ca un... ca un soț gelos.

Nu era deloc gelos.

– Nu ți-am urmărit fiecare mișcare.

– O, ba da, exact asta ai făcut! Acesta este al patrulea sezon al meu. Cum crezi că am reușit să resping avansurile nedorite înainte să apari tu în peisaj?

– Cu ajutorul fratelui tău, zise el.

– El nu a stat niciodată în umbra mea, cum faci tu! Niciodată!

– M-ai păcălit la bal. La ce te așteptai?

Lui Julianne îi scăpă atunci un hohot de râs plin de amărăciune.

– Mă tratezi ca pe un copil. Deschide ochii, milord, zise ea și întinse brațele exasperată. Sunt o femeie în toată firea.

Invitația ei se dovedi prea ispititoare, pentru a o putea ignora. Privirea lui călători încet în jos pe trupul ei. Iar când urcă la loc, zăbovi un pic prea mult pe sânii ei plini, înainte de a-i întâlni ochii.

– Am observat.

Julianne se îmbujoră imediat.

– Ești impertinent!

– Tu mi-ai spus să mă uit. Era mai mult decât evident că habar nu avea cât de susceptibili erau bărbații la sugestii. Mai ales atunci când veneau din partea unei femei frumoase. Dar desigur, nu ar fi recunoscut niciodată *asta*. Ai grijă să nu aprinzi un foc, pe care să nu-l mai poți controla după aceea, murmură el.

Julianne mijii ochii, după care se întinse brusc și-l apucă de revere.

– O, domnule, sunt atât de speriată! O, te rog... sunt o fată virtuoasă... te implor, nu mă seduce...

– Taci! O să te audă blestemații de servitori.

Îi dădu imediat drumul la haină.

– Ai grijă cum vorbești!

– Bine că acum te plângi, pufni el.

– Îți dorești să nu fi fost niciodată de acord să fii tutorele meu! Recunoaște! mârâi ea.

Ajunseseră într-un impas. Într-un fel sau altul, trebuia să o facă să înțeleagă.

– Hai mai bine să luăm loc, ca să putem purta o discuție rațională.

Julianne oftă exasperată și i se alătură pe canapea. Dar se așeză cât mai departe de el cu putință.

– E adevărat că la bal ți-am dat un motiv să nu ai încredere în mine... dar nu putem continua așa.

– Încrederea trebuie câștigată, zise el. Te-am avertizat să stai departe de Ramsey și în noaptea asta mi-ai înșelat din nou încrederea.

– El m-a încolțit și nu am vrut să fac o scenă.

Hawk îi aruncă o privire aspră.

– Și cum ar trebui să știu eu dacă îmi spui adevărul sau nu?

Julianne strânse pumnul și-l așeză pe piept în dreptul inimii.

– *Chiar* sunt sinceră cu tine. Și în ciuda a ceea ce crezi, să știi că am multă experiență în a descuraja avansurile nedorite. Iar dacă m-ai fi lăsat să mă ocup singură de Ramsey, l-aș fi descurajat foarte ușor.

– Sunt tutorele tău. Este datoria mea să mă ocup de binele tău.

– Înfruntându-l, n-ai făcut altceva decât să-i întărești și mai mult hotărârea.

– Nu înțelegi. Este un maestru, când vine vorba de manipulare. „Și mult mai mult de atât."

Julianne se opri o clipă și-i studie chipul cu mare atenție.

– De ce îl urăști atât de mult pe Ramsey?

– Am motive întemeiate să-l disprețuiesc, și asta e tot ce trebuie să știi.

– Ce a făcut atât de îngrozitor?

Nu îi putea povesti despre trecutul revoltător al lui Ramsey.

– Va trebui să mă crezi pe cuvânt.

Ea se înclină ușor spre el și-l întrebă:

– Crezi că sunt prea delicată pentru a auzi adevărul?

– Nu vreau să-ți întinez urechile.

El, unul, fusese cu adevărat șocat de desfrâul la care asistase la petrecerea aceea de la un conac de țară, cu mulți ani în urmă. Într-o noapte, intrase în salonul de biliard și-l găsise pe Ramsey făcându-și de cap cu o femeie, chiar pe masa de biliard, în fața unei adunări de bărbați, care-i strigau urale. La momentul respectiv își dăduse ochii peste cap și părăsise încăperea.

Julianne îl privea încruntată.

– Este fratele prietenei mele. Dacă l-aș disprețui, ar însemna că i-aș trage o palmă peste față lui Georgette.

– Stai departe de el, mârâi printre dinții încleștați.

– Crezi că ar fi în stare să se năpustească asupra mea? întrebă ea neîncrezătoare.

Lui Hawk îi zvâcni maxilarul de frustrare.

– Încearcă să te ademenească. Dacă nu ai grijă, te va atrage treptat în plasa lui.

– Încă mai crezi că sunt o școlăriță naivă!

Se uită în ochii ei albaștri minunați și zise:

– Ești tânără și fără experiență.

– Crezi că n-am învățat nimic de la viață?

– Ai dus o viață adăpostită, zise el, cântărindu-și cu grijă cuvintele. Fratele tău te-a protejat și a avut motive întemeiate s-o facă. Sunt mulți bărbați și femei cu mult mai multă experiență de viață decât tine care nu ar ezita nici o clipă să profite de inocența ta.

El, unul, învățase lecția aceasta pe propria piele.

– Acordă-mi credit că am măcar suficientă minte cât să evit persoanele intrigante, zise ea.

Nu înțelegea cât de vulnerabilă o făcea lipsa ei de experiență. Cu mult, mult timp în urmă el plătise scump pentru propria naivitate. Și va trebui să trăiască în tăcere cu consecințele acelea pentru tot restul vieții sale.

– Te frământă ceva, Hawk?

– Eu sunt o problemă, glumi el.

– Poți să-mi spui, îl îndemnă ea.

Dar nu-i putea spune. Literalmente, nu putea dezvălui nimănui ce se întâmplase.

– Mărturisirea mea ar dura săptămâni... luni... sau poate chiar ani întregi.

– Nu mă îndoiesc de asta, zise ea zâmbind.

Nu-i putea spune ce avea pe suflet, nici măcar dacă își dorea să o facă. Pentru că mai era cineva implicat în povestea aceea... o persoană despre care nu ar fi putut vorbi niciodată.

Julianne îi cercetă ochii. Dar el își mută privirea. Felul în care-l scruta îl făcea să nu se simtă în largul lui.

– Îți faci griji că o să mi se întâmple ceva rău, spuse ea.

– I-am promis fratelui tău că te voi proteja de crai.

Ea ridică atunci din sprâncene, mirată. Îi veni în minte un gând foarte ciudat.

– Și asta te include și pe tine?

Cuvintele ei atinseră un punct vulnerabil. Își mută privirea, cu inima cât un purice, când își aminti de ziua aceea îngrozitoare când tatăl său îl înfruntase.

Timpul și spațiul se mistuiră în jurul său și se întoarse în trecut la momentul acela. Și întreaga lui lume se nărui din nou în jurul său. Frica și rușinea pe care le simțise odată cu acuzația plină de dezgust a tatălui său prinseră din nou viață, arzându-l pe dinăuntru, ca un foc care nu se stinsese niciodată. Ar fi putut rezista acelor remușcări, dacă nu ar fi existat frica... spaima aceea îngrozitoare că condamnase o ființă nevinovată la o viață întreagă de chin și suferință.

– Hawk? întrebă Julianne.

Inspiră adânc, când își dădu seama că lăsase garda jos și că îi alunecase masca. Din obișnuință, afișă un rânjet și ridică din sprâncene.

– Ferește-te de lupul mare și rău care se ascunde în salon.

Ea își împreună mâinile.

– Oh, mi-e atât de frică!

„Chiar ar fi trebuit să-ți fie."

– Ar fi mai bine să plec.

Julianne se ridică odată cu el. El îi făcu cu ochiul și făcu o plecăciune ridicol de elegantă.

Râsul ei răgușit îi trimise fiori pe șira spinării. Dar își păstră rânjetul până când ieși din salon. Și abia atunci lăsă să-i cadă masca de clovn.

Capitolul 6

Secretele seducției unei doamne: „Ca să devii irezistibilă, trebuie să pari inaccesibilă".

– Cu siguranță sunt întru totul de acord cu ce ai scris în primul capitol, zise Hester în dimineața următoare în salonul egiptean,

în timp ce se uita peste munca lui Julianne. Ai făcut o analiză destul de pătrunzătoare a comportamentului masculin.

Julianne zâmbi.

– Am avut parte și de un mic ajutor din partea ta.

– Acum trebuie să plănuim următorul capitol, zise Hester.

– M-am gândit că primul pas ar trebui să fie să emani încredere.

Hester încuviință din cap.

– Sunt de acord. O femeie care este sigură pe farmecele ei atrage întotdeauna atenția domnilor. Și dacă se mai și preface că nu îi observă, interesul lor pentru ea crește văzând cu ochii. Bărbații sunt mereu atrași de ceea ce nu pot avea. Adoră vânătoarea.

În toți anii aceia, ea nu-și ascunsese niciodată sentimentele pentru Hawk. Fusese de acord cu fiecare sugestie a lui, râsese la fiecare glumă pe care o făcuse și-l urmase pretutindeni, când venise să o viziteze la moșia familiei sale. Oare i-ar fi stârnit mai mult interesul dacă nu ar fi fost atât de deschisă în legătură cu sentimentele ei?

Încleștă pumnii. O enerva la culme faptul că ajunsese să facă speculații cu privire la cum ar fi trebuit să procedeze ca să-l atragă. Chiar nu avea nici un pic de mândrie?

– Odată ce începe vânătoarea, doamna trebuie să-și folosească inteligența, farmecul și vioiciunea... Iar tu le ai pe toate, zise Hester.

Vocea lui Hester o trezi imediat din reverie.

– Te referi la flirt? întrebă ea.

– Tachinările și remarcile spirituale vor ademeni un domn, dar din nou... o doamnă nu trebuie să-și dezvăluie niciodată adevăratele sentimente, zise Hester. Și odată ce câștigă interesul domnului în cauză, trebuie să se îndepărteze, pentru ca *el* să nu devină prea sigur de afecțiunea *ei*.

Julianne se gândi atunci la toți tinerii pe care-i tachinase de-a lungul anilor. Dansase și flirtase cu ei, dar în același timp avusese grijă să se asigure că înțelegeau și ei că era numai pentru a se distra. Și totuși, primise douăsprezece cereri în căsătorie. Oare le transmisese semnalele greșite?

La fel cum făcuse Hawk cu ea?

Se simți dintr-odată copleșită de un sentiment puternic de vinovăție.

– Dar, Hester, nu este greșit să-i induci în eroare pe domni?

– Totul este permis în dragoste și-n război, îi răspunse femeia. Dacă le-ai lăsat impresia că ești evazivă, atunci nu ai greșit cu nimic.

Julianne își mușcă buza. Dacă era adevărat ce spunea mătușa lui Hawk... atunci de ce se simțea de parcă făcuse ceva greșit?

– Ceva te neliniștește, copilă...

– Nu am intenționat niciodată să-i rănesc pe domnii aceia care m-au cerut în căsătorie... dar probabil i-am încurajat cumva, fără să-mi dau seama. Coborî privirea spre mâinile ei, pe care le ținea împreunate în poală. Și după aceea am încercat mereu să le explic că nu eram pregătită pentru căsătorie... dar chiar și așa, tot i-am rănit.

Desigur, nu menționase niciodată că îl aștepta pe Hawk.

– I-ai dat vreodată vreunui domn permisiunea ta de a te curta în exclusivitate? o întrebă Hester.

– Nu, sigur că nu, zise Julianne și ridică bărbia.

– Vreunul dintre ei i-a cerut permisiunea fratelui tău în prealabil? continuă Hester.

– Nu. Cred că cererile lor în căsătorie au venit mai degrabă sub impulsul momentului.

– Serios? se miră Hester.

Julianne se strâmbă.

– Primul domn m-a cerut în căsătorie la o petrecere în grădină după ce am fost de acord să mă plimb cu el. A doua oară, mă întorceam de la un spectacol muzical, când domnul în cauză a ieșit din salon și m-a tras deoparte. Al treilea m-a surprins cu întrebarea în timp ce ne plimbam prin parc cu camerista mea. Al patrulea...

Hester chicoti și exclamă:

– O, Doamne, draga mea! Cu siguranță te-ai săturat ca domnii să apară de nicăieri și să te ceară în căsătorie. E mai mult decât evident că le-ai inspirat pasiune.

Julianne își aminti ce îi spusese Hawk despre Ramsey.

– La momentul respectiv nu am înțeles asta... dar acum suspectez că mă vedeau mai degrabă ca pe un trofeu, care aștepta să fie câștigat.

– Dar ce, Doamne iartă-mă, ți-a lăsat impresia asta? o întrebă Hester.

– Hawk a zis că Lordul Ramsey a început să se țină după mine pentru că sunt destul de inaccesibilă.

Hester răsuci lornionul între degete.

– Nepotul meu este gelos. Și acesta e un semn foarte bun.

Dar Julianne nu voia să-și mai facă astfel de iluzii.

– Sunt sigură că nu-i deloc gelos. Îl detestă pe Ramsey și mi-a spus să stau departe de el. Tu știi cumva dacă au avut vreodată vreo altercație?

– Dacă au avut, cu siguranță nepotul meu nu a discutat despre asta cu mine.

Ținând cont de cuvintele lui Hawk, Julianne bănuia că se întâmplase ceva între ei. El știa ceva despre Ramsey... ceva ce refuza să divulge. Iar misterul acela nu-i dădea deloc pace. Voia să afle mai multe, dar era foarte conștientă că Hawk nu intenționa să dezvăluie nimic.

– Noaptea trecută erai supărată pe nepotul meu, zise Hester.

– Da. Pentru că insistă să-mi urmărească fiecare mișcare. Este peste poate de enervant, explică ea.

Doar că noaptea trecută avusese ocazia și să întrezărească o altă latură a lui. Era cu adevărat îngrijorat că Ramsey s-ar fi putut dovedi periculos pentru ea. Dar era o prostie, desigur. Putea să-l țină la respect pe Ramsey... indiferent dacă Hawk credea asta sau nu.

– Nepotul meu se luptă cu atracția pe care o simte față de tine din cauza promisiunii pe care i-a făcut-o fratelui tău, zise Hester. Trebuie să-l farmeci și să construiești un foc care să ardă mocnit. Însă, oricât ar fi de greu, nu trebuie să-l lași să se apropie prea mult, prea repede.

Julianne se îmbujoră. Se ridică și se duse la fereastră, pentru a evita privirea cercetătoare a lui Hester. Știa și ea foarte bine că greșise îngrozitor de mult când îi permisese să o sărute. Nici măcar nu încercase să se opună... chiar dacă îi dăduse foarte clar de înțeles că nu era interesat de ea încă de la primul bal la care o escortase. Oare sperase în secret că sărutul lor însemnase ceva mai mult pentru el, decât o simplă dorință carnală?

– Ce s-a întâmplat, copilă?

Dar nu îndrăznea să o privească în ochi pe Hester. Mama ei îi spunea mereu că i se citea pe față ce gândește. Și nu dorea ca Hester să-și dea seama ce sentimente tumultuoase se învolburau în sufletul ei.

– Tot ce-mi doresc este să termin broșura aceasta, ca să pot ajuta alte femei singure.

– Așadar, ai renunțat de tot la nepotul meu?

Ar fi trebuit să renunțe la el cu mult timp în urmă. Nu o iubea. Și nu avea de gând să se înjosească, încercând să-l cucerească. Inspiră adânc și-și adună tot curajul, după care se întoarse spre Hester și zise:

– Ușa aceea s-a închis.

Hester îi aruncă o privire atotcunoscătoare.

Așa că se întoarse din nou spre fereastră. Picăturile de ploaie se loveau ritmic de geam. Hester nu o crezuse. Dar Julianne vorbise serios. Pierduse deja prea mulți ani tânjind după el și așteptându-l.

– O să treacă ceva timp până când îmi voi putea deschide din nou inima în fața cuiva, zise ea.

Hester oftă.

– Ah! Încercările primei iubiri. Îmi amintesc foarte bine de asta.

Julianne se întoarse pe canapea.

– Povestește-mi despre primul tău iubit.

– Ei bine, n-a fost niciodată iubitul meu... deși l-am admirat mult timp de la distanță.

– Nu-ți împărtășea sentimentele?

– Schimbam câteva cuvinte ocazional... și priviri pline de alean. Dar nu a îndrăznit niciodată să-mi mărturisească sentimentele lui. Hester o privi pe Julianne cu un zâmbet dulce-amărui. Vezi tu... era secretarul tatălui meu... și complet nepotrivit pentru mine.

– O, nu! zise Julianne. Probabil ți-a frânt inima.

– Într-un fel, da, deși mă aștepta o suferință și mai mare... Fără știrea mea, părinții mei mi-au aranjat căsătoria... cu un bărbat de două ori mai în vârstă decât mine.

Julianne gemu.

– Probabil ai fost îngrozită când ai aflat.

– Am plâns zile întregi... dar nu am avut de ales. Nu a fost cel mai grijuliu dintre bărbați și a fost foarte nemulțumit că nu i-am oferit un moștenitor.

Julianne își acoperi gura cu mâna, când înțelese cât de mult trebuie să fi suferit Hester.

– Dar trei ani mai târziu, a murit de inimă. Îi zâmbi lui Julianne. Mi-a lăsat o avere considerabilă și, ca văduvă, am avut mult mai multă libertate. Pe vremea aceea eram tânără și frumoasă și normal că am atras atenția mai multor domni chipeși.

– Dar te-ai recăsătorit de încă patru ori, zise Julianne.

– De singurătate, presupun, zise Hester. Dar cred că am vorbit suficient despre trecutul meu. Trebuie să lucrezi la broșura ta, ca s-o termini cât mai repede cu putință.

Julianne șovăi o clipă, dar în cele din urmă hotărî să ia foaia albă de la Hester și să-i vorbească sincer.

– Domnul Peckham este cel care ne va ajuta cu publicarea?

Hester o avertiză cu un deget.

– Cu cât știi mai puține, cu atât mai bine!

Julianne se întrebă dacă nu cumva domnul Peckham era prima iubire a lui Hester. Dar nu i-ar fi pus niciodată o întrebare atât de personală... despre ceva care era mai mult decât evident că îi provocase o suferință profundă. Dacă Hester ar vrea ca ea să știe, atunci i-ar spune din proprie inițiativă.

– După ce va fi publicată broșura, voi analiza atentă comportamentul celorlalte doamne singure, ca să-mi dau seama dacă urmează sfaturile prezentate în *Secretele seducției*, zise Julianne.

– Poate că ar fi bine să testezi în prealabil o parte din idei, zise Hester. Ca să te asiguri că funcționează cum trebuie.

Julianne se uită încă o dată gânditoare la mâinile ei împreunate. Știa că nu îi putea spune lui Hester despre planul ei de răzbunare. Dar tot o mustra conștiința. Hester fusese nespus de bună cu ea, iar în clipa aceea o păcălea cu bună-știință.

Hester se aplecă și o bătu ușor pe mână.

– Dar haide... du-te acum! Trebuie să termini cât mai repede, dacă vrem să vedem broșura publicată cu mult înainte de terminarea sezonului.

Julianne încuviință din cap și se îndreptă grăbită spre biroul ei de la etaj, hotărâtă să nu se mai gândească la Hawk. O oră mai târziu, lăsă jos penița și citi ultimele rânduri.

Încrederea este cheia de a deveni irezistibilă. Alungă sentimentele de nesiguranță. O femeie care este sigură pe ea emană o aură de mister, care o face atrăgătoare în ochii bărbaților. Nu este nevoie să fii o frumusețe ieșită din comun. Se spune că Anne Boleyn nu a avut o frumusețe ieșită din comun, dar vivacitatea și inteligența ei sclipitoare au fost lucrurile care o făceau atrăgătoare. Iar faptul că era evazivă o transforma în obiectul dorinței

a numeroși bărbați. Și aceasta este calitatea inefabilă pe care trebuie să o transmiți pentru a atrage atenția domnilor.

Un sentiment puternic de exaltare o copleși. Era sigură că broșura va avea un succes răsunător.

După cum era de așteptat, mâncarea era rece, iar tovarășa sa de masă – fiica lui Wallingham – era ca și mută.

Hawk își aminti de biftecul delicios de la clubul său și oftă. Spera că doamnele vor pleca în curând. Viața lui de tutore luase o întorsătură destul de tristă, dacă chiar aștepta cu nerăbdare să soarbă un pahar de vin de Porto, în timp ce domnii treceau de la unul la altul la masă o blestemată de oală de noapte. „O distracție pe cinste!" se gândi cu amărăciune.

Un râs feminin destul de răgușit îl făcu să-și îndrepte atenția spre Julianne. Stătea la masă lângă fiul obraznic al contelui de Wallingham – Edmund, vicontele de Beaufort. Hawk observă apoi cum privirea lui Beaufort rătăci spre corsajul decoltat al lui Julianne. Oh, la naiba cu tot! Desigur că toate doamnele își etalau piepturile în mod similar. Doar că unele – precum tăcuta Lady Eugenia – nu prea aveau multe de arătat.

– Hawk, dragule, zise lordul Wallingham din capătul mesei, am auzit că toată familia ta s-a dus la Bath să fie împreună cu bunica ta suferindă.

Lady Eugenia își găsi în cele din urmă vocea pițigăiată și zise:

– Îmi pare rău să aud despre boala ei, milord.

– Nu aveți de ce să vă faceți griji, spuse el. Sunt doar palpitațiile ei obișnuite.

Eugenia părea îngrozită.

– Milord?

– Se preface că e bolnavă, ca să primească atenție, zise Hawk.

– Da'... dar de ce? întrebă Eugenia.

Oare fata chiar era surdă?

– Ca să primească atenție.

– A, zise Eugenia scurt și se cufundă din nou în tăcere.

Hawk luă în furculiță o bucată de cartof rece pe care o băgă în gură și-i păru rău imediat. Din fericire, reuși să-și ascundă repulsia, dând pe gât mâncarea cu ajutorul unei înghițituri zdravene de vin.

Wallingham se uită la Hawk.

– Acum că s-a însurat și Shelbourne, mă aștept că îți vei căuta și tu o mireasă. Nu poți rămâne mai prejos ca ducele.

Hester, care stătea mai departe la masă, îi rânji lui Hawk.

El lăsă jos paharul, bănuind că Wallingham își făcuse speranțe mari că i-o putea pasa lui pe Eugenia.

– Îndrăznesc să spun că nimeni nu ar putea găsi o partidă la fel de spectaculoasă.

Julianne se uită spre Hawk și zâmbi.

– Logodna lor chiar a fost evenimentul deceniului.

Hawk îi făcu cu ochiul. El și familia lui fuseseră singurii oameni care știuseră de dinainte că Tristan plănuia să o ceară în căsătorie pe fosta domnișoară Mansfield la balul de primăvara trecută.

Lady Wallingham își șterse buzele cu șervetul și vorbi din celălalt capăt al mesei.

– Lord Hawkfield, va trebui să-ți alegi o mireasă în curând. Este datoria dumitale.

– Milady, te asigur că singura mea îndatorire stringentă este aceea de a-mi îndeplini bine rolul de tutore al lui Lady Julianne.

Săptămâni lungi în care va trebui să o păzească de jumătate din burlacii înnebuniți de dorință din înalta societate. Era norocos dacă nu înnebunea și el.

– Da, dar asta nu te împiedică în nici un fel să te însori, insistă Lady Wallingham.

– Ei bine, avem mari speranțe în privința asta, zise Hester. A manifestat un interes deosebit pentru căsătorie anul trecut, când s-a logodit. Din păcate, totul a durat numai o oră.

În clipa aceea Eugenia scăpă furculița pe farfurie.

– O, Doamne, murmură ea.

Toți ceilalți invitați îl priveau uimiți pe Hawk.

Beaufort se aplecă în față și întrebă:

– Doamna te-a părăsit după numai o oră?

Hawk scoase un oftat melodramatic.

– Mă tem că da. Cred că sunt osândit să rămân pe viață celibatar.

Julianne clătină din cap.

– Logodna lui n-a fost altceva decât o glumă.

Judecând după fruntea încruntată a lui Wallingham, Hawk își închipui că asta îl va scuti de eventualele încercări de convingere, așa că sorbi din vinul său.

– Cu siguranță și dumneata ai așteptări maritale, Lady Julianne, zise Lady Wallingham.

– Fratele ei nu vrea să o grăbească, zise Hawk.

Mda, Julianne mai putea aștepta încă un an... până când el nu va mai fi obligat să privească lucrurile atât de aproape.

– Dar acesta este al patrulea sezon al ei, insistă Lady Wallingham. Este deja majoră și probabil e nerăbdătoare să facă o căsătorie avantajoasă.

– În clipa de față sunt nerăbdătoare doar să dansez și să merg la cumpărături, zise Julianne.

Lady Wallingham chicoti și zise:

– Este o tânără domnișoară cu adevărat amuzantă. Nu consideri, Edmund?

– O, ba da, foarte, zise Beaufort. De fapt, extrem de veselă.

Lady Wallingham insistă:

– Îndrăznesc să spun că s-ar putea să existe un tânăr domn care să-ți cucerească inima. Nu ești de acord, dragă Edmund?

În momentul acela dragul de Edmund arăta de parcă mâncase ceva stricat.

– Desigur.

Hawk îi făcu cu ochiul lui Julianne.

– Din păcate, pupila mea a lăsat în urmă un șir lung de inimi frânte. Are așteptări foarte mari de la un potențial viitor soț. Nici un bărbat nu este pe placul ei.

Beaufort lăsă umerii în jos – probabil de ușurare. Poate că îi plăcea să se holbeze la Julianne, dar, judecând după vârsta lui, probabil nu avea nici cea mai mică intenție de a renunța prea curând la libertatea sa.

Lady Wallingham pufni imediat:

– Ei bine, poate ar fi mai bine să discutăm chestiunea aceasta în salon, Lady Julianne.

– Este foarte amabil din partea dumitale, Lady Wallingham... Dar nu aș vrea să îți monopolizez toată atenția, când ai și alți invitați.

Hawk rânji auzind tonul tăios al vocii lui Julianne.

– Prostii, zise Lady Wallingham. Aș fi bucuroasă să te instruiesc.

Julianne înjunghie cu furculița o bucățică de carne de potârniche. Însă Hawk își drese glasul ca să-i atragă atenția.

– Pasărea pare destul de moartă, în opinia mea.

Julianne se uita la el, de parcă își pierduse mințile.

– Poftim?

El ridică din umeri.

– Voiam să spun că nu cred că e nevoie să o omori.

Lady Eugenia se înecă și-și ascunse în șervet o jumătate din fața ei roșie. Beaufort izbucni în râs, iar asta atrase o privire severă din partea mamei sale.

După desert, doamnele se retraseră. Wallingham scoase vinul de Porto și oala de noapte de sub bufet.

Hawk se lăsă pe spate în scaun.

„Să înceapă distracția!" se gândi atunci.

Julianne răsuflă ușurată, când domnii intrară în sfârșit în salon. În ultima oră, Lady Wallingham o transformase pe Julianne în *grija* ei principală și continuase prin a o avertiza despre pericolele care se ascundeau dacă rămâneai singură prea mult. Astfel, Julianne era în mare primejdie de a se pomeni fată bătrână. La început, ascultase amuzată toate sfaturile și predicile... dar femeia insistase mult prea mult asupra acestui subiect. În plus o întreba întruna dacă era de acord. Pentru numele lui Dumnezeu! Lady Wallingham nici măcar nu aștepta un răspuns înainte de a continua.

Și după cum era de așteptat, de îndată ce îi văzu pe domni, Lady Wallingham îi făcu semn fiului ei.

– Iată-te, în sfârșit! O, Edmund, trebuie să vii să o ajuți pe Julianne... Vino să dai paginile partiturii, în timp ce ea cântă la pian.

Julianne era mult prea dornică să scape de femeia aceea enervantă, așa că sări imediat de pe scaun. Nu mai cântase la pian de săptămâni întregi... dar nici nu-i păsa dacă agresa urechile celor prezenți.

Tânărul o escortă ascultător. Îl văzu pe Hawk încruntându-se, și, când trecu pe lângă el, ridică trufașă din bărbie. „N-are decât să vadă asta!" se gândi ea și-și întoarse zâmbetul strălucitor spre Beaufort. La cină, participase bucuroasă la glumele lui Hawk – dar numai pentru a-i distrage atenția lui Lady Wallingham.

Hawk se duse la bufet și-și turnă un pahar de coniac pe care nu-l voia de fapt. Trebuia să-și găsească o ocupație, în timp ce încerca să-și dea seama ce anume îi răscolea măruntaiele – în afară de cartofi, desigur.

La cină, simțise că el și Julianne fuseseră în acord complet. Se simțise exact ca în vremurile de demult, când Julianne i se alăturase mereu cu ușurință pentru o glumiță. Cu șase zile în urmă, o văzuse pentru prima dată după nouă luni. Și îl întâmpinase zâmbind din ochi. Dar totul se schimbase în noaptea balului. Nu înțelesese comportamentul ei de atunci. Și nu-l înțelegea nici pe cel de acum. Știa numai că devenise irascibilă și țâfnoasă de când refuzase să îl lase pe Ramsey să danseze cu ea.

Când Julianne cântă fals o notă, se uită la ea. Dacă el ar fi fost cel care îi întorcea paginile partiturii, ar fi apăsat pe clapele pianului, ca să distragă atenția de la greșeala ei – la fel cum făcuse de multe ori. Înainte ea ar fi ras și l-ar fi făcut ticălos. Dar acum se întreba dacă nu cumva s-ar fi uitat urât la el.

După ce termină de cântat, toți invitații aplaudară. Beaufort se aplecă spre ea și-i șopti ceva, iar Julianne râse. Privirea tânărului rătăci din nou spre pieptul ei. Hawk se încordă imediat. Fiecare instinct al său îl zorea să mărșăluiască până acolo și să-i tragă un pumn în față lui Beaufort pentru că îndrăznise să se holbeze așa la ea.

Dar se forță să rămână pe loc și să nu facă nimic. Pentru că îl acuzase că îi urmărea fiecare mișcare și că se comporta ca un soț gelos.

Nu era gelos. Voia doar să o protejeze.

În timp ce Beaufort o conducea spre scaunul de la fereastră, Hawk se uită în altă parte. Lady Wallingham îi urmărea cu un zâmbet satisfăcut. Era mai mult decât evident că i-ar fi plăcut o căsătorie între cei doi. Ultimul lucru pe care și-l dorea Julianne era să îl încurajeze sau să-l inducă în eroare pe Beaufort. Încercă să găsească o modalitate prin care să-i spună tânărului că nu căuta mai mult decât prietenia lui, dar ajunse repede la concluzia că o astfel de afirmație ar fi făcut-o să pară îngâmfată. La naiba cu tot! Trebuia să spună ceva prin care să-l descurajeze, dar fără să-l jignească.

Însă își dădu seama că nu avea de ce să-și facă griji. Pentru că Beaufort începu să pălăvrăgească la nesfârșit despre o nouă cabrioletă pe care voia să și-o cumpere. Ochii îi sclipeau de entuziasm în timp

ce-i povestea fiecare detaliu. Îl lăsă să vorbească despre osii și despre dimensiunea roților, iar ea se gândi la lucrurile care o preocupau și la broșura pe care o scria.

Acum că terminase capitolul despre ce să facă o doamnă ca să devină irezistibilă, își spuse că următorul secret care trebuia dezvăluit era cum să inițieze conversații amuzante și spirituale.

Când te abordează un domn, menține conversația la un nivel amuzant și superficial. Și nu zăbovi prea mult, chiar dacă ești nerăbdătoare să continui discuția. Dacă faci asta este posibil să devină prea sigur pe atenția ta și atunci s-ar putea să-și piardă interesul. Plimbă-te prin sala de bal și lasă-l să vadă că ești populară atât în rândul doamnelor, cât și al domnilor.

Dacă ar fi avut la îndemână o peniță și o coală de hârtie, și-ar fi putut așterne pe hârtie gândurile imediat. Desigur, nu putea face asta în salon. Dar de îndată ce va ajunge acasă, își va nota toate ideile. Zâmbi când și-i imagină pe toți acei celibatari încrezuți ajungând să umble după doamne singure și neinteresate de ei.

– Îmi dau seama că te bucuri pentru mine, zise Beaufort.

Cuvintele lui o treziră la realitate și o obligară să-și amintească de bunele maniere.

– Ei bine, da... îmi imaginez că este la fel ca atunci când îmi cumpăr eu o bonetă nouă.

El izbucni în râs.

– O, cred că e un pic mai interesant decât atât.

Aroganța lui o enerva. Era mai mult decât evident că tânărul considera că interesele sale masculine erau cu mult superioare alor ei.

Apoi o luă pe neașteptate de mâini. Gestul lui o surprinse și o sperie un pic.

– Dacă totul merge bine, voi cumpăra cabrioleta într-o săptămână. Aș dori foarte mult să-mi făgăduiești că după aceea vei face o plimbare cu mine prin parc.

Oh, Doamne! Nu îl putea refuza fără să-l rănească. Îi veni o idee. Afișă un aer distrat.

– Uneori sunt cam uitucă. Poate ar fi mai bine să mă mai întrebi o dată după ce cumperi cabrioleta.

– Așa voi face, zise el.

La naiba! Probabil el nu va uita la fel de ușor.

Apoi o umbră se așternu asupra lor. Ridică privirea și-l văzu pe Hawk săgetându-l cu privirea pe Beaufort.

Tânărul îi dădu imediat drumul la mâini.

– Plecăm, zise Hawk morocănos.

Julianne îl luă de braț pe Hawk. În secret se simțea ușurată să scape de Beaufort, de osiile și de dimensiunea roților.

Capitolul 7

Sfaturile unui crai-tutore: „Nu te holba la pieptul pupilei tale, indiferent cât de adânc este decolteul rochiei ei".

În seara următoare, Hawk le escortă pe Julianne și pe mătușa lui în sala de bal aglomerată a lui Lord și Lady Durmont. Nu-și putea da seama nici în ruptul capului de ce doamnele acceptaseră invitația la balul lui Lady Durmont, de vreme ce nu o agreau deloc nici pe femeie, nici pe fiica ei uneltitoare, Lady Elizabeth. Dar Hester insistase că la bal va veni toată crema societății și că, implicit, era absolut necesar să fie și ele prezente.

După ce mătușa lui se îndepărtă ca să stea la palavre cu prietenele ei, Hawk mai aruncă o privire spre Julianne. Corsajul ei era nimic mai mult decât o bucată mică de mătase. Bărbat fiind, deci nu cu mult mai breaz decât un animal, nu se putu abține să nu observe umflăturile catifelate ale sânilor ei. Își aminti apoi cât de perfect se potrivise sânul ei în palma lui, când îi tachinase sfârcul cu degetul mare. Și firește că-și închipuia cum ar fi să-i elibereze sânii și să-i sugă sfârcurile...

Simți un val de fierbințeală explodându-i în vintre. Îl neliniști imediat gândul că poate îl surprinsese cineva holbându-se la ea, așa că își mută privirea. Julianne întindea gâtul și cerceta mulțimea, complet neștiutoare. La naiba! Știa că fiecare crai și flăcău pe lângă care trecea o dezbrăca din priviri.

– Rochia ta este nepotrivită, zise el.

Ea se încruntă la el.

– Poftim? Este ultimul răcnet în modă.

Hawk își coborî din nou privirea spre sânii ei și se gândi că acel corsaj aproape inexistent mai era și transparent pe deasupra.

Julianne deschise evantaiul și zise:

– Nu te mai uita la pieptul meu.

– E cam greu să nu mă uit, când este expus atât de mult.

– Ei bine, sunt sigură că ai văzut mult mai mult în viața ta de crai. Pufni apoi. Mă duc să le caut pe prietenele mele.

– Vin să te ajut să le găsești.

– Sper că nu ai de gând să mă urmărești...

În clipa aceea, Charles Osgood – poetul netalentat – o zări pe Julianne. I se luminară imediat ochii și porni glonț în direcția ei.

– Nu am nici o intenție să te urmăresc, zise Hawk, luând-o de braț și conducând-o de acolo, înainte ca Osgood să poată ajunge la ea. Te voi escorta.

– Nu am nevoie de nici o escortă, ripostă ea.

– Mă refeream pe ringul de dans.

– Un gentleman ar trebui să invite o doamnă, nu să o oblige.

– Dă-mi voie să reformulez: Îmi acorzi onoarea primului dans?

– Singurul motiv pentru care vrei să dansăm e ca să fii cu ochii pe mine, zise ea și-și întoarse capul.

El nu avea de gând să recunoască asta.

– Este absolut adecvat ca un tutore să danseze cu pupila lui.

– Serios? Ce carte de reguli ai citit tu?

El îi făcu cu ochiul.

– Promit să mă port frumos.

Julianne cugetă o clipă asupra invitației, după care buzele ei luară forma unui zâmbet viclean.

– Cu o singură condiție.

Ah! Deja știa că nu o să-i placă.

– O să dansez cu tine, *dacă* după aceea te duci să joci cărți și mă lași în pace.

– Regula numărul patru: Trebuie să aprob în prealabil toți partenerii tăi de dans, zise el.

Ea scoase un oftat prelung.

– Regula numărul patru nu are nici o logică... În timpul unui dans popular, voi schimba oricum mai mulți parteneri.

Bineînțeles că avea dreptate. Dar măcar asta îi aminti despre un alt lucru important, de care uitase.

– Regula numărul șapte: Fără vals.

– Ha! Nu au fost decât șase reguli, zise ea.

– Îmi rezerv dreptul de a adăuga și altele noi în funcție de circumstanțe, spuse el.

– Vom discuta problema asta mai târziu. Deocamdată sunt disperată să scap de tine, așa că voi accepta înțelegerea.

Nu-i plăcea ideea de a o lăsa singură într-o încăpere plină de bărbați libidinoși, însă dacă s-ar fi ținut după ea toată noaptea, alți oameni ar fi putut considera că avea intenții romantice în ceea ce o privea. Așa că singura soluție viabilă era să mai vină din când în când în sala de bal, ca să se asigure că totul era în regulă.

– Accept, dar mai adaug ceva, zise el. Trebuie să rămâi tot timpul în sala de bal și să respecți regula numărul doi: Să nu bei mai mult de un pahar de vin sau de sherry.

– De acord, spuse ea.

Se duseră apoi pe ringul de dans, unde se așeză vizavi de ea, într-o linie lungă de alte cupluri. Orchestra începu să cânte o melodie veselă. Se uită la capătul șirului și se strâmbă la primul domn, care se mișca în diagonală în pași de dans. Doamna de vizavi de el repetă aceeași mișcare. Apoi cuplurile se prinseră de mâini alternativ, făcând piruete și schimbându-și locurile în linie.

Când veni rândul său, păși agale înainte. Julianne se încruntă la el, dar nu-i păsa deloc. Refuza să țopăie în față și-n spate ca o fetiță.

În cele din urmă pașii de dans se schimbară și o conduse pe Julianne în capătul liniei de dansatori.

– Faci pași prea mari, zise ea. E un dans. Trebuie să te miști grațios.

– Eu nu țopăi.

Făcură câțiva pași înainte și înapoi, după care se întoarseră unul spre celălalt.

– Un domn elegant își arată rafinamentul în timpul dansului, murmură ea.

– Ți s-a părut vreodată că eu aș fi un domn rafinat?

– Nici măcar nu te străduiești.

Hawk o prinse de mâini și se roti odată cu ea.

– Am o reputație proastă de întreținut.

– Exact asta voiam să spun și eu, milord.

Se întoarseră din nou umăr la umăr. Pas în față, pas în spate... Pentru numele lui Dumnezeu! Dansul acela era complet stupid.

– E pe terminate? întrebă el.

– Sper, spuse ea. Ești un dansator îngrozitor.

– Dar dansez divin când vine vorba de vals, zise el.

Ea pufni batjocoritoare.

– O, ești mult prea modest!

Se prinse apoi de mâini cu o altă parteneră, se roti și făcu schimb de locuri cu ea. Julianne făcu același lucru cu un domn mai în vârstă.

Hawk ar fi preferat ca ea să danseze numai cu bărbați mai în vârstă, însă nu existau prea mulți bătrâni sprinteni pe la baluri.

În cele din urmă, dansul se termină. Făcu o plecăciune, o luă de braț pe Julianne și o conduse de pe ringul de dans.

– Salonul de jocuri de cărți este acolo, sublinie ea.

Hawk își duse imediat mâna la inimă și exclamă:

– Mă rănești, milady!

– Am făcut o înțelegere.

El îi dădu drumul la braț.

– Te rog, încearcă să te ferești de necazuri... de dragul amândurora.

Julianne se gândi atunci că avea să se întoarcă destul de curând ca să fie cu ochii pe ea. Dar între timp intenționa să testeze cea mai recentă teorie vehiculată în broșură. Își croi drum prin mulțime și văzu mai mulți bărbați uitându-se la ea. Dar se prefăcu că nu-i observă. Merse să-și salute cunoscuții și se mută de la un grup la altul. Până atunci, nu dăduse niciodată prea multă atenție unor astfel de amabilități. De obicei se integra firesc într-un grup de oameni. Și totuși, în clipa aceea descoperea că îi era destul de greu să-și găsească cuvintele. Nu se simțea tocmai în largul ei, pentru că eforturile sale i se păreau prea calculate.

Se uită spre tinerele care stăteau pe scaune la perete, lângă mamele lor. Păreau extrem de nefericite. Printre ele se afla și Lady Eugenia, care stătea cu privirea ațintită în pământ. Julianne se hotărî să o invite pe Eugenia să se plimbe cu ea. Așa ar fi putut-o prezenta celorlalți invitați. Și poate că se va găsi un domn care să o invite la dans. Porni într-acolo, absolut încântată de planul ei.

O voce familiară și prefăcută îi strigă numele. Era Lady Elizabeth Rossdale, cea mai rea dintre frumoasele înaltei societăți. Și se afla la nici o jumătate de metru distanță, înconjurată de turma ei de oițe supuse. Julianne știa că nu le putea ignora, așa că își propuse să le salute scurt și să evadeze repede.

– Bună seara, doamnelor, sper că vă bucurați de seară.

Henrietta Bancroft, una dintre prietenele cele mai apropiate ale lui Elizabeth, îi aruncă lui Julianne un zâmbet viclean.

– Unde este amorezul dumitale? Pardon... Am vrut să spun tutorele dumitale...

Celelalte fete chicotiră în spatele evantaielor.

Ochii verzi ca de pisică ai lui Elizabeth străluceau răutăcios.

– Henrietta, draga mea, știi foarte bine că o consideră aproape ca o soră.

Julianne ridică trufașă bărbia și le întoarse spatele, îndepărtându-se. Nu aveau decât să râdă. Le disprețuia pe fetele acelea îngrozitoare. Cu toate că își spuse că nu-i păsa, se simțea umilită. Știa că auziseră și alții comentariul lui Hawk, dar o durea să îi fie fluturat astfel prin față.

Era cufundată în gândurile sale descurajatoare și cerceta mulțimea, în căutarea lui Amy și a lui Georgette. Așa că nu-l observă pe Lordul Ramsey, până când nu o interpelă.

– Este o plăcere să te văd, Lady Julianne, zise el.

Ea își ascunse nemulțumirea. O enerva încercarea lui insuportabilă de a-i căuta compania. Dar avea să scape de el repede.

– Lord Ramsey, zise ea și făcu o reverență. Le caut pe sora dumitale și pe domnișoara Hardwick.

– Și eu le-am căutat și nu le-am găsit nicăieri, spuse el și cercetă mulțimea. Este insuportabil de cald în sala de dans. Poate că au ieșit pe terasă ca să se răcorească. Să mergem să aruncăm o privire?

Propunerea lui suna destul de inofensiv, dar promisese că nu va părăsi sala de bal. În plus, nu putea uita felul în care îl insultase pe Hawk cu alte două ocazii.

– Nu este nevoie. Sunt sigură că le voi găsi în cele din urmă.

Dădu să treacă pe lângă el, însă Ramsey rânji și îi blocă drumul.

– Mai e și altceva, milord? zise ea pe un ton de gheață.

– Nu te las să scapi așa de ușor, spuse el.

„Vom mai vedea!" se gândi ea exasperată.

– Scuză-mă, te rog, trebuie să o găsesc pe Lady Rutledge, zise scurt, după care îi întoarse spatele și plecă.

Însă el o prinse zâmbind din urmă.

– A! Înțeleg! Doamna dorește să ne jucăm de-a șoarecele și pisica.

Julianne nu se opri din mers.

– Nu am chef de jocuri.

– Dar eu tot vreau să te prind.

Comportamentul lui exagerat de îngâmfat o enerva.

– N-ai decât să încerci, milord, dar te previn de pe acum că nu vei reuși.

– Vreau doar să petrec puțin timp cu dumneata.

– Știi că Hawk nu ar fi de acord.

– Dar acum este în salonul de jocuri și nu va ști niciodată.

Julianne miji ochii.

– Îmi ceri să îl sfidez?

Dar chiar când rosti acele cuvinte, observă că mai mulți invitați îi priveau.

El înclină ușor capul și o buclă blondă îi alunecă pe frunte, acoperindu-i parțial una dintre sprâncene.

– Atunci hai să găsim un colțișor tihnit unde să putem sta de vorbă.

Înțelese atunci că Ramsey nu avea de gând să se lase păgubaș până când nu îi spunea clar și răspicat să renunțe. Dar, în același timp, nu voia să mai audă și altcineva ce avea să-i spună.

– Urmează-mă până la nișa din spatele coloanelor, zise ea.

Însă el îi oferi brațul, iar ea își dădu seama că nu îl putea refuza fără a atrage atenția nedorită a celor din jur. Îl disprețuia și mai mult, cu fiecare pas pe care-l făceau împreună.

Când ajunseră în spatele coloanelor, Julianne își retrase brațul și se strădui să-și țină în frâu furia.

– Nu doresc să te supăr, dar deja mă pui într-o situație de neconceput.

– Pentru că Hawk ți-a interzis să accepți să te curtez, zise el.

– El este tutorele meu și trebuie să mă supun dorințelor lui.

Desigur, nici ea nu era tocmai încântată de avansurile lui Ramsey, dar aceea era o scuză convenabilă.

– Ar trebui să fie decizia dumitale, zise Ramsey. Obiecțiile lui sunt complet absurde.

Argumentul lui Ramsey semăna ciudat de mult cu cel pe care-l rostise ea recent. Dar știa foarte bine că avea motive ascunse pentru care se ținea după ea.

– Nu mai contează dacă este sau nu. Mi-e tot mai limpede că există o animozitate între dumneata și Hawk. Și e la fel de limpede că eu sunt doar un pion în vrajba pe care o ai cu el.

Pe chipul lui apăru o expresie șocată.

– Văd că te-a convins că sunt un ticălos, dar te asigur că el este cel care...

– Lord Ramsey, nu am de gând să mai continuăm pe acest subiect. Din punctul meu de vedere, dumneata ești doar fratele lui Georgette. Iar ea este prietena mea foarte dragă. Așa că de dragul ei și al meu, te rog să încetezi să mă mai curtezi. Dacă nu o faci, treaba asta nu se va termina cu bine.

– Îmi ceri să te uit... dar nu pot, zise el și duse mâna la inimă. Sentimentele mele...

Julianne ridică mâna și-i făcu semn să se oprească din vorbit.

– Nu mai spune nimic. Nu te-am încurajat în nici un fel. Îmi pare foarte rău, însă vreau să încheiem subiectul aici.

O expresie îndurerată își făcu loc pe chipul lui.

– Așadar, este întocmai după cum mă temeam. Ai sentimente pentru el.

Șocul se revărsă asupra ei ca o cascadă.

– Poftim?

– În noaptea aceea la balul Beresford... toată lumea a remarcat cum ai valsat cu Hawk. I-a făcut pe toți să creadă că ținea la dumneata și apoi a negat totul, susținând răspicat că-i ești ca o soră. Am observat paloarea de pe chipul dumitale și m-am gândit imediat că eu am fost cel care te-a supărat. Dar alții spun că ești îndrăgostită de el de ani...

Inima îi bătea nebunește. „O, Doamne, Dumnezeule! Toată lumea știa."

– Nu este altceva decât un amăgitor josnic.

– Ai răstălmăcit lucrurile, dar, de fapt, nu știi nimic, șuieră ea.

El o privi plin de milă.

– Indiferent ce ți-a spus, intențiile mele sunt sincere și onorabile. Te rog, nu-l lăsa să ne despartă!

– O seară bună, d... milord, zise ea, după care fugi în grabă.

Ura felul în care îi tremurase vocea. Nu-și dorea decât să pună cât mai multă distanță între ea și Ramsey. Dar observă un grup de doamne măritate care o priveau pieziș, așa că încetini pasul. Se furișă pe la marginea sălii de bal ca să evite aglomerația cea mai mare și-și răcori fața fierbinte cu evantaiul.

I se strânse stomacul. Elizabeth și Henrietta știau. Ramsey știa. Toată lumea știa. Se făcuse de rușine, pentru că nu își ascunsese sentimentele față de el.

În clipa aceea nu dorea decât să se ducă acasă. Dar casa ei se afla la mulți kilometri distanță. În plus, ce le-ar fi putut spune mamei și fratelui ei? Nu voia ca familia ei să afle că se umilise în fața întregii societăți.

I se puse un nod în gât. Mama ei o prevenise în repetate rânduri în legătură cu dragostea. Îi spusese să-și ascundă bine secretul când era în societate și să adopte o expresie indescifrabilă. Dar ea ignorase avertismentele acelea, considerând că mama era prea precaută. În toți anii aceia îl adorase fățiș pe Hawk și interpretase greșit tachinările sale, luându-le ca pe un semn că îi împărtășea sentimentele.

Și probabil știa și el. Dar cum să nu știe, dacă se ținuse după el ca un cățeluș îndrăgostit?

Simți apoi o durere puternică în piept. Nu mai fusese niciodată atât de umilită.

La jumătatea drumului în jurul sălii de bal, se întâlni din întâmplare cu Sally Shepherd și reuși să afișeze un zâmbet slab.

– Sally! Nu te-am mai văzut de o groază de timp!

Chipul mic și rotund al lui Sally se lumină imediat.

– Ai auzit? Se va face un anunț în seara asta!

– Ce anunț? întrebă ea, fără să-i pese cu adevărat.

– Nimeni nu știe sigur, zise Sally. Lady Durmont ține totul secret.

– Ei bine, sunt sigură că vom afla în curând despre ce e vorba.

Dădu să se scuze și să plece, dar chiar în clipa aceea apărură Amy și Georgette.

Amândouă păreau foarte entuziasmate.

Ochii albaștri ai lui Georgette străluceau de curiozitate.

– Se întâmplă ceva important. Sally, tu știi ce anunț se va face mai târziu?

– Nu, dar toată lumea stă ca pe ace.

Julianne simți că i se strânge inima în piept. Cum putea îndura să se amestece prin mulțime și să pretindă că totul era în regulă?

În timp ce Sally și Georgette continuau să facă speculații pe seama anunțului secret, Amy se apropie de Julianne.

– Nu pari tocmai în apele tale în seara asta, murmură ea.

Sensibilitatea lui Amy o făcea să fie cu mult mai conștientă decât alții de sentimentele și de stările de spirit ale persoanelor din jurul ei.

– E, nu-i nimic. O să-mi revin repede, zise Julianne.

– Dacă ai nevoie să vorbești cu cineva, nu trebuie decât să-mi spui, se oferi Amy.

Julianne încuviință din cap. Doar că rana pe care o simțea era încă mult prea proaspătă. Cu un pic mai mult de o săptămână în urmă, se bucurase nespus când aflase că Hawk fusese de acord să fie tutorele ei. Fusese nespus de sigură că acesta va fi anul în care toate visurile se vor preschimba într-o realitate dulce. Apoi, în noaptea balului Beresford, crezuse că respingerea lui era cel mai îngrozitor lucru care i s-ar fi putut întâmpla vreodată. Doar că atunci nu știuse că toată lumea o batjocorea.

Lordul Beaufort și domnul Osgood se alăturară și ei grupului. Sally încercă să-i tragă de limbă și pe ei, dar cei doi nu știam nimic despre anunțul iminent.

Beaufort își întoarse privirea spre Julianne.

– O, vai, dar unde este zâmbetul dumitale obișnuit, Lady Julianne?

Devenea mai mult decât evident că starea de spirit i se citea pe față. Jură că din clipa aceea se va strădui din răsputeri să adopte o expresie senină.

– Doar căzusem o clipă pe gânduri.

Își spuse că va trebui să se prefacă pentru tot restul serii și să pretindă că nu era nimic în neregulă.

Georgette veni lângă ea.

– Pot să înțeleg de ce ești supărată, murmură ea. Hawk se îndreaptă spre noi. Sincer, mi se pare că se comportă ca o brută tiranică.

Amy se încruntă și-și lipi degetul de buze, făcându-i semn să tacă. Julianne se uită în jur și descoperi că Hawk aproape ajunsese lângă ele. I se puse un nod în gât. Cum putea să-l privească măcar, când se făcuse deja de rușine?

Hawk se opri lângă ea.

– Un lacheu a întrerupt jocul de cărți pentru un anunț important.

– Suntem cu toții nerăbdători să auzim despre ce e vorba, zise Sally. Dumneata știi ceva despre asta?

El ridică din umeri.

– Am auzit doar un zvon.

Lui Sally deja îi străluceau ochii.

– Ce zvon?

Orchestra începu o melodie scurtă și veselă, întrerupându-le conversația. Apoi Lord și Lady Durmont veniră și se așezară în fața muzicienilor. Lordul Durmont ridică mâinile pentru a liniști mulțimea și, în cele din urmă, zumzetul de voci se stinse.

– După cum ați aflat deja cu toții, eu și soția mea vrem să facem un anunț în seara aceasta.

Părea extrem de mulțumit de sine.

Lady Durmont zâmbi. După care soțul ei se întoarse spre Elizabeth și zise:

– Fiica mea, ați vrea să veniți aici și tu, și Lordul Edgemont?

Lui Julianne începu să-i bubuie inima în piept, când înțelese semnificația acelor cuvinte.

– Nu se poate, zise Georgette, atrăgându-i atenția lui Julianne.

Amy își acoperi gura cu palma și ochii i se umplură imediat de lacrimi.

Și apoi răsună din nou vocea Lordului Durmont:

– Suntem nespus de fericiți să anunțăm logodna fiicei noastre, Lady Elizabeth, cu Lordul Edgemont.

Mulțimea începu să aplaude, când Lordul Edgemont se uită în ochii lui Elizabeth. Apoi îi ridică mâna înmănușată la buze pentru un sărut scurt și îi șopti ceva. Chiar dacă nu îi putuse auzi cuvintele, Julianne știa că îi spusese că o iubea.

Simți cum i se înroșesc gâtul și obrajii. Clipi de mai multe ori ca să-și reprime lacrimile. Cea mai îngrozitoare fată din înalta societate își găsise dragostea. Iar ironia acelui lucru o făcea să se simtă și mai groaznic. Pentru că Elizabeth primise ceea ce-și dorise Julianne de când dansase prima dată cu Hawk în noaptea balului ei de debut, cu patru ani în urmă.

Zâmbetul hotărât al lui Julianne îl făcea suspicios pe Hawk.

Se plimbă agale prin sala de bal, oprindu-se destul de des ca să discute cu prieteni de-ai săi. Și în tot timpul acela, o urmări

pe furiș pe Julianne. Nu îi lipsea niciodată un partener de dans. Iar între melodii, flăcăii mai tineri se înghesuiau în jurul ei, luptându-se pentru atenția sa. Desigur, tinerii aceia neexperimentați nu-și dădeau seama de nimic, dar Hawk știa că era ceva în neregulă. O cunoștea mult prea bine ca să nu vadă că zâmbetul pe care-l afișa era artificial.

Când bătu miezul nopții, hotărî să le caute pe Julianne și pe mătușa lui, ca să le poată escorta la cina tradițională. Își croi drum prin mulțime, salutându-le cordial pe doamnele care se uitau la el de parcă ar fi fost o halcă de carne în care ar fi vrut să-și înfigă dinții.

O văzu pe Julianne părăsind ringul de dans la brațul lui Beaufort, așa că porni într-acolo. Îi prinse din urmă și i se adresă direct ei:

– Vă voi însoți la cină pe tine și pe mătușa mea.

– S-a oferit deja Lordul Beaufort să fie partenerul meu la cină, zise ea pe un ton glacial.

Beaufort păru stânjenit o clipă.

– Cu permisiunea dumitale, desigur, sir.

„Sir". Flăcăul acela îl făcea să se simtă bătrân.

Julianne se uită la el precaută, de parcă s-ar fi așteptat ca el să-și exprime refuzul.

Ei bine, la naiba! Adevărul era că nu avea nici un motiv să se opună.

– Ne vedem jos atunci.

Julianne păru șocată la început, apoi își întoarse zâmbetul acela artificial spre Beaufort. Tânărul făcu o plecăciune și o conduse mai departe. Hawk îi urmări pe cei doi, până când se pierdură în mulțimea de cupluri care se îndreptau spre ușă. Se simțea destul de amărât dintr-un motiv sau altul.

Nu cu mult timp în urmă, îi făcuse plăcere compania lui. Iar acum nu-și dorea decât ca el să o lase în pace, ca să poată să danseze și să flirteze după pofta inimii cu amorezii ei.

În viitorul nu foarte îndepărtat se va căsători și va avea copii. Nimic nu va mai putea fi ca înainte.

O senzație ciudată de vid interior îi acapară pieptul.

Mai târziu în noaptea aceea, Julianne se foia și se agita în patul ei. Apoi trase un pumn în pernă. Și-ar fi dorit să plângă ca un copil din cauza prostiei sale, dar depășise de mult vârsta acelor manifestări

copilăroase. S-ar fi salvat de la umilința aceea, dacă nu s-ar fi agățat cu dinții de dragostea ei imatură.

În noaptea aceea plătise scump pentru că își arătase sentimentele. Cele mai rele fete din înalta societate o batjocoriseră, iar Ramsey o compătimise. Și apoi dansase cât fusese noaptea de lungă, ca să le arate tuturor că nu era îndrăgostită de Hawk. Dar răul fusese deja făcut.

Vinovăția atârna greu pe umerii ei. Dacă nu ar fi fost atât de prostănacă, nu s-ar fi aflat în situația asta neplăcută.

Julianne nu pusese nici măcar o dată la îndoială sentimentele pe care le avea pentru Hawk. Fusese absolut sigură că îl iubea. Dar abia acum își dădea seama că de fapt fusese îndrăgostită de o iluzie. De o imagine romanțată a lui.

Se rugă ca el să nu-și fi dat seama, dar probabil în secret lui i se păruse amuzantă dragostea ei. O, Doamne! Cum putea să mai dea ochii cu el?

Iar partea cea mai rea era că nu îl putea evita. Și trebuia să dea ochii cu el în fiecare zi, pentru tot restul sezonului. Dar chiar și după terminarea sezonului londonez, tot o va escorta acasă pentru botezul bebelușului fratelui ei. Nu. Trebuia să găsească o modalitate să îndure, fără a lăsa să i se vadă rănile.

Se auzi un ciocănit, care o făcu să tresară. Hester deschise încet ușa.

– A, bun, ești trează.

Julianne inspiră adânc și încercă să afișeze o expresie senină.

– Sper că nu te-am deranjat, zise ea și se ridică în capul oaselor.

– A, nu, deloc. Voiam doar să văd ce faci. Halatul subțire al lui Hester foșni când traversă camera și puse lumânarea pe noptieră. Apoi salteaua se lăsă sub greutatea ei, când se așeză lângă Julianne. Ai fost neobișnuit de tăcută la întoarcere.

– Eram un pic obosită, zise ea.

– Nici nu-i de mirare. Ai dansat până ți-ai tocit pantofii, zise ea. Ai fost frumoasa balului în noaptea asta.

– Ba nu. Titlul acesta îi revine lui Elizabeth.

Oh, da, logodna lui Elizabeth fusese anunțată exact atunci când crezuse că lucrurile nu se puteau înrăutăți mai mult de atât.

– A părut să te nemulțumească vestea logodnei ei, zise Hester.

– Elizabeth este rea. Nu-mi place nici de ea, nici de prietena ei, Henrietta.

– Lady Elizabeth e prima care se logodește în acest sezon, spuse Hester. O să se vorbească mult despre asta și, cu siguranță, ziarele vor face mare tam-tam în jurul ei. Chiar și pe vremea mea, fetele sperau să fie ele primele... Dar înțeleg de ce nu te poți fi bucura pentru o tânără dezagreabilă.

– Are un grup mare de prietene, care o urmează pretutindeni. Fetele acelea chiar se și îmbracă la fel ca ea și se luptă pentru onoarea de a-i îndeplini orice dorință.

– Am cunoscut și eu o astfel de fată când mi-am făcut ieșirea în societate, zise Hester. Și se lega mereu de câte o biată copilă mai naivă. Și, desigur, celelalte îi urmau exemplul de teamă să nu devină chiar ele victime.

– Pare o descriere foarte bună a lui Elizabeth și a turmei ei de oi. Julianne înghiți apăsat. Nu avea curajul să-i povestească lui Hester despre remarcile lor răutăcioase sau despre conversația pe care o avusese cu Ramsey.

Hester netezi cearșafurile.

– Nu poți să dormi. Ce te neliniștește, copilă?

Julianne își trase genunchii la piept și-și petrecu brațele în jurul gambelor.

– E atât de nedrept! Cea mai îngrozitoare fată din societate s-a logodit. Când Hester nu spuse nimic, Julianne se uită la ea și adăugă: Știu că e o prostie din partea mea să gândesc așa. Mama mi-ar spune că viața în sine este nedreaptă.

– Ba nu, nu este, zise Hester. Dar e de înțeles să simți asta acum. Și îndrăznesc să adaug că nu ai fost singura domnișoară care a simțit ghearele invidiei în seara asta.

– Amy și Georgette au fost și ele foarte supărate. Elizabeth s-a purtat îngrozitor cu ele anul trecut. Julianne răbufni: Este răuvoitoare și oribilă. O urăsc!

Hester înclină ușor capul.

– Au trecut mulți ani de când am fost și eu o tânără frumoasă a balului... dar unele lucruri nu se schimbă niciodată. Dacă vrei, îți pot oferi câteva sfaturi.

Julianne încuviință din cap.

– M-ar ajuta foarte mult înțelepciunea ta. Tu îmi vorbești mereu fără ocolișuri. Mama nu-mi spune altceva decât să urmez regulile de bună-cuviință, fără să pun întrebări.

– Asta pentru că este mama ta și are multe așteptări de la tine, zise Hester, după care făcu o pauză scurtă. Dar hai mai bine să-ți spun care este sfatul meu: În seara asta poți da frâu liber sentimentelor tale... dar odată ce te liniștești, trebuie să le izgonești pentru totdeauna din sufletul tău.

Julianne își sprijini bărbia pe genunchi, descurajată.

– Asta e mai ușor de zis, decât de făcut.

Hester se uită gânditoare la ea.

– Așa este. Dar în timp ce tu stai supărată din cauza lui Elizabeth, ea nici măcar nu se gândește de două ori la tine.

Julianne ridică bărbia. Inspiră adânc și apoi expiră prelung, în timp ce mintea ei asimila semnificația cuvintelor lui Hester.

– Nu merită să suferi din cauza ei, copilă, zise Hester.

Julianne se întinse și o îmbrățișă strâns pe femeie.

– Mulțumesc. Dar cum ai reușit să devii atât de înțeleaptă?

Hester o mângâie pe spate cu blândețe și răspunse:

– Așa cum se întâmplă de obicei... Am învățat din greșelile mele.

Capitolul 8

Secretele seducției unei doamne: „Așază buchețele mici de flori în salonul de primire a oaspeților, pentru ca admiratorii tăi să presupună că te-au vizitat și alți domni".

În dimineața următoare, Julianne își frământa mâinile, în timp ce Hester le arăta unor servitoare unde anume să așeze flori pe numeroasele mese laterale.

– Hester, treaba asta mi se pare un tertip.

Hester flutură din mână.

– O, draga mea, trebuie să te gândești la bietele femei singure care sunt disperate să-și găsească un soț. Domnii dețin toată puterea în chestiunile matrimoniale. Și după cum ai spus chiar

tu în introducerea broșurii, majoritatea bărbaților amână căsătoria cât mai mult posibil. Doamnele au prea puține avantaje. Dar dacă domnii ajung la concluzia că au concurență, atunci vor fi mai dornici să le curteze pe doamne.

Însă Julianne tot credea că era un plan înșelător.

– Ei bine, pornim de la premisa că vor veni domni în vizită astăzi.

Hester chicoti și zise:

– O, vor veni, vor veni. Ai fost cea mai populară domnișoară de la balul de noaptea trecută.

Și, la urma urmei, se dovedi că Hester avusese dreptate.

Destul de devreme veniseră să o viziteze cinci domni. Și fiecare dintre ei se uitase descurajat la buchetele din salon și spusese că înțelegea că nu era primul care venea cu flori. Și, desigur, Hester îi aruncase zâmbetul ei îngâmfat. Și chiar dacă încercase să-și aline conștiința vinovată, gândindu-se la toate celelalte femei care sufereau din dragoste, lui Julianne tot nu-i plăcea să-i păcălească pe tineri. Domnul Osgood, lordul Beaufort, domnul Portfrey, lordul Caruthers și domnul Benton erau toți foarte amabili și spirituali. Și într-o inspirație de moment, chiar reușise să le spună pe rând și cu sinceritate că florile primite de la ei îi plăceau mai mult decât toate celelalte.

Dar când lacheul anunță sosirea lui Hawk, fără să vrea, Julianne simți fluturași în stomac. Dar își spuse imediat că nu avea de ce să-și facă griji. Cel mai probabil el nici nu bănuia că avusese sentimente pentru el. Și chiar dacă ar fi știut ceva, în clipa aceea, cu siguranță Hawk nu putea nega că ea nu mai simțea nici o *afecțiune* pentru el. Gândul acesta îi dădu un plus de încredere în sine, așa că, atunci când intră în salon, Julianne ridică bărbia și zâmbi... spre lavaliera lui. Dar se mustră imediat pentru că se comportase ca o prostănacă lașă și îi căută privirea.

Hawk ridică din sprâncene și trecu mai departe. Julianne se așteptase ca el să se uite urât la ceilalți bărbați și sperase în secret că va fi gelos. Dar el doar îi salută scurt, printr-o înclinare a capului, după care se duse la tava cu ceai, unde își puse câțiva biscuiți pe o farfurie. Nici măcar nu se uită la numeroasele buchete de flori împrăștiate pe mesele din salon.

Să-l ia naiba! Făcuse ce făcuse și îi dejucase toate planurile.

Caro și Byron îl urmară când se așeză pe un scaun. Cei doi câini se puseră la picioarele lui și îl priviră plini de speranță în timp ce-și mânca biscuiții.

– Poți să le dai o firimitură sau două, zise Hester.

Hawk pocni din degete și lăsă farfuria pe covor. Câinii linseră cu lăcomie firimiturile de pe ea.

Charles Osgood, poetul netalentat, se strâmbă imediat.

– Crezi că este... ăăă... igienic?

Hawk ridică din umeri.

– E cea mai bună modalitate de a curăța o farfurie.

Lordul Beaufort îi trase imediat un cot lui Osgood și zise pe un ton blajin și glumeț:

– Prostovanule!

Câinii se grăbiră apoi spre masa pe care se afla tava cu ceai, adulmecând covorul. Dar nu mai găsiră și alte firimituri rătăcite, așa că se așezară în șezut și se uitară în sus la tavă, ca și când s-ar fi așteptat să-i servească cineva.

Julianne se gândea la o remarcă spirituală pe care să le-o spună domnilor mai tineri, însă chiar atunci Hawk își întinse picioarele lungi, distrăgându-i atenția. Pantalonii lui strâmți lăsau prea puțin loc imaginației. Așa că nu îi era deloc greu să observe mușchii puternici ai coapselor.

Dar își mută repede privirea, temându-se că ar fi putut-o surprinde holbându-se la el. Chiar nu avea nici un pic de rușine? Deschise evantaiul, într-o încercare de a-și ascunde stânjeneala.

Beaufort sparse tăcerea:

– După câte se pare, partida dumitale de scrimă de azi-dimineață a provocat destul de multă agitație, Hawk.

Julianne se uită la Hawk cu buzele întredeschise.

– Nu știam că practici scrimă.

– Exercițiul mi se pare revigorant, răspunse el.

– Nu i-ai dat nici o șansă lui Ramsey, continuă Beaufort.

Julianne se încordă. O, Doamne, Dumnezeule! Oare Hawk îl căutase intenționat pe Ramsey ca să-l provoace la duel?

Osgood se aplecă ușor în față.

– Nu a putut ține piept vitezei cu care te mișcai dumneata.

Hawk ridică din umeri.

– Ramsey și-a pierdut concentrarea și s-a lăsat învins de propriul temperament, încă de la început.

Inima începu să-i bată mai tare. Oare Ramsey fusese atât de nesăbuit încât să-i spună ceva despre întâlnirea pe care o avusese cu ea noaptea trecută?

– L-ai făcut să transpire ca un porc, remarcă domnul Benton.

– Vorbim despre un om care bea două sticle de vin pe seară, zise Hawk. Nu prea ai cum să te menții în formă, dacă te îneci în Bordeaux în fiecare noapte.

Tinerii murmurară câteva cuvinte aprobatoare. Era mai mult decât evident că îl admirau pe Hawk și că tocmai le oferise un sfat înțelept. Dar tot o neliniștea vestea despre partida de scrimă. Oare Hawk venise să o viziteze din cauza lui Ramsey??

– La început am crezut că va refuza să-ți strângă mâna, după ce l-ai învins atât de rușinos, zise Osgood.

Domnul Portfrey încuviință din cap.

– Oricum, a făcut-o într-o manieră ranchiunoasă.

– N-a fost deloc un gest sportiv din partea lui, adăugă lordul Caruthers.

Julianne se strâmbă. Se pare că Ramsey se făcuse de ocară în fața prietenilor săi din înalta societate.

Hawk se uită la ea.

– Mă tem că este un subiect destul de nepotrivit pentru urechile doamnelor.

Tinerii se grăbiră imediat să le prezinte doamnelor scuzele lor.

– Nu e nevoie să vă cereți scuze, zise Julianne.

Dar tot intenționa să-l ia la întrebări pe Hawk mai târziu, ca să afle dacă el îl provocase pe Ramsey la duel.

– Mie mi se pare destul de plăcut să aud despre victoria nepotului meu, afirmă Hester.

Osgood se uită la ceasul de pe șemineu.

– Vai mie, cred că am stat mai mult decât se cuvenea.

Julianne se ridică împreună cu Hawk și cu ceilalți domni. Toți făcură plecăciuni în fața ei. Apoi o abordă Beaufort:

– Lady Julianne, până la sfârșitul săptămânii mă voi afla în posesia cabrioletei despre care ți-am povestit. Îmi vei acorda onoarea de a te scoate la o plimbare prin parc?

O, nu! Fără îndoială va turui din nou despre osii și roți. Dar nu avea de ales, trebuia să fie politicoasă.

– Anunță-mă când o vei avea.

Gata, nici nu-l refuzase, dar nici nu fusese de acord.

– Vei merge la teatru în seara aceasta? o întrebă apoi Beaufort.

Ea ridică din umeri, încercând încă o dată să fie politicoasă.

– Poate.

Hawk miji ochii.

– Pe mine nu m-a informat nimeni de o schimbare de planuri.

La naiba cu tot! Nu-i putea spune lui Hawk că încerca să testeze ideea lui Hester pentru următorul capitol: „Fii evazivă în legătură cu planurile tale".

– Este dreptul unei doamne să se răzgândească, zise Hester.

Beaufort izbucni în râs.

– Ei bine, sper să descopăr că vei merge și dumneata, Lady Rutledge.

Hester pufni:

– Obrăznicătură! Ești un pic cam tânăr pentru mine, dar te voi primi bucuroasă în loja mea... dacă mă voi hotărî să merg.

După plecarea tinerilor, Hawk își încrucișă brațele la piept și se uită pieziș la mătușa lui.

– Și când aveai de gând să-mi spui despre schimbarea de planuri?

– Încă nu ne-am hotărât, răspunse Hester vag.

– Serios? Păi, la ce altceva te mai gândeai?

– La operă, zise Julianne.

De fapt, ele nu discutaseră deloc această chestiune, dar nu vedea nici un motiv să-i spună și lui asta.

– Atunci, voi hotărî eu, zise el. Mergem la teatru.

Julianne ridică din umeri, mimând indiferența și se așeză pe canapea lângă Hester. Refuza să-l lase să vadă că purtarea lui arogantă o enerva la culme.

– O, dar ia loc, te rog, îi spuse Hester lui Hawk. Mă doare gâtul de cât m-am uitat în sus la tine și aș dori să aud mai multe despre duelul acesta cu Ramsey.

– Ai auzit deja ce era mai important, zise el și se așeză mai bine în fotoliul său.

Julianne îl privea suspicioasă. Știa foarte bine că venise în vizită cu un motiv, dar încă nu spusese nici un cuvânt despre asta.

– Câți amorezi au trecut astăzi prin salonul acesta? întrebă el.

– Nu i-a primit pe toți, răspunse Hester.

– Cred că e un pic cam mult, chiar și pentru tine, Julianne, remarcă Hawk.

– Ea nu are ce să facă dacă domnii se înghesuie în jurul ei, zise Hester. Sunt atrași de frumusețea și de inteligența ei ca mușteleile de miere.

Hawk își încleștă mâinile pe brațele fotoliului.

– Julianne, trebuie să discutăm despre regula numărul trei. Noaptea trecută ai încălcat în mod repetat regula „fără flirturi".

– Reguli? se miră Hester. E prima oară când aud despre așa ceva.

Julianne flutură din mână.

– Este doar una dintre ideile lui prostești. Nu-l băga în seamă!

– Ești hotărâtă să flirtezi cu toți domnii din înalta societate, zise el. Bărbații o să creadă că ești o cochetă, iar cerberii o să te jupoaie de vie.

– Dacă nu aș ști mai bine, aș crede că ești gelos, remarcă ea.

– Înțeleg ce încerci să faci, spuse el.

Ea deschise evantaiul să se răcorească.

– Serios? Păi, te rog, luminează-mă!

Desigur, ea nu va recunoaște niciodată că încerca să arate înaltei societăți că nu mai avea sentimente pentru *el*.

– Vrei să sporești numărul cererilor în căsătorie pe care le-ai refuzat, zise el.

– Asta e ridicol! Nu am primit nici măcar o singură propunere de căsătorie în sezonul acesta.

În fond, își propusese de la bun început să aibă grijă să nu-i încurajeze pe domnii care-i dădeau târcoale. Într-un fel sau altul, trebuia să găsească o cale de a clarifica faptul că nu o interesa altceva decât să danseze și să se distreze.

– Ești aici doar de opt zile, sublinie el. Și dacă nu încetezi cu comportamentul acesta, până săptămâna viitoare o să cadă într-un genunchi în fața ta o jumătate din burlacii din Londra.

– Dar nu e vina ei că se îndrăgostesc de ea, interveni Hester.

– Vei înceta cu flirturile, Julianne, zise Hawk ferm.

Ea se străduia din răsputeri să nu izbucnească în râs.

– Și mai exact ce anume consideri tu *flirt*?

– Te faci că nu pricepi.

– Deloc. Vreau doar să știu ce pot și ce nu pot să le spun domnilor.

Hester se ridică în picioare.

– Mă obosește discuția asta prostească. Julianne, ai permisiunea mea să-l dai afară când devine prea obositor.

Hawk se uită urât după mătușa lui, care plecă împreună cu cei doi câini ai săi. Odată ce ușa salonului se închise, mărșălui spre canapea și se așeză lângă Julianne.

– Să știi că am vorbit serios.

– În clipa asta mă preocupă lucruri mai importante. De ce te-ai duelat cu Ramsey?

– M-a provocat. Și eu am acceptat.

– Ai vrut să te duelezi cu el, zise ea.

– A fost o partidă de scrimă, nu un duel.

Ea clătină din cap.

– Asta spui tu, dar știu că a fost ceva mai mult acolo decât o simplă partidă de scrimă.

Punctulețele aurii din ochii lui căprui sclipiră.

– Asta nu e o simplă doleanță, Julianne. Este un ticălos și nu joacă corect.

Julianne își aminti despre comportamentul răuvoitor al lui Ramsey de la bal. Era mai mult decât evident că în ziua aceea căutase o confruntare cu Hawk. Dar nu știa dacă se întâmplase din pricina vrajbei vechi dintre cei doi bărbați sau pentru că-l respinsese ea noaptea trecută.

– Sper că nu ai de gând să-i iei apărarea de dragul surorii lui, zise Hawk.

– În nici un caz. Comportamentul său nesportiv de astăzi este de neiertat.

La balul petrecut cu o noapte înainte, insistase foarte mult pe lângă ea, în ciuda faptului că îl descurajase. Așa că în clipa aceea știa că omul chiar era atât de manipulator pe cât îi spusese Hawk.

– O să stai departe de el, zise Hawk.

Julianne nu voia să aibă nimic de-a face cu Ramsey, dar știa că i-ar fi fost imposibil să-l evite cu totul din cauza lui Georgette. Pe de altă parte, îi spusese foarte clar lui Ramsey să nu se mai țină după ea. Și, cel mai probabil, mândria îl va face să stea departe de ea.

– Am primit o scrisoare de la fratele tău azi. Mă întreba cum te descurci.

O surprinse schimbarea bruscă a subiectului.

– Și i-ai trimis un răspuns?

– Încă nu, dar o voi face.

Julianne îl privi precaută.

– Și ce-ai de gând să-i spui?

– Că te bucuri de evenimente și că ești la fel de populară ca întotdeauna, răspunse el.

– Și ce altceva? întrebă ea și mijii ochii.

– Nu-i voi spune nimic despre episodul acela nefericit cu vinul, dacă pentru asta îți faci griji. Făcu o pauză scurtă, după care adăugă: Tristan era curios de ce nu i-am scris nici unul din noi.

– Păi, a trecut mai puțin de o săptămână, zise ea.

– Știi că fratele tău are tendința să-și facă prea multe griji. Îți sugerez să le scrii cât de curând și lui, și mamei tale.

– Adevărul e că am vrut s-o fac de mai multe ori, doar că am fost foarte ocupată.

Își petrecuse cea mai mare parte a timpului liber scriind broșura. Oh, s-o ajute Dumnezeu dacă afla fratele ei despre asta! Dar Hester se va asigura ca nimeni să nu afle că *ea* era autoarea.

– Fă-ți puțin timp o dată pe săptămână să scrii o scrisoare familiei tale, zise Hawk. Nu sunt obișnuiți să te știe așa departe de ei.

– Vara trecută am călătorit cu Amy și cu familia ei, zise ea.

Hawk oftă.

– Fratele tău nu a spus așa ceva, dar îmi imaginez că el și mama ta sunt un pic îngrijorați în legătură cu influența pe care o poate avea mătușa mea asupra ta.

– Poate că Hester este prea directă în opinia unora, dar eu apreciez foarte mult sfaturile ei sincere, zise Julianne.

– Ce sfaturi? întrebă el încruntându-se.

– Ei, nimic care să te intereseze pe tine, zise ea.

– Sunt numai ochi și urechi.

Ei bine, era evident că nu-i putea spune adevărul.

– Îndrăznesc să spun că nu te interesează prea mult moda pentru femei sau rețetele de frumusețe.

– O cunosc bine pe mătușa, zise el. Societatea o acceptă pentru că are o vârstă, dar unele dintre ideile ei sunt destul de neobișnuite. Mă bazez pe tine că-ți vei folosi judecata și că o vei descuraja, dacă începe cu planurile ei scandaloase.

Julianne își reținu un zâmbet. Hawk habar nu avea ce-l aștepta... pe el și pe tovarășii săi craidoni. Dar meritau tot ce urmau să primească. Femeile ajungeau, mult prea adesea, la mila bărbaților. Iar Julianne intenționa să echilibreze balanța puterii cu broșura ei. Dacă totul mergea conform planului, acesta va fi un sezon în care doamnele vor prelua controlul asupra destinelor lor.

Hawk scoase un oftat prelung.

– Știu că nu-ți place că mă bag prea mult în viața ta, dar cum familia ta este departe... și la reputația pe care o are mătușa mea pentru indecență... ei bine... toți cerberii societății vor fi cu ochii pe tine.

– Dar eu n-am greșit cu nimic, pufni ea.

Hawk ridică din sprâncene cu subînțeles.

– Sau cel puțin de la noaptea balului Beresford, recunoscu ea. Crede-mă când îți spun... îți faci griji pentru nimic! Nimeni nu mi-a pus niciodată la îndoială comportamentul înainte și, în plus, n-am făcut nimic care să stârnească bârfe.

Desigur, broșura ei va provoca o mică agitație. Dar nimeni nu va afla că ea o scrisese.

– Mă îndoiesc că ți-a trecut prin cap să numeri buchetele de flori pe care le-ai primit azi.

– Ar fi fost urât din partea mea să le refuz.

Mai ales după ce Hester își dăduse atâta osteneală și cheltuise o groază de bani pentru a le procura.

– Am venit astăzi în vizită ca să văd ce faci, zise Hawk. Și după cum mă așteptam, am găsit aici cinci flăcăi care te adoră.

– Sunt domni onorabili și nu le-aș răni niciodată sentimentele delicate.

Hawk pufni batjocoritor.

– Crede-mă, că nu în legătură cu „sentimentele lor delicate" îmi fac eu griji.

– Nu-mi poți interzice să primesc vizite.

– Nu sunt de acord să colecționezi amorezi ca pe niște bonete, zise el.

– Insinuezi că au avut un comportament nepotrivit, dar te înșeli. Fiecare domn cu care am dansat noaptea trecută s-a purtat exemplar, zise ea. Ei bine, toți, mai puțin tu.

– Nu am făcut nimic greșit, protestă el.

– Ha! Te-ai plâns tot timpul cât am dansat. Ai avut un comportament îngrozitor.

– Dar e o mare diferență. Eu sunt tutorele tău. Nu e nevoie să existe formalități între noi, zise el.

Ea pufni și ridică bărbia.

– Asta îmi amintește de o altă gafă pe care ai comis-o seara trecută...

– Ce anume?

– Te-ai holbat la mine.

Hawk izbucni într-un hohot de râs necontrolat.

– M-am *holbat* la pieptul tău, pe care l-ai expus prea mult, dacă îmi dai voie să adaug.

– Ești tutorele meu și nu ar trebui să observi *calitățile* mele feminine, zise ea.

– Ce-ți mai plac eufemismele! zise el și privirea îi coborî spre corsajul ei. Eu prefer cuvintele nedelicate.

Julianne scoase un sunet de dezgust.

– Sunt sigură de asta, dar nu voi accepta să le rostești în prezența mea.

El rânji și se trase mai aproape de ea pe canapea.

– Să ți le șoptesc atunci?

– Păstrează-ți limbajul vulgar pentru femeiuștile tale, pufni ea.

Hawk se apropie și mai mult, ajungând chiar lângă ea.

– Pot să le pronunț și-n franceză, și-n italiană...

Respirația lui îi mișcă o buclă din dreptul urechii și inima începu să-i bată un pic mai tare.

– Nu sunt deloc impresionată.

Își trecu degetele ca un păianjen în sus pe brațul ei.

Julianne îl plesni peste mână.

– Nu ești cu nimic mai presus decât un băiețel obraznic.

– Nu sunt un băiețel, dar sunt rău... foarte rău.

Julianne adoptă o expresie plictisită.

– Și totuși, pui la îndoială comportamentul *meu*. Păi, eu sunt un înger în comparație cu tine.

– Știi foarte bine că regulile sunt diferite pentru bărbați și pentru femei, zise el. Comportamentul tău trebuie să fie ireproșabil, indiferent dacă îți place sau nu.

Dar în curând regulile acelea se vor schimba, datorită broșurii. Se abținu cu greu să nu zâmbească imaginându-și furia tuturor crailor atunci când vor citi ce credeau cu adevărat doamnele despre faptele lor scandaloase.

– Trebuie să plec, zise el.

– Așteaptă! Cu siguranță Tristan a spus și ceva despre Tessa în scrisoarea lui. Cum se mai simte?

– E bine.

Julianne se încruntă.

– Asta e tot ce a zis?

O emoție ciudată îi făcu ochii să strălucească o clipă, după care adăugă:

– Copilul o ține trează noaptea pentru că dă din picioare.

Julianne zâmbi.

– Peste mai puțin de două luni, voi fi mătușă... și nașă! Și Tristan mi-a zis că ai fost de acord să fii tu nașul copilului.

Hawk ridică din sprâncene.

– Oh, da... voi încerca să nu-l corup.

– Dar dacă este fată?

El își aranjă mânecile și zise:

– Vom vedea.

– O, abia aștept să țin copilul în brațe, zise ea entuziasmată. Mama plănuiește o petrecere mare pentru botez. Toată familia ta va fi invitată să participe. O să fie un moment foarte fericit!

Hawk se ridică în picioare.

– O să vin diseară să vă iau pe tine și pe mătușa mea.

Întredeschise ușor buzele, mirată de schimbarea bruscă a subiectului, dar își reveni repede. Se ridică în picioare și făcu o reverență.

Hawk plecă cu pași mari, ca și când s-ar fi grăbit să evadeze.

În cele din urmă, mătușa lui Hawk insistase să meargă la teatru. El ar fi preferat de o mie de ori să fie la clubul său, bucurându-se de un coniac bun. Dar ținând cont de opțiunile limitate, teatrul câștiga de departe în defavoarea operei – unde i-ar fi fost asaltate urechile, timp de multe ore lungi.

Când intrară în lojă, zeci de doamne împrăștiate prin sala de teatru se uitară la ei cu ochii mari. Penele înalte ale pălăriilor lor

se clătinară, când se aplecară să șoptească ceva la ureche persoanelor de lângă ele.

Hawk rânji la Julianne, dar descoperi că ea era încruntată.

– Ai văzut ceva ce nu-ți place?

– Pe Lady Elizabeth și pe cățelușul ei, Henrietta.

– Ascunde-ți ghearele, mâțo! Nu merită disprețul tău.

Ea ridică bărbia trufașă.

– Ai perfectă dreptate.

– Oh, Doamne! Ești un cerber în devenire! exclamă el amuzat.

Julianne îl plesni peste braț cu evantaiul, dar ochii îi străluceau.

– Ei și ce-i cu asta?

– Să tremur de frică? întrebă el.

– Te rog să te controlezi. Mi-am lăsat acasă sărurile, zise ea.

– Dacă leșin, mă poți trezi fluturând din evantai.

Râsul ei răgușit trezea la viață bestia din el. În timp ce o escortă spre scaune, își imagină cum ar fi sunat vocea ei răgușită într-un budoar întunecat.

Dar își alungă din minte acele gânduri periculoase.

După ce se așezară la locurile lor, mătușa lui se duse să schimbe câteva cuvinte cu o prietenă, așa că Hawk profită imediat de ocazie ca să o tachineze pe Julianne.

– Ia uită-te la domnii aceia care se plimbă pe culoarele de la parter. Se vor așeza lângă doamnele singure. Ce drăguț din partea lor!

– O doamnă nu observă niciodată comportamentele indecente în locuri publice, pufni ea. Și tu ești un necioplit pentru că mă încurajezi să mă uit.

– Indecente? repetă el și mimă un icnet de groază.

Julianne își deschise evantaiul.

– Sunt sigură că ești familiarizat cu astfel de lucruri.

– Sunt șocat! zise el.

– Asta e cea mai mare minciună pe care am auzit-o vreodată!

– Nu, serios... Sunt de-a dreptul stupefiat, zise el și făcu o pauză scurtă, pentru a obține un efect dramatic. Habar nu aveam că ești așa expertă în... cum ai spus mai devreme? A, da... „comportamente indecente".

– Derbedeule!

Cortina se ridică și actorii se împleticiră pe scenă, ca și când ar fi fost niște marinari beți. Nu-și putea aminti cum se numea

spectacolul, dar nici nu mai conta. Nimeni nu era prea atent la acțiune... ceea ce era foarte bine, de vreme ce actorii își cam bâlbâiau replicile.

Hawk se tolăni pe scaunul de catifea și-și întinse picioarele. Se atinse din greșeală de brațul lui Julianne. Iar atingerea aceea scurtă îi trimise furnicături pe piele.

Se uită la ea, intenționând să facă o glumiță, însă ea încleștă strâns mâinile pe balustradă, prefăcându-se vrăjită de spectacol. Iar când se aplecă ușor în față, lumânările din felinarele exterioare îi iluminară buclele negre strălucitoare. Avea părul strâns într-o coafură complicată și împodobit cu un șirag de perle. Pielea ei părea la fel de strălucitoare precum perlele. Nu mai exista nici o îndoială în mintea lui că era cea mai frumoasă femeie pe care o întâlnise vreodată.

Hawk își imagină atunci cum ar fi luat-o de mână și cum ar fi aprins un foc mocnit în ființa ei, cu o singură privire secretă. În clipa aceea era concentrată asupra lucrurilor petrecute pe scenă, iar asta îi oferea ocazia de a-i admira gâtul lung și subțire. Se pomeni dorindu-și să presară sărutări diafane pe obraz și să-i urmeze linia gâtului cu buzele. Aproape că îi putea auzi geamătul gutural, în timp ce îi gusta pielea.

Îi zvâcni mădularul, așa că, fără tragere de inimă, se strădui să se gândească la altceva. Dar parfumul ei floral subtil îi întuneca mintea. Așa că se mai uită o dată la profilul ei, amintindu-și felul pasional în care răspunsese sărutului său.

Amintirea aceea îl făcu să se simtă îngrozitor. Nu avusese nici un drept să o atingă... Și totuși, vinovăția nu-l împiedica să-și amintească momentele în care-i savurase buzele dulci.

Iar faptul că-i era interzisă o făcea cu atât mai ispititoare. Noapte după noapte, își imaginase cum ar fi dezbrăcat-o încet de rochie și de lenjerie. Deja își formase în minte o imagine a trupului ei suplu și gol. Și se gândise la zeci de feluri în care ar fi putut-o conduce pe culmile plăcerii. Își dorea să-i guste fiecare centimetru de piele. Își dorea să-i depărteze coapsele și să o sărute intim, până când se zvârcolea de extaz. Își dorea să îi imobilizeze încheieturile deasupra capului și să o facă să-l implore să o pătrundă.

I se întări mădularul. La naiba! Era aproape nebun de dorință după o femeie pe care nu o putea avea.

Ar fi trebuit să-și caute o amantă și să domolească dorința aceea condamnabilă care-i clocotea în vene. Dar când să-și facă timp

să găsească una? Darămite să se mai și culce cu ea? Își petrecea tot timpul asigurându-se că Julianne nu intra în belele.

O, la dracu' cu tot! Jurase să fie discret! Dar nici măcar asta nu era o problemă. Când fusese de acord să fie tutorele lui Julianne, se gândise că nu va trebui decât să-și facă apariția din când în când pe la câteva baluri și că apoi se putea întoarce la chefurile lui obișnuite. Dar chiar și lăsând deoparte episodul cu vinul, nu îndrăznea să o lase neprotejată... mai ales când Ramsey și toți ceilalți crai și flăcăi din Londra adulmecau ca niște copoi pe lângă fustele ei.

Și pe lângă faptul că o însoțea la toate evenimentele sociale, hotărâse că era absolut necesar și să o viziteze în fiecare după-amiază. După conversația pe care o avuseseră mai devreme în ziua aceea, înțelesese că era mult prea naivă când venea vorba de bărbați. Chiar își făcuse griji că le-ar fi putut răni „sentimentele delicate". Era mai mult decât evident că nu avea nici cea mai mică idee ce fel de gânduri obscene se învârteau prin creierul masculin primitiv.

Pentru ea flirtul nu era nimic mai mult decât un joc vesel. Și se considera suficient de experimentată ca să evite cu succes orice fel de capcane seducătoare ale crailor. Încercase deja de mai multe ori să o facă să înțeleagă că se înșela. Dar știa că nu putea spune nimic ca să o convingă de adevăr. Habar nu avea că o singură decizie nechibzuită... sau un singur pas greșit... o putea arunca pe proverbiala pantă alunecoasă.

Știa din proprie experiență că era foarte ușor să cadă.

Așa că nu putea lăsa nici o clipă garda jos... indiferent cât de mult o deranja pe Julianne că se amesteca în treburile ei.

Capitolul 9

Secretele seducției unei doamne: „Odată ce îi câștigi interesul, îndepărtează-te înainte să devină prea sigur de afecțiunea ta".

Când căzu cortina la pauză, Julianne se întoarse spre Hawk și descoperi că se prefăcea că doarme. Îl simțise privind-o, dar refuzase

să se uite la el. Însă în tot acel timp în care se prefăcuse interesată de piesa de teatru, gândurile îi alergaseră prin minte cu viteza luminii. Încercase să născocească un plan prin care să-l atragă ușor în plasa ei, dar nu putea risca să facă lucruri prea evidente.

Cu toate acestea, faptul că se prefăcea că ațipise îi oferea o ocazie bună în acest sens. Șovăi o clipă, nefiind sigură că putea fi atât de îndrăzneață. Pe de altă parte, știa foarte bine că nu va obține nimic cu timiditatea.

Se aplecă spre el și îi șopti încet la ureche:

– La ce visezi?

El deschise ochii brusc și se răsuci spre ea. Gura lui se afla la numai câțiva centimetri de buzele ei. Sunetul respirației lui întretăiate îi făcea inima să bată tare. Era mult prea aproape de ea. Își aminti sfatul lui Hester, potrivit căruia o doamnă trebuia să se îndepărteze înainte ca un domn să devină prea sigur pe sentimentele ei, și se ridică. Abia își reținu un zâmbet, când observă expresia șocată de pe chipul lui.

– Poți să continui să moțăi, dacă vrei. Mă duc la prietenele mele.

Hawk sări atunci din scaun și o prinse de braț.

– Nu te duci nicăieri singură.

– Vreau doar să o văd pe Georgette. Și Amy este cu ea.

El îi dădu drumul la mână și se aplecă peste balcon.

– Ai face mai bine să uiți de planul acesta. E și Ramsey acolo... împreună cu părinții lui.

– Oh, da, pericolul este absolut evident. Mă va acosta în fața familiei sale și a tuturor celorlalți, murmură ea.

Hawk se întoarse spre ea.

– Am spus nu și cu asta am încheiat subiectul.

Julianne se gândi o clipă care ar trebui să fie următoarea ei mișcare. Hawk nu o putea împiedica să plece, fără să facă o scenă. Tocmai intenționa să-l contracareze, când Hester intră în lojă, la brațul lui Beaufort.

– Obraznicul acesta a insistat să mă escorteze până aici, zise Hester. Fără îndoială, a încercat să mă farmece ca să poată intra în lojă și să o curteze pe Julianne.

Osgood, Portfrey, Benton și Caruthers erau imediat în spatele lor și făcură plecăciuni elegante. Julianne îl salută cu entuziasm pe fiecare în parte și încercă să ignore încruntarea lui Hawk, care stătea

cu șoldul proptit de balcon și cu brațele încrucișate la piept. Era mai mult decât evident că intenționa să-i monitorizeze fiecare cuvânt, ca să o poată mustra mai târziu, pentru că flirtase cu tinerii.

Julianne îi invită pe domni să ia loc și continuă prin a-i întreba cum li se părea spectacolul. Cu toții spuseră că li se părea că actorii jucau îngrozitor de prost și că renunțaseră de mult la a mai fi atenți.

Hawk se pomeni râzând când domnul Portfrey imită felul în care unul dintre actori se împiedicase pe scenă.

– Dar încă nu ne-ai spus părerea dumitale despre spectacol, Lady Julianne, zise Caruthers.

Julianne zâmbi.

– N-am putut să aud nici măcar un singur cuvânt din cauza sforăitului lui Hawk.

– Nu sforăi, zise el tărăgănat.

Ea se uită scurt spre el, după care își mută din nou atenția spre tinerii domni.

– Mă tem că l-am stânjenit cu afirmația asta, rosti ea în șoaptă.

– Eu nu aș putea adormi niciodată în compania dumitale, zise domnul Benton.

– Nu fi atât de sigur, replică ea. S-ar putea să te plictisesc de moarte cu discuții despre bonete și baluri.

Benton se uită în ochii ei și spuse:

– Chiar și simplul sunet al vocii dumitale îmi produce o plăcere imensă.

Hawk se strâmbă. Era mai mult decât evident că se considera cu mult superior acestor tineri. Dar îi simpatiza. Erau amabili și le plăcea să stea de vorbă cu ea, în timp ce Hawk nu făcea altceva decât să-i țină prelegeri.

Chipul lui Julianne se lumină, odată cu sosirea lui Amy și a lui Georgette. Osgood o conduse pe Amy spre scaunul de lângă el, iar Julianne schimbă zâmbete secrete cu Georgette. Poetul acela sensibil ar fi fost un amorez minunat pentru blânda Amy.

Beaufort se ridică și se apropie de Julianne, ținând în mână o monedă.

– O guinee pentru gândurile dumitale.

Ea ridică imediat din sprâncene.

– Ai rămas fără penny, milord?

– Din păcate, da. Dar poate ar ajuta un pic de magie...

– Te referi la un truc magic?

El întinse palma și zise:

– Dă-mi voie să-ți arăt!

Julianne îl luă de mână și se ridică. Și apoi aruncă o ocheadă spre Hawk. Se uita la Beaufort cu o expresie amuzată pe chip. Aroganța lui o enerva la culme. Sau poate că era o reacție defensivă. Se gândi că trebuia să țină minte să le ceară părerea lui Amy și lui Georgette, când vor fi singure.

Beaufort ridică moneda, pentru ca Julianne să o poată studia. După aceea așeză moneda în cealaltă palmă, strânse degetele în jurul ei și îi întinse pumnul. Ea îl bătu ușor pe mână, ascultătoare. Iar când desfăcu la loc degetele dezvăluind palma goală, nu se putu abține să nu exclame:

– Unde ai ascuns-o?

Beaufort întinse cealaltă mână înspre urechea ei și făcu moneda să reapară. Ea izbucni în râs și toată lumea aplaudă trucul. Toată lumea, mai puțin Hawk, desigur.

– Trebuie neapărat să mă înveți și pe mine, îi zise ea lui Beaufort.

– Foarte bine. Dar această magie implică o mare iuțeală a mâinii. Poziționă apoi moneda între degetul ei mare și cel arătător. Trucul se întâmplă atunci când transferi moneda dintr-o mână în alta.

– Arată-mi!

– Atunci când muți moneda în cealaltă palmă, trebuie să ții drept degetul arătător și să închizi celelalte două degete mijlocii. Îi îndoi apoi ușor degetele, pentru a-i demonstra la ce se referea. Lasă moneda să alunece printre degete, când îți retragi mâna.

Julianne încercă să-i urmeze instrucțiunile, însă scăpă din mână moneda.

Beaufort o luă imediat de pe jos și zise:

– Mișcarea este asemănătoare cu pocnitul din degete. Dar trebuie să te miști foarte repede. Mai încearcă o dată! O să te ajut eu.

Hawk își drese glasul, în timp ce tânărul îi arăta ce să facă cu degetele.

– Cred că atâta iuțeală a mâinii e suficientă pentru o singură seară.

Julianne se încruntă la el. Cum îndrăznea să intervină? Doar se distrau un pic.

– Aș vrea să exersez.

– Ai exersat destul, mârâi Hawk.

Beaufort făcu un pas în spate.

– Poate mai încercăm cu altă ocazie.

– O, iat-o pe doamna Rankin! exclamă Hester și sări din scaun. Scuzați-mă, vă rog, dar am promis să stăm de vorbă în seara asta.

După ce Hester plecă, Julianne se aplecă și-i șopti lui Georgette:

– Am nevoie de sfatul tău pentru broșură. Fii de acord cu sugestia mea!

Georgette zâmbi și încuviință din cap.

Julianne îi aruncă lui Amy o privire cu subînțeles.

– Amy, ai vrea să ne însoțești la toaletă?

– Da, desigur, răspunse ea.

Hawk își scoase ceasul din buzunar și o privi încruntat.

– Sunt sigur că te vei întoarce în cel mai scurt timp posibil.

Fusese un avertisment. Dar Julianne refuza să-l lase să-i strice seara, așa că îl ignoră cu stoicism și își îndreptă atenția spre cei cinci tineri.

– Vă supărați foarte tare dacă mă retrag puțin?

– Te vom aștepta, zise Beaufort.

Dar clătină din cap fermă, când ceilalți domni îl aprobară.

– Este foarte drăguț din partea voastră, dar nu aș vrea să vă simțiți obligați, zise ea. Nu vreau să vă rețin de la a vă vedea cu alți prieteni.

Hawk regretă imediat că îi permisese lui Julianne să părăsească loja. Numai Dumnezeu putea ști ce năzdrăvănii puneau la cale ea și prietenele sale șirete.

Pretendenții ei se îngrămădiră laolaltă, șușotind. Apoi lui Beaufort îi scăpă un hohot de râs obraznic, și Hawk miji ochii. Tânărul rămase privindu-l. Se folosise de trucul acela de magie ca pretext să o atingă pe Julianne. Și Hawk scrâșnise din dinți în tot acel timp. Dacă nu cumva se înșela, Beaufort era un crai în devenire.

Hawk se întoarse și-și încleștă mâinile pe balustrada de la lojă. Dacă mătușa lui nu ar fi dispărut din nou, ar fi rugat-o să o însoțească pe Julianne la toaletă. La naiba! Dacă ar fi știut că a fi tutore îi va acapara întreaga viață, ar fi insistat ca mama lui să rămână acasă și să o ia pe Julianne sub patronajul ei. Dar, desigur, nu suspectase nici o clipă că sub fața ei dulce se ascundea o diavoliță împielițată.

Se uită din nou la ceas. Era plecată de numai zece minute. Îi va mai acorda încă cincisprezece minute, după care va pleca în căutarea ei.

Știa că nu putea îndrăzni să bată în ușa toaletei doamnelor... dar putea oricând trimite o servitoare să o cheme. Iar dacă nu era de fapt acolo, atunci va plătit scump că îl păcălise. Se uită peste umăr la tinerii agitați. Era mai mult decât evident că prostănacii aceia amorezați intenționau să rămână acolo până când se întorcea Julianne. Hawk hotărî să se îndure de ei.

– Ați așteptat suficient. Am să le transmit eu doamnelor salutările voastre.

Vocile lor șoptite răsunară la unison în timp ce părăsiră loja. Osgood rămase în urmă și se opri la ușă, până când dispărură amicii lui.

Hawk oftă exasperat.

– Osgood, nu o să le impresionezi pe doamne așteptându-le aici ca un cățeluș. Du-te la prietenii tăi!

Tânărul se întoarse spre el, cu o expresie neliniștită pe chip. După aceea își drese glasul și zise:

– Speram că poate mi-ai putea da un s... un sfat, domnule.

– Hawk, zise el.

– Da, domnule. Osgood se înroși la față imediat. Adică, da, Hawk.

Hawk oftă în sinea lui.

– Nu prea am obiceiul de a oferi sfaturi. Mai bine întreabă-l pe tatăl tău.

Osgood se apropie de el și zise rușinat:

– Nu pot. M-ar bate cu bastonul.

– Dacă ai acumulat datorii de la jocurile de noroc, ar fi mai bine să-i mărturisești totul tatălui tău. Și să nu te duci sub nici o formă la cămătari. Cer o dobândă îngrozitor de mare, și asta n-ar face decât să înrăutățească și mai mult lucrurile, zise el.

– Nu este vorba despre jocuri de noroc, zise Osgood timid. Am nevoie de sfaturi cu... fe... cu femeile...

– Dacă-i vorba de pupila mea, ai face mai bine să-ți iei gândul de la ea. Nu este interesată să se logodească.

Osgood se juca agitat cu lavaliera sa.

– Am un respect foarte mare pentru Lady Julianne, dar...

Hawk ajunsese deja la capătul răbdării.

– Hai, zi odată despre ce e vorba!

Osgood se uită peste umăr, parcă încercând să se asigure că nu trăgea nimeni cu urechea la ceea ce spunea. Se întoarse din nou spre Hawk și rosti în șoaptă:

– Ai reputația de amant legendar. Speram că m-ai putea sfătui cum să angajez o... o curtezană.

Oh, să-l ajute Dumnezeu!

– Câți ani ai?

– Împlinesc douăzeci și doi luna viitoare, murmură el. Este absolut rușinos. Ceilalți băieți se laudă cu cuceririle lor. Se încruntă apoi și coborî privirea spre vârfurile pantofilor săi. Eu niciodată nu am avut... adică nu am... mă rog, știi tu...

Hawk se gândi la petrecerea obscenă la care participase cu mult timp în urmă, dar apoi o alungă din minte.

– Flăcăii au adesea tendința de a minți sau de a exagera, zise el. Dar mă îndoiesc că indemnizația ta e suficient de mare pentru a putea întreține o amantă.

Osgood se îmbujoră din nou.

– Și atunci cum să fac să... să câștig un pic de experiență?

– Ai venit să vorbești cu mine numai pentru că te simți presat să concurezi cu tovarășii tăi. Și acesta-i un motiv prost pentru a sări în pat cu o femeie.

Tânărul lăsă privirea în pământ.

– Dar ceilalți domni râd de mine și mă înghiontesc.

Osgood era prea sensibil pentru binele lui.

– Și vor continua să te intimideze, dacă nu înveți să adopți o expresie mai dură. Învață arta de a ridica dintr-o sprânceană și de-a părea plictisit.

– Asta n-o să mă ajute cu nimic. Toți știu. Strâmbă din buze și adăugă: Și voiam să fac ceva în privința asta.

– Și ce ai de gând să faci? Să te tăvălești scurt cu o prostituată pe o alee întunecată? Dacă tu crezi că asta te va face să te simți bărbat, să știi că te înșeli amarnic. E o treabă murdară.

El, unul, nu se coborâse niciodată la nivelul acela, dar se temea că Osgood ar fi făcut-o.

Tânărul se strâmbă.

Hawk înjură în gând. Știa că l-ar fi distrus pe băiat dacă spunea lucrul nepotrivit.

– Nu te grăbi să sari în pat cu cineva!

– Crezi că ar trebui să aștept până mai cresc, murmură Osgood.

„Nu vreau să ajungi să regreți prima ta experiență sexuală." Dar nu putea spune asta cu voce tare.

– Te vei maturiza din punct de vedere fizic în următorii ani și asta o să-ți dea mai multă încredere în tine. Crede-mă că femeile vor observa imediat.

Osgood se uită la el cu o expresie ciudată pe chip.

– O să-ți facă foarte clare intențiile lor, dar stai departe de soțiile altor bărbați, dacă nu vrei să fii împușcat. O văduvă cu experiență te va învăța mersul lucrurilor. Dar nu încurca dorința cu sentimente mai adânci. Bucură-te de legătura amoroasă și apoi pleacă cu grație, înainte ca relația să devină prea plictisitoare.

Osgood expiră prelung, ușurat parcă.

Apoi Hawk îl sfătui de unde putea cumpăra prezervative din intestine de oaie, care l-ar fi ajutat să se ferească de boli sau de alte consecințe nedorite.

– Mulțumesc, domnule. Adică Hawk.

– Și dacă întreabă prietenii tăi, spune-le că am discutat despre scrimă, zise el. Am o reputație proastă de întreținut.

După plecarea lui Osgood, Hawk își încleștă mâinile pe balustrada balconului și se gândi la toate lucrurile pe care nu i le spusese tânărului. Că ar fi rămas marcat. Că probabil s-ar fi umilit singur. Că o femeie putea profita de el în împrejurări nepotrivite.

Dar flăcăul era mult prea impresionabil. Putea să cedeze sub presiune. Iar acel gând făcea să i se strângă stomacul.

Făcuse tot ce-i stătuse în putință ca să-l descurajeze pe băiat. Restul depindea numai și numai de Osgood. Într-un fel sau altul, va învăța să se descurce singur.

Privirea lui rătăci spre parter. Oamenii se întorceau la locurile lor. Se încruntă și scoase ceasul. La naiba! Julianne fusese plecată trei sferturi de oră. Ieși din lojă, promițându-și că o va face să plătească scump pentru că îl sfidase din nou.

– Cred că Hawk e gelos pe pretendenții tăi, șopti Georgette.

Julianne stătea cu prietenele ei pe o canapea din sala de toaletă. Dădu să spună ceva, dar se opri și așteptă să treacă un grup de fete mai tinere, care chicoteau.

– Hawk e cu ochii pe mine doar pentru că are senzația că flirtez prea mult cu domnii.

– A părut destul de nemulțumit atunci când te-a învățat Beaufort trucul acela, observă Georgette.

– Nimic din ce fac nu-l mulțumește pe Hawk, zise cu tristețe.

– Ai zis că ai nevoie de ajutor cu broșura. Ești aproape gata? o întrebă Georgette.

– Nu, am ajuns abia pe la jumătate. Va trebui să scriu mai repede, dacă vreau să termin în timp util, zise ea.

Sprâncenele aurii-roșcate ale lui Amy se încruntară.

– Julianne... știu că Lady Rutledge a zis că îți va putea ține secretă identitatea. Dar ești sigură de asta?

– Nu fi prostuță, zise Georgette. Julianne, poate ai putea să introduci și câteva sfaturi despre dans.

Julianne flutură din evantai.

– Păi, și ce-aș putea să spun?

– Mama mi-a zis că nu ar trebui să accept niciodată să dansez mai mult de un dans cu un singur domn, zise Georgette.

– Excelent, spuse Julianne. Dacă o doamnă dansează mai mult de un dans cu același domn, este foarte posibil ca el să creadă că a prins-o deja în mreje.

Georgette încuviință din cap.

– Și că atunci s-ar putea să-și dorească să o arunce înapoi, ca pe un pește prea mic.

Amy izbucni în râs.

– Ei, haide, Georgette... Asta e o prostie.

– Hester a spus că bărbații adoră vânătoarea, zise Julianne. Așa că trebuie să părem inaccesibile.

– Păi, și dacă asta nu le stârnește interesul? întrebă Georgette.

– Hester a sugerat că ar putea ajuta să le aruncăm bărbaților o privire de vino-ncoace, zise Julianne. Dar, desigur, o doamnă bine-crescută trebuie să țină la distanță un domn.

Georgette își răsuci o buclă blondă în jurul degetului.

– Nu ar trebui să o numește atunci o privire *seducătoare?* La urma urmei, broșura se numește *Secretele seducției.*

– O, ai perfectă dreptate, Georgette, zise Julianne.

Amy își închise evantaiul printr-o mișcare bruscă.

– V-ați pierdut cumva mințile? Nu este nimic cuviincios în astfel de sfaturi riscante.

Georgette se uită la Julianne cu un zâmbet viclean.

– Poate că ar trebui să-ți exersezi privirea seducătoare cu Hawk... ca s-o testezi pentru broșură.

Julianne se făcu roșie ca racul. Chiar dacă jurase să se răzbune, tot nu-și putea scoate din minte sărutările și atingerile lui pasionale. Și-n fiecare noapte de atunci se zvârcolise în pat, amintindu-și de senzația păcătoasă pe care o trezise în ea. Nu crezuse niciodată că pasiunea putea fi ceva atât de palpitant. O, s-o ajute Dumnezeu! Era o femeie ușoară.

Georgette o studie o clipă cu atenție, după care întrebă:

– De ce te-ai înroșit?

Julianne își făcu vânt, încercând să se răcorească.

– E cald aici.

Georgette se uită în jur, după care se întoarse spre Julianne.

– Te-a sărutat? șopti ea.

Julianne încercă să-și controleze reacția, dar își dădu seama că eșuase lamentabil în clipa în care Georgette icni.

– *Te-a sărutat!* exclamă Georgette. Îmi dau seama după expresia de pe fața ta.

– Jură-mi că n-o să sufli o vorbă nimănui, zise Julianne. Nu pot risca să afle fratele meu.

– Îți dau cuvântul meu, zise încântată Georgette.

Amy făcu ochii cât cepele.

– O, Doamne, Dumnezeule!

Julianne se uită cum ultima dintre doamne părăsi sala de toaletă. Iar când se apropie servitoarea, o asigură pe față că nu aveau nevoie de serviciile ei.

După ce slujnica se retrase pe o ușă alăturată, Georgette se întoarse imediat spre Julianne.

– Gata, e liber! Povestește-ne tot!

– Ne-am certat îngrozitor a doua zi după balul Beresford, zise Julianne. Și apoi una a dus la alta și... asta a fost.

– Sunt așa invidioasă! zise Georgette. Trebuie să ne descrii fiecare detaliu. Ți s-au înmuiat genunchii? Inima a început să-ți bată tare?

Julianne încuviință din cap și se gândi că nu era o idee bună să le povestească prietenelor ei că îi permisese și alte libertăți indecente pe lângă sărutul în sine.

Amy se uita la ea îngrijorată.

– E periculos să te joci așa cu un bărbat. Mai ales cu un crai ca el.

– Știu, Amy. Crede-mă că știu. N-o să-l mai las să mă sărute niciodată. Nu mă interesează decât să văd broșura publicată. Cugetă o clipă dacă să le spună prietenelor ei despre planul ei de răzbunare, dar hotărî că asta nu ar fi făcut altceva decât s-o îngrijoreze și mai mult pe Amy.

– Mă tem că-ți pui în pericol reputația, spuse Amy temătoare.

– Nu risc nimic, zise Julianne. O să am grijă să țin totul sub control.

Amy oftă.

– Te rog, ai grijă!

– O să am.

– Ar trebui să ne întoarcem, Julianne. Suntem plecate de mult, zise Amy.

– De ce s-ar grăbi să îndeplinească poruncile lui Hawk? întrebă Georgette.

Julianne se ridică în picioare și-și scutură fustele.

– Nu, Amy are dreptate. Ar fi mai bine să mă întorc până nu inventează și mai multe reguli.

Ușa se deschise brusc. Sally Shepherd se grăbi înăuntru. Respira greu și pe obraji îi curgeau lacrimi fierbinți.

Julianne se grăbi spre ea.

– O, Sally, ce s-a întâmplat?

Sally își acoperi fața cu mâinile și zise printre lacrimi:

– Elizabeth este foarte... foarte rea!

Julianne o cuprinse de umăr și o conduse spre canapea.

Amy scoase o batistă din poșetă și o bătu pe umăr pe Sally.

– Nu-ți face griji! Ești între prietene acum.

După ce Sally își șterse lacrimile, Amy o încurajă să le spună ce se întâmplase. Sally le povesti suspinând și gâfâind felul în care Elizabeth și Henrietta își bătuseră joc de ea în foaier.

– Când am trecut pe lângă ele, Elizabeth a zis cu voce foarte tare că rochia asta mă face să par grasă. Apoi celelalte fete au râs de numele meu, behăind ca niște oi.

– Ce fete îngrozitoare! exclamă Georgette. Mai că-mi vine să mă duc jos și să le zic vreo două.

– N-ai face altceva decât să înrăutățești și mai mult lucrurile, zise Amy. Practic le-ai încuraja, oferindu-le și mai multă muniție. Nimic nu le place mai mult decât să îi umilească pe alții.

– Vrei să spui că nu ar trebui să facem nimic? zise Georgette.

– Amy are dreptate, zise Julianne. Dacă le provocăm pe Elizabeth și pe prietenele ei, atunci o să se ia de Sally cu fiecare ocazie. Cred că cel mai bine ar fi să le ignorăm.

– Am încercat asta anul trecut și a fost în zadar, zise Georgette. Știi și tu foarte bine cât de urât s-au purtat cu mine și cu Amy. Elizabeth și prietenele ei o s-o chinuie pe Sally tot sezonul, dacă nu le punem la punct.

– N-aș putea suporta! zise Sally cu amărăciune.

– Ești mai mult decât bine-venită să fii prietena noastră, zise Julianne.

Sally își trase nasul și zise cu voce tremurândă:

– Mi-ar plăcea foarte mult.

– Am o idee, zise Julianne. O să ne ducem în foaier și o să le arătăm fetelor acelora rele că Sally are și ea prietene. Însă nu ne vom înjosi într-atât, încât să vorbim cu ele.

– Dar mesajul tăcerii va fi foarte clar, zise Georgette.

– Julianne, sunt de acord cu planul tău, dar nu uita că deja ai întârziat cam mult, zise Amy. Doar nu vrei să-i stârnești mânia lui Hawk.

Ea ridică din umeri și zise:

– Fără îndoială, e deja furios. Așa că ce mai contează câteva minute? După aceea puteți veni toate cu mine în lojă și o să-i explic ce s-a întâmplat.

– Un plan perfect! zise Georgette încrezătoare. Ești gata, Sally?

Ea încuviință din cap.

– Mulțumesc. Acum chiar nu mă mai simt deloc singură.

– Înțelegem perfect, zise Georgette. Dacă nu ar fi fost Amy și Julianne, nici eu n-aș fi putut rezista să rămân în suita ducelui anul trecut.

Sally plecă ușor capul în pământ.

– Nu merit prietenia voastră. Anul trecut am auzit toate planurile lui Elizabeth de a te face să renunți la a face parte din suita ducelui.

Sally înghiți apăsat și continuă: Nu mi-au plăcut deloc, dar mama m-a avertizat să nu spun nimic ca să nu-mi pun în pericol șansele de a rămâne pe lângă duce.

Georgette o luă de braț pe Sally și zise:

– Nu-i nimic. Știm că tu n-ai fost niciodată rea, spre deosebire de unele dintre celelalte fete care au urmat exemplul lui Elizabeth.

Când coborâră scările, majoritatea invitaților se întorceau la lojele lor. Dar tot mai era destul de mare aglomerație în foaier. În timp ce își croiau drum prin mulțime, Julianne se gândi la toate lucrurile pe care i le ascunseseră Amy și Georgette cu un an în urmă. Prietenele sale nu doriseră să profite de ea, pentru că era sora lui Tristan. Abia la o zi după logodna lui Tristan aflase tot adevărul despre jocurile de culise care avuseseră loc între domnișoarele nemăritate.

– Uite-le acolo, în mijlocul încăperii, zise Georgette.

Sally își frământă mâinile.

– O, nu vreau nici măcar să le văd.

– Ține capul sus ca o regină, zise Julianne. Vom trece pe lângă ele și ne vom preface că nici nu le-am observat.

Când trecură pe lângă ele, se auzi vocea lui Elizabeth:

– O, ce să vezi! Fetele bătrâne au ieșit la o plimbare.

– Mi-ar plăcea foarte mult să-i închid gura aia răuvoitoare, murmură Georgette.

– Ignoră-le, zise Amy.

– Of! Biata Julianne! zise Elizabeth, ridicând vocea. Mă întreb cum reușește să-și ascundă inima frântă.

Julianne clocotea de furie. Ezită o clipă, dorindu-și s-o pună la punct pe Elizabeth o dată pentru totdeauna. Însă vocea blândă a lui Amy o făcu să se oprească la timp.

– Nu o lăsa să te enerveze, zise Amy. Dacă o înfrunți, o să se încăpățâneze și mai tare să te chinuie.

Julianne inspiră adânc.

– Este foarte greu să nu faci nimic.

– Oamenii deja se uită urât la ea, zise Amy și privi peste umăr. E propriul ei dușman.

– Dar ce o împinge să fie atât de rea? întrebă Georgette.

– Dacă ar avea mai multă încredere în sine, n-ar mai simți nevoia să intimideze pe nimeni, le explică Amy.

– Am considerat-o întotdeauna încrezută și îngâmfată, zise Georgette.

– Singurele ei prietene sunt cele care se tem să nu-i devină victime. E destul de jalnic dacă stai să te gândești, zise Amy. Într-o zi va plăti pentru cruzimea ei, dar acum trebuie să ne întoarcem. O să înceapă în curând actul următor.

Schimbară direcția de mers, urcară scările și porniră pe coridor. Puteau vedea un grup de domni adunați mai în față.

Georgette întinse gâtul ca să vadă mai bine.

– O, uite o parte din prietenii fratelui meu. Au reputația de-a fi niște crai. I se adânciră gropițele din obraji, când rânji la Amy și zise: Mi-aș dori să mă sărute și pe mine un crai.

– Taci din gură, zise Amy. Doar nu vrei să te audă.

Sally chicoti.

– E, doar te tachinează.

– Ha! zise Julianne. Ba Georgette vorbește foarte serios.

Pe măsură ce se apropiară, izbucni la unison un râset masculin vesel. În cele din urmă, curiozitatea o învinse pe Julianne. Se uită discret spre ei și dădu cu ochii de un domn înalt și brunet. Își mută privirea și tresări când îl auzi vorbind.

– Aceea nu cumva e pupila lui Hawk?

– Las-o-n pace, Archdale, îl îndemnă unul dintre ceilalți bărbați. Nu e de nasul tău.

– Dar nu pot rezista în fața unei asemenea ocazii, zise Archdale.

Apoi veni în fața lui Julianne și-i blocă drumul cu o plecăciune elegantă.

– O, Lady Julianne! Dar ce surpriză plăcută!

Prietenii lui Archdale priveau scena cu expresii precaute.

Julianne ridică din sprâncene.

– Ni s-au făcut prezentările, domnule?

– Mă doare să mă gândesc că ai uitat, zise el. Dar unde este tutorele dumitale?

Lui Julianne nu îi plăcea strălucirea malițioasă din ochii lui injectați.

– Poftim?

Archdale izbucni în râs.

– Și eu care te consideram o prăjiturică mică și dulce. Ai scăpat din cuib, puicuță mică?

– Te înșeli, milord. Nu sunt nici un desert, nici o pasăre, zise ea.

Georgette chicoti, și Amy îi trase un cot.

– Ai o limbă ascuțită, Lady Julianne, zise Archdale. Îndrăznesc să spun că îl cam duci de nas pe Hawk.

Amy își închise evantaiul printr-o mișcare bruscă, atrăgându-i astfel atenția.

– A! Văd că prietenei dumitale nu-i place de mine, zise el. Dar pun pariu că dumitale îți place un pic de distracție, nu-i așa, Lady Julianne?

Ea îl privi precaută. Comportamentul lui îndrăzneț o intimida mai mult decât voia să recunoască.

El se apropie de ea cu un zâmbet strâmb.

– Te sperii, micuțo?

– Nu. Dar eu te sperii pe dumneata?

Chiar în clipa în care îi ieșiră pe gură acele cuvinte, o mână o apucă de braț.

– Julianne, tu și prietenele tale veniți cu mine imediat! zise Hawk pe un ton extrem de calm.

Inima începu să-i bată tare, când el își întoarse privirea criminală spre Archdale. Un bărbat slab cu un păr castaniu rar îl îmboldi pe Archdale să facă un pas în lateral. Hawk nu mai zise nimic mulțumindu-se să le ia de lângă ei.

Hawk scrâșni din dinți, în timp ce le conducea pe coridor pe Julianne și pe prietenele ei fără minte. Lipsise aproape o oră și apoi o găsise flirtând cu nemernicul de Archdale. Era mai mult decât evident că nu luase în serios avertismentele lui. Dar până la sfârșitul serii va plăti pentru că îi testa din nou răbdarea.

Se opri în fața lojei mătușii lui și se uită cum Georgette, Sally și Amy dispărură pe rând. Apoi o apucă de umeri pe Julianne.

– Mătușa mea și amicul ei Peckham sunt înăuntru. Să taci din gură. Ai înțeles?

– Dar, Hawk...

Degetele lui se strânseră amenințător pe umerii ei.

– Să nu aud nici un cuvânt.

Îi venea să mai spună ceva, dar în cele din urmă rămase tăcută.

O conduse înăuntru, și mătușa lui se întoarse imediat spre ei.

– Iată-vă în sfârșit! O să se ridice cortina.

Peckham se ridică în picioare și făcu o plecăciune.

Hawk nu avea de gând să stea până la sfârșitul spectacolului.

– Julianne e obosită, mătușă. Regret, dar va trebui să plecăm.

– Îmi pare rău, draga mea, zise Hester. Sper că nu te simți rău.

– Nu. Sunt doar un pic obosită, spuse Julianne. Dar nu aș vrea să nu te poți bucura de spectacol din cauza mea. Sunt sigură că o să-mi revin îndată ce reîncepe.

Un mușchi de pe obrazul lui Hawk zvâcni vizibil.

– Dar ești extenuată.

Hester se uită spre domnul Peckham.

– Scuză-mă, te rog, dar trebuie să mă ocup de Julianne.

– Desigur, zise el.

– Hester, chiar nu vreau să-ți stric bucuria spectacolului, zise Julianne. Hawk mă poate escorta acasă chiar acum și poate domnul Peckham va fi amabil să te aducă acasă cu trăsura lui, după terminarea spectacolului.

Hawk miji ochii. Intenționase să o implice și pe mătușa sa într-o discuție despre ultima belea în care se băgase Julianne. Dar ea manipulase lucrurile, crezând că îl va păcăli și va scăpa de el, odată ajunsă în casa mătușii sale.

– Ești sigură, draga mea? întrebă Hester pe un ton destul de îngrijorat.

Julianne încuviință din cap.

– O, da, sigur o să-mi revin complet după o noapte bună de somn.

– Trebuie să te odihnești atunci, îi spuse Hester. Am să vin mai târziu să văd cum te mai simți.

Hawk o conduse pe Julianne pe coridor și se uită urât la ea.

– Să nu spui nici măcar un singur cuvânt până n-ajungem în trăsură, zise el. Nu vrei să mă sfidezi încă o dată.

Capitolul 10

Secretele seducției unei doamne: „Spune adevărul, dar ține minte că nu e nevoie să dezvălui chiar totul".

Pelerina lui Julianne flutura în adierea răcoroasă, în timp ce se îndreptau spre trăsură.

– Știu că am întârziat, dar îți pot explica.

– Taci din gură, mârâi el printre dinții încleștați.

Expresia aspră de pe chipul lui îi trimitea fiori pe șira spinării.

Hawk o ajută să urce în trăsură, iar ea se cuibări pe scaunul de la fereastră. El o urmă și se așeză lângă ea. Lacheul închise ușa, iar câteva clipe mai târziu Hawk bătu cu bastonul în acoperiș.

Când vehiculul se puse în mișcare, se întoarse spre ea.

– Ai mințit-o pe mătușa.

– Nu am vrut să-i stric seara. Se gândi puțin dacă ar trebui să-i spună lui Hawk că, de fapt, nu voise să o ia de lângă domnul Peckham, dar într-un final decise că mai bine nu. Din câte își putuse da seama, el habar nu avea despre sentimentele mătușii sale pentru domnul acela.

– Ba ai încercat să eviți consecințele faptelor tale, zise el.

– Iar sari să tragi concluzii pripite, fără să asculți ce am de zis, pufni ea.

– Ce căutai să stai de vorbă cu craiul ăla? izbucni el.

– El m-a acostat.

– Nu mă minți! Ai plănuit această mică excursie, ca să mă provoci.

– Am vrut să vorbesc cu prietenele mele, zise ea. Și apoi Sally...

– Nu vreau să aud scuzele tale. Ai fost plecată aproape o oră.

Julianne se uită urât la el.

– Tu cum te-ai simți dacă eu aș avea putere asupra ta? Cum te-ai simți dacă ți-aș spune unde ai voie să te duci, cu cine ai voie să vorbești și cu cine ai voie să dansezi? Strânse pumnul și-l așeză pe piept în dreptul inimii. M-ai transformat în prizoniera ta.

– Vai, ce mult suferi! zise el pe un ton plin de sarcasm. Nu că tu te-ai gândi prea mult la sentimentele celor din jur...

– Asta nu-i adevărat, îi strigă ea.

– Ba este! Le-ai spus intenționat tinerilor acelora să nu te aștepte, știind foarte bine că exact asta vor face.

Julianne rămase cu gura căscată.

– Crezi că am intenționat să mă joc cu ei?

– Știm amândoi că ai sperat că te vor aștepta și apoi ai plecat în căutare de necazuri.

– Acuzațiile tale sunt complet nefondate, zise ea, ridicând vocea. Sunt prietenii mei și nu m-aș purta niciodată urât cu ei.

– Crezi că îi poți duce de nas să se țină după fusta ta, cum ai chef, fără consecințe... dar într-o zi toate astea o să se întoarcă împotriva ta.

Simți cum i se puse un nod în gât.

– Nu am dus niciodată de nas nici un bărbat cu bună-știință.

Hawk pufni disprețuitor.

– Te-au cerut în căsătorie *doisprezece* bărbați! Și te aștepți să cred că ai fost complet nevinovată?

– Nu am oferit niciodată speranțe false nici unui bărbat.

– Ei bine, cu siguranță n-o vei mai face, cât timp sunt eu tutorele tău, zise el.

– Cum se face că bărbații dau mereu vina pe femei, când de fapt noi avem atât de puțină putere?

– Ți-ai folosit puterea feminină de când ai debutat, zise el.

– Habar nu ai cât suferă femeile din cauza bărbaților, zise ea. Noi nu aveam aproape nici un control asupra destinelor noastre. Și chiar și viitorul nostru se bazează exclusiv pe abilitatea de a atrage un soț.

– Știm amândoi că pe tine nu te interesează căsătoria acum.

Pentru că îi zdrobise toate visurile și o umilise.

– Mi-ai dat foarte clar de înțeles că detești să joci rolul de tutore al meu. Mi-aș dori să fi refuzat! mormăi ea.

– Am acceptat ca pe o favoare pentru fratele tău. A făcut aranjamente speciale ca să te poți bucura de sezonul acesta. Iar tu ai profitat de absența lui. Dacă el ar fi fost aici, nu ai fi îndrăznit niciodată să încalci regulile bunei-cuviințe.

Julianne strâmbă din nas. Din păcate, se ascundea suficient adevăr în spatele cuvintelor lui, încât să se simtă vinovată. Dar nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă ar fi venit fratele ei la Londra.

– Nu am încălcat regulile bunei-cuviințe. Ne-am dus în foaier pentru că Elizabeth i-a spus niște lucruri îngrozitoare lui Sally și am vrut să-i arătăm că are și ea prietene.

– Este mai mult decât evident că ai senzația că mă poți păcăli cu ușurință.

– Habar nu ai ce cred eu. Desigur, nu ar fi recunoscut niciodată că o zdrobise. Că o făcuse să sufere atât de mult, încât nu știa dacă și-ar mai fi putut risca inima vreodată. Dacă aș fi știut că vei încerca să-mi

controlezi fiecare mișcare, aș fi implorat să locuiesc cu una dintre prietenele mele.

– Și asta mă aduce la problema principală. Nu pot ascunde din nou acțiunile tale. Dar din moment ce nu-ți convine deloc să-ți spun eu ce să faci, o să-ți ofer două variante din care să alegi.

Julianne îl privi suspicioasă.

– Varianta numărul unu, zise el. Te duc acasă la fratele tău. Și atunci o să-i explici tu de ce s-a ajuns la lucrul acesta.

În momentul acela îi venea să-l strângă de gât.

– Sau varianta numărul doi, continuă el. Vei rămâne acasă o săptămână întreagă. Vei refuza toate invitațiile pe care le primești. Și nu vei primi pe nimeni în vizită. Iar la cea mai mică abatere, săptămâna de pedeapsă continuă.

– Dă-mi voie să-ți amintesc că nu ești părintele meu, zise ea pe un ton ridicat.

– Nu. Dar sunt tutorele tău. Alegerea îți aparține.

– Știi foarte bine că mă pui între ciocan și nicovală.

– O ofertă mai bună de atât nu vei primi, zise el.

Julianne își întinse ostentativ încheieturile într-un acces de furie.

– Haide atunci! Pune-mi cătușele!

Doar că el izbucni în râs, lua-l-ar naiba să-l ia!

Trăsura se zgudui și se opri.

– Hawk, știi foarte bine că e absurd să mă obligi să stau acasă. Absența mea va ridica multe semne de întrebare.

– Am să mă ocup eu să transmit tuturor că ești indispusă, zise el.

„Folosește-ți farmecele ca să-l convingi să nu te pedepsească", îi șopti o voce mică din mintea ei. Inspiră adânc și-și așeză mâna pe brațul lui.

– Te rog...

– Îmi pare rău, Julie, fetițo! Te-am avertizat că nu-ți voi mai da alte șanse și ai ales să-mi pui la încercare răbdarea.

După ce vizitiul opri și coborî scărița, Hawk se dădu jos și o ajută pe Julianne să coboare, apoi o însoți spre casă. Când Henderson, majordomul, deschise ușa, ea dădu să se îndepărteze. Dar el îi zâmbi și-i spuse:

– Intru și eu.

– De ce? întrebă ea.

– Pentru că vreau să mai petrec ceva timp cu tine.

Julianne miji ochii, înțelegând că punea ceva la cale.

Își scoaseră pelerinele, apoi el o luă de braț și o conduse spre scări. Ea îi aruncă o privire piezișă.

– Nu ai încredere în mine.

– Ce, Doamne iartă-mă, ți-a lăsat impresia asta?

– Vreau să mă culc. Poți să te duci acasă, zise ea.

Dar el clătină din cap și porni în sus pe scări.

– Nu până nu se întoarce mătușa mea.

– Dacă vrei să admiri mumia din salon, n-ai decât. Dar eu mă duc să mă culc, spuse ea.

– Ba nu. O să-mi ții companie, zise el. Și poți începe prin a-mi spune adevăratul motiv pentru care te-ai hotărât să părăsești loja în seara asta.

– Ce mai contează?

– S-ar putea să conteze pentru tine. Dacă îmi spui adevărul, s-ar putea să-ți ofer o grațiere timpurie. Primești o zi în schimb, dacă îmi spui tot adevărul.

– Ți-am spus deja că voiam să vorbesc cu prietenele mele în intimitate.

– Mă tem că răspunsul ăsta nu e suficient de bun. Ca să scapi de o zi de pedeapsă, trebuie să-mi mărturisești despre ce ați vorbit.

– Baluri, bonete și pretendenți, zise ea.

– Mă gândesc să adaug o zi în plus pentru minciună, zise el, când ajunseră pe palier.

– Sau poți să te duci naibii, murmură ea.

Hawk deschise ușa de la salon.

– Păi, probabil o să mă duc.

Julianne trecu furtunos pe lângă el.

Când ușa se închise în urma lor, Hawk zise:

– Sună după camerista ta.

– Chiar crezi că vreau ca o servitoare să fie martoră la cearta noastră?

– Nu ar fi fost necesar, dacă nu ai fi manipulat-o pe mătușa mea.

Julianne mărșălui furioasă pe lângă el.

– Nu e ca și când e prima dată când suntem singuri. Se aruncă apoi pe canapea și-și scoase pantofii.

Hawk o privea cu un zâmbet amuzat.

– Frumoși ciorapi. Sunt cumva din mătase?

– Sunt sigură că ești foarte familiarizat cu lenjeria pentru femei.

El luă loc pe canapea lângă ea. Julianne se dădu mai încolo. Așa că se mută și el. Apoi se mișcă din nou, până când ajunse lipită de brațul canapelei. El se apropie și mai mult, înghesuind-o. Exasperată, dădu să se ridice, dar el o prinse de mână și o trase înapoi.

– Mă enervezi, mârâi ea și-i făcu semn spre canapeaua de vizavi. Du-te și stai acolo!

– Prefer să stau cât mai aproape pe timpul interogatoriilor, zise el.

– Ce mai urmează? Să mă torturezi?

– Îmi vei răspunde la întrebări. Fără eschive, fără diversiuni și fără comentarii obraznice. Te-ai dus măcar la toaletă?

– Da.

– De ce? întrebă el. Și de data asta vreau să îmi spui adevărul.

Nu-i putea spune despre broșură. Dar își aminti cuvintele lui Georgette și avu un moment de inspirație.

– Am observat dezaprobarea ta atunci când Beaufort a încercat să-mi arate trucul acela de magie.

Hawk încrucișă brațele la piept.

– Și ce legătură are asta cu plecarea ta?

– Nu am înțeles de ce te-a deranjat și am vrut să discut problema cu prietenele mele. La toaletă. Georgette s-a gândit că poate erai gelos, dar i-am spus că e ridicol. La urma urmei, ești tutorele meu.

– De ce am senzația că e ceva mai mult în toată povestea asta? A, uitasem! Ai făcut și o mică plimbare prin foaier... sau cel puțin așa susții. Tot ce știu sigur este că ai ales să flirtezi cu Archdale.

– Nu știu de ce te mai obosești măcar să-mi ceri să-ți spun adevărul, când nu crezi nici un cuvânt din ce spun, zise ea.

– Pentru că mi-ai dat multe motive să nu am încredere în tine.

În timp ce îl privea, Julianne avu o revelație uimitoare.

– Tu nu vrei să ierți greșelile mele, dar eu te-am iertat pe tine.

Hawk se lăsă pe spate, ca și când primise o palmă peste față.

Julianne se aplecă ușor spre el și zise:

– Nu-ți pasă de mine. Nu te interesează decât să-ți achiți datoria față de fratele meu.

El clătină din cap cu tristețe.

– Cum poți să spui una ca asta, când suntem prieteni de mulți ani?

– Nu știu ce să mai cred despre tine.

Îl adorase când era mică și îl iubise pentru că o făcuse să râdă atunci când era supărată. Și fusese ca un cavaler în armură strălucitoare pentru ea în anii adolescenței, când înțelesese că însăși nașterea ei fusese o dezamăgire pentru tatăl ei. Pentru că fusese o fetiță nedorită, și nu un băiețel.

– Crede asta, zise el. Am încercat să refuz rugămintea fratelui tău pentru că nu credeam că sunt potrivit să fiu tutorele tău. Dar am acceptat fiindcă e ca un frate pentru mine.

Julianne își feri chipul, ca el să nu vadă durerea pe care o treziseră în ea cuvintele lui nerostite. „Lady Julianne mi-e ca o soră."

Hawk eliberă atunci un oftat prelung.

– Dar am făcut-o și de dragul tău. Pentru că mi-am dorit să te poți bucura de sezon. Și presupun că și eu sunt parțial vinovat, deoarece te-am încurajat la tot felul de năzbâtii de-a lungul anilor. Iar acum îi ascund anumite lucruri fratelui tău fiindcă nu vreau să-și facă griji. Și, sincer să fiu, nu-mi place deloc că m-ai pus în situația asta.

Ceea ce voise să spună de fapt era că nu îi convenea că trebuise să renunțe la stilul lui destrăbălat de viață, ca să fie tutorele ei. Și probabil abia aștepta să-și câștige libertatea temporară, cât timp ea era pedepsită să stea închisă în casa mătușii lui. Fără îndoială, avea de gând să-și petreacă nopțile cu vreo curvișteină obraznică.

O năpădi un alt val de durere, care o făcu să fie furioasă pe sine, pentru că îi păsa. Dar simțea durere la gândul că el avea să fie în pat cu altă femeie.

– Julianne, în săptămâna următoare vei respecta restricțiile impuse de mine, zise el.

De ce ar fi trebuit să-i ușureze atât de mult lucrurile? Până în clipa aceea eșuase lamentabil în a-l face s-o dorească – cu excepția notabilă a acelui sărut. Dar din noaptea aceea lucrurile se vor schimba.

– Da, înțeleg, zise ea. Dar tot sunt un pic confuză.

El mijii ochii.

– În legătură cu ce?

– Mai devreme ai susținut că ademenesc intenționat bărbații să se țină după mine... dar eu nu i-am dus niciodată de nas intenționat.

Am vrut doar să fiu drăguță. Dar e mai mult decât evident că ignoranța mea este o problemă.

– Te voi proteja eu, zise el. Nu trebuie decât să fii dispusă să cooperezi cu mine.

– Dar tu nu poți fi cu mine în fiecare oră a fiecărei zile, zise ea. Nu-i adevărat ce se spune? Că toți craii sunt foarte vicleni? E posibil ca unul dintre ei să aștepte ocazia perfectă de a se apropia de mine... așa cum s-a întâmplat în seara asta. Și nu cu mult timp în urmă, ai văzut și tu cum m-a încolțit Ramsey în salonul lui Lady Morley... Chiar acolo, sub nasul tău.

– Vrei să sugerezi că te-am dezamăgit?

– Nu. Ci doar că am nevoie de o instruire în acest sens. Din moment ce ești tutorele meu și un mare crai, ești persoana perfectă să mă învețe despre trucurile lor.

– Stai să văd dacă am înțeles bine. Vrei să te învăț cum să vorbești cu un crai?

Ea încuviință din cap.

– Da. Pentru protecția mea, desigur.

– Și ce-ai vrea să spun? Ferește-te de diavolii roșii care au coarne ascuțite și cozi despicate?

– Nu, prostuțule. Vreau să mă înveți ce spun și ce fac craii pentru a-și ademeni victimele. Și s-ar putea să fie nevoie și de o demonstrație practică din partea ta.

Firește că ea nu-i va răspunde în nici un fel, dar, dacă totul mergea bine, poate că lui avea să-i fie greu să-i reziste.

– O demonstrație?

– Da. Numai, în scopuri educaționale, desigur.

Pe chipul lui apăru o expresie șocată.

– Vrei ca *eu* să te seduc pe *tine?*

– Să te prefaci că mă seduci, zise ea și zâmbi. Și cred că e momentul perfect pentru lecțiile astea, de vreme ce activitățile mele vor fi foarte limitate în următoarea săptămână.

– Sunt de acord că ignoranța ta este o problemă. Cu siguranță, te-a ajutat să dai de multe belele în ultima perioadă, zise el.

O copleși un sentiment de victorie. Îl avea la degetul mic.

– Și, ținând cont de caracterul presant al problemei, cred că ar trebui să începem imediat, continuă ea.

Inima începu să-i bată tare, când el aplecă ușor capul, până când îi simți respirația pe buzele ei. Jurase să-și țină dorința sub un control ferm... dar în clipa aceea, când parfumul lui o înnebunea complet, descoperi că era mult mai dificil de făcut, decât de zis.

Ochii lui se întunecară și zise:

– Ești o elevă dornică.

Lui Julianne i se tăie respirația. Era sigură că intenționa să o sărute.

– Lucrurile interzise te fascinează, nu-i așa?

Nu îndrăznea să recunoască.

Hawk îi imobiliză încheieturile pe canapea. O năpădi imediat un sentiment de exaltare. Știa că ar fi trebuit să protesteze. Dar nu o făcu. Pentru că, în secret, îi plăcea felul în care o ținea prizonieră.

– Vrei să flirtezi cu pericolul, zise el.

„Vreau să fiu obraznică", se gândi ea.

Privirea lui coborî spre sânii ei, iar lui Julianne i se întăriră imediat sfârcurile. Își dorea să cedeze în fața lui... își dorea să o sărute și să o atingă din nou.

– Recunosc că rugămintea ta mi se pare amuzantă, zise el cu voce joasă și guturală.

În mintea ei se aprinse imediat un beculeț de alarmă, care spulberă ceața senzuală.

Hawk întoarse ușor capul, până când respirația lui ajunse să-i gâdile urechea.

– Dar nu vor exista nici un fel de lecții de seducție... nici pretinse, nici altfel.

Intenționase să-i dea o lecție, dar se apropiase periculos de mult de a cădea în propria capcană. Cuvintele seducătoare pe care le rostise îl lăsaseră pe jumătate excitat. La naiba! Aproape că o sărutase din nou.

– Dă-mi drumul, șuieră ea.

Când îi eliberă încheieturile, Julianne sări ca arsă de pe canapea și arătă amenințător cu degetul spre el, de parcă ar fi fost unul dintre cățelușii mătușii sale.

– Stai aici!

Hawk chicoti și înțelese că reușise să o enerveze, atunci când Julianne se îndreptă spre bibliotecă. Alese o carte, apoi se duse și se așeză pe canapeaua de vizavi de el. Aranjă una dintre perne, după

care își ridică picioarele pe canapea. Era mai mult decât evident că nu avea nici cea mai mică idee că în poziția aceea prin fusta ei subțire i se contura una din coapsele ei zvelte. Și, după cum era de așteptat, Hawk își imagină cum i-ar fi depărtat larg picioarele, cum i-ar fi ridicat fustele, expunându-i faldurile moi... și cum ar fi făcut-o să se ude, pregătind-o pentru el.

Își simți mădularul zvâcnind și își schimbă poziția pe canapea. Trebuia să facă ceva ca să-și abată atenția de la reveriile acelea senzuale. Și cum ar fi putut reuși asta mai bine, dacă nu tachinând-o?

– Ce citești?

– *Rațiune și simțire.*

– Despre ce e vorba? o întrebă el.

Ea rămase cu privirea ațintită asupra cărții și răspunse:

– Despre niște femei care au foarte puțin control asupra destinelor lor.

– Sună destul de melodramatic, zise el.

– În cele din urmă, doamnele ies victorioase în ciuda tuturor vitregiilor sorții.

– Și apar și crai în roman? întrebă el, sperând să o provoace.

– De fapt, da, chiar există unul, zise ea, fără a-și dezlipi ochii de la carte. Iar biata Marianne se lasă păcălită de farmecele lui Willoughby. Îi dă de înțeles că este îndrăgostit de ea, apoi îi spulberă toate speranțele.

– Poate că se va da pe brazdă și o va cere în căsătorie, zise el, gândindu-se că probabil genul acela de poveste îi plăcea lui Julianne.

– Nu, pentru că intriga se complică, zise ea.

– De unde știi?

– Pentru că am mai citit cartea. Și acum taci din gură, spuse tăios.

– Păi, și atunci de ce ai vrea să o mai citești o dată? Știi deja ce se întâmplă.

La naiba! Nu va înțelege niciodată femeile!

– Ador povestea asta și doresc să o mai trăiesc o dată. Nu mă mai întrerupe.

Îi plăcea la nebunie să o enerveze.

– Dar n-am nimic de făcut.

– Atunci du-te acasă, zise ea.

– Nu până nu se întoarce mătușa mea.

Julianne scoase un sunet exasperat și se ridică în picioare.

– Se pare că ai nevoie de ceva cu care să-ți ocupi timpul.

În timp ce mărșăluia din nou spre bibliotecă, el îi admira fundul prin materialul rochiei. Și normal că își imagină cum și-ar fi alunecat mâinile peste fesele ei, ca să o lipească de erecția lui care pulsa. O, Doamne! Chiar trebuia să se gândească la ceva plictisitor, înainte ca ea să observe. Iar acel ceva însemna cărți despre doamne care câștigau în fața vitregiilor sorții.

Julianne alese încă o carte și i-o aduse. Fu tentat să o tragă în poala lui, însă nu îndrăzni.

– Citește asta, zise ea pe un ton îngâmfat. S-ar putea să mai înveți un lucru sau două despre femei.

– *Mândrie și prejudecată?* Și-n asta există crai?

– Da. George Wickham este foarte rău.

Era mai mult decât evident că Julianne avea o obsesie nesănătoasă pentru băieții răi.

– Păi, și ce face Wickham ca să fie așa de îngrozitor? întrebă el.

– Citește cartea și o să afli, răspunse ea. Și pentru numele lui Dumnezeu! Te rog, fă-o în liniște!

După aceea se întoarse la locul ei pe canapea. Hawk deschise cartea și citi prima pagină.

– Autoarea pare destul de inteligentă și iscusită în ale scrisului.

– Iar vorbești, spuse ea enervată.

Atunci Hawk continuă să citească în liniște. Dar după câteva clipe, se uită spre ea. Era absorbită de lectură. Dar bineînțeles că nu putea rata o altă ocazie de a o tachina.

– Domnișoara Elizabeth Bennet îmi amintește de tine.

– Mulțumesc. O să iau asta ca pe un compliment.

– Și tipul ăsta Darcy e un mare îngâmfat, zise el.

– Își răscumpără toate greșelile la final.

– Bingley, pe de altă parte, este prea vesel și simpatizează pe loc pe toată lumea. Un bărbat de vârsta și cu statutul lui ar trebui să fie mai precaut când își dă cu părerea.

– Pentru ultima oară: Fă liniște! zise ea vădit exasperată.

Hawk își întinse picioarele și-și continuă lectura. Mădularul lui se liniștise suficient, cât să se poată concentra asupra poveștii. Se gândi că romanul ar fi fost mult mai interesant dacă autoarea s-ar fi concentrat mai mult asupra lui Darcy. Se punea prea mult

accentul pe relația dintre cele două surori mai mari, și asta i se părea plictisitor. Totuși, continuă să citească. În special pentru că voia să vadă cum îl descria autoarea pe crai. Și apoi o putea exaspera și mai mult pe Julianne, pretinzând că-i era simpatic ticălosul de George Wickham.

Câteva minute mai târziu, sunetul unei respirații adânci, egale, îi atrase atenția spre Julianne. Cartea zăcea deschisă pe pieptul ei. Chipul ei dulce era întors către el. Se făcuse destul de răcoare în încăpere și se gândi că era posibil să-i fie frig. Se ridică în picioare și reuși să-și scoată în liniște redingota. După aceea traversă camera și-i luă cartea cu blândețe. Ea tresări, dar nu se trezi. Hawk o înveli cu haina lui, încercând din răsputeri să n-o trezească.

Dar chiar în clipa aceea deschise ochii.

– Hawk? Vocea ei răgușită de la natură suna și mai guturală în momentul acela.

– Ai adormit, murmură el.

– Haina ta e caldă.

Orologiul de pe polița șemineului bătu ora unu dimineața. Unde naiba era mătușa lui?

Julianne se ridică în capul oaselor și-i întinse haina.

Hawk se chinui să îmbrace la loc mânecile strâmte.

Ea se ridică în picioare și zise:

– Întoarce-te cu spatele și dă-mi voie să te ajut.

Atingerea degetelor ei în timp ce-l ajuta să se îmbrace îi trimiteau fiori pe piele. Iar când se întoarse cu fața spre ea, îi aranjă reverele. Și ceva în pieptul lui tresări.

O sărutase. O atinsese. Îi șoptise la ureche. Dar din motive inexplicabile, gestul acela simplu al ei i se părea cu mult mai intim. Era genul de lucru pe care l-ar fi făcut o soție.

Îndepărtă repede acel gând din minte.

– Ar trebui să rămân până când se întoarce mătușa.

Julianne clătină din cap.

– Suntem amândoi obosiți. Du-te acasă!

O însoți apoi pe coridor și o privi urcând treptele spre camera ei. După aceea se grăbi jos, ca să-și ia pelerina, pălăria și mănușile.

Cincisprezece minute mai târziu, intră în apartamentul de la Albany pe care îl închiriase cu mulți ani în urmă, după ce-și terminase studiile la universitate. Valetul îl ajută să se dezbrace, după

care Hawk își trase pe el un halat, își turnă un pahar de coniac și aruncă o privire prin dormitorul spartan. Nu exista nici un tablou pe pereți. Pe masa de bărbierit se aflau aceleași lucruri ca de obicei – pământuful, o sticlă de colonie și un brici. Pe birou era un teanc dezordonat de hârtii și cărți – și acela era singurul semn că locuia într-adevăr acolo.

Era un refugiu, nu și un cămin.

Hawk nu se întorsese niciodată să locuiască la Ashdown House, chiar dacă tatăl său murise cu mulți ani în urmă. Se ocupa de la distanță de administrarea a două moșii, tocmai pentru că fiecare centimetru al proprietăților îi amintea prea mult că tatăl său fusese foarte dezamăgit de el.

Știa că refuzul de a se întoarce acasă o îndurera pe mama lui și le înfuria pe surorile sale. Iar cumnații săi îl considerau o bestie fără suflet pentru că-și abandonase mama. Dar dacă s-ar fi întors acasă, femeile din familia lui l-ar fi hărțuit zi și noapte să-și îndeplinească datoria maritală. Însă se putea eschiva mai ușor în timpul vizitelor lui săptămânale, evadând pur și simplu, când pericolul devenea prea mare.

Aveau așteptări de la el. În momentul acela el era conte și, implicit, era de datoria lui să producă un moștenitor. De fapt, doi. Mama și surorile sale nu știau că nu va face asta niciodată.

Și nici măcar fratele lui Will – al doilea la rând pentru titlul de conte – nu știa. Hawk se gândise să îi spună fratelui său, dar se răzgândise, pentru că își dorise ca acesta să trăiască fără griji cât mai mult posibil. Odată cu trecerea anilor, fratele avea să-și dea seama. Dar până atunci Will va fi suficient de matur să se și căsătorească.

Hawk stinse lumânarea, își scoase halatul și se sui în pat. Rămase acolo câteva clipe, privind orbește baldachinul întunecat. Cu mulți ani în urmă, sperase că timpul îi va mai alina întru câtva remușcările. Dar știa că nu va uita niciodată, chiar dacă regretele sale nu mai erau la fel de puternice. Fiindcă nu putea să îndrepte răul pe care-l pricinuise, va purta în tăcere și pe vecie vinovăția aceea pe umerii săi.

Era conștient că nu putea schimba trecutul. Dar putea face tot ce-i stătea în putință ca să se asigure că lui Julianne nu i se va întâmpla nimic rău.

Nu era un om statornic. Și nici nu va fi vreodată. După cum spusese tatăl său, oamenii ca el nu se schimbau niciodată. Așa că își căutase amante, ca să-și aline singurătatea. Existaseră multe femei de-a lungul anilor, dar nici una dintre legăturile lui amoroase nu durase prea mult. Găsise plăcerea și o oferise, la rândul lui. Dar se plictisise inevitabil, când sporiseră cererile de rochii și de bijuterii. Alinarea aceea temporară nu era altceva decât o iluzie. Femeile făceau tot ce le plătea să facă. Cel puțin până când se sătura de ele.

Nu crezuse niciodată că va simți lipsa unei soții. La urma urmei, cunoștea zeci de bărbați care își ignorau soțiile și își îndreptau atenția spre amantele lor. Până atunci nu se mai gândise la lucrurile mici. La discuțiile despre cărți, târziu în noapte. Sau la gestul simplu și domestic al mâinilor unei femei care îi aranjau reverele.

Și pentru prima dată, se născu în el regretul, dar nu pentru trecut, ci pentru un viitor pe care nu îl va avea niciodată.

Faptul că ațipise mai devreme în salon o lăsase agitată și neliniștită.

O ademenise. Nu cu jocuri ale seducției, ci cu șarmul său. Se prefăcuse că o enervau tachinările lui în timp ce citea. Și considerase că reușise să-i arate dezinteresul ei. Dar apoi o învelise cu haina lui – cu haina în care încă mai erau impregnate căldura și mirosul lui. O făcuse să creadă că ținea la ea.

Era încă pe jumătate adormită atunci când se oferise să-l ajute cu haina. Dar pentru acele clipe scurte, uitase că el nu o voia.

Când își aminti, simți o durere ascuțită în piept. Nu mai putea nega că avea sentimente pentru el. Dar chiar acele sentimente erau cele care o nedumereau. Nu mai știa ce își dorea. Dar știa foarte limpede ce *nu* își dorea. Un bărbat care nu o iubea.

O amintire de mult uitată își făcu loc din cotloanele minții ei. Nu mai știa exact câți ani avea atunci. Ci doar că se întâmplase pe vremea când era doar o copilă și se ascunsese după un copac din apropierea lacului. Hawk o găsise acolo, plângând peste desenul mototolit al tatălui ei. Încercase să i-l ofere acestuia, dar simțise prea târziu mirosul de coniac al respirației lui. El urlase la ea și trimisese un lacheu să o cheme pe guvernanta ei.

Hawk o ținuse strâns în brațe o vreme. Și apoi se oferise să o învețe să se cațere în copac – lucru pe care mama ei nu i-l permisese

niciodată. Se simțise deopotrivă obraznică și fericită. Hawk o ajutase să se urce în copac, și chiar dacă îi fusese un pic frică la început, avusese încredere în el că nu o va lăsa să cadă. Iar din momentul acela îl adorase.

Toate sentimentele ei de acum erau amestecate cu cele din trecut. Respingerea tatălui ei. Și în clipa aceea și a lui. Mama și fratele ei aproape că o sufocaseră cu afecțiune și iubire. Dar dintr-un motiv sau altul, nu i se păruse niciodată suficient.

Perspectiva de a-și deschide din nou inima unui bărbat o speria de moarte. Nu va mai lăsa niciodată pe nimeni să-i calce în picioare inima. Pentru că nu voia să ajungă ca mama ei – să tânjească după un bărbat care o rănea iar și iar, și iar.

Dar știa că nici nu mai putea depinde de fratele ei prea mult timp. Tristan se căsătorise, iar Tessa – soția lui – era ducesa de drept. Iar peste foarte scurt timp va veni pe lume primul lor copil. Cei doi își întemeiau propria familie.

Julianne știa că se va simți ca o intrusă. Pe de altă parte, nu era ceva nou pentru ea. Simțise asta puțin câte puțin încă de la începutul căsătoriei lor. Firește că se comportaseră minunat cu ea. Dar afecțiunea lor față de ea o făcuse să se simtă stânjenită. Se atingeau destul de des și se priveau cu dor. Mama ei îi spusese că o dragoste ca a lor era ceva foarte rar și special.

O parte din motivul pentru care Julianne acceptase invitația lui Amy de a o însoți în călătorie vara trecută fusese pentru a le oferi lui Tristan și Tessei puțină intimitate după nuntă. Iar când se întorsese acasă, aflase despre copil.

La început fusese foarte entuziasmată. Dar la scurt timp după aceea devenise invidioasă – pentru că mama ei se purta cu Tessa ca o cloșcă protectoare. Și nu se mai discutase despre nimic altceva, în afară de stările de greață ale Tessei, ce trebuia să mănânce ca să rămână puternică și cum trebuia să se odihnească foarte mult. Iar Julianne ajunsese să se simtă ignorată și să o disprețuiască pe cumnata sa. Și se simțise și vinovată, pentru că știa foarte bine că Tessa își pierduse familia și fusese singură foarte mulți ani.

Dar Tessa fusese cea care-i convinsese pe fratele și pe mama ei să o lase să participe și la sezonul acela. Tessa o ajutase să-și facă bagajele și-i spusese că nu avea nici o îndoială că Julianne va fi frumoasa balului. Și o pusese să-i promită că îi va scrie în fiecare săptămână.

Amintirea aceea o făcea să-i fie rușine. Era foarte norocoasă că avea o familie iubitoare. Ochii i se umplură de lacrimi. Tristan o adusese la Londra ca să poată participa la sezonul acela. Știuse cât se reticent fusese să o părăsească pe Tessa. Și chiar dacă fratele ei nu-i spusese niciodată nimic, știa că era îngrijorat pentru starea de sănătate a soției lui și pentru nașterea care se apropia.

Julianne căută atunci în adâncul sufletului ei. Știa că gelozia ei meschină se datora temerilor că Tessa i-ar fi putut lua locul în inima familiei. Înțelegea că temerile ei erau nefondate, desigur... Dar întotdeauna simțise nevoia de reasigurare. Pentru că indiferent cât de mult ar fi iubit-o, tot se simțea precum fiica nedorită a familiei.

Venise la Londra hotărâtă să-i ofere lui Hawk inima ei, fără să-și dea seama că i-o oferise deja cu mulți ani în urmă. Nu reușise să obțină dragostea tatălui ei, așa că dorise să câștige inima bărbatului care o salvase pe vremea când era doar o copilă.

El nici măcar nu-și dăduse seama că o rănise în noaptea aceea la bal. Și dacă tot voia să fie complet sinceră cu ea însăși, nu putea să nu recunoască și asta. Iar ea le făcuse același lucru acelor doisprezece domni care o ceruseră în căsătorie. De-a lungul anilor își spusese că puțin flirt nu va răni pe nimeni. Dar chiar dacă nu intenționase să-i rănească pe domnii aceia, tot o făcuse.

Se convinsese singură că Hawk o păcălise intenționat. Dar privind în retrospectivă, își dădu seama că-l transformase pe el într-un ticălos fără milă, ca să-și protejeze propria inima zdrobită. Ținea la ea. Însă nu o iubea.

Se auzi o scândură din parchet scârțâind în fața ușii de la camera sa, semn că cineva mergea pe coridor. Desluși apoi sunetul unei uși închizându-se și asta o făcu să se încrunte. Se ridică din pat, găsi cremenea și aprinse o lumânare. Când apropie flacăra de ceas, descoperi că era ora patru dimineața. Suspecta că Hester și domnul Peckham erau în sfârșit iubiți.

Julianne stinse lumânarea și se urcă înapoi în pat. O durea inima pentru visul cu care se amăgise patru ani lungi. Se simțea goală pe dinăuntru și descurajată. Toată iarna tânjise să vină la Londra ca să participe la evenimentele sociale, iar acum săptămânile rămase ale sezonului îi amărau sufletul.

Însă nu bâjbâia fără țintă. Inima începu să-i bată mai tare și în clipa aceea broșura căpătă o însemnătate cu totul nouă pentru ea. Până

atunci o privise ca pe o modalitate de a se răzbuna pe celibatarii care le făceau să sufere pe femei. Venise vremea să se concentreze pe aspectele pozitive. Va putea ajuta alte doamne, furnizându-le sfaturile sincere pe care i le oferise Hester despre bărbați.

Capitolul 11

Secretele seducției unei doamne: „Păzește-ți inima de cuceritori".

– Dar este absolut monstruos! exclamă Hester a doua zi după prânz. Nu-ți poate refuza plăcerea de a mai participa la evenimentele mondene ale sezonului doar pentru că te-ai întors târziu în lojă. Nu voi permite să se poarte ca un tiran cu tine!

Julianne oftă.

– Are de gând să mă ducă acasă, dacă nu cooperez. Și cred că e foarte serios în privința asta.

– Vom mai vedea, zise Hester, zburlindu-se. Am de gând să-i explic foarte clar că ești în grija mea. Și n-are decât să se ducă naibii.

– De fapt, cred că există un beneficiu și în a sta acasă. Dacă primesc vizitatori azi și particip la evenimente, atunci nu voi mai avea timp să scriu. O săptămână petrecută în casă, îmi va permite să termin broșura. Încă mai rămâne de rezolvat treaba cu publicarea, însă dacă mai întârzii mult, totul va fi fost în zadar. După cum ai spus chiar tu, trebuie să circule cât mai devreme în sezon, pentru ca planul să funcționeze.

– Ei bine, cu asta sunt de acord... dar tot cred că a mers prea departe, zise Hester.

– Însă tu ar trebui să participi la evenimente, zise Julianne. Nu are nici un sens să rămâi și tu acasă... mai ales că eu îmi voi petrece tot timpul scriind.

– Dacă nu cumva nepotul meu încăpățânat nu-ți mănâncă tot timpul când vine în vizită, spuse ea.

– Îmi închipui că va fi mai mult decât fericit să-și petreacă timpul acesta liber la clubul său.

Desigur, nu adăugă că suspecta că își va căuta și o amantă, dar Hester nu își făcea iluzii în privința bărbaților în general, darămite în ceea ce-l privea pe nepotul ei.

Apăru la ușă o servitoare, aducând alte două buchete. Cu astea primise cinci. Henderson, majordomul, venea chiar în spatele ei.

– După cum mi-ați poruncit, i-am refuzat pe domnii care au venit în vizită, milady.

– Cine a venit?

– Cei cinci tineri care vin de obicei. Ei au trimis buchetele. Își drese glasul și adăugă: V-am adus și corespondența.

Julianne privi descumpănită cum slujnica punea florile în vaze. O, Doamne, ce se întâmpla dacă Hawk avusese dreptate și cei cinci tineri chiar aveau anumite *sentimente romantice* pentru ea? Fu imediat cuprinsă de rușine, când își aminti cum dansase și cum flirtase cu ei – și totul dintr-o încercare disperată de a arăta societății că nu îi mai păsa de Hawk.

Hawk avusese dreptate. Se purtase urât cu ei. „Nu voi mai face niciodată asta", își promise atunci. Data viitoare când îi vedea, trebuia să le explice o dată pentru totdeauna că nu o interesa mai mult decât o relație de prietenie cu ei.

Hester frunzărea prin scrisori.

– A, uite două scrisori pentru tine, Julianne.

O deschise pe prima – care era de la mama ei – și se strâmbă. Mama primise o misivă de la Lady Durmont, în care femeia îi descrisese foarte detaliat cum valsase cu Hawk.

Julianne scrâșni din dinți. Lady Durmont era cea mai îngrozitoare bârfitoare din înalta societate. Și îi plăcea să-i facă pe alții cu ou și cu oțet. Julianne pufni și continuă să citească. Aproape că putea auzi vocea aspră a mamei sale. Se părea că și valsul în sine era îngrozitor – dar faptul că mai și atrăsese o mulțime de spectatori era cu adevărat un lucru grav. Totuși, mama primise o scrisoare și de la Lady Boswood, care o mai liniștise întru câtva. Mama spunea că se simțise ușurată să afle că Hawk declarase public că Julianne era pupila lui.

La naiba cu tot! Oare chiar toți „cerberii" din înalta societate îi scriseseră mamei sale? Brusc, se simți copleșită de vinovăție. Făcuse mult mai rău decât să danseze vals, de când sosise la Londra. Își riscase reputația în noaptea aceea în care băuse prea mult vin și, după

cum spusese și Amy, fuseseră toate trei foarte norocoase că scăpaseră de alte consecințe mai grave. Dar până și asta era o nimica toată în comparație cu felul în care-l lăsase pe Hawk să o atingă și să o sărute. Slavă Domnului că nu-i prinsese nimeni!

Întoarse foaia. O cuprinse o panică îngrozitoare când află că Tessa suferea de niște contracții neobișnuite. Dar mama îi spunea și că erau cauzate de un travaliu fals și că erau destul de des întâlnite la femeile gravide sensibile. Doctorul afirmase că, de vreme ce se opreau atunci când mergea, nu semnalau începutul unui travaliu timpuriu.

Julianne răsuflă ușurată pentru Tessa. Spuse repede o rugăciune pentru cumnata ei, după care continuă să citească.

Desigur, fratele tău este îngrozitor de îngrijorat, după cum probabil îți imaginezi. Așa că am decis fără tragere de inimă să nu îl informez despre eroarea ta de judecată. Dar, firește, va trebui ca pentru restul sezonului să respecți cu strictețe toate regulile bunei-cuviințe.

O, Doamne, cum putuse să fie atât de nesăbuită? Bietul Tristan își ieșea probabil din minți de îngrijorare, și ea abătuse periculos de mult un scandal asupra ei și a întregii sale familii. Hotărî ca pe viitor să fie mai atentă la regulile bunei-cuviințe și întoarse pagina.

Mai este o chestiune care a venit ca o surpriză pentru mine și din cauza căreia m-am frământat mult timp. Lady Boswood m-a informat că fiul ei a dezvoltat o anumită afecțiune pentru tine. Dar chiar dacă îmi fac griji în legătură cu diferența de vârstă, trebuie să mărturisesc că nu m-aș opune unei căsătorii. Fiind fiul unui marchiz, Ramsey este un domn eligibil, iar familia sa este una dintre cele mai influente din Anglia. Desigur, asta ar însemna că ar trebui să înduri vanitatea lui Lady Boswood, dar nu m-aș opune dacă îl iubești cu adevărat.

– O, Doamne! Trebuie să-i scriu imediat mamei, zise Julianne.

Hester ridică privirea din scrisoarea sa.

– Dar ce, Doamne iartă-mă, s-a întâmplat, draga mea?

– Un dezastru! exclamă ea, după care îi povesti femeii că mama ei considera că Ramsey era o partidă potrivită pentru ea. Trebuie

să o informez că Ramsey este un crai notoriu și că nu am nici un fel de sentimente pentru el.

– Liniștește-te, copilă! o încurajă Hester. Mai ai și altă scrisoare. Citește-o și pe aceea întâi, pentru că s-ar putea să conțină vești la care va trebui să răspunzi în scrisoarea ta.

Julianne rupse sigiliul și îi povesti lui Hester despre durerile din travaliul fals de care suferea Tessa.

– Ei bine, mă bucur să aud că nu este nimic grav, spuse Hester.

După ce deschise scrisoarea, Julianne citi cele câteva rânduri de la fratele ei.

Probabil ai primit deja scrisoarea mamei, dar dă-mi voie să te asigur că atât Tessa, cât și copilul sunt bine. Am primit o scrisoare de la Hawk și am înțeles că te bucuri din plin de sezon. Mărturisesc că am fost destul de îngrijorat să te las singură în Londra, dar acum îmi dau seama că ar fi fost nedrept din partea mea să te fac să ratezi festivitățile. Probabil Hawk este mult mai permisiv decât mine, dar Tessa îmi amintește în fiecare zi că ești o femeie în toată firea.

Julianne pufni. Dacă ar fi știut fratele ei că prietenul lui se dovedise mult mai strict decât ar fi fost vreodată el sau mama lor.

Nădăjduiesc că mă vei ierta dacă îți spun că sper totuși ca surioara mea mai mică să nu crească prea repede. Tuturor ne este foarte dor de tine și așteptăm cu nerăbdare întoarcerea ta acasă.

Când citi aceste ultime rânduri i se puse un nod în gât. Și ei îi era dor de fratele și de mama ei, dar și de Tessa.

– Scuză-mă, te rog, Hester! Trebuie să scriu o scrisoare familiei mele.

– Da, desigur, draga mea, zise Hester și o bătu ușor pe mână. Dar să nu te lași cuprinsă de amărăciune. Lady Boswood nu poate forța o căsătorie și îmi amintesc foarte clar că fratele tău a spus că familia ta nu se grăbește să te vadă măritată. Iar în privința asta ești mult mai norocoasă decât alte domnișoare.

Julianne oftă prelung.

– Ai dreptate, ca întotdeauna. O să scriu familiei mele, după care o să mă concentrez numai și numai asupra broșurii.

Hester se juca cu lornionul.

– Dacă îți faci griji în legătură cu broșura nu trebuie decât să-mi spui. Nu ai nici o obligație să o termini... deși eu cred cu tărie că este imposibil să-și dea cineva seama că tu ești autoarea.

– Ei bine, dacă tot am ajuns până aici... zise Julianne, un pic nesigură. Și dacă pot ajuta chiar și o singură doamnă să-l găsească pe bărbatul visurilor ei, atunci voi considera că munca mea a fost un succes.

Dar, desigur, în sinea ei spera să poată ajuta mult mai multe domnișoare.

Hawk sosi la conacul mătușii sale abia spre seară. Petrecuse o zi deosebit de istovitoare în Parlament, apoi se ocupase de problema reparațiilor ce trebuiau făcute la moșia din Derbyshire. Refuzase cu regret propunerea unui prieten de a lua cina împreună la clubul lor, pentru că jurase să vină să o verifice pe Julianne.

Când intră în salonul egiptean, o găsi pe mătușa sa îmbrăcată într-o ținută elegantă de seară.

– Plănuiești să ieși în oraș?

Hester îl privi prin lornion și răspunse:

– Eu nu sunt sub arest la domiciliu.

– Unde e Julianne?

– Sus. Presupun că vrei să îi poruncești să-și facă apariția în salon, zise Hester.

Hawk încrucișă brațele la piept.

– Vreau să vorbesc cu ea, da.

Hester sună din clopoțel. Un lacheu răspunse imediat și-l trimise să o cheme pe Julianne în salon.

Hawk se duse spre bufet, unde își turnă un pahar de coniac.

– Unde sunt câinii?

– În bucătărie, răspunse ea cu răceală.

Mătușa sa intenționa să-l facă să se simtă ca un ticălos. Hester oftă dezgustată, când auzi că nepotului ei îi chiorăie stomacul.

– Julianne intenționa să cineze singură în camera ei, zise Hester. Dar de vreme ce ești aici și, în mod evident, flămând, o să pun să fie aduse două tăvi cu mâncare în salon.

– Mulțumesc. Aș putea să te întreb ce planuri ai pentru seara asta?

– Domnul Peckham mă însoțește la serata familiei Hartford, zise ea. Și trebuie să sosească din clipă în clipă.

Hawk sorbi din coniac.

– Petreci foarte mult timp cu Peckham.

– Îndrăznești să-mi pui la îndoială relațiile de prietenie?

– Nu a fost o observație nefondată, zise el. Sincer să fiu, credeam că vei rămâne acasă ca să-i ții companie lui Julianne.

– Tu ești cel care a stabilit această pedeapsă pentru ea. Nu sunt de acord cu măsurile astea dure, dar tu ai fost desemnat tutorele ei oficial. Și, implicit, tu ești cel care trebuie să se ocupe de ea în fiecare seară. Nu intenționez să-mi schimb programul din cauza strictețiii și a încăpățânării tale.

Mătușa lui nu fusese niciodată genul care să despice firul în patru, însă nici el nu avea de gând să-și motiveze decizia. Făcuse ceea ce trebuia să facă, și cu asta basta.

Julianne intră în salon, făcu o reverență și se așeză pe canapeaua de vizavi de Hester. Hawk luă loc lângă ea.

– Și cum ți-ai ocupat timpul astăzi?

– Am scris scrisori familiei și prietenelor mele, zise ea pe un ton destul de plictisit.

El aruncă o ocheadă spre ea și observă că era trasă la față.

– Pari extenuată.

– Un pic de odihnă o să-mi prindă foarte bine, răspunse ea.

– Sper că ești mulțumit acum, Marc, zise Hester. Ai reușit să-i provoci o mare supărare obligând-o să devină prizonieră în casa *mea*.

Julianne oftă, însă nu zise nimic.

Hawk se încruntă. Unde era femeia aceea îndărătnică și care găsea un răspuns la orice? Părea să se fi schimbat peste noapte.

Domnul Peckham sosi și, înainte de a pleca, Hester o informă pe Julianne că poruncise să li se aducă mâncarea în salon.

– Nu e nevoie să rămâi, îi spuse Julianne lui Hawk. Sunt sigură că ai prefera să cinezi la clubul tău.

– O să rămân.

Mătușa lui îl luă de braț pe Peckham.

– Julianne, promite-mi, te rog, că te vei odihni mai mult în seara asta.

– Da, am de gând să mă culc devreme, spuse ea.

După ce plecară cei doi, Julianne se frecă ușor pe gât.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă el.

– Cred că am stat prea mult la birou.

– De ce?

Ea ridică din umeri și strâmbă din nas.

– Am rămas îngrozitor de în urmă cu corespondența.

– Întoarce-te cu spatele la mine.

Julianne se încruntă.

– De ce?

– Lasă-mă să-ți masez mușchii.

– Nu este nevoie, murmură ea.

– Ai dureri, lasă-mă să te ajut, insistă Hawk.

Ea se supuse într-un final, și el îi spuse să aplece capul în față. După aceea își folosi degetele mari ca să-i maseze mușchii gâtului.

– Spune-mi dacă apăs prea tare.

La început rămăsese tensionată, dar treptat îi simți mușchii relaxându-se sub mâinile sale. Îi masă apoi umerii și lui Julianne îi scăpă un sunet ușor și feminin, care-l făcu să se gândească la o pisicuță care torcea.

– Mai bine? murmură el.

– O, da, zise ea. De fapt, mă simt minunat.

– Nu trebuie să tragi de tine până la epuizare. Nu e nevoie.

– Se simte fantastic, zise ea.

Tocmai o masa pe spate, când își dădu seama că purta un corset scurt. Dezbrăcase nenumărate femei la viața lui, așa că știa foarte bine că asta însemna că nu avea întăriturii în zona sânilor. „Un obstacol în minus", îi șopti un drăcușor din mintea sa.

Îl ispiteau nespus de mult capsele de pe spatele rochiei ei. Își imagină cum ar fi fost să le desfacă pe toate și să lase materialul să-i alunece în jos pe brațe, împreună cu bretelele corsetului și ale cămășuței. Apoi ar fi luat-o în brațe, i-ar fi tras corsetul mai jos și i-ar cuprins sânii. În vintre i se instală o fierbințeală mocnită când își imagină cum i s-ar fi întărit sfârcurile. Ar fi tras-o atunci în poală și i-ar fi supt sfârcurile până se arcuia spre el, cu mâinile încolăcite prin părul său. Apoi i-ar fi ridicat rochia și lenjeria de corp, dezvăluindu-i buclele întunecate dintre coapse. Și ar fi putut explora

în cele din urmă faldurile umede ale sexului ei. Știa cum să mângâie o femeie până când se topea de plăcere.

Imaginile erotice la care se gândea îl excitau. Ar fi trebuit să fie bicuit fie și numai pentru că-și imagina că o atingea. Dar oricât ar fi fost de greșit, știa că avea să își mai închipuie zeci de alte feluri de a o face să se zvârcolească și să se ude... și să îl implore să vină înăuntrul ei.

Dar îndepărtă repede din minte acele reverii lascive.

– Mai bine acum? murmură el lângă urechea ei.

– Da.

Așa că îi dădu drumul și făcu un pas în spate. Spera ca ea să nu observe umflătura considerabilă din pantalonii lui strâmți.

– Mulțumesc, zise ea.

Expresia leneșă din ochii ei o făcea să arate ca o femeie care tocmai făcuse dragoste. Își aminti atunci de felul în care îi răspunsese când o sărutase și fu sigur că, odată ajunsă în pat, ar fi renunțat la orice inhibiții. Desigur, cu condiția ca bărbatul în cauză să fie suficient de priceput, încât să o excite lent.

Un alt bărbat... un soț... va fi cel care îi va face cunoștință cu plăcerile cărnii. Gândul acela îi întunecă mintea.

Sări de pe canapea și se duse să studieze replica mumiei, pentru ca ea să nu-i observe agitația. Nu-și putea permite să se gândească la cum ar fi atins-o un alt bărbat. Știa că se va căsători în curând. Dar nu în anul acela. Nu putea lăsa să se întâmple asta cât era el tutorele ei, pentru că nu ar fi putut îndura să fie martor la așa ceva. Și totuși, tot avea să fie nevoit să o privească rostind jurămintele sacre pentru un alt bărbat. Familiile lor erau apropiate, și nu putea să nu meargă la nunta ei, fără ca absența lui să însemne o insultă.

Va călători în afara țării. Poate în Elveția sau la Paris. Sau în India. Sau în Egipt. Dar în orice caz, undeva foarte, foarte departe.

– Azi am primit scrisori de la mama și de la fratele meu, zise ea.

Slavă Domnului! Un subiect de conversație sigur. Se uită la ea peste umăr.

– Așadar, de aceea ai petrecut așa de mult timp scriind...

– A trebuit să o liniștesc pe mama, îi explică Julianne. Făcu o pauză scurtă, după care adăugă: A aflat despre valsul nostru și nu este de acord.

Hawk încremeni pe loc, imaginându-și furia lui Tristan.

– Ar fi mai bine să-i scriu fratelui tău și să-i explic că nu am știut că avea să fie vals, până nu am ajuns pe ringul de dans.

– Mai bine nu. N-ai face decât să cauzezi probleme. Mama nu i-a spus nimic lui Tristan.

Hawk se încruntă.

– Mă mir.

Julianne îi povesti despre travaliul fals care o chinuia pe Tessa și despre dorința ducesei văduve de a nu-l îngrijora și mai mult pe Tristan.

– Mi-a scris și el și m-a asigurat că totul e bine. Cred că nu voia să-mi fac griji.

Hawk se duse lângă ea.

– Pot să te duc acasă chiar mâine, dacă vrei.

Dar ea clătină din cap.

– Nu. Este o călătorie foarte lungă, și oricum mai sunt câteva săptămâni bune până să nască Tessa.

Hawk se așeză lângă ea.

– Te temi pentru ea?

– Doctorul a spus că nu e în pericol, așa că nu vreau să mă gândesc la ce e mai rău, zise ea. Dacă ne întoarcem acum, o să arătăm că suntem îngrijorați, și asta n-o să facă altceva decât să-i sporească neliniștea lui Tristan.

Hawk suspecta că Julianne nu voia să fie de față când năștea Tessa. Se gândea că ar fi speriat-o lucrul acesta, și numai Dumnezeu știa că nici el nu își dorea să fie acolo. Dar odată ce se năștea copilul, trebuia să o ducă acasă pe Julianne. Nu se putea sustrage de la acea ultimă îndatorire pe care o avea față de ea. Cu toate astea, știa foarte bine că nu ar fi făcut altceva decât să schimbe datoria aceea cu o alta... una care era pe viață... și anume aceea de a fi naș al copilului.

Dar în momentul acela nu putea să se gândească la asta.

Intrară apoi servitorii, care aranjară o măsuță și ridicară șervetele de pe farfurii. Era o cină simplă, compusă din șuncă, brânzeturi, pâine și fructe.

– Mă tem că ratezi o cină mult mai substanțială la clubul tău, zise Julianne, după ce el o ajută să ia loc la masă. Mă așteptam să cinez singură, așa că nu am vrut să-i deranjez pe servitori mai mult decât era cazul.

Hawk le dădu servitorilor permisiunea de a pleca și se așeză pe locul de vizavi de ea.

– Nu mă deranjează.

Decorul acela intim era o schimbare bine-venită de la evenimentele frenetice ale societății.

Julianne îi pregăti o farfurie, în timp ce el turna vinul. Faptul că îl servea nu era ceva ieșit din comun. Dar tot îi făcea plăcere. Aroma de pâine proaspăt prăjită îi făcu stomacul să chiorăie. Așa că mâncă repede o felie de pâine, șuncă și brânză condimentată.

– Ești hămesit, zise ea, după care îi reumplu farfuria, adăugând câteva smochine și o pară.

După ce terminară de mâncat, Hawk mai turnă niște vin pentru amândoi. Lui Julianne îi sclipeau ochii de amuzament, în timp ce sorbea din paharul ei.

– La ce te gândești? o întrebă el.

– Ai uitat că n-am voie decât un singur pahar de vin sau de sherry!

Hawk îi făcu atunci cu ochiul și zise:

– O să fac o excepție în seara asta, de vreme ce suntem numai noi doi.

– Așadar, mă încurajezi să mă îmbăt?

– Mai bine anunță-mă când începi să te simți amețită, zise el. Nu vreau să te găsesc iar alergând pe coridoare.

Julianne zâmbi.

– Nu m-ai întrebat niciodată de ce alergam...

Hawk se lăsă pe spate în scaun.

– Păi, te rog, spune-mi!

– Poate ai vrea să te mai întărești cu niște vin înainte de asta, zise ea, sorbind din nou din pahar.

El rânji.

– În cazul acesta, o să umplu la loc ambele pahare.

Rămaseră câteva minute într-o tăcere prietenoasă, savurându-și vinul.

– Ești pregătit?

– Nu cred că voi fi vreodată mai pregătit de atât, răspunse el.

Julianne mai luă o gură de vin, după care așeză paharul pe masă.

– Are legătură cu o ușă.

În clipa aceea Hawk dădu paharul pe gât.

– Ce-i cu ușa?

– Bubuia.

– Probabil erai beată criță, dacă ți s-a părut că bubuia ușa.

În ochii ei apăru o strălucire năzdrăvană.

– Și am mai auzit și alte sunete ciudate.

– Ce fel de sunete?

– Credeam că un crai ca tine își va da seama la ce mă refer...

Era clar că vinul îi încetinise mintea, pentru că avu nevoie de câteva secunde ca să-și dea seama despre ce vorbea.

– La naiba! Cineva se regula pe ușă.

Julianne își acoperi imediat gura cu palma.

Hawk se gândi vinovat că nu ar fi trebuit să lase asta să-i scape.

– Iartă-mă, te rog!

Râsul ei gutural și melodios îl făcu să se gândească la un dormitor întunecat și la cearșafuri încurcate...

– Nu ar fi trebuit să-ți spun. Dar vinul mi-a descleștat limba.

– Ai terminat de mâncat? o întrebă el.

Ea încuviință din cap și se ridică.

– Vinul este foarte liniștitor, nu ți se pare?

Hawk se uită îndoit la ochii ei sticloși.

– Cred că ai băut prea mult.

– Sunt doar foarte puțin amețită.

O conduse la canapea și-și odihni brațul pe spatele ei.

Ea rânji la el și zise:

– Ți-am povestit despre ușă. Acum este rândul tău să-mi mărturisești o obrăznicie de-a ta.

– M-am cuminți, de când am devenit tutorele tău.

– Ha!

– Nu, e adevărat! Mi-am petrecut tot timpul având grijă de tine. Până la sfârșitul sezonului o să se aleagă praful de reputația mea proastă, zise el.

– Dar în seara asta m-ai corupt cu vin, sublinie ea. Așa că o să-ți cer o favoare în schimb. Vreau să-mi răspunzi sincer la o întrebare.

– Mă poți întreba, dar nu pot promite că îți voi răspunde, zise el.

– Este adevărat că ai un cuibușor de nebunii?

Hawk se încruntă imediat.

– Unde naiba ai mai auzit și asta?

– În toaleta doamnelor.

– Să ne ajute Dumnezeu! murmură el.

– Voiai să știi ce fac femeile de stau așa de mult la toaletă. Ei bine, acum știi secretul nostru păcătos. Îl privi pe sub gene și adăugă: Și ce fac amantele tale toată ziua, cât ești plecat?

– Nu am nici o amantă, zise el.

– Cred că îmi vinzi gogoși, spuse ea.

– Nu e un subiect potrivit pentru urechile nevinovate.

Julianne oftă adânc.

– M-am întrebat mereu cum reușesc femeile alea să ajungă curtezane faimoase.

El o trase ușor de o buclă din dreptul urechii.

– Ai un interes nesănătos pentru crai și curtezane.

– Chiar și fetele cuminți au gânduri obraznice uneori, zise ea.

El chicoti.

– Ce fel de gânduri?

Julianne îl privi pe sub gene.

– Zi tu mai întâi.

– Nici o șansă, ripostă el.

– Înseamnă că ai gânduri foarte... foarte obraznice.

„N-ai nici cea mai mică idee", se gândi el.

– Toți bărbații au gânduri obraznice.

– Din cauza pasiunilor voastre animalice, afirmă ea, ca și când ar fi fost ceva de la sine înțeles.

Hawk izbucni în râs.

– Ce e așa de amuzant? îl întrebă mirată.

– Tu, zise el și o atinse ușor pe nas.

Julianne rămase tăcută o vreme. Apoi se întoarse spre el cu o expresie sinceră.

– Cum se face că toți celibatarii încearcă mereu să amâne căsătoria cât mai mult posibil?

– Pentru libertate, răspunse el, ridicând din umeri.

– Tu de-aia nu te-ai însurat? îl întrebă.

Întrebarea îl luă pe nepregătite, așa că își puse în gând s-o tachineze, ca să-i distragă atenția de la subiect.

– Din păcate, eu n-am primit nici o cerere în căsătorie... de la cea pe care mi-ai făcut-o tu, desigur.

– Poftim?

– Mi se rupe inima, când mă gândesc că ai uitat, zise el și-i făcu cu ochiul. Aveai nouă ani și m-ai implorat să te aștept.

Julianne își mută privirea.

– Nu-mi amintesc.

– Partea cea mai bună a fost când te-ai așezat într-un genunchi în fața mea. Aveai o expresie atât de solemnă... Și eu ți-am sugerat să mă mai ceri o dată peste vreo doisprezece ani, zise el și ridică din sprâncene. Și ce să vezi?... Acum chiar ai ocazia s-o faci.

– Nu, mulțumesc.

– Poftim? Râzi de mine? întrebă el și-și duse mâna la piept, mimând suferința.

– Ți-aș oferi o a doua logodnă de o oră, dar mă îndoiesc că aș putea sta trează o oră întreagă ca să o rup.

– Nu ți-e bine? Sper că vinul nu te-a...

– Nu, nu. Sunt doar obosită.

Ceva era în neregulă. Dar pur și simplu nu-și dădea seama ce.

– Pe mâine, atunci.

Hawk părăsi salonul și-și îndepărtă din minte toate grijile. Fusese obosită de când sosise și probabil că vinul nu făcuse decât să-i accentueze starea de extenuare. A doua zi va fi din nou ea însăși.

A doua zi, Julianne stătea la biroul ei, cu o foaie albă în față. Pagina aceea goală o cam intimida. Avea nevoie de o idee, dar își simțea creierul blocat. La naiba cu tot! Chiar nu își putea permite să amâne din nou să scrie.

Se auzi o bătaie în ușă, care o făcu să tresară. Se uită peste umăr, chiar când Hester păși în încăpere.

– Nepotul meu a considerat de cuviință să vină în vizită înainte de prânz. Și insistă să te vadă.

– Oh, nu, Hester! Trebuie să lucrez la broșură! Chiar nu am timp acum să-l cocoloșesc. Nu putem amâna în nici un fel?

Hester îi zâmbi cu căldură și zise:

– Am să-i spun că te doare capul.

Julianne să gândi că probabil va accepta scuza aceea, judecând după cât vin băuse cu o seară înainte.

– Mulțumesc, zise ea.

Hester plecă, și Julianne se încruntă la pagina goală din fața sa. Și apoi îi veni în minte sfatul perfect. Înmuie penița în cerneală și se apucă de scris.

Odată ce ați obținut interesul unui bărbat, nu stați „acasă" de fiecare dată când vine în vizită. Nu trebuie să renunțați la obligațiile de caritate și la întâlnirile cu prietenele în speranța că va veni să vă viziteze.

Hester se întoarse câteva minute mai târziu.

– Nepotul meu și-a exprimat îngrijorarea pentru starea ta de sănătate, zise ea și zâmbi. Ba chiar și-a asumat responsabilitatea pentru durerea ta de cap, recunoscând că ți-a umplut paharul de prea multe ori aseară. Mi se pare destul de ciudat, la cât de mânios a fost când te-a găsit ametită la balul Beresford.

Julianne flutură din mână și zise:

– Motivele lui sunt neimportante. Totuși, avem o problemă. A jurat să mă viziteze de mai multe ori în fiecare zi. Nu-mi pot permite să pierd timpul. Trebuie să profit de ocazia aceasta pentru a termina broșura.

– Apropo... zise Hester. Prietenul meu a discutat cu trei editori la începutul săptămânii. Doi dintre ei au refuzat, pe motiv de indecență...

Julianne icni. Nu! Nu! Nu!

Însă Hester îi zâmbi complice.

– Dar unul dintre ei s-a arătat interesat. Doar că dorește să citească înainte câteva pagini. Acestea fiind zise, eu îți sugerez că faci o copie a introducerii și a primelor două capitole.

– O, Doamne, Dumnezeule! exclamă Julianne și sări în picioare, ca să o îmbrățișeze pe Hester. O să fie publicată!

Hester o bătu pe spate.

– Încă nu avem nici o certitudine, Julianne. Dar dacă editorul acesta refuză, atunci prietenul meu va discuta și cu alții. Speră la ce e mai bine, dar pregătește-te pentru ce e mai rău.

Ea încuviință din cap.

– Trebuie să fac o copie imediat! După aceea ai putea să o verifici tu pentru greșeli?

– Da, desigur, draga mea. Și acum, gata, te las să lucrezi.

După plecarea lui Hester, Julianne făcu piruete de încântare. Inima îi tresălta de exaltare. Cum să se concentreze să scrie, când abia dacă-și mai încăpea în piele de bucurie?

Inspiră adânc, știind că toate eforturile ei ar fi fost în zadar dacă nu se strunea cât să facă acea copie. Și odată ce termina cu asta, trebuia să lucreze de două ori mai mult la broșură. Ticăitul ușor al ceasului de pe polița șemineului îi aminti atunci că mai avea în total șase zile de pedeapsă – cu tot cu ziua în curs. Icni și se întoarse imediat la birou. Era mai hotărâtă ca niciodată să termine de scris broșura.

Capitolul 12

Secretele seducției unei doamne: „Să nu fii niciodată acolo unde se așteaptă el să fii".

Trei zile mai târziu, Hawk bătu la ușa mătușii sale. Scrâșni din dinți, știind că probabil va regreta decizia aceea. Dar, din păcate, nu prea avea de ales, nu?

După ce Henderson îl conduse în anticameră, Hawk începu să se plimbe de colo-colo. Mătușa lui ar fi trebuit să-l primească imediat în salon. Fără îndoială, intenționa să-l lase să aștepte pentru că insistase că Julianne trebuia să plătească pentru sfidarea ei.

Se uită la ceasul de pe polița șemineului și deveni și mai nerăbdător. Sigur că nu îi fusese dor de ea. Îi stătea ca un ghimpe în coaste și era complet responsabilă pentru viața lui nefericită. La început fusese bucuros să ia o pauză de la îndatoririle sale de tutore. Cu două seri în urmă împărțise o sticlă de vin – sau trei – cu prietenii săi de la club, dar din motive care i se păreau complet de neînțeles se plictisise repede și devenise destul de irascibil.

După mult timp de gândire, atribuise starea sa proastă de spirit singurătății, așa că se hotărâse să facă ceva să-și astâmpere poftele carnale. Iar asta îl făcuse să se ducă la teatru – sau mai bine zis în cabina actrițelor. Nell și Nancy, dansatoarele obraznice, îl primiseră cu brațele deschise și destul de dezbrăcate. Și își reînnoiseră oferta pentru un *ménage à trois*. Se convinsese singur că va putea ține totul

secret, dar după ce cumpănise mai bine, i se cam veștejise dorința. Cele două femei miroseau a transpirație și a parfum ieftin. Mai rău, îi apăruse în minte o imagine cu ochii albaștri superbi ai lui Julianne, privind în sus la el. Așa că murmurase niște scuze vagi dansatoarelor și plecase, ca și când toți demonii iadului ar fi fost pe urmele lui.

Iar după aceea îl așteptase un alt soi de infern. Două nopți la rând o visase pe Julianne – vise erotice. Și în ambele situații se trezise pe jumătate înnebunit de dorință. Indiferent de câte ori și-ar fi amintit că îi era interzisă, pur și simplu nu se putea elibera de dorința pe care o simțea pentru ea.

La naiba cu tot! La urma urmei, nu era făcut din piatră! Frumusețea ei ar fi ispitit orice bărbat, însă avea o mare problemă. O dorea cu disperare, dar nu o putea avea. Nu fără să se însoare cu ea, cel puțin... dar nici nu putea fi vorba de așa ceva.

Totuși, cel mai îngrozitor lucru dintre toate era că nu o putea evita, nici măcar atunci când nu era prezentă fizic. Cu o noapte în urmă, se enervase la club, din cauza numărului mare de domni și de doamne care-și exprimaseră îngrijorarea pentru starea ei de sănătate. Iar în dimineața aceea se întâlnise cu amorezii ei nefericiți la academia de scrimă. Beaufort dorise să știe toate detaliile despre îmbolnăvirea ei subită și apoi afirmase că avea să-i trimită de îndată flori. Desigur, nici Osgood nu se lăsase mai prejos și promisese să scrie o poezie în onoarea ei. Portfrey și Benton își exprimaseră intenția de a-i trimite dulciuri. Iar Caruthers afirmase că va aranja să-i fie trimis un coș plin cu fructe proaspete.

Cei cinci suspinaseră și căzuseră de acord că evenimentele sociale din fiecare noapte nu mai erau deloc la fel de amuzante fără Julianne. În opinia lor era „o camaradă de treabă" și cea mai plină de viață domnișoară din înalta societate.

Dar toată treaba asta era o nimica toată în comparație cu „absența ei misterioasă", vehiculată în acea dimineață în paginile de scandal. La naiba cu tot! Ultimul lucru de care avea nevoie era ca Tristan să afle despre presupusa îmbolnăvire a surorii lui. Bătrânul său prieten avea și așa suficiente griji pe cap cu sarcina soției sale.

Hawk se mai uită o dată la ceas și mârâi frustrat. La dracu'! Nu era cu nimic mai bun decât tinerii amorezi pe seama cărora se amuzase copios. Întoarcerea la vechiul lui stil de viață se dovedise o plictiseală totală și nu se putuse gândi la nimic altceva, în afară de Julianne.

Ce naiba? Ajunsese chiar să se simtă vinovat pentru că îi limitase activitățile. Dar cel mai mult îi fusese dor de râsul ei. Și chiar și de replicile ei obraznice.

Ei bine, avea să o facă fericită în ziua aceea!

Câteva clipe mai târziu, Henderson se întoarse și îl informă că doamnele puteau să-l primească. Hawk îi spuse că se putea descurca și singur să găsească drumul spre salonul egiptean și apoi se grăbi pe scări, nerăbdător să-i dea veștile bune.

În ciuda oboselii, Julianne abia dacă își putea stăpâni exaltarea. Cu o zi în urmă, editorul ceruse și restul broșurii. Entuziasmul lui o îndemnase să scrie tot mai repede. Și dacă va continua în ritmul acela, va termina textul până la sfârșitul săptămânii de pedeapsă.

Scoase o foaie albă de hârtie, înmuie penița în cerneală și se apucă de capitolul următor: „Cum să câștigi și să păstrezi un iubit".

Odată ce ai un admirator stabil, s-ar putea să fii tentată să descoperi ce planuri are el pentru seară. Fă asta pe propriul risc, pentru că, fără îndoială, va crede că încerci să-l grăbești spre altar. Pe de altă parte, este posibil și ca el să încerce să te facă să renunți la planurile tale. Dacă dorești să-i păstrezi interesul viu, fii evazivă când vine vorba de ieșirile sociale programate. Nu minți în legătură cu locul unde te duci. Dar ține minte că nu ai nici o obligație de a-l informa ce invitații ai acceptat.

Hester intră în cameră.

– Pot să te întrerup o clipă?

– O, ai venit la țanc. Tocmai am mai terminat un capitol. Ai vrea să-l citești și să-mi spui părerea?

– A venit nepotul meu, dar mai poate aștepta câteva minute. Hester ridică lornionul și aruncă un ochi peste capitol. Oh, e excelent! Dar acum trebuie să mergem să ne ocupăm de Marc. Doar nu ai vrea să-i stârnești suspiciunea, nu? Vino să-l primim cum se cuvine!

Julianne se strâmbă.

– Speram să nu mai vină în vizită toată săptămâna. Sunt foarte aproape de final.

– Cred că se va limita la o vizită scurtă, zise Hester.

Julianne oftă din greu.

– O, foarte bine, atunci.

Când intrară în salon, Hawk tocmai le poruncea câinilor să stea culcați. Iar după ce îi îndepliniră comanda, îi recompensă cu câteva firimituri.

Hester ridică lornionul.

– Hmm! Și se mai spune că un câine bătrân nu mai poate învăța trucuri noi...

Caro și Byron se grăbiră imediat spre Hester. Îi lăsă să sară pe canapea lângă ea și îi mângâie energic. Julianne se așeză vizavi de ea și începu să bată din picior – ceea ce îi atrase imediat atenția lui Hawk.

Se opri brusc, când își dădu seama că se vedea că era nerăbdătoare.

– Am niște vești care te vor bucura foarte mult, zise el.

– Da?

Poate că intenționa să plece din oraș. Își ascunse degetele încrucișate sub volanele rochiei și speră la un miracol.

– M-am hotărât să-ți acord o grațiere pentru bună purtare, zise el.

De uimire, Julianne întredeschise buzele.

– O grațiere? repetă ea.

El încuviință din cap.

– Începând de astăzi poți primi iar vizitatori și-ți poți relua participarea la evenimentele sociale.

– O, Julianne! E o veste minunată! Nu crezi? zise Hester, aruncându-i o privire cu subînțeles.

– O, da, zise Julianne. Doar că e așa de neașteptat.

De ce naiba retrăsese pedeapsa acum, când avea cea mai mare nevoie de timp ca să scrie?

Hawk o privi cu mare atenție.

– Am crezut că o să fii mai bucuroasă.

– O, firește că e fericită, zise Hester.

Julianne încercă cu disperare să găsească o cale de a ieși din situația aceea destul de dificilă. Se gândi să invoce o durere de gât – sau orice altă boală. Dar probabil Hawk ar fi trimis imediat după un doctor.

– S-a cam obișnuit cu odihna, zise Hester. Cred că ar fi bine ca în următoarele zile să nu participe decât la evenimentele care au loc seara... ca să-și păstreze energia.

Julianne răsuflă ușurată când auzi cuvintele lui Hester. Măcar îi vor rămâne libere zilele, ca să poată termina de scris.

Hawk ridică din sprâncene.

– Acum câteva minute bătea din picior. Acesta e un semn că are nevoie de exercițiu. De fapt, cred că i-ar prinde foarte bine o plimbare prin parc. O duc eu, cu cabrioleta mea.

De uimire, Julianne rămase cu gura deschisă.

– Și ai de gând să-mi pui și o lesă în jurul gâtului?

El îi făcu cu ochiul și zise pe un ton glumeț:

– Ce idee excelentă!

– Prefer să stau acasă, zise atunci rece.

Lua-l-ar naiba! Avea nevoie de fiecare minut disponibil ca să poată termina de scris broșura.

Hawk se încruntă.

– Credeam că te vei bucura să ieși afară din casă.

– Trebuie să fac planuri pentru seara aceasta, zise ea. Habar nu am cu ce să mă îmbrac. Observă imediat expresia neîncrezătoare de pe chipul lui, așa că făcu tot posibilul să inventeze încă o scuză: O! Și o să am nevoie de un tratament de frumusețe, după atâta timp petrecut în casă!

– Doar nu vorbești serios! pufni el.

– Habar nu ai câte eforturi trebuie să depună doamnele pentru ca tenul lor să fie curat și frumos, zise Julianne și se uită spre Hester. Mi-am cumpărat de curând o cremă nouă. Se spune că Virgin's Milk este unul dintre cele mai bune remedii pentru ten.

Hawk izbucni în râs și se prăbuși într-un fotoliu.

– Ce ți se pare atât de amuzant? întrebă Julianne.

Continuă să râdă cu lacrimi, până când genele lui dese se umeziră. Apoi inspiră adânc și se șterse la ochi.

– Julianne, indiferent ce sumă ai plătit pentru crema asta cu nume absurd, să știi că ți-ai irosit banii.

– Ba nu mi-am irosit deloc banii, zise ea. Și mă insulți susținând așa ceva.

Când se uită la ea, apăru o sclipire în ochii lui căprui-aurii.

– Nu am intenționat să sune ca o insultă. Din contră. Ești de departe cea mai frumoasă femeie din Anglia.

Julianne întredeschise buzele de uimire, când auzi afirmația lui. Primise multe complimente de-a lungul anilor, desigur. Dar era pentru prima dată când auzea unul de la el. Încercă să nu se lase impresionată de lingușirea lui gratuită... dar tot îi tresări inima. Nu trebuia să se bucure prea tare de compliment, pentru că, fără îndoială, îl va transforma într-o glumiță în clipa imediat următoare.

– La ce eveniment vei participa diseară, mătușă? întrebă el.

– Lady Dunworthy găzduiește un spectacol muzical în seara asta, zise Hester. Dar încă nu am hotărât nimic sigur.

– Am să vă însoțesc pe tine și pe Julianne, spuse el. După aceea se ridică în picioare, se duse la Julianne și-i aranjă o buclă din dreptul urechii. Dacă o să cânți la pian diseară, o să-ți întorc eu paginile partiturii.

Nici măcar nu o întrebase. Ci pur și simplu presupusese că va fi încântată. Aroganța lui o enerva la culme, așa că intenționă să-l mai dezumfle un pic, când spuse:

– Sau poate că aș putea oferi altui domn acest privilegiu.

În ochii lui se citi imediat nemulțumirea.

– Lasă armele jos, Julianne! A fost o ofertă de pace.

Fu pe punctul de a-i spune ca pe viitor să-i arate mai mult respect și să o întrebe dacă era de acord. Dar suspecta că vizita lui avea un motiv ascuns.

– Nu ai pus capăt pedepsei mele din motivul pe care l-ai spus. Nu prea am avut de ales, decât să accept. Se uită în ochii lui și adăugă: Ia spune-mi, Hawk, care-i adevăratul motiv pentru care te-ai hotărât să încetezi pedeapsa?

Preț de o clipă, păru surprins, însă contracară repede.

– De ce ești atât de suspicioasă? Am crezut că o să fii mulțumită.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Hawk își încleștă maxilarul.

– Am fost bun cu tine, și tu nu vrei să accepți. Dacă nu aș ști mai bine, aș zice că mă provoci intenționat, ca să-ți continui pedeapsa.

Trebuia să-i distragă imediat atenția de la ideea aceea.

– Nu m-aș mai supăra la fel de ușor, dacă te-ai comporta cu mine în modul delicat cu care trebuie tratată o domnișoară de viță nobilă.

– Poate că ești de viță nobilă, dar, cu siguranță, nu ești vreo floare delicată, pufni Hawk.

– Marc, ai grijă cum vorbești! interveni imediat Hester.

El se întoarse spre mătușa lui și zise:

– Vin să vă iau diseară.

Hester oftă și zise:

– Marc, este ridicol să o urmezi peste tot. O voi însoți eu în seara aceasta.

– Este datoria mea s-o fac, zise el. Voi fi aici la opt fix. Se uită apoi spre Julianne și adăugă scurt: Să fii gata!

– Marc, unde-ți sunt bunele maniere? întrebă Hester.

Dar el o ignoră și rămase cu privirea ațintită spre Julianne.

– Suspectez că ai pus tu ceva la cale... dar te-aș sfătui să uiți orice plan ai inventat. Nu ai nici un as în mâneca ta pufoasă.

După ce părăsi salonul, Julianne își dori să-i fi dat una în cap cu o statuetă egipteană.

– Oh, l-aș călca pe picior mai mult decât fericită!

– E, haide, haide, zise Hester. Nu trebuie să te enervezi.

Julianne se uită la Hester și zise indignată:

– Comportamentul lui e mai mult decât nepoliticos. Mă tratează ca și când aș fi o marionetă. Și m-am săturat să-l las să tragă sforile după bunul lui plac.

– Ei bine, atunci va trebui să-i dăm o lecție, zise Hester. Vom urma sfatul tău din broșură. „Să nu fii niciodată acolo unde se așteaptă el să fii".

În seara aceea, Hawk sosi la conacul mătușii sale și se uită chiorâș la majordomul bătrân.

– O să te scutesc de o bătaie de cap și o să mă duc singur în salon.

Henderson își drese glasul:

– Lady Rutledge nu este acasă.

Hawk se încruntă.

– Nu este acasă *pentru mine* sau chiar e plecată?

– Milord, am fost instruit să vă informez că Lady Rutledge nu este acasă.

Hawk își puse pumnul în șold.

– Să înțeleg atunci că nici Lady Julianne nu este acasă.

– Singurele mele instrucțiuni au fost să vă informez că Lady Rutledge nu este acasă.

Hawk căută în buzunarul redingotei sale. Scoase o punguță pe care-o deschise.

Henderson făcu atunci un pas în spate.

– Milord... mă tem că nu pot accepta... darul dumneavoastră.

– Știm amândoi că e mită. Cât mă costă să-mi spui tot adevărul?

– Nu am libertatea de a vă dezvălui nimic. Se gândi o clipă, după care adăugă: Milord.

Majordomul îi câștigă respectul lui Hawk refuzând mita, așa că bagă punguța înapoi în buzunar. La urma urmei, nu era vina lui Henderson că stăpâna lui o luase razna.

– Henderson, dacă ți-aș spune că este o urgență, atunci mi-ai putea răspunde la întrebare?

Pe fruntea bătrânului apărură imediat câteva picături de sudoare.

– În caz de urgență, aș face o excepție.

– Eu consider asta o mare urgență, zise Hawk. S-a dovedit științific că femeile au un creier mai mic decât al bărbaților, și uneori gândirea lor este afectată de această abilitate inferioară de a gândi rațional.

– Milord, eu nu m-am gândit niciodată la creierul lui Lady Rutledge.

– Probabil că e mai bine așa, Henderson. Și acum spune-mi... A venit cumva domnul Peckham și le-a însoțit undeva pe mătușa mea și pe Lady Julianne?

– Da, milord.

Mătușa sa îi spusese că încă nu se hotărâseră sigur dacă vor participa la spectacolul muzical.

– Mătușa mea a menționat cumva spre ce destinație ce îndreaptă?

– Nu, milord.

Hawk oftă prelung. Deja începea să-l enerveze toată situația aceea.

– Îți mai amintești ceva... orice... care să-mi poată fi de folos în această situație de urgență?

– Nu, milord.

– Ești sigur că nu vrei să accepți o recompensă pentru ajutorul oferit?

– Sunt sigur, milord. Scoase apoi o batistă și își șterse fruntea de sudoare. Mai este și altceva, milord?

– Doar asta. Noi doi n-am purtat niciodată conversația asta. Ne-am înțeles, Henderson?

– Da, milord.

Hawk își puse pălăria, se îndreptă spre trăsură și-i dădu vizitiului adresa lui Lady Dunworthy. Ajunse la spectacolul muzical, dar tresări de îndată ce intră în salon, când auzi vocea falsă de soprană a domnișoarei Henrietta Bancroft. Tânăra inspiră profund, după care scoase multe sunete ascuțite. În clipa aceea aproape că se aștepta ca toate cristalele în formă de lacrimă ale candelabrului să înceapă să vibreze și să se spargă în mii de bucăți.

Din fericire, reprezentația ei se termină repede. Hawk cercetă salonul. Dar după cum se așteptase, nu era nici urmă de mătușa lui, de Julianne sau de domnul Peckham.

Lady Dunworthy se îndreptă imediat spre el.

– O, Hawk! Ce surpriză plăcută! Nu mă așteptam să te văd după ce Lady Rutledge a plecat așa de grăbită.

– Îmi pare rău să aud asta, zise Hawk. S-a întâmplat ceva?

Lady Dunworthy se trase mai aproape de el.

– Mătușa dumitale a zis că nu dorea să-și strice auzul, ascultând-o pe domnișoara Henrietta Bancroft, zise Lady Dunworthy și oftă. Fata este foarte hotărâtă... însă, din păcate, are o voce absolut înfiorătoare. Dar acum că ai sosit, poate că ai amabilitatea să dai paginile partiturii pentru una dintre celelalte domnișoare.

– Mă tem că nu pot rămâne, zise el. Trebuie să-i transmit mătușii mele niște vești care nu suportă amânare.

– O, Doamne! exclamă femeia. Sper că nu s-a înrăutățit starea bunicii dumitale. Palpitațiile pot fi foarte păcătoase la vârsta ei.

Adevărul era că mama lui chiar îi scrisese. Îi spusese că palpitațiile bunicii sale se opriseră, dar că în momentul acela suferea de *stări de slăbiciune*.

– Trebuie să mărturisesc că mă simt obligat să o informez pe mătușa mea. A menționat cumva spre ce destinație se îndrepta?

– Nu. Dar este miercuri seară. S-ar putea să o găsești la Almack's.

– Mulțumesc, Lady Dunworthy. M-ai ajutat enorm.

O, să-l ajute Dumnezeu! Tocmai la clubul Almack's, dintre toate locurile blestemate.

După o așteptare interminabilă la o coadă extrem de lungă, trăsura lui se opri în cele din urmă în fața clădirii impunătoare. În timp ce se îndrepta cu pași mari spre ușile de la intrare, își aminti că patroanele insistau ca bărbații să poarte pantaloni până la genunchi. „Ei bine, la naiba cu asta!" se gândi hotărât. Avea să intre acolo, chiar și dacă trebuia să flirteze cu Lady Jersey.

Lady Jersey îl întâmpină la ușă și clătină din cap.

– Vai mie, Hawkfield! Știi foarte bine că aici este necesar să porți pantaloni până la genunchi. Nu că te-am mai fi văzut de ani întregi... Ce te aduce pe la noi?

– Le caut pe mătușa mea și pe Lady Julianne, zise el.

– Nu sunt aici, zise ea și izbucni în râs. O! Absolut delicios! Ți-ai pierdut și mătușa, și pupila!

– Mătușa mea este deja senilă și e mai mult decât evident că mi-a dat o adresă greșită.

– Îți urez mult noroc în a le găsi, zise femeia, și-n ochii ei apăru o sclipire vicleană. Sper să te văd săptămâna viitoare... îmbrăcat adecvat, desigur. Ai absentat prea mult din al nouălea cer.

Hawk făcu o plecăciune în fața femeii, după care plecă.

– Mai degrabă al nouălea cerc al infernului, murmură pentru sine.

Ajunse apoi la trăsură, unde vizitiul îi aruncă o privire compătimitoare.

– Unde mergem acum, milord?

– Să fiu al naibii dacă știu, zise el.

– Milord, am auzit că va fi un foc de artificii la Vauxhall în seara aceasta.

– Să mergem într-acolo, atunci.

Își închipui că avea să-i găsească pe mătușa lui și pe Peckham luând cina în vreun separeu – dacă aceea era într-adevăr destinația lor. Dar chiar și așa, tot nu putea avea încredere în Hester să o supravegheze îndeaproape pe Julianne. Și îl înnebunea gândul că ar fi putut rătăci pe bulevardul principal, împreună cu prietenele ei prostuțe. Noaptea, bulevardele Londrei erau pline de tot felul de nemernici care stăteau la pândă, așteptând tinere doamne neprotejate. Inima

începu să-i bată tare la gândul că i s-ar fi putut întâmpla ceva rău lui Julianne.

Capitolul 13

Codul de conduită al unui crai: „Pune piciorul în prag, dar să ai la îndemână o batistă în caz că ea se transformă într-o fântână arteziană".

Julianne admira felinarele superbe care erau agățate în ulmii bătrâni care flancau bulevardul la Vauxhall. Stătea într-unul din separeuri împreună cu Hester și cu domnul Peckham. Savurau o cină ușoară, compusă din felii subțiri de șuncă, bucățele de pui, biscuiți, căpșune și vin. În timp ce sorbea din paharul ei de vin, Julianne zâmbi când domnul Peckham îi oferi lui Hester o căpșună. Omul se uita la Hester plin de afecțiune. Iar când femeia plecă ușor privirea sfioasă, delicatețea și timiditatea ei neașteptată îi topiră inima lui Julianne.

Își mută privirea ca să le ofere un pic de intimitate. Hester nu îi vorbise niciodată despre relația ei cu domnul Peckham, dar era mai mult decât evident pentru Julianne că ei doi aveau sentimente unul pentru celălalt. Și în clipa aceea nu mai avea nici o îndoială că domnul Peckham era prima iubire a lui Hester. În noaptea aceea lumea părea un loc mai bun datorită reuniunii lor după atâția ani. Hester suferise mult prea mult în tinerețe, dar acum era liberă să-i ofere inima ei bărbatului pe care nu-l uitase niciodată.

Totuși, Julianne era destul de neliniștită. Hawk va fi furios când va afla că îl păcăliseră în seara aceea. O mustrase îngrozitor de tare conștiința, când plecaseră de acasă – cu treizeci de minute înainte de ora la care era așteptat Hawk. Dar până la urmă, de ce ar fi trebuit să se simtă vinovată? În fond, el chiar mersese prea departe insistând să le însoțească în seara aceea.

– Lady Julianne, arăți de parcă ai vrea să omori pe cineva.

Vocea lui Beaufort o făcu să tresară. Ridică privirea și descoperi că toți cei cinci tineri se aflau acolo.

– Nu știam că veți fi și voi aici.

– Nu am vrut să ratăm focul de artificii, zise Osgood.

– Nu vreți o gustare?

În clipa aceea răsunară niște explozii puternice, care sunau ca niște arme de foc. Julianne țipă uimită, și reacția ei stârni râsul tinerilor. Băură vin și priviră focul de artificii. Apoi sosiră în separeul ei și Georgette, Amy și Sally. Bucuria lui Julianne de a-și vedea prietenele se mistui însă repede, când observă că Ramsey le urma îndeaproape. Îl salută politicos de dragul lui Georgette, după care își îndreptă atenția spre ceilalți. Dar se simți din ce în ce mai inconfortabil, după ce îl surprinse pe Ramsey uitându-se la ea de mai multe ori.

După câteva minute, acesta se apropie de sora lui.

– Georgette, mă întorc repede ca să te conduc înapoi la părinții noștri, zise el.

Julianne răsuflă ușurată când îl văzu plecând. În mod evident, nu intenționase decât să le însoțească acolo pe sora lui, pe Amy și pe Sally. Slavă Domnului că o luase în serios atunci când îi spusese să înceteze să se mai țină după ea.

– O, dar este o noapte absolut minunată, zise Caruthers. Să facem o plimbare pe bulevardul principal?

Toată lumea fu de acord, mai puțin Amy.

– Nu crezi că se va supăra fratele tău, Georgette? întrebă ea.

Dar Georgette doar flutură din mână nepăsătoare.

– O, cui îi pasă ce crede el? Ne vor însoți domnii de aici. Vom fi complet în siguranță, și Henry nu va ști niciodată.

– Dă-mi voie să discut planul acesta cu Hester mai întâi, zise Julianne.

Când se duse la Hester ca să-i spună despre plimbare, domnul Peckham se încruntă imediat.

– Sunt tot felul de oameni fără scrupule pe acolo.

– Dar o să fie și admiratorii lui Julianne, ca să le apere pe fete, zise Hester. Totuși, ține minte să te ferești de aleile întunecate, draga mea.

Julianne izbucni în râs.

– Promit nici măcar să nu mă apropii de străzile lăturalnice.

Tot grupul plecă, acompaniat de sunetul artificiilor care pocneau. Cerul se lumină iar și iar. Julianne savura la maximum experiența aceea, după ce petrecuse atâtea zile închisă în casă.

Georgette văzu un felinar stins și se opri brusc.

– O, uite! Aceea trebuie să fie una dintre faimoasele alei întunecate.

Și firește, toată lumea se opri ca să se uite.

Ramurile copacilor înalți formau un fel de baldachin peste aleea întunecată, iar imaginea aceea i se păru cu atât mai amenințătoare lui Julianne. Își închipui un derbedeu nemernic, prinzând o tânără nevinovată și târând-o în jos pe aleea pustie. Iar asta îi trimise fiori reci pe brațe și pe șira spinării.

Sally se cutremură.

– O, arată înfiorător.

Caruthers se furișă atunci în spatele ei și scoase un sunet înspăimântător.

Sally icni, și toată lumea izbucni în râs.

– O, obraznicule, zise ea și-l plesni peste braț.

Dar Georgette se mută și mai aproape de aleea întunecată. Și apoi se întoarse spre ei, cu un rânjet viclean pe chip.

– Eu zic că ar trebui să facem câțiva pași în josul aleii, ca să putem spune că am mers pe una dintre aleile întunecate.

Julianne își dădu ochii peste cap, când auzi ideea proastă a prietenei sale nesăbuite.

– Nu fi prostuță, Georgette!

– E haide, e doar așa, în spirit de glumă, zise Georgette. Și hai să facem un pact să nu spunem niciodată nimănui că ne-am plimbat pe acolo.

Beaufort își drese glasul:

– Lady Georgette, nu-ți pot permite să pășești pe aleea aceea.

Julianne abia își reținu un rânjet amuzat, știind foarte bine că prietena ei va considera cuvintele lui Beaufort o provocare.

Și după cum era de așteptat, Georgette chicoti, își ridică fustele, întinse piciorul și bătu ușor cu vârful pe alee.

– Ah, am călcat pe aleea întunecată.

Toată lumea râse, cu excepția lui Beaufort.

– Cred că ar fi mai bine să ne întoarcem acum.

– O, foarte bine, mormăi Georgette, vădit nemulțumită.

Julianne clătină din cap. În timp ce grupul făcea cale întoarsă, Beaufort o prinse de braț. Ea își spuse că nu era nimic mai mult decât un gest cavaleresc. Totuși, ceva din comportamentul lui o făcea să aibă senzația că o revendica astfel ca fiind a lui. Continuară

să se plimbe, dar, la un moment dat, Beaufort încetini pasul intenționat, până când ei doi rămaseră în urma grupului. Se neliniști imediat.

– Rămânem în urmă, spuse ea.

Dar el îi zâmbi și zise:

– Voiam să-ți spun că mi-am cumpărat cabrioleta. Ai vrea să facem mâine o plimbare?

Julianne știa că nu putea refuza, din moment ce ezitase de mai multe ori să-i ofere un răspuns direct și-i dăduse de înțeles că va accepta, după ce el se va afla în posesia cabrioletei.

– Da, desigur, zise ea.

În clipa aceea zâmbetul lui se mări și mai mult.

– Excelent! Mâine vom merge la plimbare!

Julianne își mută privirea, pentru ca el să nu vadă expresia vinovată de pe chipul ei. Acela ar fi fost momentul perfect să îi spună că nu-și dorea mai mult decât o prietenie de la el și de la ceilalți amici ai lui. Dar în același timp, nu o lăsa inima să-i strice bucuria. Își propuse să îi spună asta a doua zi, după ce o aducea acasă de la plimbare. Ba nu. Le va spune tuturor tinerilor data viitoare când veneau în vizită la ea, pentru că trebuia să se asigure că înțelegeau că nu își dorea nici un fel de implicare romantică.

O adiere de vânt îi suflă peste față panglicile bonetei. Julianne le dădu la o parte și se gândi la balul Durmont. În noaptea aceea flirtase cu toți cei cinci tineri și dansase de două ori cu fiecare dintre ei. Și numai pentru că își dorise să arate că nu-i mai păsa de Hawk.

I se făcu rușine. Profitase de cei cinci tineri și nu se gândise decât la ea.

Ajunseră apoi la separeul ei, și inima începu să-i bată tare când îl văzu pe Ramsey trăgând-o deoparte pe Georgette. Julianne nu putea auzi ce vorbeau, dar bănui că Ramsey era nemulțumit că sora lui plecase din separeu.

Câteva clipe mai târziu, Georgette se apropie de ea, iar Beaufort se retrase pentru a le oferi un pic de intimitate.

– Fratele meu insistă să mă întorc imediat la părinții mei.

– Bănuiesc că s-a supărat că ai plecat, zise ea. Crezi că se vor supăra și părinții tăi?

Georgette pufni nemulțumită.

– Ei nu vor ști niciodată. Henry trebuia să rămână cu mine, așa că nu le va spune nimic.

– Poate ar fi mai bine să-i spui adevărul mamei tale și să o informezi că ne-am consultat cu Hester în prealabil...

– Of, Julianne, asta nu ar liniști-o cu nimic pe mama! zise Georgette. Nu-i place deloc de Lady Rutledge.

– Poftim? se miră ea, dar nu-și putu ascunde uimirea din voce.

Georgette se strâmbă.

– Nu am vrut să-ți spun nimic pentru că știu cât de mult ții la ea... și, sincer, și mie îmi place de ea. Dar mama este foarte strictă când vine vorba de decență. Te rog, nu te supăra! Făcu o pauză scurtă, după care adăugă: Ar fi mai bine să le spun lui Amy și lui Sally că trebuie să plecăm în curând.

Julianne încuviință din cap, dar era destul de furioasă pe mama lui Georgette. Femeia era într-adevăr o cârcotașă severă! Lady Boswood ar fi trebuit să-și vadă de treburile ei și numai de ale ei – bunăoară, de fiul ei. Care chiar în clipa aceea venea spre ea. Nu avea de gând să-l lase să o încolțească din nou, așa că se întoarse și plecă.

Dar nu apucă să facă decât câțiva pași, că Ramsey o și strigă. Julianne oftă dezgustată și se opri.

– Lord Ramsey, înțeleg că ești supărat în legătură cu plecarea surorii dumitale, dar dă-mi voie să...

– Aș vrea să vorbesc cu tine despre scrisoarea pe care i-ai scris-o mamei tale, mârâi el printre dinți.

– Corespondența mea privată nu este în nici un fel problema dumitale. Și acum scuză-mă, te rog, zise ea.

– Devine problema mea dacă faci acuzații nefondate la adresa caracterului meu, spuse el.

– Ultima dată când am vorbit ți-am spus foarte clar că nu sunt interesată. Dar în mod evident, ai apelat la mama dumitale, ca să-ți sprijine curtarea. Mi-am mai exprimat o dată obiecțiile și nu vreau să mă repet.

– I-ai spus că sunt un crai dezmățat. Asta ți-a spus *el*?

În spatele ei răsunară pași care se apropiau în grabă. Hawk veni lângă ea și-i aruncă lui Ramsey o privire tăioasă și rece.

– Ți-am spus să stai departe de ea.

Inima începu să-i bată tare în piept. Trebuia să facă tot ce-i stătea în putință ca să evite o confruntare.

– A venit doar ca să o ia pe sora lui.

Ramsey înclină ușor capul și se îndepărtă. Dar în timp ce pleca, se întoarse și îi aruncă tăios:

– O să te aștept, Julianne.

– Ce-a vrut să spună cu asta? mârâi Hawk printre dinții încleștați.

– Habar nu am, zise ea în șoaptă.

Dar firește că știa. Ramsey se folosise de mama lui ca să îl sprijine în încercarea de a o curta pe Julianne. Și tot mai insista, chiar și în fața refuzului ei direct.

Beaufort se apropie de ei și îi zise:

– Noi plecăm, Lady Julianne. Am să vin să te iau mâine cu cabrioleta mea.

După ce pleacă, Hawk se întoarse exasperat spre ea.

– Te duce la o plimbare în parc.

– Da. Vrea să-mi arate noua lui cabrioletă, zise ea.

Lui Hawk îi zvâcniră nările, semn că se înfuriase.

– Plecăm.

– Dar am venit cu mătușa ta, zise ea.

– Și vine și ea cu noi, spuse el ferm și se îndreptă spre Hester.

– Dar trăsura ei e aici și la fel și domnul Peckham.

– Vizitiul îl poate duce acasă pe Peckham și să se întoarcă apoi cu trăsura. Tu și mătușa aveți multe explicații de dat.

Hawk se propti în fața mumiei și-și încrucișă brațele la piept, vădit nemulțumit.

– Ai mers prea departe în noaptea asta, mătușă.

Hester oftă.

– Of, Marc. Dacă nu ai fi avut un comportament așa de exagerat mai devreme, aș fi așteptat să vii să ne însoțești tu. Așa că să-ți fie învățătură de minte!

– Se pare că ai uitat că eu sunt tutorele ei și, prin urmare, responsabil pentru ea, zise el.

– Da, însă îți amintesc că *și eu* sunt responsabilă pentru ea... pentru că se află sub patronajul meu. Și sinceră să fiu, sunt foarte dezamăgită să văd că ai atât de puțină încredere în mine.

– Am alergat după voi o jumătate de seară. Și când am dat de voi într-un final, ce am găsit? Pe Julianne stând de vorbă cu Ramsey, când eu i-am spus foarte clar să stea departe de el.

– Ramsey a venit să o însoțească pe sora lui înapoi la părinții lor, zise Julianne. Și apoi îi povesti că Lady Boswood încuraja o căsătorie între ea și fiul ei nesuferit. Singurul motiv pentru care m-a interpelat Ramsey a fost acela că i-am scris mamei mele despre reputația lui proastă.

– Și atunci de ce nu mi-ai spus asta dinainte? întrebă el, ridicând vocea.

– Am rezolvat problema cu mama, răspunse ea. Și i-am spus și lui foarte clar că nu doresc să mă curteze. Eram pe punctul de a pleca de lângă el, când ai apărut tu. Și ca să fiu sinceră, nu ai făcut altceva decât să-l enervezi și mai mult.

– Dai vina pe mine? zise el.

– Nu. Încerc doar să-ți demonstrez că sunt perfect capabilă să-l descurajez și singură.

Hawk ridică mâna, făcându-i semn să tacă.

– Am auzit destul! Lucrurile se vor schimba, altfel mă văd silit să iau măsuri.

– Ce vrei să spui? interveni Hester.

– Mătușă, sunt recunoscător că ai luat-o sub patronajul tău pe Julianne, dar nu pot permite să lucrezi împotriva mea. În cele din urmă, eu și numai eu sunt responsabil pentru bunăstarea lui Julianne. Eu sunt tutorele ei desemnat și, dacă i se întâmplă ceva rău, eu va trebui să dau socoteală pentru asta. Trebuie să încetați amândouă imediat cu mașinațiile, sau o să fac alte aranjamente pentru ea.

Lui Julianne i se tăie respirația.

– Adică să mă trimiți acasă?

– Poate că nu ai mai fi atât de îngrijorată în privința asta, dacă ai respecta regulile mele, zise el. Te las să-ți imaginezi singură care vor fi consecințele nesupunerii tale.

Hester eliberă atunci un oftat exasperat.

– Marc, încetează, te rog, cu amenințările astea!

– Nu e nici o amenințare, mătușă, zise el. Dar am ajuns la capătul răbdării. Îți place să te angajezi în tot felul de jocuri din astea, dar

eu, unul, nu mai sunt dispus să le tolerez. Dacă mă vei nesocoti din nou, vor apărea consecințe grave.

Hester sări în picioare de pe canapea.

– Copil insolent! Cum îndrăznești să-i vorbești așa mătușii tale?

Hawk îi aruncă o privire aspră și zise:

– Ți-ai făcut-o cu mâna ta!

Mătușa lui părăsi furtunos încăperea, după care Julianne se întoarse spre el și îi zise:

– Cum ai putut să-i vorbești așa mătușii tale?

El se așeză lângă ea.

– De cele mai multe ori, discernământul mătușii mele este cel puțin îndoielnic. Și nu sunt deloc de acord cu influența pe care o are asupra ta.

– Hester a fost foarte bună cu mine și mi-a oferit multe sfaturi înțelepte. Poate că alți oameni o consideră prea îndrăzneață... dar spune mereu adevărul, și o respect pentru asta. Și m-a ajutat atunci când am fost confuză și tristă.

Hawk se încruntă.

– De ce nu ai venit la mine când s-a întâmplat asta?

– Pentru că tu nu mă asculți. Dai tot timpul verdicte și nu-ți pasă că poți răni prin cuvintele pe care le spui.

Hawk simți fiori pe brațe. Insinua că o rănise. Înjură în șoaptă, când Julianne duse mâna la ochi. Așa că îi oferi batista lui. Ea i-o smulse din mână și-și șterse ochii.

Julianne își trase nasul, după care ridică bărbia trufașă, într-un gest care îi amintea de mama ei.

– Au existat prea multe neînțelegeri, zise el.

Julianne strânse pumnul, mototolindu-i batista între degete.

– Știu că ți-am dat motive de îngrijorare. Dar și tu trebuie să te schimbi. Iei decizii autocratice, dar ar trebui să am și eu un cuvânt de spus în viața mea.

– Vrei să-ți testezi aripile și să fii independentă. Înțeleg dorința asta, dar trebuie să înțelegi că eu i-am făcut o promisiune solemnă fratelui tău. Trebuie să dau socoteală în fața lui.

– Voi da eu însămi socoteală pentru mine, zise ea pe un ton aspru.

– Nu e vorba doar despre noi doi, zise el. Dacă închid ochii și ți se întâmplă ceva rău, atunci eu voi fi răspunzător. Un prejudiciu ar putea duce la o ruptură definitivă între familiile noastre... dar chiar și asta e nimic pe lângă felul în care mă voi simți dacă te dezamăgesc.

– Atunci lasă-mă să fiu eu responsabilă pentru acțiunile mele, zise ea.

– Te-aș lăsa, dacă aș ști că ai acționa cu prudență. Dar ți-ai asumat deja niște riscuri, care ar fi putut avea consecințe dezastruoase. Crezi că ești invincibilă și că nu ți s-ar putea întâmpla nimic rău. Dar o singură decizie greșită ți-ar putea ruina viața pentru totdeauna. Făcu o pauză scurtă, după care adăugă: O să fiu sincer cu tine. Perspectiva asta mă sperie de moarte, pentru că nu aș putea îndura să ți se întâmple ceva rău.

Julianne se întoarse de la el și încleștă pumnii.

– Ce vrei?

– Nu-ți cer decât să te comporți la fel cum ai face dacă ar fi aici mama și fratele rău. În schimb, promit să te ascult și să te las să ai un cuvânt de spus în viața ta... în limite rezonabile, desigur.

Ea oftă.

– Putem s-o luăm de la capăt? Dar de data asta ca prieteni, nu ca dușmani?

Julianne își umezi buzele și răspunse:

– Da.

Tentația de o tachina din nou îi stătea pe vârful limbii, dar se luptă să și-o reprime. În trecutul nu foarte îndepărtat nu ar fi ezitat nici o clipă. Se pomeni dorindu-și să se poată întoarce înapoi în timp, la o perioadă când lucrurile erau mai simple între ei... dar Julianne nu mai era fetița neastâmpărată care i se alăturase de bunăvoie la tot felul de năzdrăvănii.

– O să vin să te vizitez mâine, zise el.

Julianne se ridică odată cu el. Făcu o reverență, și el îi răspunse cu o plecăciune. Despărțirea lor fu rigidă și formală. Hawk plecă, gândindu-se că ar fi preferat de o mie de ori un dezacord în locul acelei prăpăstii reci care se instalase între ei.

Dar fusese de acord să redevină prieteni. Norul cenușiu care îi întunecase dispoziția se risipi. O va fermeca și o va face să râdă. Va fi din nou prietena lui, și nu pupila sa. Și atunci nu va mai simți nevoia de a se răzvrăti împotriva lui. Așa că de-acum va face tot

posibilul să profite de timpul pe care-l petreceau împreună în acest sezon. O va recâștiga pe draga lui Julie... chiar dacă doar pentru scurt timp.

Coborî scările, dar se opri când își aminti că Julianne fusese de acord să meargă la o plimbare prin parc cu Beaufort a doua zi. Ei bine, la naiba! Nu se putea opune unei plimbări într-o cabrioletă deschisă. Îi va putea vedea oricine dorea să se plimbe prin Rotten Row la o oră mondenă. Și era ceva ce se încadra în regulile bunei-cuviințe.

Hawk se îndreptă spre trăsura sa și încercă să se gândească la un motiv bun ca să o împiedice să se ducă. Beaufort era bărbat și, prin urmare, reprezenta o amenințare. Era posibil chiar să se răstoarne cu cabrioleta, în timp ce se holba la pieptul ei. Sau să intre într-un copac, în timp ce și-o imagina goală.

Și la naiba, tânărul va trebui să o ajute să urce în cabrioletă. Scrâșni din dinți când se gândi că Beaufort o va atinge pe Julianne.

La dracu'! Știa foarte bine că nu avea nici un drept să se opună. Nu avea nici un drept să facă nimic, în afară de a fi tutorele ei. Pentru că Julianne merita ceva mai bun decât un bărbat cu un trecut rușinos.

Se urcă în trăsură și-și trânti pălăria pe scaunul de lângă el. Câteva minute mai târziu, trăsura se puse în mișcare. Se întoarse spre fereastră și privi în întuneric. În noaptea aceea golul din pieptul său i se părea la fel de mare ca râul Tamisa.

Capitolul 14

Secretele seducției unei doamne: „Oferă-ți inima numai unui bărbat care te iubește cu adevărat".

Julianne se trezi înainte de răsărit și scrise ultimul capitol.

Dacă ai urmat Secretele seducției, *și amorezul tău încă nu te-a cerut în căsătorie, atunci poate ar trebui să te întrebi dacă merită să aștepți mai mult. Tu ești singura persoană care poate*

răspunde la întrebarea aceasta. Dar dacă un bărbat te iubește cu adevărat, nu va risca să te piardă în favoarea altuia. Oferă-ți inima numai unui bărbat care te iubește atât de mult, încât nu poate trăi fără tine.

Primele raze de soare se revărsară în cameră. Julianne simți fiori reci pe brațe. Terminase de scris broșura.

De la primul paragraf stângaci de introducere și până la ultima propoziție, își așternuse pe hârtie toate gândurile și convingerile. Și încheiase cu singurul sfat care conta cu adevărat.

I se umeziră un pic ochii când stivui paginile unele peste altele și legă manuscrisul cu o panglică. Aproape ezita să-și trimită lucrarea în lume. I se strânse inima când se gândi la posibilitatea ca editorul să-i respingă manuscrisul. Dar dacă tot ajunsese până acolo, atunci trebuia să aibă și curajul de a înfrunta verdictul final.

Soarele vesel de la începutul dimineții dispăru, iar după-amiază ferestrele cunoscură mângâierea ritmică a ploii. După ce se odihni un pic, Julianne se duse în salon.

– A, aici erai, draga mea, zise Hester. Sper că te simți odihnită.

– Da, mulțumesc.

Hester îi întinse o scrisoare.

– Un lacheu a adus asta acum o oră.

Julianne citi misiva aceea scurtă de la Beaufort și râse.

– Ce e atât de amuzant? o întrebă Hester.

Ea împături scrisoarea cu grijă și zise:

– Beaufort își cere scuze pentru că plouă. Sunt sigură că e foarte dezamăgit. Era nerăbdător să etaleze noua lui cabrioletă.

– Și poate și pe o anumită domnișoară? rosti Hester cu subînțeles.

Julianne oftă.

– Este un tânăr foarte drăguț, dar nu am nici un fel de sentimente romantice pentru el. Și mă tem că speră să fie ceva mai mult între noi. Se uită la Hester și adăugă: Nu vreau să-l rănesc.

Hester o bătu încet pe mână.

– Draga mea, este unul dintre cei cinci tineri care roiesc în jurul tău, și nici unul dintre ei nu poate spune că ești a lui, așa că nu ai de ce să-ți faci griji.

– Știi și tu trecutul meu cu domnii care m-au cerut în căsătorie. Nici nu mi-am dat seama că flirtând cu ei le-am lăsat o impresie greșită acelor doisprezece domni. Dar acum știu mai bine.

– Nu ai sentimente romantice pentru nici unul dintre ei? o întrebă Hester.

– Îi consider pe toți prieteni, răspunse ea. Dar o prietenie este tot ce le pot oferi.

– Ei bine, atunci hai să-ți dau o veste care sper că te va mai înveseli un pic. Manuscrisul tău a fost livrat la editură.

Julianne inspiră adânc, după care expiră prelung.

– Și acum începe așteptarea. Crezi că avem cum să ne dăm seama ce va răspunde editorul?

Hester clătină din cap.

– Nu, dar între timp, trebuie să te bucuri din nou de evenimente sociale și să nu te mai gândești la broșură.

– Din păcate, nu prea îmi stă mintea la altceva, zise Julianne. Nu știu cum voi putea îndura suspansul.

– Broșura asta a ajuns să însemne foarte mult pentru tine, zise Hester, pe un ton cunoscător.

– M-am străduit atât de mult să-mi găsesc timp să scriu, încât nici nu m-am gândit la ceea ce simt, zise ea. Și acum îmi dau seama că stau ca pe ace... că mi-e teamă și în același timp sunt plină de speranță.

– Indiferent ce se întâmplă, tu vei ști mereu că ai reușit! Asta nu ar fi cine știe ce recompensă în caz că primești vești proaste... dar vreau să știi că eu sunt foarte mândră de tine.

– Mulțumesc. Înseamnă enorm pentru mine, zise ea.

Un lacheu aduse corespondența, și Hester frunzări prin scrisori.

– Este una și pentru tine, Julianne.

I se tăie imediat respirația.

– E de la mama.

„O, te rog, Doamne, să nu fie vești proaste despre Tessa și despre copil", se gândi temătoare.

Hester rupse sigiliul unei scrisori și o întrebă oarecum îngrijorată:

– Este totul bine acasă?

Julianne răsuflă ușurată după ce citi primul paragraf scris de mama ei.

– Da, Tessa e bine. Doar i s-au umflat un pic picioarele. Mama spune că Tristan o tachinează când o găsește umblând prin casă desculță.

– În curând va veni pe lume cel mic, zise Hester. Și vei deveni mătușă.

– Nici nu-mi vine să cred cum a trecut timpul și cât de puțin mai e până atunci, rosti ea oarecum nostalgică, după care continuă să citească.

Desigur, nu fu deloc surprinsă să afle că mama ei îi scrisese lui Lady Boswood, descurajând o căsătorie între ea și Ramsey.

La drept vorbind, era încă puțin neliniștită în privința lui Ramsey, dar își exprimase în repetate rânduri dezaprobarea față de el. Bineînțeles că, de dragul lui Georgette, nu îl putea ignora complet. Dar putea să se limiteze la interacțiuni scurte și politicoase, ori de câte ori se mai întâlnea cu el în public. Dar mai presus de orice, era foarte hotărâtă să nu-l mai lase niciodată să o atragă într-o conversație privată.

Își îndreptă apoi atenția spre scrisoare, doar că următoarele cuvinte ale mamei sale îi făcură stomacul să i se strângă.

Ai dat dovadă de o judecată ireproșabilă, fata mea. Am încredere că vei continua să stai departe de bărbații cu un caracter îndoielnic.

Julianne se strâmbă. Hawk avusese dreptate că își asumase cam multe riscuri în sezonul acesta. Dacă cineva ar fi descoperit că se îmbătase în acea primă noapte, atunci cerberii societății ar fi mâncat-o cu fulgi cu tot. Familia ei ar fi avut de suferit. Și probabil și Hester ar fi ieșit șifonată în urma întregii situații. În plus, mai mult ca sigur, fratele ei l-ar fi învinovățit pe Hawk, fiindcă nu reușise să o protejeze. Și chiar dacă Hawk o exasperase cu regulile lui stricte, nu putea nega că își luase foarte în serios responsabilitățile de tutore. Adevărul era că i se dedicase ei întregul sezon.

Cu o seară în urmă o întrebase dacă ar putea fi din nou prieteni, și nu dușmani. Și ea fusese de acord, firește. Doar că undeva adânc în sufletul ei știa că lucrurile nu vor mai putea fi niciodată ca înainte. Pentru că totul se schimbase între ei.

Nici măcar ea nu se mai simțea aceeași persoană ca în urmă cu câteva săptămâni. În ziua când sosise la Ashdown House, împreună cu fratele ei, sufletul ei fusese plin de iluzii romantice în legătură cu sentimentele pe care le avea pentru Hawk.

Doar că din ziua aceea aflase că erau foarte multe lucruri pe care nu le știuse despre el. I se părea ciudat că îl cunoștea de mulți ani și totuși nu văzuse altceva decât latura lui de bărbat fermecător și fără griji. Dar acum știa că aceea era doar una dintre numeroasele fațete ale caracterului său. Aflase că era hotărât să dețină mereu controlul. Și în repetate rânduri își exprimase îngrijorarea că i s-ar fi putut întâmpla ceva rău.

Considerase teama aceea a lui un răspuns direct la acțiunile ei – dar tot i se păruse mereu că reacționase absurd. Și era deosebit de insistent în privința lui Ramsey.

Simți că i se zburlește părul pe ceafă. Lui Hawk i se întâmplase ceva rău. Și era aproape sigură că fusese implicat și Ramsey.

O săptămână mai târziu

Julianne stătea pe locul de la fereastră cu admiratorii ei, la petrecerea de la Lady Amstead, la care invitații jucau cărți, și încerca să asculte povestirile lor spirituale despre peripețiile de la universitate. Dar nu putea face prea multe pentru a-și ascunde bucuria. În dimineața aceea primise vestea minunată că broșura va fi publicată.

Se uită spre Hawk. Stătea la una dintre mesele de joc și amesteca bine cărțile. Degetele lui lungi o făcură să se gândească la felul în care îi mângâiase sânii. Amintindu-și senzația aceea, deveni mult prea conștientă de faptul că i se întăriseră sfârcurile... și asta o făcu să-și imagineze cum ar fi să o atingă din nou. Se uită la chipul lui frumos și la buzele acelea pline care îi devoraseră gura, lăsând-o să-și dorească mai mult. După ce împărți cărțile, Hawk îi întâlni privirea pe sub genele lui lungi și dese. Expresia lui seducătoare o fascina. Simțea cum cădea din nou sub vraja lui.

Dar o mână flutură prin fața chipului ei, rupând vraja. Beaufort izbucni în râs.

– Ești cu gândul departe.

Julianne se înroși la față.

– Mda, m-ai prins... căzusem o clipă pe gânduri.

Chiar trebuia să înceteze cu astfel de reverii uşuratice.

– Dacă vremea se menţine bună, sper să te pot scoate în curând la plimbarea în parc pe care mi-ai promis-o, zise el.

În ultima săptămână plouase în fiecare după-amiază.

– Da, desigur, zise ea.

Amy şi Georgette se alăturară şi ele grupului.

– Voia şi Sally să vină, dar n-a putut, pentru că e răcită, anunţă Georgette.

– Nu-i de mirare cu toată umezeala asta din aer, zise Amy.

Georgette îi aruncă lui Julianne o privire cu subînţeles.

– Speram că vrei să faci o plimbare cu noi.

– Scuzaţi-mă, vă rog, zise ea, adresându-li-se domnilor. Dar nu le-am văzut de zile bune pe prietenele mele.

Julianne se ridică, şi Georgette o luă de braţ.

– Hai să găsim un locşor tihnit unde să avem un pic de intimitate.

Se plimbară prin încăpere. La un moment dat, îl zări pe Ramsey, stând sprijinit de un stâlp şi uitându-se la ea. O strânse de braţ pe Georgette, alarmată.

– Hai să schimbăm direcţia de mers! În camera alăturată se află un pian. Ne putem preface că examinăm partiturile în timp ce vorbim.

– O, da, ai multe să ne spui, şopti Georgette.

Julianne se simţi uşurată când descoperi că nu mai era nimeni în salonul dedicat muzicii. Ea şi Amy se duseră apoi la pian şi aşezară mai multe partituri pe stativul lustruit.

Amy răsfoi foile şi zise:

– Mi se pare un pic exagerată treaba asta.

– E doar o măsură de precauţie, îi răspunse Julianne.

Georgette închise uşa.

– Acum putem vorbi fără să ne fie teamă că ar putea trage cineva cu urechea. Julianne, trebuie să ne spui ce s-a mai întâmplat cu broşura. Ai terminat-o?

Le spuse că urma să apară peste două săptămâni, şi prietenele sale o îmbrăţişară pe rând.

Amy zâmbi.

– Încă sunt un pic îngrijorată în privinţa asta, dar meriţi felicitări.

– Mi-aș dori să fi avut un pahar de șampanie ca să sărbătorim cum se cuvine, zise Georgette.

– Dar nu putem sărbători nimic pe față, zise Julianne. Nimeni nu trebuie să afle vreodată că eu sunt autoarea.

– Nu vom sufla o vorbă nimănui, o liniști Georgette.

Ușa se deschise, și Lady Boswood își făcu apariția. Julianne adoptă o expresie senină. Slavă Domnului că mama lui Georgette nu le auzise vorbind despre broșură.

– Fetelor, de ce vă ascundeți în spatele unei uși închise? întrebă Lady Boswood pe un ton aspru.

– Voiam doar să vorbim puțin în intimitate, mamă, răspunse Georgette.

– Chiar vrei să observe și alții comportamentul tău inadecvat, Georgette?

– Nu, mamă, zise ea bosumflându-se.

Lady Boswood se încruntă la partituri.

– Aveți de gând să cântați la pian?

– Păi... am vrut să ne uităm un pic peste partituri, zise Georgette.

– Hai să strângem aici, spuse Julianne. Și apoi ne putem alătura celorlalți invitați în salon.

După ce terminară de strâns partiturile, Lady Boswood bătu din picior și zise:

– Georgette, tu și Amy puteți pleca! Aș vrea să vorbesc o clipă cu Lady Julianne.

Afirmația o neliniști pe Julianne. O, Doamne, Dumnezeule! Lady Boswood avea de gând să o mustruluiască fiindcă îi spusese mamei ei că Ramsey era un crai.

Georgette se rugă imediat de mama sa:

– Dar, mamă, n-am mai văzut-o pe Julianne de...

– Fă ce ți se spune, Georgette, rosti Lady Boswood pe un ton sever.

După ce plecară cele două fete, Lady Boswood închise ușa în urma lor și o invită pe Julianne să ia loc cu ea pe canapea. Își împreună mâinile strâns. Of, la naiba! Nu se așteptase la o astfel de confruntare.

Lady Boswood oftă prelung.

– Nu îți vreau răul, fetițo!

Julianne nu avea deloc încredere în mama lui Georgette și știa că trebuia să se gândească bine înainte de a spune ceva. Se străduí din răsputeri să afișeze o expresie calmă.

– Sunt îngrijorată pentru tine, zise Lady Boswood. Am înțeles că sunt cinci domni cărora le faci curte. Mama ta nu ar fi de acord cu asta.

Fu pe punctul de a-i aminti femeii că, anul trecut, *ea* îi permisese fiicei sale să-i facă curte lui Tristan, împreună cu alte douăzeci și patru de fete. Dar își zise că nu era cea mai bună idee să o provoace pe femeie.

– Ați fost dezinformată. Aceia sunt doar prietenii mei.

Lady Boswood pufni când auzi asta.

– Lady Rutledge nu ar fi trebuit să permită așa ceva.

– Nu este nimic neadecvat în asta, zise ea. Lady Rutledge este mereu prezentă.

– Fetițo dragă, cunoști și tu foarte bine comportamentul îndrăzneț al lui Lady Rutledge. Toată lumea a fost șocată când a auzit că te va lua sub patronajul ei.

– S-a purtat foarte frumos cu mine, zise Julianne.

Nu-i plăcea deloc când oamenii făceau remarci jignitoare la adresa lui Hester. Julianne considera sinceritatea și pragmatismul ei mult mai bune decât complimentele false și aluziile răutăcioase ale altor doamne.

– Firește că trebuie să-i respectăm pe cei mai în vârstă decât noi, zise Lady Boswood. De fapt, sunt sigură că Lady Hawkfield nu a știut cum să refuze, atunci când mătușa sa s-a oferit să te ia sub patronajul ei. Dar după cum am prezis, lucrurile au luat o întorsătură nefastă.

„Nu spune nimic. Nu fi nesocotită să-i dai și mai multă muniție!" se gândi Julianne, aproape mușcându-și limba.

– Fiind prietena mamei tale, te pot primi cu bucurie în casa mea ca să te iau sub patronajul meu pentru restul sezonului, continuă Lady Boswood. Ce spui? Sigur îți va face plăcere compania fiicei mele.

– Mulțumesc foarte mult pentru această ofertă generoasă, dar sunt destul de mulțumită cu situația mea actuală, zise Julianne. Și acum, vă rog să mă scuzați, dar trebuie să mă întorc. Hawk o să se îngrijoreze dacă stau prea mult plecată.

Îi stătea pe limbă să-i spună că știa foarte bine reputația proastă a fiului ei, dar se gândi că era mai bine că nu deschidă subiectul.

– Fratele meu l-a numit pe el tutore, zise ea. Nu mă îndoiesc deloc de judecata *sa*.

Firește, sugera astfel și că Lady Boswood nu avea nici un drept de a-i pune la îndoială decizia.

– Știm cu toții că Hawk este bun prieten cu Shelbourne. Dar Hawk nu-ți poate oferi îndrumarea de care ai nevoie, iar mătușa lui are o influență nefastă asupra ta. Mâine voi trimite trăsura după tine și te vei muta la mine acasă.

– Nu, doamnă, nu voi face asta. Și aș vrea să înțelegeți că aceasta este ultimul meu cuvânt. Dacă am nevoie de îndrumarea dumneavoastră, o să vă vizitez eu. „Poate când o îngheța iadul", adăugă în gând.

– Dacă îți faci griji să nu o jignești pe Lady Rutledge, mă pot ocupa eu de problema asta, zise Lady Boswood. O să înțeleagă dacă îi spun că fiica mea m-a implorat să locuiești cu ea.

Lady Boswood ignorase în mod convenabil faptul că mama ei nu era de acord ca Ramsey s-o curteze.

– Mama mea nu va fi de acord. Și nici Hawk.

– Se pare că te-a convins de proasta reputație a fiului meu. Dar opinia lui se bazează pe fapte din trecut. Știi și tu că tinerii au tendința de a se lăsa purtați de ale tinereții valuri. Dar Henry a depășit de mult perioada nebuniilor copilărești. Totuși, sunt unii bărbați despre care nu se poate spune același lucru.

Julianne observă că nu mersese atât de departe încât să-l numească pe Hawk ca fiind unul dintre acei bărbați. Dar chiar și așa, insinuarea femeii era foarte clară.

– Apreciez foarte mult grija dumneavoastră, dar sunt capabilă să-mi formez și singură părerile. Și acum, vă rog să mă scuzați, doamnă!

– Fiul meu va fi marchiz într-o zi. Este pregătit să te ceară în căsătorie, dar tu îl respingi bazându-te pe cuvântul lui Hawk.

– El este tutorele meu și mă aflu sub protecția lui.

– Dar nici măcar nu-i dai o șansă fiului meu. Henry este îndrăgostit de tine.

Julianne știa că nu era deloc așa, însă nu putea ieși nimic bun din a deconspira uneltirile lui Ramsey.

– Eu nu l-am încurajat în nici un fel. Merită pe cineva care să-i împărtășească sentimentele.

– Și tu la fel, Julianne, dar te agăți cu încăpățânare de sentimente mai vechi. Și știm amândouă la cine mă refer, când spun asta.

Julianne rămase cu privirea ațintită drept în față, refuzând să recunoască ceva în privința aluziei aceleia mici și tăioase la Hawk.

– Nu ai vizitat-o deloc pe Georgette tot sezonul, zise Lady Boswood. Vino mâine pe la noi! O să vă duc la cumpărături pe tine și pe fiica mea și apoi ne putem opri să mâncăm înghețată la Gunter's.

Șovăi o clipă. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să petreacă mai multe ore în compania lui Lady Boswood. Dar nu putea refuza invitația aceea fără a părea nepoliticoasă. Știa foarte bine că lui Hawk nu îi va conveni asta, însă nu le putea insulta pe Georgette sau pe mama sa.

Hawk stătea în fața ușii salonului de muzică, așteptând să iasă Julianne. O urmărise toată seara și o văzuse evadând acolo împreună cu prietenele ei cu treizeci de minute în urmă. Și apoi li se alăturase și Lady Boswood. Iar când Georgette și Amy ieșiseră fără Julianne, înțelesese că Lady Boswood va încerca s-o încurajeze să accepte să fie curtată de fiul ei demn de dispreț.

În tot acel timp, Ramsey stătuse în spatele salonului principal și privise nerăbdător ușa sălii de muzică.

Hester se grăbi spre Hawk. Penele albastre de păun ale pălăriei ei se legănau enervant.

– Lady Boswood încă o mai ține acolo, nu-i așa?

„La naiba cu așteptarea!" se gândi el.

– Mă duc să o salvez.

Dar mătușa lui îl prinse de braț și îl opri.

– Toată lumea o să observe, dacă intri acolo. Lasă-mă pe mine să rezolv problema asta. Știu eu cum să mă ocup de femei uneltitoare.

Încuviință din cap, știind că Hester avea dreptate.

Apoi ușa se deschise. Lady Boswood zâmbi dulce, în timp ce o conducea afară pe Julianne.

– Te-aș invita să stai cu mine, dar văd că tutorele tău și Lady Rutledge sunt nerăbdători să aibă parte de compania ta, zise ea.

Pe chipul lui Julianne apăru o expresie prudentă, însă nu zise nimic.

– Aștept cu nerăbdare să ne vizitezi mâine, continuă Lady Boswood, după care plecă.

După ce femeia se îndepărtă, Hawk se întoarse spre Julianne.

– Ce naiba mai înseamnă și asta?

– Vorbește mai încet, Marc, îl sfătui mătușa. Ești agitată, Julianne. Te-a mustrat cerberul de Lady Boswood?

Julianne șovăi o clipă.

– A insistat să-mi ofere îndrumarea ei.

Hester pufni imediat.

– Pun pariu că a încercat să te convingă că fiul ei este un pretendent minunat...

Hawk îi întâlni privirea lui Julianne și zise încet:

– Nu mergi în vizită la Lady Boswood. Îi poți trimite scuzele tale mâine.

– Nu mai pot evita să o vizitez pe Lady Boswood. Georgette este prietena mea și nu există nici un motiv de îngrijorare.

– Îți interzic și cu asta basta!

– Cred că ar fi mai bine să ne întoarcem la mine acasă ca să rezolvăm problema asta în privat, zise Hester.

Dar Hawk nu avea nici o intenție de a dezbate la nesfârșit subiectul cu mătușa lui și cu Julianne.

După ce intrară în salonul egiptean al mătușii sale, Julianne se așeză pe canapea lângă Hester. El alese scaunul pe care stătea de obicei și încrucișă brațele la piept.

– O să fiu concis. Mâine, Julianne îi va trimite scuzele ei lui Lady Boswood. Este liberă să o primească aici pe Lady Georgette, dar refuz s-o las că calce în vizuina leului.

– Ești absurd, Marc, zise Hester. Știu că nu îți place de Ramsey, dar Julianne are tot dreptul să o viziteze pe prietena ei. Nu poate refuza invitația lui Lady Boswood, fără să o jignească.

– Nu-mi pasă, zise el. Îi interzic și cu asta am încheiat subiectul.

– Julianne ne-a demonstrat deja că este capabilă să se descurce și singură cu Lady Boswood și cu lordul Ramsey, zise Hester. S-a ocupat de el într-o manieră politicoasă, dar fermă. Toate îngrijorările tale sunt nefondate.

– Tot nu mă poți convinge de nimic, zise el. Am încheiat discuția. Nu se va duce.

– Nu mă poți opri, spuse atunci Julianne.

– Ba da, pot. Pot s-o chem pe mama înapoi acasă de la Bath. Vei locui cu ea la Ashdown House. Și ca mă asigur că vei respecta regulile mele, mă voi muta și eu acolo temporar.

Julianne întredeschise buzele.

– Cum ai putea să fii atât de crud cu propria mamă, când știi foarte bine cât de îngrijorată este pentru bunica ta?

– Surorile mele sunt perfect capabile să aibă grijă de bunica, zise el, rece.

– Înțeleg, zise Hester. Nu ai încredere în mine să am grijă de Julianne.

– Cu puțin timp în urmă te-am prevenit că nu voi accepta nici un amestec din partea ta. Și totuși, nu mi-ai dat de ales.

Hester se întoarse spre Julianne și zise:

– Îmi pare foarte rău, draga mea, dar nu am nici o putere în privința asta. El este tutorele tău... și deși l-am considerat mereu nepotul meu preferat, în ultima perioadă am constatat că purtarea lui față de mine este intolerabilă. Se ridică în picioare. Marc, mă vei informa când sosește mama ta ca să pun să fie împachetate și pregătite cuferele lui Julianne.

Hawk se ridică în picioare, când mătușa lui părăsi încăperea.

– Ești îngrozitor, zise Julianne.

– *Voi* amândouă m-ați împins prea departe.

– Lady Boswood o să fie absolut încântată. Mi-a spus deja că Hester nu este potrivită să-mi poarte de grijă. După aceea indicându-se cu degetul adăugă: Dar *eu* i-am luat apărarea.

Hawk încleștă maxilarul. Julianne insinua că el nu făcuse același lucru.

– V-am spus motivele mele. Și cu asta am încheiat.

– Nici măcar nu te-ai gândit la consecințe. Toată lumea va ști că ai disprețuit-o pe Hester. Oamenii o să bârfească pe seama ei. Chiar te lasă inima să o umilești astfel? zise Julianne.

El se ridică și se duse la mumie. Cum reușea să-l facă mereu să se simtă ca naiba?

Foșnetul fustei sale îl alertă. Se întoarse și o văzu pe Julianne îndreptându-se spre ușă.

– Unde te duci?

– Sus, ca să o alin pe mătușa ta, zise ea cu voce tremurândă. Nu am crezut niciodată că ai putea fi atât de crud. Și după asta, nu voi mai vorbi niciodată cu tine.

– Și cum ar trebui să-mi fac datoria dacă ea refuză să coopereze cu mine?

Julianne mărșălui spre el.

– Dă-o naibii de datorie! Ar trebui să te gândești și la sentimentele ei. Hester te adoră, iar tu nu faci altceva decât să o rănești iar și iar.

Hawk își frecă nasul. La naiba cu tot! Își ieșise din fire.

– Nu te obosi să-i mai scrii mamei tale, zise Julianne. Nu o să plec de la Hester. Dacă ții morțiș, va trebui să mă scoți de aici cu forța.

Hawk zâmbi.

– Sigur servitorilor li s-ar părea amuzant.

– Îi datorezi scuze mătușii tale.

– Nu te voi lua de aici, zise el morocănos. Dar după ce s-a întâmplat în seara asta, nu-mi vine să cred că vrei s-o vizitezi pe Lady Boswood. Te-a manipulat. Și știi foarte bine că a făcut-o la rugămintea fiului ei. Știa că nu o vei refuza din cauza lui Georgette. E absolut evident că Lady Boswood intenționează să încerce să te manipuleze în continuare. De ce ai face de bunăvoie ceea ce spune ea?

Julianne se simțea foarte tristă.

– Nu vreau să pierd prietenia lui Georgette.

– Dă vina pe mine, zise el. Spune-i că sunt un căpcăun tiranic și că îți urmăresc fiecare mișcare.

– Sigur va crede asta, murmură Julianne.

El se jucă atunci cu bucla din dreptul urechii ei.

– Nu face asta, zise Julianne.

Obișnuia să râdă și să-l plesnească peste mână când o trăgea de buclă. Dar în seara aceea reușise să se comporte ca un nemernic și o rănise îngrozitor și pe mătușa lui.

– Spune-i lui Hester că o să vin mâine în vizită. Făcu o pauză scurtă, după care adăugă: Îmi pare rău, Julianne!

– Ai avut dreptate în legătură cu Lady Boswood, zise ea. Știu că nu a încercat altceva decât să mă manipuleze. Am să-i trimit mâine scuzele mele.

Capitolul 15

Codul de conduită al unui crai: „Fii pregătit să-ți pui cenușă în cap".

În după-amiaza următoare, în timp ce stătea cu Hester în salonul egiptean, Julianne era tot mai neliniștită. O tulbura expresia amărâtă și îngândurată de pe chipul femeii. Era foarte tentată să-i dezvăluie că Hawk nu avea nici o intenție de a o chema pe mama lui înapoi la Richmond. Dar se abținu cu stoicism. El era cel care trebuia să-i spună.

Se gândi chiar că Hawk ar trebui să-și ceară scuze în genunchi.

Intră majordomul și le anunță că tocmai îi refuzase pe cei cinci domni care veneau în vizită de obicei. După ce plecă, Julianne se întoarse spre Hester cu o expresie întrebătoare.

Hester strânse din buze și zise:

– M-am gândit că e mai bine așa în circumstanțele astea.

Julianne încuviință din cap.

– Să sun să ni se aducă niște ceai?

– Nu, mulțumesc, răspunse Hester. Îmi imaginez că o să fie o vizită scurtă.

Câinii stăteau și schelălăiau la picioarele lui Hester. Ea bătu ușor cu mâna pe canapea și săriră imediat în poala ei, ca să fie mângâiați. Le ciufuli energic blănurile și le șopti cuvinte drăgăstoase.

Julianne o privea cu mâinile strânse în poală. Hester locuia singură și, chiar dacă avea un cerc mare de prieteni, probabil suferea de singurătate din când în când. Îl avea, desigur, pe domnul Peckham, dar era extrem de discretă în legătură cu relația lor. În public îl trata pe domnul Peckham doar ca pe un prieten. Probabil făcea asta pentru că știa că alți oameni – mai ales membrii familiei sale – nu ar fi fost de acord cu diferența de statut dintre ei. Fără îndoială, ar fi considerat că era prea bătrână pentru dragoste.

Julianne simți cum i strânge inima în piept. I se părea foarte nedrept. Dar nu putea rosti cu voce tare ce gândea. Hester voia să țină secretă adevărata natură a relației sale cu domnul Peckham.

Și avea motive întemeiate să-și dorească asta. Își aminti de groaza abia ascunsă a mamei și a surorilor lui Hawk, când Hester se oferise să o ia sub patronajul ei. Habar nu aveau ce comoară era de fapt femeia.

Dar ea știa. Și chiar începuse să o considere pe Hester mătușa ei.

Ceasul de pe polița de deasupra șemineului bătu ora patru.

Julianne își frământă mâinile. Cum putea Hawk s-o lase pe mătușa lui să aștepte atât, când știa foarte bine cât era de supărată? Era un om nesăbuit și îngrozitor pentru că se comporta așa cu Hester.

Nu mai putea îndura tăcerea.

– Cred că ne-ar prinde bine o diversiune, Hester. Ai vrea să-ți citesc?

Hester mângâia în continuare câinii.

– Da, te rog.

Julianne se duse la bibliotecă și scoase *Mândrie și prejudecată*. Se întoarse pe canapea și începu să citească prima pagină.

– „Este un adevăr universal recunoscut că un burlac, posesor al unei averi fabuloase, are, fără doar și poate, nevoie de o nevastă."[1]

Tocmai ajunsese la partea în care doamna Bennet o certa pe Kitty pentru că tușise, când intră majordomul și anunță sosirea lui Hawk. Julianne lăsa deoparte cartea și se ridică în picioare.

Ținea mâinile împreunate la spate și se apropie de mătușa lui cu o expresie solemnă. Apoi îi oferi un singur fir de trandafir roșu. Păru să se fâstâcească puțin când Hester acceptă floarea.

– I-am spus femeii să nu taie tulpina, zise el morocănos. Spinii reprezintă mustrările care-mi chinuie conștiința.

Lui Hester i se umeziră ochii. Julianne simți cum i se pune un nod în gât.

Sprâncenele întunecate ale lui Hawk se apropiară.

– Am fost nesăbuit. Trebuia să spun asta de mult, dar îți sunt foarte recunoscător că ai avut grijă de Julianne. Ai vrea să... continui?

– Desigur, răspunse Hester.

El șovăi o clipă, dar în cele din urmă o întrebă:

– Ai putea să mă ierți?

– Ticălosule, zise femeia cu o voce oarecum tremurătoare.

---

[1] Jane Austen, *Mândrie și prejudecată*, Editura Casa Cărții, Oradea, 2012, p. 9 (trad. Mariana Bronț) (n.tr.)

Stânjeneala dintre ei o făcea pe Julianne să nu se simtă în largul ei. Mama ei spusese întotdeauna că o ceașcă de ceai putea aplana momentele dificile. Traversă încăperea până la clopoțel.

– O să sun să ni se aducă niște ceai.

Hawk se așeză pe fotoliul pe care stătea de obicei. Câinii o abandonară pe Hester și se îngrămădiră la picioarele lui.

– Mai aveți de așteptat, dacă vreți dulciuri, zise el.

Cățelușii îi atinseră apoi cizma cu lăbuțele, așa că se aplecă și îi mângâie. După aceea își îndreptă atenția spre Julianne.

– I-ai trimis scrisoarea lui Lady Boswood?

– Da, răspunse Julianne. Și i-am scris un bilețel și lui Georgette ca să o informez despre schimbarea de planuri.

El încuviință din cap mulțumit.

– Foarte bine.

O servitoare intră cu tava cu ceai. Hester o rugă pe fată să pună trandafirul într-o vază cu apă și să-l ducă în dormitorul ei. Julianne făcu onorurile și turnă ceai pentru toți trei. Hawk îi duse apoi o ceașcă mătușii sale. Lui Hester i se topi un pic inima, așa că își făcu de lucru, așezând biscuiți pe farfurioare.

După aceea se așeză lângă Hester și sorbi din ceai. Hawk termină biscuiții și puse farfuria pe jos. Se uită la Julianne cu o expresie enigmatică întipărită pe chip, în timp ce câinii lingeau firimiturile.

– Mă așteptam să-i găsesc aici pe flăcăi.

– O să-i primesc în vizită în altă zi, zise ea.

Hawk lăsă deoparte ceașca de ceai și întrebă:

– Ce planuri avem în seara asta?

– Se joacă *Hamlet* la Drury Lane, zise Hester. Lady Durmont ne-a trimis o invitație la serata ei, dar i-am transmis deja scuzele noastre că nu putem participa.

Julianne răsuflase ușurată când o informase și pe ea Hester mai devreme. Ultima persoană cu care voia să-și petreacă o seară era nesuferita de Elizabeth.

– La teatru să fie, atunci, zise Hawk.

Un lacheu își făcu apariția.

– A sosit un pachet pentru dumneavoastră, doamnă.

– Poți să-l lași pe bufet, spuse Hester.

Hawk se ridică în picioare.

– Eu ar trebui să plec. Diseară o să vin cu trăsura ca să vă însoțesc pe amândouă.

– Ești bine-venit, zise Hester.

Julianne se ridică și ea.

– Te conduc până în hol.

El îi oferi brațul. Și în clipa în care îl atinse, i se tăie respirația... pentru că îi putea simți mușchii puternici, chiar și prin mâneca redingotei. I se înmuiară genunchii când simți mirosul de lemn de santal și o altă esență. Era ceva primitiv și foarte masculin. Ceva unic și specific lui.

El o privi pieziș, imediat ce ieșiră din salon.

– Vrei să-mi spui ceva?

Julianne se uită peste umăr și abia apoi îi întâlni privirea.

– Ai procedat foarte bine, șopti ea.

Hawk se încruntă.

– Nu merit să mă lauzi.

– Ai făcut o greșeală și ți-ai cerut iertare. Hester a fost foarte emoționată că i-ai adus trandafirul acela... dar și de povestea spinilor.

El își mută privirea, iar asta o făcu să se gândească la faptul că se simțea stânjenit.

– Ai făcut-o fericită! „Și pe mine odată cu ea", adăugă în gând.

Când se uită din nou spre ea, un rânjet strâmb îi lumina chipul.

– Dacă aș fi știut că te lași cucerită de un trandafir cu spini, atunci ți-aș fi adus și ție câte unul în fiecare zi.

Glumița lui o dezamăgi un pic, pentru că el o rănise profund pe mătușa lui. Dar înțelese apoi că probabil gluma aceea era ca un fel de scut de apărare împotriva sentimentelor. În fond, bărbaților nu le plăcea să-și arate emoțiile. Și, de fapt, nu era nimic în neregulă să apelezi la un pic de umor pentru a detensiona momentul.

– Poți să îmi aduci un trandafir, dar ai grijă... Spinii mei s-ar putea să provoace vărsare de sânge.

Hawk izbucni în râs și îi aranjă o buclă.

– Așa te vreau, fata mea!

Zâmbetul îi încremeni pe buze. Folosise exact aceleași cuvinte și-n noaptea în care o însoțise la balul Beresford. Fuseseră aceleași cuvinte care se încolăciseră ca o iederă în jurul inimii ei și îi dăduseră speranță pentru câteva săptămâni scurte. În noaptea respectivă nu știuse că afirmația aceea neglijentă nu însemna nimic pentru el.

Julianne înghiți apăsat și-l privi coborând scările câte două deodată. Când ajunse pe pardoseala de marmură din foaier, se întoarse și îi făcu cu ochiul. Apoi plecă agale, ca și când nu ar fi avut nici o grijă pe lume.

Era un seducător în toată puterea cuvântului. Un om care fermeca fără nici un efort, cu un simplu zâmbet și o clipire din ochi. Și nu-și dăduse niciodată seama că lăsase în urmă o inimă frântă.

Ironia situației era că și ea făcuse același lucru cu doisprezece bărbați.

– Julianne? se auzi vocea lui Hester.

Inspiră adânc și arboră imediat o expresie zâmbitoare.

Învăța să își mascheze sentimentele – și nu doar de dragul ei. Ci pentru toți cei care se aflau în jurul ei.

Când Julianne intră în salon, Hester sări în picioare, strângând în brațe pachetul pe care îl primise mai devreme.

– Închide ușa, zise ea, pe un ton plin de entuziasm.

Julianne făcu întocmai, după care se întoarse spre ea, nedumerită.

– Dar ce s-a întâmplat, Hester?

– Nu sunt sigură. Vino lângă mine și hai să deschidem pachetul!

Lui Julianne îi tremurau degetele când desfăcu sfoara care-l ținea sigilat. Deschise pachetul și găsi înăuntru o broșură mică, legată cu o panglică.

– O, Doamne, Dumnezeule! exclamă ea și ochii i se umplură de lacrimi.

– Hai să admirăm împreună cuvintele tale imprimate, zise Hester.

Julianne dădu pagina și-și trecu degetul peste ea, oarecum melancolică.

– Oh! Mi-aș dori foarte mult ca numele meu să fi putut fi aici.

– Știu, e mare păcat! Dar așa a fost necesar, zise Hester. Totuși, hai să nu ne împiedicăm de asta. Ai vrea să-mi citești cu voce tare? o întrebă apoi.

În timp ce citea, Julianne se minuna în sinea ei că ea fusese într-adevăr cea care scrisese acele cuvinte. Muncise din greu, iar în clipa aceea, când ținea cărțulia în mâini, aproape că i se părea ireal.

Iar după ce termină de citit, Hester îi propuse să sărbătorească în particular, împreună cu Amy și Georgette.

– Cred că ar fi mai bine să n-o invităm și pe domnișoara Sally Shepherd, zise Hester. Sunt sigură că e o tânără încântătoare, dar cu cât știu mai puține persoane, cu atât mai bine.

– Sunt de acord, aprobă Julianne.

– Și e foarte important să le amintim prietenelor tale să nu spună nimic despre broșură, continuă femeia.

– Da. Trebuie să le spunem să pretindă că nici nu știu de existența ei, zise Julianne. O să le spun să nu emită absolut nici o părere în legătură cu asta.

Hester încuviință din cap.

– Cu cât spun mai puține, cu atât scade posibilitatea ca ele să dezvăluie accidental ceva care să-ți dea secretul în vileag. Este doar o măsură de precauție. După cum ți-am mai spus... dacă se întâmplă ce e mai rău, atunci îmi voi asuma eu responsabilitatea pentru scrierea ei.

Cu puțin timp în urmă, Julianne acceptase lucrul acesta. Dar acum știa foarte bine că nu o putea lăsa pe Hester să-și asume vina. Deja toată familia lui Hawk o considera pe Hester prea îndrăzneață. Iar dacă ar fi avut vreo bănuială că Hester fusese autoarea, atunci fără îndoială ar fi blamat-o.

Dar alungă grija aceea. Existau numai trei persoane care știau că ea scrisese broșura. Și nici una dintre ele nu ar fi trădat-o sub nici un chip.

Sute de voci făceau o zarvă teribilă la teatrul Drury Lane.

Julianne se așeză lângă Hawk și își netezi corsajul sobru al rochiei. Fusese la un pas de a-și pune o rochie scandalos de decoltată, pe care Hester o încurajase să și-o facă la comandă. Doar că se răzgândise în ultimul moment. Țesătura aceea abia dacă îi acoperea sfârcurile, și știa că ar fi stat tot timpul cu grijă.

La scurt timp după ce se așezară, Hester le văzu pe câteva dintre prietenele ei și se grăbi să se ducă să le salute.

– Cred că mătușa mea cunoaște fiecare persoană din afurisita de înaltă societate, zise Hawk. Mereu pleacă să stea de vorbă cu cineva.

Julianne își reținu un zâmbet. Suspecta că Hester aranjase să se întâlnească cu domnul Peckham.

Îl privi pe Hawk cu coada ochiului.

– Arăți ca un diavol, îmbrăcat în negru din cap până-n picioare.

– Și eu care credeam că te fascinează diavolii roșii și cozile spintecate.

– Mie nu mi-ar conveni un demon oarecare, zise ea. Îl prefer pe Hades, însuși regele infernului.

– Nu uita că Hades a răpit-o pe Persefona, pufni el.

– Da, dar a transformat-o în regina lui, și ea a ales să rămână alături de el, mâncând semințe de rodie.

Ochii lui căprui-aurii se întunecară, și el o privi pe sub genele-i lungi și dese. O fascina privirea lui hotărâtă și se întrebă de ce oare menționarea semințelor de rodie îl făcuse să o privească într-un fel atât de păcătos. Hawk întredeschise ușor buzele și, pe măsură ce respirația lui căpăta un ritm mai accelerat, descoperi că nu-și putea smulge privirea de la gura lui.

Se auzi un ropot de aplauze. Hawk se lăsă pe spate în scaun, rupând astfel vraja pe care o aruncase asupra ei. Julianne răsuflă în sfârșit, după ce-și ținuse respirația câteva clipe și își aminti că trebuia să se comporte ca o doamnă cuviincioasă.

Cortina se ridică, și aplauzele se stinseră. Pași pe scenă un actor purtând o robă albă, cu chipul pictat într-o nuanță nefiresc de pală. În timp ce se plimba, actorii străjeri bătură în retragere, vădit înspăimântați. După aceea intră în scenă și actorul mai tânăr, care-l interpreta pe Hamlet. La început, fantoma i se păru ceva prostesc. Apoi se cutremură, când îi vorbi lui Hamlet despre crimă și răzbunare.

– Ți-e frică? murmură Hawk.

Julianne scoase un hohot tremurător de râs.

– Un pic. Mă rog, știu că este o prostie... în fond am mai văzut piesa.

El scoase un sunet gutural, destul de înspăimântător.

– Încetează! spuse ea.

Dar el se aplecă spre ea și zise:

– Nu ți-e frică de demonii adevărați, dar te sperie fantomele.

– De unde știi că nu sunt adevărate?

– Cred ceea ce-mi spun ochii și urechile mele.

– Cândva mi-ai spus că exista una la mine acasă în pod.

Hawk chicoti amintindu-și.

– A trebuit să îți pun mâna la gură ca să-ți înăbuș țipătul.

Julianne își întoarse privirea spre scenă.

– Ai fost mereu incorigibil.

– Dar îți plăcea că te încurajam la năzbâtii.

– Și a fost îngrozitor din partea ta, zise ea. Eram o fetiță mică și impresionabilă.

– Cele trei surori mai mari ale mele m-au recompensat cu palme când am încercat să le tachinez. Tu, pe de altă parte, erai dornică de tachinări și de aventuri.

– Ei bine, atunci poți să te consideri vinovat de toate păcatele pe care le-am comis sezonul acesta.

– A! Așadar, trebuie să culeg ce am semănat.

– Mă tem că da, zise ea.

– Recunosc că am fost un băiat rău, zise el.

– Și încă mai ești.

Hawk rânji.

– N-am făcut nici măcar un singur lucru rău de când am devenit tutorele tău.

– Înseamnă că nu stai prea bine cu memoria, spuse ea.

– Ba da.

– Pot să-ți demonstrez că nu ai dreptate, zise ea, după care repetă cuvintele pe care i le spusese în ziua în care o sărutase.

El rămase tăcut o clipă.

– Te referi la sărutul nostru?

Știa că pășea pe un teren primejdios, însă intenționa să mențină totul la nivelul unor glumițe ușoare și nevinovate.

– Mulțumesc că mi-ai oferit chiar tu dovada în acest sens. Uitasem de asta.

– Minți, zise el. Nu ai uitat deloc.

– Și nici tu, se pare.

Hawk făcu o pauză scurtă, iar când vorbi din nou era foarte serios:

– Nu ar fi trebuit să te ating.

Julianne nu voia să strice distracția, așa că decise să păstreze tonul glumeț.

– Îmi pare rău că te-am sedus.

– Eu te-am sărutat, zise el.

– Și eu ți-am întors sărutul.

– Adevărat, zise el. Așadar, ți-a plăcut, ei?

Ea ridică din umeri.

– Nu am nici un termen de comparație. Din câte știu eu, ai putea să săruți foarte prost.

– Sunt inegalabil, zise el.

– Îți asumi tot meritul, dar nu uita că m-am prezentat și eu destul de bine, în ciuda lipsei mele de experiență.

– Ai beneficiat de experiența mea, zise el.

Îngâmfarea lui o încurajă să facă o mișcare îndrăzneață. Se aplecă spre el, atingându-și accidental sânii sensibili de brațul lui. Hawk inspiră adânc, când ea se întinse și îi șopti la ureche:

– De unde știi?

Se întoarse spre ea imediat. Combinația subtilă de apă de colonie și de încă ceva îi inunda toate simțurile.

– Mi te-ai abandonat complet, zise el.

Lui Julianne i se tăie imediat respirația. Dar refuza să-l lase să câștige bătălia aceea senzuală.

– Și tu la fel.

El înclină ușor capul, până când buzele lui ajunseră la numai câțiva centimetri de ale ei. Inima începu să-i bată tare, când se mișcă să micșoreze distanța dintre ei...

Mulțimea începu să aplaude. Hawk inspiră brusc și se întoarse de la ea.

Se simțea zăpăcită cu totul. O, Doamne, Dumnezeule! Aproape că o sărutase în văzul întregii societăți!

Se luptă să tragă aer în piept, dar mirosul lui încă o mai învăluia ca o mantie a seducției. Era mult prea aproape de ea! Și o făcea să fie mult prea conștientă de el. Observă apoi că Hawk respira pe gură – ca și când tocmai alergase într-o întrecere.

Julianne deschise evantaiul și-și răcori obrajii înfierbântați. Simțea fiori pe piele și avea respirația întretăiată. Era speriată. Dar nu din cauză dorinței pe care o simțea pentru el. Ci pentru că se temea că într-un moment de slăbiciune l-ar fi putut lăsa din nou să pătrundă în inima ei.

Se trase cortina, semn că se terminase primul act. Când Hester se întoarse împreună cu domnul Peckham, Hawk se duse la balcon și își încleștă mâinile pe balustradă. Durerea persistentă din vintre

îi amintea cât de aproape fusese să o sărute din nou... și în public, pentru numele lui Dumnezeu!

Oare era nebun? Desigur că era nebun... Înnebunit de dorință după o femeie pe care nu o putea atinge. Nu era tocmai sigur cum se întâmplase ca lucrurile să intre pe făgașul acela seducător, chiar dacă simțise tensiunea sexuală încă de la început. Asta nu era ceva nou pentru el.

Niște voci feminine îi întrerupseră șirul gândurilor. Hawk se uită peste umăr și o zări pe Julianne salutându-le pe prietenele ei, Amy și Georgette. Apoi Hester rugă un lacheu să aducă un rând de șampanie pentru toată lumea. Așa că plecă și el de lângă balustrada balconului, pentru a li se alătura. Câteva minute mai târziu, Hester ridică paharul în aer și propuse un toast:

– Să bem pentru inegalabila Julianne, zise ea.

De ce naiba propusese un toast mătușa lui? Pe de altă parte, cine putea ști de unde îi venise ideea aceea ciudată? Ciocniră paharele, după care dădu să se întoarcă. Însă îl opri vocea lui Georgette.

– Bravo! exclamă fata.

Hawk se uită la Julianne cu sprâncenele ridicate întrebător.

– Mi-a scăpat mie ceva?

Întrebarea lui fu urmată de câteva clipe de tăcere, care nu făcură altceva decât să-i sporească și mai mult suspiciunea.

Apoi mătușa izbucni în râs.

– Nu ai auzit că societatea a proclamat-o pe Julianne cea mai inegalabilă frumusețe a sezonului? Nu ai citit anunțul în ziare?

Ar fi trebuit să-și dea seama că era vorba despre ceva ridicol.

– Eu nu citesc paginile de scandal.

Julianne coborî privirea în pământ.

– O, mă faceți să mă simt prost. Sincer! Nu am făcut nimic ca să merit o asemenea laudă.

El, unul, se simțea extrem de ușurat că nici una dintre belele ei nu ajunsese în ziarele acelea afurisite.

După ce Hawk se întoarse lângă balustradă, Julianne o trase deoparte pe prietena sa.

– Era să mă dai de gol, Georgette! șopti ea.

Georgette tresări și se strâmbă.

– Îmi pare rău. Cuvintele mi-au ieșit fără să-mi dau seama.

– Trebuie să fii mai atentă! Nu vreau ca Hawk să suspecteze ceva, zise Julianne în șoaptă. O să fiu ruinată dacă se află vreodată că eu sunt autoarea broșurii.

– Știam eu că a fost o idee proastă, șopti Amy.

Hester li se alătură.

– Fetelor, păreți îngrijorate... dar totul e în regulă. A înghițit gălușca.

– Mă simt îngrozitor, zise Georgette și lăsă capul în pământ.

– Ei haide, fruntea sus! O expresie vinovată poate cauza la fel de multe suspiciuni, zise Hester. Și Julianne nu este singura care va avea de suferit, dacă se află ceva.

– Ce... ce vrei să spui? întrebă Georgette cu sufletul la gură.

Hester oftă.

– Cred că Julianne a menționat asta încă din prima zi când am discutat despre broșură. Fiind prietenele ei apropiate, veți fi implicate și tu, și domnișoara Hardwick, dacă se află vreodată identitatea lui Julianne.

Georgette își lipi palma peste gură. Amy se încruntă.

Dar în clipa aceea, lui Julianne i se părea că erau slabe șansele să se întâmple asta. Iar dacă s-ar fi întâmplat ce era mai rău, atunci le va spune prietenelor ei să nege că ar fi știut ceva despre broșură. Dădu să le împărtășească gândurile, însă se opri imediat, când Hester îi aruncă o privire cu subînțeles.

– Totuși, nu aveți de ce să vă faceți griji, continuă Hester. Doar țineți minte că sunt și reputațiile voastre în joc, și asta sigur vă va împiedica să mai aveți vreo scăpare.

După ce-i plecară prietenele, Julianne se uită la Hester.

– Ai exagerat pericolul ca să te asiguri de tăcerea lui Georgette.

Hester încuviință din cap.

– Mă gândeam eu că o să te prinzi, că doar ești o fată deșteaptă. Sper că nu ești supărată pe mine, dar...

– Ce este? murmură Julianne.

– O, e o prostioară, atâta tot, zise Hester și flutură din mână.

– Poți să-mi spui orice, Hester. Eu nu te voi judeca niciodată.

Hester părea un pic stingherită.

– Vezi tu... simt o nevoie maternă de a te proteja. Știu că e o prostie, doar ești o femeie în toată firea.

Julianne îi strânse mâna și zise:

– Nu e o prostie. Mi-ai oferit sfaturi excelente.

Hester înghiți apăsat.

– O să-mi fie dor de tine după terminarea sezonului.

Julianne o luă de braț și o încurajă.

– Primăvara este un început, iar tu vei rămâne mereu mătușa inimii mele.

A doua zi, Julianne stătea în salonul lui Hester, împreună cu cei cinci admiratori ai săi. Știa că venise momentul să le clarifice și lor intențiile ei – sau mai degrabă lipsa lor.

– E ceva ce am tot vrut să discut cu voi toți, începu ea.

– S-a întâmplat ceva? întrebă Beaufort.

– Nu, deloc, răspunse Julianne. Doar că mă gândeam la prietenie și la cât de multă plăcere mi-a făcut să vă cunosc pe voi toți.

– Ești cea mai strașnică fată din societate, zise Charles Osgood.

– Mulțumesc, Charles... Dar eu sunt numai una dintre numeroasele domnișoare din înalta societate.

– Da, dar tu ești inegalabilă, zise Beaufort.

Dintre toți, Julianne își făcea cele mai multe griji în privința lui Beaufort.

– Prietenia voastră înseamnă foarte mult pentru mine. Suntem cu toții de vârste apropiate și ar trebui să ne bucurăm de viață, spuse ea.

– Eu o să beau pentru asta, zise Caruthers, ridicând ceșcuța de ceai.

Ceilalți tineri începură să râdă.

Julianne își dădu seama atunci că nu era suficient de clară.

– Peste câțiva ani veți avea cu toții responsabilități mult mai mari. Dar pentru moment, hai să dansăm, să ne distrăm și să râdem. Fără alte așteptări, în afară de prietenie.

– Așa cum facem acum, zise Portfrey. Ridică apoi ceașca de ceai și adăugă: Să ciocnim în cinstea lui Julianne.

– Pentru Julianne! exclamară la unison ceilalți patru tineri.

Și în clipa aceea răsuflă ușurată. Pentru că îi plăcea cu adevărat pe flăcăii aceia și nu voia să îi inducă în eroare în legătură cu intențiile ei.

Capitolul 16

Secretele seducției unei doamne: „Unele secrete chiar ar trebui luate în mormânt".

Lady Dunworthy scutură broșura în aer.

– Oricine a scris sfaturile astea mizerabile ar trebui arsă pe rug!

Ceșcuța de ceai a lui Julianne se clătină, când o așeză pe farfurioară, în timp ce-și imagina cum flăcările îi ardeau pantofii chiar acolo, în salonul elegant al lui Lady Dunworthy. Era cu nervii întinși la maximum și se simțea la un pas de a ceda, din cauza numeroșilor cerberi ai înaltei societăți, care tunau și fulgerau în legătură cu scandaloasa broșură.

Hester, pe de altă parte, privea totul cu un zâmbet amuzat.

– Dar ai citit broșura, Lady Dunworthy?

– Numai fragmente, zise ea. Este absolut îngrozitoare! Autoarea le instigă pe tinerele domnișoare să dea uitării sfaturile cuviincioase ale mamelor lor.

Lady Boswood se cutremură.

– Ei bine, eu, una, o să mă asigur că Georgette a mea nu va citi nici măcar un singur cuvânt din ea!

Georgette pufni, dar Amy îi trase imediat un cot.

Lady Wallingham oftă.

– Partea cea mai rea este că toată lumea se grăbește s-o cumpere din cauza titlului vulgar. Și am auzit că majoritatea clienților sunt bărbați, bubui ea. E mai mult decât evident că speră să afle noi tehnici de seducție. Trebuie să ne protejăm fiicele nevinovate!

– Sunt de acord, zise doamna Shepherd. Cu siguranță, nu vreau ca Sally a mea să fie expusă la astfel de sfaturi odioase.

Sally se aplecă un pic mai aproape de Julianne și îi șopti:

– L-am mituit pe fratele meu să-mi cumpere un exemplar. Îl țin ascuns sub pat.

Julianne făcu ochii mari de uimire.

– Așadar, ai citit broșura?

Sally chicoti pe înfundate.

– Da. Va trebui să testez sfaturile autoarei ca să încerc să-mi găsesc un soț.

– Nu e nimic amuzant în asta, fetelor, rosti doamna Shepherd.

– Mii de scuze, mamă, zise Sally.

În secret, Julianne jubila pentru că lui Sally i se păruse utilă broșura. Și spera să se întâmple la fel și-n cazul altor domnișoare.

Lady Wallingham scoase atunci o foaie de hârtie.

– Sugerez să semnăm toate o petiție pentru ca această broșură îngrozitoare să fie interzisă.

Lui Julianne i se tăie răsuflarea. O, nu! Broșura ei prețioasă era în pericol de a fi distrusă.

– Știi cum se spune, în zadar încui grajdul după ce s-au furat caii, zise Lady Morley. Am auzit că editorul se grăbește deja să scoată un al treilea tiraj.

Julianne își acoperi gura cu mâna de uimire. Broșura ei avea un succes care îi întrecea și cele mai îndrăznețe visuri.

– Văd că Lady Julianne este șocată, zise Lady Boswood. Îmi pare rău că a trebuit să îți relatez despre această publicație îngrozitoare, dar am considerat necesar să te previn. Dar fii fără grijă, am să-i scriu personal mamei tale și am să o asigur că tu nu ai citi niciodată asemenea gunoaie.

Georgette își ascunse expresia amuzată în spatele evantaiului. Dar tot îi mai zâmbeau ochii, așa că Julianne îi aruncă imediat o privire de avertizare.

Între timp, Lady Wallingham răsfoia broșura.

– O, Doamne, Dumnezeule! Autoarea le încurajează pe doamne să-i ademenească pe domni cu priviri seducătoare.

Georgette coborî evantaiul.

– O, Doamne! Și autoarea explică și cum se obține o astfel de privire?

Lady Boswood scoase un sunet gâtuit și se albi la față.

– Vai, mie, unde-mi sunt sărurile?

Doamna Hardwick și doamna Shepherd scoaseră numaidecât sticluțele ca să o pună pe picioare pe Lady Boswood.

Lady Dunworthy se duse la birou și deschise o călimară cu cerneală.

– Doamnelor, haideți să semnăm petiția asta și am eu grijă să ajungă la editură.

Femeile și fiicele lor se strânseră în grup în fața lui Lady Dunworthy, iar Julianne profită de ocazie ca să o tragă deoparte pe Hester.

– Nu pot face asta, șopti ea.

– O, Julianne, draga mea! exclamă Hester cu voce tare. Ești extrem de palidă! Trebuie să te ducem acasă de urgență și să te băgăm în pat să te odihnești.

Lady Boswood își lipi mâna de inimă într-un gest dramatic de suferință.

– Biata Julianne! Mă tem că toată tevatura asta a fost prea mult pentru firea ta delicată.

Julianne se sprijini ascultătoare de brațul lui Hester.

– Adevărul este că mă simt dintr-odată cam ametită.

Câteva minute mai târziu cele două ajunseră la trăsură. De îndată ce vehiculul se puse în mișcare, Hester izbucni în râs.

Julianne o privea nedumerită de pe scaunul de vizavi.

– Am știut de la bun început că broșura va naște controverse, dar nu m-am gândit niciodată că va fi denigrată.

Hester oftă și zise:

– O, dar este un succes fulminant!

Julianne se uită pe fereastră și se încruntă. Ea o va considera un succes, numai dacă va ajuta într-adevăr tinerele domnișoare să-și atragă soți. Din păcate, suspecta că deocamdată broșura îi atrăgea numai pe cei care voiau să citească ceva scandalos.

Trecuseră trei zile de la întâlnirea aceea din salonul de zi al doamnei Dunworthy. Și cu două zile în urmă, Julianne ieșise în sfârșit la plimbare cu Beaufort. În tot acel timp își închipuise cum cineva avea să o arate cu degetul strigând în gura mare că ea era autoarea imorală a *Secretelor seducției*. Știa și ea că era o teamă ridicolă, dar fusese cu nervii la pământ de atunci.

Când Amy și Georgette veniră în vizită la ea pentru a sărbători publicarea broșurii, o îmbrățișară și o felicitară călduros. Apoi intră servitoarea care aduse cremă de lapte și biscuiți crocanți – desertul favorit al lui Julianne. Câinii se grăbiră imediat spre masa pe care era așezată tava, așa că zâmbi și fărâmiță un biscuit pe o farfurie pentru ei.

După ce plecă servitoarea, Hester se duse la bufet și se întoarse cu broșura.

– Poate că Julianne ar vrea să ne citească câteva pasaje.

– O, da, te rog, zise Amy.

– Bine, spuse Julianne.

În timp ce citea, își amintea de diverse evenimente care avuseseră loc în timp ce scrisese textul.

Georgette o privea uimită.

– O, Julianne, chiar ai un talent deosebit cu cuvintele.

– Sunt de acord, aprobă Amy. Ai zugrăvit foarte bine grijile tinerelor din societatea de azi.

Julianne clătină din cap.

– Exprimarea nu este tocmai elocventă, dar am considerat că un limbaj simplu își poate atinge mai bine scopul. Se uită apoi la Hester și la prietenele ei. O să-mi amintesc mereu că am împărtășit cu voi ziua aceasta atât de specială.

După ce băură ceai și mâncară biscuiți, Julianne nu se putu abține să nu deschidă din nou broșura. Răsfoi paginile și se pomeni că era din nou uimită de faptul că își vedea cuvintele tipărite.

– Probabil mă considerați vanitoasă fiindcă îmi admir singură munca.

– Ai de ce să fii mândră! zise Hester.

Henderson veni să anunțe vizita lui Hawk. Julianne ascunse imediat broșura sub perna canapelei și își lipi degetul de buze, făcându-le semn prietenelor ei să nu spună nimic.

Când Hawk intră în salon, cele trei fete se ridicară și făcură reverențe. Judecând după expresiile încremenite de pe chipurile prietenelor ei, Julianne se gândi că Hawk își va da seama numaidecât că îi ascundeau ceva.

– Mii de scuze, zise el. Nu am vrut să vă întrerup.

Amy făcu imediat o reverență adâncă.

– Noi tocmai plecam, milord.

După ce plecară fetele, Julianne se putu relaxa în sfârșit.

– O să pun să ni se mai aducă niște ceai.

– Nu, mulțumesc, zise el. Este o zi minunată. M-am gândit că poate ai vrea să ieși cu mine la o plimbare cu trăsura.

– Ce idee excelentă! exclamă Hester.

Julianne rămase cu privirea ațintită spre Hawk. Oare sugerase o plimbare prin parc ca să poată vorbi cu ea între patru ochi? I se zburli părul pe ceafă. Dacă ghicise cumva că ea scrisese broșura? Dar dacă ar fi știut, atunci ar fi chemat-o și pe Hester. Așa că îi zâmbi și fu de acord să îl însoțească la plimbare. Totuși, suspecta că Hawk intenționa să-i spună ceva ce nu voia să știe și mătușa lui.

Vântul se juca cu panglicile bonetei sale, în timp ce Hawk manevra cabrioleta pe străzile aglomerate. Rămase tăcută pe drum, dar oricum zgomotul copitelor cailor, huruitul roților și strigătele vânzătorilor ambulanți făceau aproape imposibilă orice conversație.

Intrară în Hyde Park și merseră o vreme pe aleea pustie. Mai erau aproximativ trei ore până când lumea bună avea să iasă să-și facă rondul monden. În cele din urmă Hawk opri trăsura, sări jos și veni pe partea ei. O cuprinse de talie și o ridică de parcă nu ar fi fost mai grea decât un copil. Un fior de exaltare îi clocoti prin vene, dar nu trebuia să-l lase să vadă și el asta.

– Să facem o plimbare.

Julianne îl luă de braț și observă că își potrivi pașii după mersul ei mai lent. Se plimbară agale pe aleea acoperită cu pietriș și scoarță de copac. O conduse spre o bancă de fier, ascunsă sub baldachinul de ramuri al unui stejar bătrân. Își împreună mâinile în poală și simți cum i se strânge stomacul. Ceva era în neregulă.

Frunzele foșneau în adierea blândă. El inspiră adânc și se uită la ea cu o expresie solemnă pe chip.

– Te-am adus aici ca să putem discuta între patru ochi.

Julianne înghiți apăsat.

– Știu.

El se aplecă ușor în față, sprijinindu-și coatele pe coapse.

– În dimineața asta m-a vizitat Beaufort.

Julianne se încruntă imediat.

– Acum două zile m-a scos la o plimbare prin Rotten Row. Dar de ce te-ar vizita pe tine?

Hawk lăsă privirea în pământ.

– I-am spus că nu îi pot oferi permisiunea mea.

Julianne se înfioră.

– Permisiunea să ce?

Hawk își încleștă maxilarul, dar tot nu se uită la ea.

– I-am spus că ar fi mai bine să stea de vorbă cu fratele tău. Făcu o pauză scurtă, după care adăugă: Vrea să se însoare cu tine, zise el pe un ton destul de morocănos.

– Poftim?!

Hawk se lăsă pe spate. Avea o expresie precaută pe chip.

Ea clătină din cap.

– Nu. I-am spus și lui, și celorlalți patru domni că nu mă interesează altceva decât o prietenie. Se ridică în picioare și începu să se învârtă agitată. Nu l-am încurajat în nici un fel în timpul plimbării. Apoi încleștă pumnii. Am știut că e o greșeală să ies la plimbare cu el. Dar nu am avut cum să refuz, pentru că l-am tot amânat. Și nu am vrut să-l rănesc. Lovi o pietricică cu piciorul și o privi rostogolindu-se. Când Hawk tot nu zise nimic, se opri și scutură din deget spre el. Nu vei da vina pe mine pentru asta. Poate că n-a fost cea mai bună idee să ies la plimbare cu el, dar nici nu mi-a trecut prin cap că o să vrea să mă ceară în căsătorie.

Hawk se ridică în picioare.

– Deci nu ești... îndrăgostită de el?

– Bineînțeles că nu. Trase adânc aer în piept și adăugă: Și oricum asta nu poate fi considerată a treisprezecea cerere în căsătorie.

Pe buzele lui Hawk juca un zâmbet.

– Sunt de acord... de vreme ce nu ți-a făcut o propunere oficială.

– La naiba! Acum trebuie să găsesc o modalitate de a-l descuraja, fără să-i rănesc sentimentele delicate.

Hawk izbucni în râs.

– De ce râzi?

– Ai înjurat, zise el.

– Să mă vezi cum încep să înjur ca un marinar beat, dacă se așază într-un genunchi în fața mea.

– Ai prefera să-i spun eu că nu ești interesată?

– Nu știu, zise ea. Credeam că a înțeles deja. Și acum o să mă urască.

– Le-ai spus deja și lui, și celorlalți că nu te interesează mai mult decât o prietenie, zise Hawk. Poate că ar ajuta dacă i-aș spune că e puțin probabil ca fratele tău să fie de acord.

– Nu, cred că trebuie să știe adevărul, zise ea.

– Din moment ce a venit la mine, o să-i spun eu că încă nu ești pregătită să te măriți. Cred că asta va mai atenua un pic lovitura.

Julianne își trecu degetul înmănușat pe sub ochi, iar Hawk scoase imediat o batistă și îi șterse obrajii.

– Tu nu ai greșit cu nimic, zise el. În mod evident, Beaufort nu te-a crezut. O să primească o mică lovitură în mândrie, dar, în afară de asta, o să fie bine.

Ea scoase un oftat lung.

– Mulțumesc.

– E mai bine acum?

– Un pic, răspunse ea.

Hawk îi luă mâna și i-o ridică, răsucind-o în piruetă după piruetă. Julianne izbucni în râs și îl rugă să se oprească, iar când îi dădu drumul, se clătină de amețeală.

Dar el o prinse imediat.

– Ușurel!

Ea își așeză mâinile pe pieptul lui.

– Se învârte totul în jurul meu.

Hawk îi desfăcu panglica de sub bărbie, îi scoase boneta și-i lipi capul de pieptul său.

– Stai nemișcată! O să-ți treacă repede amețeala.

Julianne închise ochii. Se liniști numaidecât, dar zăbovi acolo o clipă în plus, inspirându-i mirosul – o combinație de apret, lemn de santal și... și el. Înțelesese că o supărase destul de tare întreaga poveste cu Beaufort.

Hawk își cufundă nasul în părul ei și șopti:

– Atât de dulce!

În clipa aceea Julianne își dori să-și ridice fața spre a lui, ca o rugăminte tăcută pentru un sărut... dar se temea ca nu cumva expresia de pe chipul ei să-i trădeze sentimentele.

– Ți-ai revenit? o întrebă el în șoaptă.

– Da, răspunse ea, după care făcu un pas în spate și întinse mâna. Și acum dă-mi boneta, te rog!

Dar el rânji și o ascunse la spate.

– Nu.

– Dă-mi boneta, Hawk!

El ridică din sprâncene și zise:

– Va trebui să vii s-o iei.

Știa că ar trebui să ignore pur și simplu glumița aceea a lui. Dar rânjetul lui copilăresc era absolut irezistibil. Făcu un pas spre el, însă

Hawk se dădu înapoi. Julianne izbucni în râs și se învârti în jurul lui. Aproape că reuși să-i smulgă boneta din mână, dar el fugi.

Alergă un pic după el, dar în cele din urmă se dădu bătută.

– Banditule! șopti ea și încetini, ca să-și poată trage sufletul.

Brațul lui apăru brusc din spatele trunchiului unui stejar bătrân. Boneta ei se legăna între degetele lui. Julianne se gândi cum să facă să-l învingă la propriul joc.

Își ridică fustele, se răsuci pe călcâie și alergă cât putu de repede spre cabrioleta lui. O, cu siguranță o să-l surprindă când o să plece la plimbare cu cabrioleta lui prețioasă! Nu avea nici cea mai mică idee cum se conducea o trăsură, desigur... dar cât de greu putea să fie?

Rânji când auzi sunetul pașilor lui, alergând după ea. Va regreta că o învățase să fie așa băiețoasă cu mulți ani în urmă. Când ajunse la vehicul, își ridică fustele peste genunchi cu o mână și se cocoță pe una din roți. Nu se mai urcase într-un copac de ani întregi... dar cândva fusese ca o adevărată maimuțică îmbrăcată în rochie.

– Obrăznicătură! strigă el, când ea se cățără pe locul vizitiului.

Tocmai studia hățurile, când el se sui pe partea cealaltă. Alunecă lângă ea, lăsă boneta să cadă pe podea și începu să o gâdile pe talie. Ea țipă amuzată. Joaca aceea și bucuria pură de a fi obiectul tachinărilor lui îi umpleau inima de fericire. De asta îi fusese cel mai dor.

Apoi o prinse de încheieturi și i le imobiliză la spate.

– Dă-mi drumul... strigă ea.

Apoi se aplecă și o sărută. Inima i se topi, când limba lui îi alunecă în gură, iar ea îl lăsă să i se strecoare înapoi în suflet. Hawk încetini ușor ritmul sărutului, de parcă ar fi savurat-o. I se înfierbântă pielea și-și simți sânii întărindu-se. Așa că îi răspunse la sărut tachinându-l cu limba. Și în timp ce el îi devora gura, dispăru fiecare motiv rațional pentru care ar fi trebuit să-și protejeze inima.

„Iubește-mă, iubește-mă, iubește-mă!"

Hawk își schimbă poziția, și asta făcu trăsura să se legene. Caii nechezară imediat. Își dezlipi gura de a ei, lăsând-o nefericită și pustie.

„Nu, nu, nu! Vino înapoi la mine!" gândi ea frenetic.

– Hooo! porunci el celor doi suri.

Caii nechezară ușor.

Julianne își înăbuși un hohot de râs. Hawk se întoarse spre ea cu o expresie ironică pe chip.

– Acum ar fi un moment bun să mă plesnești.

Julianne îl privi pe sub gene.

– Va trebui să-mi eliberezi mâinile pentru asta.

Lui Hawk îi dispăru zâmbetul, când îi dădu drumul la mâini.

Julianne nu voia ca sentimentul lui de vinovăție să strice ziua aceea. Se prinse de ușa cabrioletei ca să sară jos. Dar el o prinse de talie și o trase înapoi. Julianne se răsuci în brațele lui, intenționând să fie ea „agresoarea" de data aceea.

Dar afurisiții de cai nechezară din nou.

– La naiba! murmură ea.

Dar el izbucni în râs.

– Nu mai râde... Agiți caii, spuse apoi foarte serioasă.

– Ar fi mai bine să plecăm înainte să se revolte caii. Luă boneta, i-o puse pe cap și-i legă panglica sub bărbie. Fă schimb de locuri cu mine!

În timp ce conducea trăsura afară din parc, Hawk stătea cu privirea ațintită la drum.

– Nu ar fi trebuit să se întâmple asta.

– Mi-a părut rău doar pentru tine.

– Serios? De ce?

Ea pufni scurt, după care îi răspunse:

– Am observat că ești mult mai irascibil, de când te-am adus pe căi mai onorabile. Și mi-am imaginat că ești... frustrat. Așa că te las să mă săruți din când în când, ca să-ți mai alini suferința.

El se uită spre ea mirat.

– Ar fi nevoie de mult mai mult decât un sărut ca să aline durerea care mă macină.

Hawk știa că merita să fie biciuit pentru că o sărutase din nou.

Le urmă pe mătușa lui și pe Julianne, de-a lungul liniei de primire de la balul lui Lord și Lady Garnett. Privirea lui rătăci spre Julianne. Capa de deasupra rochiei ei albastre sclipea în lumina lumânărilor. Când îi aruncă o ocheadă jucăușă, el îi făcu cu ochiul. Era mai bine să ia în glumă tot ce se petrecuse în după-amiaza aceea.

De îndată ce intrară în sala de bal aglomerată, Hester plecă împreună cu prietenul ei, domnul Peckham, fără să se scuze măcar.

Hawk clătină din cap.

– Ăștia doi sunt prieteni la cataramă.

– Hmm... murmură Julianne.

Hawk îi oferi brațul și, în timp ce o conducea prin încăpere, observă toate privirile avide îndreptate spre ei. La naiba! Știa că ar fi trebuit să-și ia tălpășița pentru a evita orice suspiciune, dar, după ce se întâmplase între ei mai devreme în acea zi, nu se simțea în stare. Îi păruse destul de rău de Beaufort în după-amiaza aceea, când îl informase că Julianne nu era încă pregătită să se mărite. La început, tânărul fusese foarte dezamăgit, dar când Hawk îi amintise că Julianne le spusese tuturor celor cinci admiratori ai săi că nu voia mai mult decât o prietenie, Beaufort recunoscuse că sperase în sinea lui că nu vorbise serios.

La drept vorbind, el se simțise ușurat când Julianne protestase auzind că Beaufort îi ceruse mâna. Cum nu dorise ca ea să-și dea seama că fusese îngrijorat că ea ar fi putut accepta propunerea tânărului, o tachinase. O, Doamne! Nu va uita niciodată cum fugise spre cabrioletă. Sau sărutul lor lent și pasional. Amintirea aceea îi făcea sângele să-i clocotească în vene. Dar trebuia să aibă grijă să nu se lase distras de dorința pe care o simțea pentru ea – cel puțin nu prea mult.

Ar fi trebuit să-i pară rău că o sărutase. Însă nu era deloc așa. Dacă ar fi crezut că îi crea așteptări pentru o altfel de relație, nu ar fi îndrăznit niciodată să o sărute. Dar știa că ea nu-și dorea să se mărite încă. Sau cel puțin era destul de sigur de asta. La urma urmei, le spusese tinerilor că nu o interesa mai mult decât o prietenie. El și Julianne semănau ca două picături de apă. Nici unul din ei nu-și dorea să se arunce prea repede în capcana căsătoriei.

Singura diferență era că ea se va căsători la un moment dat, în timp ce el nu o va face niciodată.

Îndepărtă grăbit acel gând. În seara aceea intenționa să se bucure din plin de compania lui Julianne. Jurase să o recâștige ca parteneră de năzbâtii și în ziua aceea reușise. „Cu ce scop?" îi șopti o voce mică din capul său. „Ca să ajungem cu bine la finalul sezonului", răspunse el în gând, reducând la tăcere vocea instigatoare. Cu mult timp în urmă învățase că era cel mai bine să trăiască clipa. Fusese singura modalitate de a se asigura că nu înnebunea treptat din cauza circumstanțelor care-l obligaseră să cedeze în fața altui bărbat.

Nu avusese de ales.

Julianne flutură din mână, întrerupându-i șirul gândurilor.

– Uite-le pe Amy și pe Georgette! Te las să te duci să joci cărți.

– Mă dai la o parte pentru prietenele tale, zise el, pe un ton teatral și melodramatic. Îmi rupi inima!

– Sunt sigură că o să-ți revii de îndată ce te întâlnești cu prietenii tăi crai, zise ea.

– S-ar putea ca prietenele tale să aibă nevoie de ajutorul meu. Osgood se îndreaptă spre ele. Poate ar fi mai bine să le salvăm înainte să înceapă să declame poezii în stânga și-n dreapta.

Julianne îi aruncă o privire de avertizare.

– Nu râde de el! Cred că a început să îi placă de Amy.

– Bine atunci, hai să ne jucăm de-a pețitul, nu vrei? Amândoi sunt atât de timizi, că n-o să se aleagă nimic, dacă nu le dăm un mic imbold.

– O să strici totul!

El își lipi imediat palma peste inimă.

– Văd că ai foarte puțină încredere în mine... dar te asigur că Osgood are încredere în judecata mea, când vine vorba de femei.

– Mincinosule! Vrei doar să mă urmărești peste tot.

– Nu, e adevărat. Să nu spui nimic... dar mi-a cerut o dată sfatul.

Ea mijì ochii neîncrezătoare.

– Sper că nu i-ai băgat în cap cine știe ce idei indecente.

Hawk se gândi că era mai bine să nu-i spună că Osgood nu avea nevoie de nici un ajutor la capitolul „idei indecente".

– Vino! Eu o să-l încurajez pe Osgood s-o invite la dans pe domnișoara Hardwick, iar tu îi atragi ei atenția asupra calităților lui minunate.

– Of, foarte bine. Dar o să te fac să-ți pară rău, dacă îi faci să se simtă prost, murmură ea.

– Poate să-ți pară rău pentru mine, oricând dorești, zise el.

– Poftim?

– Ce repede ai uitat de suferința și de nemulțumirea mea.

Julianne se îmbujoră.

Hawk îi făcu cu ochiul.

– Pot să fiu destul de vrednic de milă, dacă mă recompensezi pentru asta.

Ea rânji.

– Să te recompensez? Cum?

Primul lucru care îi veni în minte fu că își dorea să o aibă goală în brațele lui. Dar reprimă acel gând.

– Încă o criză de memorie? Sărutul meu de mai devreme a fost chiar atât de ușor de uitat?

– Taci, o să te audă cineva!

Când ajunseră la prietenele ei, Georgette îi aruncă un rânjet îngâmfat. Reacția ei i se păru destul de ciudată. Nu făcuse niciodată un secret din faptul că nu-l plăcea... dar acum aceasta se purta de parcă n-ar fi fost chiar așa. Și apoi apăru fetița aceea prostuță, Sally Shepherd.

– O, Doamne! Toată lumea vorbește despre broșură, zise ea.

– Te referi la *Secretele seducției?* întrebă Osgood.

– Da, răspunse Sally.

– Am auzit vorbindu-se despre asta și în Parlament, spuse Hawk. Se presupune că a fost scrisă de o doamnă.

Sally chicoti.

– Toate doamnele care au fost la conacul lui Lady Dunworthy au semnat o petiție ca să fie interzisă.

Hawk se încruntă la Julianne.

– Nu mi-ai zis nimic despre asta.

Ea ridică din umeri.

– M-am gândit că nu te-ar interesa subiectul.

– Julianne aproape a leșinat din cauza șocului, zise Georgette.

Hawk observă expresia năstrușnică a fetei și se întoarse imediat spre Julianne.

– Tu? O floare delicată?

– Cred că m-a copleșit subiectul, explică ea.

El izbucni în râs.

Osgood oftă.

– Am încercat să cumpăr și eu un exemplar azi, dar se vânduseră toate la librărie. Totuși, vânzătorul a promis că se va tipări un al patrulea tiraj.

Caruthers pufni.

– Sperai să afli ceva secrete din el?

Benton și Portfrey se hlizir㠖

Georgette afișă un zâmbet viclean.

– Domnul Osgood este poet. Poate chiar el este autorul broșurii.

Amy Hardwick se uită urât la prietena ei.

– Nu-l mai tachina!

Hawk se întrebă dacă Amy chiar putea fi îndrăgostită de poetul netalentat. El, unul, ar fi spus că fata era prea cerebrală pentru Osgood. Dar se pare că Julianne credea că se potriveau.

Însă în clipa aceea Osgood îi făcea ochi dulci lui Julianne. Cu toate acestea, ea părea să nu observe expresia lui de cățeluș îndrăgostit.

Hawk se duse la Osgood și-l trase deoparte pentru o discuție ca de la bărbat la bărbat.

Tânărul pufni nedumerit.

– Am de gând s-o invit la dans pe Lady Julianne... Mă rog, de îndată ce o pot dezlipi de lângă prietena ei, domnișoara Hardwick.

Ei, la naiba! Trebuia să găsească o modalitate să-l descurajeze pe Osgood.

– Lady Julianne nu este în toane prea bune în seara asta, zise el, pe un ton șoptit și secretos. Beaufort a vrut să o ceară în căsătorie, iar ea a făcut o criză de îndată ce i-am comunicat problema. A susținut că v-a spus deja tuturor că nu o interesează nimic mai mult decât o prietenie. Dacă o inviți la dans acum, ai șanse mari să o enervezi și mai tare.

Osgood se încruntă.

– Lua-l-ar naiba pe Beaufort! Ar fi trebuit să știu că se va grăbi s-o revendice ca fiind a lui.

– Ai grijă să nu te audă Lady Julianne rostind astfel de lucruri! S-ar putea să-și verse năduful pe tine.

Osgood se dezumflă imediat.

– Păi, și cum aș putea trece peste obiecțiile ei?

– Dansează cu domnișoara Hardwick. Julianne o iubește la nebunie. O s-o impresionezi dacă te arăți interesat de prietena ei.

Osgood se trase mai aproape de el.

– Dar domnișoara Hardwick este mai înaltă decât mine.

– Ba nu, te înșeli, minți el. Ai mai crescut în ultimele două săptămâni.

– Eu n-am observat, zise tânărul și se uită în jos la pantalonii săi, de parcă s-ar fi așteptat să le vadă tivul mai sus de gleznă.

Hawk abia reuși să-și ascundă zâmbetul.

– Haide, acum... du-te și invit-o la dans!

Osgood inspiră adânc, parcă pentru a-și face curaj, după care se îndreptă spre domnișoara Hardwick. Hawk observă că Amy

se încrunta în timp ce asculta ceva ce-i spunea Julianne. La naiba! Planul său de a face pe peţitorii se dovedea destul de riscant.

Osgood se făcu roşu ca racul când o abordă pe Amy. Cu toate astea, probabil că îi reuşi demersul, pentru că Amy – care era într-adevăr mai înaltă – îl luă de braţ. Nu părea mai fericită decât Osgood să danseze.

Hawk se îndreptă spre Julianne şi-i oferi braţul.

Ea făcu o grimasă.

– Sper că nu o să insişti să dansăm.

El chicoti.

– Mă gândeam că o să vrei să priveşti cuplul în timpul primului lor dans.

Chipul lui Julianne se lumină.

– O, da, asta e o idee excelentă! Şi după aceea putem discuta despre cât de bine s-au mişcat.

– Exact, încuviinţă el, conducând-o spre marginea ringului de dans.

– Râzi cumva de mine? întrebă ea şi miji ochii.

– Julianne, bărbaţii nu-şi fac complimente unul altuia pentru cât de bine dansează.

– Păi, de ce nu? întrebă ea.

– Pentru că sună un pic cam... În fine, nu mai contează. Doar crede-mă pe cuvânt!

Ea păru să cugete o clipă asupra acestei informaţii noi, după care un zâmbet viclean îşi făcu loc pe buzele ei.

– Te voi recompensa, dacă îl complimentezi.

– Eşti o femeie foarte crudă... dar, uite, îţi propun un târg. Dacă îi spun „bravo", o să fie suficient?

Ea pufni.

– Însă va trebui să te aud şi eu.

– Bine, zise el. Diseară primesc un sărut în salonul egiptean al mătuşii Hester.

– Nu, vreau să aleg eu locul şi momentul, spuse ea.

– Diseară, repetă el.

– Nu putem, dacă e de faţă şi mătuşa ta. Asta dacă nu cumva te mulţumeşti să-mi săruţi mâna.

– O, nu... în nici un caz... vreau o recompensă cum se cuvine. Pe buze.

– Uite-i, zise ea, când se apropiară de ringul de dans.

În clipa aceea executa mișcările prima pereche de dansatori din linie. În cele din urmă veni și rândul lui Osgood. Tânărul țopăi înainte și-napoi, aproape împiedicându-se de picioarele lui enorme. O prinse apoi de mâini pe domnișoara Hardwick, doar că se răsuci în direcția greșită și se lovi de un alt cuplu de lângă ei.

Hawk se strâmbă.

– Nu cred că pot privi asta.

– Taci din gură, zise Julianne. A făcut o greșeală, atâta tot... dar se va redresa.

Când veni rândul lui să o conducă pe domnișoara Hardwick la capătul șirului, Osgood reuși cumva să o calce pe picior pe biata Amy.

– O, Doamne, Dumnezeule, șopti Julianne exasperată. Cu siguranță, nu-i putem complimenta pentru dans.

– Dar eu tot îmi primesc recompensa, zise el.

– Ba nu primești nimic.

– Tu m-ai pus să-l conving să o invite la dans. Merit o recompensă măcar pentru că trebuie să fiu martor la suferința îngrozitoare a domnișoarei Hardwick.

– Dacă merită cineva o recompensă, atunci aceea e biata Amy, zise Julianne. Va trebui să-i găsesc un partener de dans decent ca să îmi răscumpăr greșeala asta.

Hawk se uită spre ea și zise:

– Lăsând gluma la o parte, știi la fel de bine ca mine că nu-și va mai dori să se apropie de ringul de dans după dezastrul acesta.

Julianne oftă.

– Chiar îmi făcusem speranțe pentru ei. Osgood e un tânăr atât de sensibil... Eram sigură că el și Amy ar fi format un cuplu perfect.

– Sunt complet nepotriviți, chiar și dacă nu ar fi existat dansul acesta îngrozitor. Poate că sunt de vârste apropiate, dar ea e mult mai matură decât Osgood, afirmă el, conducând-o mai departe.

– Dar mi-aș dori să... Uf! Nu mai contează.

– Ce anume? o întrebă el.

Ea lăsă capul în pământ.

– Nu o invită niciodată nimeni la dans.

– O invit eu, se oferi Hawk.

– Nu, spuse ea ferm și înghiți apăsat. O să știe că te-am rugat eu și o să se simtă umilită.

– Aș putea rosti acum multe banalități, dar asta nu compensează cruzimea altora. Un lucru știu sigur... și anume că e norocoasă să aibă o prietenă ca tine.

– Crezi tu? Când încerc să mă pun în locul ei, mă gândesc cum m-aș simți eu dacă prietena mea ar dansa toate dansurile, și eu, nici unul. Ar trebui să mă urască pentru asta.

– Dar nu te urăște, zise el. Pentru că știe că îți la ea.

– Nu vreau să sfârșească singură și nefericită, șopti ea.

Hawk îi acoperi mâna cu a lui și o strânse încurajator.

– Nu vei permite să se întâmple asta.

Stătea de vorbă cu un grup de prieteni de la clubul său. Dar nu se putu abține și se uită spre Julianne. Ea îi zâmbi, așa că îi făcu cu ochiul, conspirativ. Îi anunțase pe cei cinci admiratori ai săi că în seara aceea prefera conversația în locul dansului. Și apoi o atrăsese în discuție și pe Amy. Se crease un singur moment tensionat când Beaufort o invitase la dans pe Lady Georgette. Băiatul o ignorase intenționat, doar că Julianne nu se lăsase afectată de comportamentul său nepoliticos.

Și Hawk fusese foarte mândru de ea pentru asta.

Își îndreptă apoi atenția spre bărbații din jurul său.

Archdale se alăturase grupului și tocmai discuta despre broșură. Se pare că toată lumea știa despre ea.

– Abia ieșită de sub tipar, zise Archdale. Și n-o să vă vină să credeți ce titlu are. Se plesni peste coapsă și zise: *Secretele seducției.*

Ceilalți domni se înghesuiră imediat să întrebe de unde o puteau cumpăra.

– De la librăria The Altar of the Muses, din Piccadilly, răspunse Archdale. Și se spune că autorul anonim este o doamnă.

– Henrietta Wilson ar fi prima în cartea de pariuri, zise un alt bărbat.

Hawk se uită spre prietenele lui Julianne. Judecând după comentariile viclene pe care le făcuse Georgette mai devreme, avea senzația că doamnele știau cine era autoarea.

Archdale ridică mâna și zise:

– Dar înainte să vă grăbiți să vă cumpărați un exemplar, ar trebui să știți că autoarea le instigă pe doamnele cuviincioase să ignore sfaturile mamelor lor. Întreaga broșura cuprinde sfaturi despre

cum să pui mâna pe un biet burlac nevinovat și să-l atragi în capcana căsătoriei.

Izbucniră apoi cu toții în râs.

Hawk clătină din cap și părăsi grupul. Fără îndoială, editura scotea o groază de bani de la prostănacii care se lăsau atrași de un titlu scandalos. Probabil doamna în cauză era vreun fel de revoluționară căreia îi plăcea să se considere următoarea Mary Wollstonecraft – femeia aceea îngrozitoare care milita pentru egalitatea între sexe.

Se alătură și el mulțimii care zumzăia în jurul lui Julianne. Inima începu să-i bată din ce în ce mai tare, când ea îi zâmbi. Se trezi că nu-și poate desprinde privirea de la ea. Ceva în el se schimbă brusc și fu copleșit de un sentiment foarte ciudat, pe care nu îl putea defini.

Un râset feminin rupse însă vraja. Hawk își aminti imediat că trebuia să fie prudent când se aflau în văzul lumii. Nu-și putea permite să stârnească alte speculații cu privire la intențiile lui – sau, mai bine zis, la lipsa lor. Dar în fond, nu era treaba nimănui ce era între el și Julianne.

– Te conduc la masa cu răcoritoare pentru un pahar de punci. Dacă dorești, își aminti să adauge.

– Mi-ar plăcea, da, spuse ea.

Ea îi zâmbi în timp ce o conducea prin sala de bal.

– Spune-mi ce se întâmplă la un club pentru domni.

Hawk izbucni în râs.

– De ce?

– Eu ți-am spus ție un secret despre ce se întâmplă la toaleta doamnelor... Este rândul tău să-mi împărtășești ceva, zise ea.

– Păi, nu sunt prea multe de zis. Mâncăm, bem și jucăm jocuri de noroc.

– Și cum rămâne cu faimoasa carte de pariuri?

– A! Acesta este un secret foarte bine păzit.

– Atunci trebuie să-mi povestești numaidecât, îl îndemnă ea.

– De fapt, e destul de plictisitor. Domnii pariază pe tot felul de lucruri stupide... ca, de exemplu, în ce zi o să plouă. Dar ieri toate pariurile au fost în legătură cu cine a scris broșura aceea notorie.

– Serios? se miră ea. Și pe cine se pariază cel mai mult?

– O curtezană... dar eu cred că e foarte posibil să fie vreo doamnă hotărâtă să facă niște bani.

– Hmmm, zise ea.

Între timp ajunseseră la masa cu răcoritoare, așa că Hawk îi dădu o ceașcă de punci, după care își turnă una și pentru el.

Julianne sorbi din punci și i se umeziră imediat ochii.

– La naiba! zise ea, după ce gustă. Are mult coniac.

El îi luă imediat ceașca din mână și o puse deoparte.

– Îmi pare rău pentru asta.

Orchestra începu să cânte primele acorduri ale unui dans câmpenesc.

– Ai obosit să stai atâta în picioare? Uite acolo două scaune libere.

– Nu m-ar deranja deloc să mă odihnesc un pic, spuse ea.

Hawk o conduse la scaune. Se așezară amândoi, după care el își întinse picioarele.

– Mult mai bine. Acum putem privi pe toată lumea și să râdem de ei.

– Ce rău ești, zise ea.

– Cred că stabilisem asta deja.

– Mă înveți cum să conduc cabrioleta? întrebă Julianne.

– Nu.

– De ce nu?

– Pentru că ai toate șansele să o răstorni și să ne omori pe amândoi.

– Nu și dacă îmi arăți cum se conduce, zise ea.

– Vrei să te învăț numai ca să poți să-mi furi cabrioleta și caii.

Ea rânji complice.

– Recunosc că mi-a trecut prin cap în după-amiaza asta.

– Obrăznicătură, șopti el și ridică din sprâncene. Dar mi-a plăcut priveliștea când te-ai cocoțat pe roată. Frumoase picioare.

Ea ridică bărbia.

– Nu ar fi trebuit să te uiți.

– Dacă îmi arăți mai mult, s-ar putea să te las să preiei hățurile.

– Nici o șansă, zise ea.

El chicoti.

– Ei bine, măcar mi-ai promis încă un sărut.

– Taci din gură, Amy și Georgette se îndreaptă spre noi, anunță ea.

Hawk oftă dezamăgit, pentru că nu ar fi îndrăznit să flirteze cu ea în prezența lor.

– Ne îndreptăm spre sala de toaletă, zise Georgette. Ai vrea să ne însoțești?

Julianne se întoarse spre el și zise:

– Mă întorc repede.

El îi întâlni privirea, studiind-o cu atenție. Și apoi rosti cuvintele despre care spera că o vor împiedica să-l dezamăgească:

– Am încredere în tine.

– O, Doamne! Era să-mi înghit limba când am văzut cum te privea Hawk în seara asta, zise Georgette, în timp ce coborau scările.

– Taci din gură Georgette, zise Amy. Așteaptă să ajungem în sala de toaletă, unde nu ne poate auzi nimeni.

Julianne nu voia să discute cu ele despre Hawk, dar în același timp știa că Georgette va insista.

După ce ajunseră la sala de toaletă, se așezară împreună pe o canapea de catifea. Julianne se uită la ceasul de pe polița șemineului și își dădu seama că într-adevăr cina de la miezul nopții urma să înceapă peste o jumătate de oră. Majoritatea doamnelor plecau – probabil ca să evite aglomerația cea mai mare.

– Trebuie să ai grijă ce spui despre broșură, Georgette, zise Amy.

– Ei, doar mă distram și eu un pic.

– Am căzut toate de acord să ne prefacem că nu știm nimic, zise Julianne. Nu uitați că sunt reputațiile noastre în joc!

În clipa imediat următoare trecură pe lângă ele două fete tinere, care debutaseră recent. Chicoteau de mama focului. Uitându-se la ele, Julianne își dădu seama că se schimbase în multe privințe pe parcursul celor patru sezoane ale ei – dar că în anumite aspecte rămăsese aceeași persoană. Oare fiecare om avea o trăsătură de caracter definitorie? Sau poate firea umană era ceva ce aveau oamenii din născare?

Înțelese atunci că ea considerase mereu comportamentul fermecător al lui Hawk ca fiind o parte firească a personalității sale. Putea cuceri pe oricine cu o glumiță sau cu un zâmbet. Și nu-și putea aminti să fi existat vreo perioadă în care să nu-i fi tachinat pe alții.

– O, Doamne, ce înseamnă expresia asta visătoare de pe chipul tău? vru să știe Georgette.

Julianne clipi și se dezmetici.

– Aa, scuze... căzusem pe gânduri.

– Ești... *chiar* ești *altfel* în seara asta, zise Amy.

Georgette încuviință din cap.

– S-a întâmplat ceva între tine și Hawk. Și el te privea destul de insistent. Aproape că am avut senzația că voi doi comunicați fără cuvinte.

Julianne ridică din umeri.

– Îl cunosc dintotdeauna, așa că purtarea lui nu e un mister pentru mine.

– Te cunoaștem prea bine ca să acceptăm explicația asta, zise Amy cu blândețe. Tuni și fulgeri în legătură cu el de săptămâni întregi și în seara asta sunteți dintr-odată în acord? Nu are nici o noimă.

– Presupun că amândoi am obosit să ne certăm tot timpul.

Georgette și Amy se priviră cu subînțeles.

Julianne rămase tăcută. Cu puțin timp în urmă recunoscuse că Hawk o sărutase. Dar nu voia să le spună nimic despre evenimentele din după-amiaza aceea. Ceea ce se întâmplase între ei trebuia să rămână numai între ei doi. Și chiar dacă ar fi fost tentată să dezvăluie ceva... tot nu ar fi știut cum să-i explice comportamentul. Sau sentimentele confuze pe care le avea pentru el. În plus, mai exista o altă parte din ea care nu voia să cerceteze prea îndeaproape ce se petrecuse între ei. Dar, cu siguranță, își dorea să păstreze emoțiile acelea efervescente care clocotiseră în ea la amiază și din nou în seara aceea.

– Știi că poți să ne spui orice, zise Amy. Pentru asta sunt prietenele tale.

Julianne își privi mâinile pe care le ținea împreunate în poală și decise să le spună doar atât cât să le satisfacă curiozitatea.

– Ne-am certat din nou de curând. După aceea m-a întrebat dacă putem fi din nou prieteni, în loc de dușmani. Ridică privirea și adăugă: Și am fost de acord.

– O, Julianne, doar nu te îndrăgostești iar de el, nu-i așa? o întrebă Georgette.

– Noi doi am fost mereu prieteni. Și nu s-ar fi ajuns niciodată la certuri, dacă nu ar fi devenit tutorele meu.

Încerca să-și nege sentimentele, dar adevărul era că nu încetase niciodată să-l iubească.

Georgette clătină din cap.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Chiar trebuie să mă interogați așa? întrebă ea enervată.

Amy îi aruncă o privire îngrijorată.

– Te-a rănit îngrozitor de tare. Nu am putea îndura să te vedem trecând iar prin suferința aceea.

– Mama zice că nu e genul de bărbat pe care să vrei să-l iei de bărbat, mărturisi Georgette. Și fratele meu a fost de acord.

Julianne își mușcă buza. Nu-i spusese niciodată nimic prietenei sale despre fratele ei odios. Iar acum se întreba dacă nu cumva greșise să țină totul secret. Dar ce ar fi obținut dacă-i spunea lui Georgette despre felul detestabil în care încercase s-o curteze fratele ei? Cu siguranță, nu îi putea vorbi despre ostilitatea dintre Hawk și Ramsey, pentru că, fără îndoială, Georgette i-ar fi luat apărarea fratelui ei.

– Nu ești genul care să-ți ții gândurile și sentimentele ascunse, spuse Amy. De obicei eu sunt cea care cântărește înainte fiecare cuvântel... dar în seara asta ai fost neobișnuit de tăcută. Hawk ți-a dat cumva vreun indiciu că se atașează de tine?

„Și da, și nu", se gândi ea, dar spuse doar:

– Este prietenul meu și așa a fost dintotdeauna.

– Dacă intenția ta a fost să ne liniștești, să știi că n-ai reușit deloc, zise Georgette. Un prieten adevărat te-ar păcăli în legătură cu sentimentele sale și apoi te-ar numi sora lui?

Se îmbujoră imediat. Se ridică brusc și spuse scurt:

– Trebuie să plec.

– Îmi pare rău, zise Georgette și se ridică și ea. Iartă-mă, te rog! Sunt doar îngrijorată că...

Dar Julianne ridică mâna și o opri.

– Știu că aveți intenții bune, dar nu vreau să-mi descos iar sentimentele ca pe o rochie veche care nu îmi mai vine.

– Nu am vrea să vedem că suferi din nou, spuse Amy.

– Bine, dar asta nu este între mine și voi două! protestă Julianne. Ci e între mine și Hawk.

Prietenele ei icniră la unison, în timp ce ea se răsuci pe călcâie și părăsi încăperea. Sentimentele înflăcărate i se citiseră pe chip, și ele tot nu încetaseră să o bată la cap. Era ca și când ar fi observat fericirea ei și voiseră să o spargă ca pe un balon de săpun.

În timp ce urca scările spre sala de bal, își dădu seama însă că supărarea ei se datora faptului că prietenele ei îi retreziseră temeri mai vechi. Și nu voise să dea piept cu ele în ziua aceea.

Ajunse în foaier și îl surprinse pe Ramsey holbându-se la ea. Își feri privirea, își ridică fustele și trecu în grabă pe lângă el.

Însă el o prinse din urmă.

– Așteaptă o clipă, te rog, Lady Julianne!

– Nu vreau să aud nimic din ce ai de spus.

– Nici măcar o scuză?

Julianne nu avea încredere în el.

– Este un alt șiretlic...

– Poftim? întrebă el mirat, și apoi sprâncenele lui de culoarea nisipului se apropiară într-o încruntătură.

Julianne îi întoarse spatele, în semn fățiș de dispreț. Dar de îndată ce făcu primul pas în față, cuvintele lui o făcură să încremenească.

– Te-am văzut astăzi în parc.

Șocul o lovi ca o cascadă de gheață. Se răsuci imediat spre el.

– M-ai spionat?

Ramsey era vizibil deranjat de întrebarea ei.

– Cum m-ai putea acuza de așa ceva?

– Mi-ai dat numeroase motive să nu am încredere în tine și să nu te plac.

– Mă plimb mereu prin parc după-amiaza devreme. Îmi place că este pustiu. Singurătatea mă ajută să gândesc. Zâmbi amar. Dacă nu mă crezi, întreab-o pe sora mea.

– Nu mă interesează câtuși de puțin obiceiurile tale și nici viața mea nu este treaba ta, zise ea. Ai tot continuat să mă abordezi în ciuda dorințelor mele și ale tutorelui meu... dar asta va fi ultima oară când ai ocazia să o faci. Este ultima noastră conversație. Din momentul acesta, te voi ignora complet.

– Am văzut când te-a sărutat. Strânse pumnul și și-l lipi de piept, după care adăugă: Nici măcar nu-ți pot descrie în cuvinte cum m-am simțit.

Văzu nefericirea din ochii lui mari și albaștri, așa că își mută privirea.

– Dacă ai fi fost gentilom, atunci nu ai fi adus vorba despre asta.

– Deschide ochii, Lady Julianne! A reușit să te convingă că eu sunt diavolul reîncarnat, dar își bazează opinia pe niște evenimente care au avut loc acum mai bine de doisprezece ani.

Își aminti atunci că și Lady Boswood îi spusese ceva asemănător referitor la trecutul fiului ei.

Julianne își umezi buzele precaută.

– Animozitatea este între voi doi. Eu nu am nimic de-a face cu asta.

– Înainte de a te încrede și mai mult în el, poate ai vrea să te gândești ce fel de om s-ar agăța astfel de trecut și ar refuza să-mi strângă mâna, zise el.

– Și tu aproape că ai refuzat să îi strângi mâna după partida de scrimă, șuieră ea. Așa că să nu crezi că mă poți păcăli cu una, cu două.

El îi întâlni privirea.

– Și de ce crezi că am ezitat?

Julianne simți fiori reci pe brațe.

– Ce-a putut să creeze o asemenea dușmănie între voi?

Ramsey clătină din cap.

– Detaliile nu mai contează acum. La momentul respectiv a avut toate motivele să fie furios... dar mi se pare absurd să-mi poarte pică mai mult de doisprezece ani.

– Nici un om nu-l urăște pe altul fără să aibă un motiv.

Ramsey șovăi o clipă.

– Eu și prietenii mei l-am păcălit. El era mult mai tânăr decât noi și a căzut în capcana pe care i-am întins-o.

– E ceva ce nu-mi spui. Vreau să știu adevărul!

– Pentru asta va trebui să-l întrebi pe el. Și ca să știi, eu nu îl urăsc deloc. Detest doar faptul că stă între noi și că o face numai ca să se răzbune.

– Nu te cred, zise ea. Deformezi adevărul ca să pici într-o lumină mai bună.

– Tu m-ai întrebat ce s-a întâmplat. De ce nu l-ai întrebat pe el?

Julianne încremeni.

Ramsey încuviință din cap.

– L-ai întrebat și a refuzat să-ți spună, nu-i așa?

Știa foarte bine că tăcerea ei îi confirma bănuiala.

– Poate că nu eu sunt cel în care nu ar trebui să ai încredere.

Julianne se cutremură și porni din nou spre sala de bal.

Ușile duble se deschiseră cu un scârțâit și o mulțime zgomotoasă se îmbulzi afară. Sute de oameni ieșeau pe ușă și se îndreptau spre

scări. Julianne făcu un pas în spate și se pomeni blocată lângă perete. Panica puse stăpânire pe ea.

Se lupta pentru fiecare gură mică de aer. Simțea că se sufocă.

Hawk. Îl voia pe Hawk. Și nimic altceva nu mai conta pe lume. Pentru că în seara aceea toată lumea o prevenise în legătură cu el, și avea mare nevoie de reasigurarea lui.

Se împinse în față prin mulțime, orbește.

– Hawk!

Capitolul 17

Codul de conduită al unui crai: „Drumul spre bunele intenții este pavat cu buchete de flori".

Hawk stătea în sala de bal și se uita în toate părțile, încercând să o găsească pe Julianne. Îi promisese că se va întoarce repede. Își spuse că probabil se întâmplase ceva ce o împiedicase, dar în același timp glasul rațiunii îl înfuria. Îl manipulase încă o dată.

Se duse la masa de răcoritoare, își turnă o ceașcă de punci și o goli pe toată din două înghițituri. Coniacul îi ardea gâtlejul. Lăsă jos ceașca și privi mulțimea înghesuindu-se pe ușă. Râsetele și vocile vesele îi iritau nervii.

Dintr-odată se creă agitație în mulțime, și glasul ei se ridică peste toate celelalte.

– Hawk! strigă ea.

Își croi drum prin mulțime, împingându-se printre oameni.

– Julianne?

Oamenii se uitau urât la el, însă nu-i păsa.

– Unde ești, Hawk? Mulțimea se despărți un pic: Hawk!

– Sunt aici, strigă el, împingându-se pe lângă ceilalți invitați și ignorându-le nemulțumirile.

Julianne reuși să treacă în cele din urmă. Era albă ca varul. Își aruncă brațul în jurul umerilor ei, trăgând-o mai aproape, ca s-o protejeze.

– Lăsați-ne să trecem, zise el. Îi este rău.

Imediat răsună un cor de voci îngrijorate, dar în cele din urmă oamenii se dădură la o parte, lăsându-i să treacă. Inima îi bătea într-un ritm frenetic, în timp ce se lupta să o scoată din mulțime. Julianne tremura din toate încheieturile.

Găsi apoi un salon alăturat gol și o conduse la o canapea. Apoi se așeză lângă ea, cu brațul încă petrecut în jurul umerilor ei.

– Șșșt. Ești bine acum.

– Ușile s-au deschis brusc. Am rămas blocată lângă perete, când a ieșit mulțimea.

Hawk își sprijini bărbia în părul ei.

– Probabil te-ai speriat foarte tare.

– Simțeam că nu mă mai pot ține pe picioare, așa că m-am împins prin mulțime. Dar am avut senzația că înotam împotriva curentului. Știu că am făcut o scenă, dar voiam doar să ajung la tine.

„Și eu voiam să ajung la tine!" se gândi el, însă alese să nu rostească vorbele cu voce tare.

– Ai avut un atac de panică, dar totul s-a terminat acum.

– Mai bine nu mai plecam deloc, șopti ea.

El îi dădu la o parte o șuviță răzleață de pe obraz.

– Unde sunt prietenele tale?

– Le-am lăsat la toaleta doamnelor, zise ea, plină de amărăciune.

– Ai avut o neînțelegere cu ele?

Dar, în loc să-i răspundă, ea ridică ușor dintr-un umăr.

– Nu vrei să-mi spui?

Julianne își umezi buzele.

– Știi cum e atunci când niște persoane bine intenționate îți oferă sfaturi, dar se chinuie un pic prea mult să te influențeze?

El se gândi la mama și la surorile lui și încuviință din cap.

– Nu mi-a plăcut că au tot continuat să mă bată la cap, zise ea. M-au enervat! Doar pentru că suntem prietene, asta nu le dă dreptul să scormonească prin viața mea.

– Eu n-o să-mi bag nasul în treburile tale personale. Dar sunt aici dacă vrei să discutăm, zise el.

– Nu. Acum mă preocupă ceva și mai important, zise ea.

Hawk simți cum i se zburlesc firele de păr pe ceafă.

– Unul dintre motivele pentru care am rămas blocată acolo a fost că iar m-a acostat Ramsey.

– Și-o caută cu lumânarea, mârâi el printre dinții încleștați.

– Tocmai dădeam să plec, când a zis că ne-a văzut azi în parc.

– Poftim? Inima începu să-i bată atât de tare, încât aproape îl asurzea cu totul.

Julianne își umezi buzele și continuă:

– A pretins că se plimbă pe acolo în fiecare zi. A zis că pot s-o întreb pe sora lui, dacă nu îl cred, dar știe foarte bine că nu o pot întreba așa ceva fără să-i trezesc suspiciunea.

Hawk inspiră adânc.

– Și ne-a văzut sărutându-ne?

– Da.

Îi dădu drumul imediat. Doamne, fusese un mare idiot!

– Ce ar putea să facă Ramsey? întrebă tremurând Julianne.

– Ar putea să-i scrie fratelui tău. Și Tristan va fi absolut furios! Sunt tutorele tău, pentru numele lui Dumnezeu!

– Dar fratele meu nu știe ce fel de om e Ramsey? Adică... nu cred că Tristan ar avea o părere prea bună despre un bărbat care s-a dus la el să ne pârască.

– Dacă Ramsey îi spune ceva, atunci fratele tău mă va întreba pe mine. Și eu nu o să-l mint. Făcu o pauză scurtă, după care adăugă sumbru: Nu ar fi trebuit să te sărut!

– Și nici eu nu ar fi trebuit să te las... dar suntem parteneri la năzbâtii de ani în șir, zise ea și înclină ușor capul. A fost o evoluție firească a lucrurilor.

În realitate, se lăsase condus de o dorință animalică. Dar nu putea recunoaște asta.

– Chiar și așa, eu sunt tutorele tău și a fost o greșeală din partea mea.

– A fost un sărut, Hawk. Am încălcat limita, dar nu am trecut peste ea. Făcu o scurtă pauză, după care adăugă: Dacă Tristan află ceva, îi vom arăta că ne căim și îi vom explica că am făcut o greșeală.

– Tot sunt șanse mari ca fratele tău să-mi tragă un pumn în față.

– O să îi spun că nu are de ce să fie absurd! În plus, suspectez că și el și Tessa au făcut mai mult decât doar să vorbească, de fiecare dată când a fost s-o viziteze.

Hawk nu zise nimic ca să-i confirme bănuielile, deși își amintea destul de bine de noaptea aceea când îi surprinsese pe Tristan și pe Tessa singuri, într-o bibliotecă întunecată de la Ashdown House. Iar asta îi dădu o idee.

– O să-i spun fratelui tău că mi-am cerut mii de scuze. Probabil tot va încerca să mă omoare în bătaie, dar o să supraviețuiesc.

– Nu-ți face griji! Tessa n-o să-l lase.

Hawk inspiră adânc și zise:

– Îmi cer mii de scuze că te-am sărutat, dar nu și pentru că ți-am furat boneta. Gata, acum e oficial.

Julianne râse, dar expresia de pe chipul ei deveni brusc foarte serioasă.

– Ramsey a mai spus și altceva care nu-mi dă pace.

Hawk simți cum i se încordează toți mușchii din corp.

– Ce a zis?

– A spus că tu continui să-i porți pică pentru ceva ce s-a întâmplat acum doisprezece ani. Și când l-am luat la întrebări, a recunoscut că el și prietenii săi te-au păcălit.

L-ar fi omorât pe Ramsey dacă i-ar fi povestit despre petrecerea aceea sordidă.

– Și ce altceva a mai spus?

– A zis că ar trebui să te întreb pe tine, dacă vreau să știu mai multe.

I se strânse stomacul. El îi ceruse sinceritate deplină și totuși el nu-i putea dezvălui ce se întâmplase atunci, cu mulți ani în urmă.

Julianne îi cuprinse obrazul în palmă.

– În seara asta prietenele mele m-au bătut la cap să le spun ceva ce nu voiam, așa că nu voi face la fel ca ele. Indiferent ce ți s-a întâmplat atunci, trebuie să fi fost îngrozitor, altfel nu l-ai fi urât. Știu că incidentul acela a lăsat în urmă cicatrice adânci... dar trecutul e trecut. Și orice s-ar fi întâmplat nu schimbă cu nimic ce însemni tu pentru mine.

El îi acoperi mâna cu a lui. Nu existau cuvinte prin care să poată descrie ce simțea în clipa aceea. Julianne avea încredere necondiționată în el.

– Ramsey m-a manipulat, într-adevăr, dar eu și numai eu sunt vinovat pentru faptele mele, zise el.

– Ai făcut o greșeală când erai foarte tânăr, zise ea. Cred că a sosit momentul să te ierți pentru asta.

Cum ar fi putut face asta? Chiar dacă Ramsey și prietenii săi îl păcăliseră, fusese alegerea lui să rămână. Ar fi putut pleca în orice clipă. În schimb, le permisese să-l preseze din cauza mândriei sale

blestemate. Nu-i plăcea deloc să se gândească la noaptea aceea. Consecințele fuseseră absolut îngrozitoare. Propriul tată îl condamnase pentru greșeala aceea, după care plătise o afurisită de avere ca să-i salveze pielea.

– Hawk, șopti ea. Înțeleg că încă te mai bântuie întâmplările acelea, dar nu poți lăsa trecutul să-ți umbrească viața pentru totdeauna.

– Nu pot repara răul pe care l-am făcut, zise el cu glasul răgușit.

– Nu. Dar poți avea grijă să nu se mai întâmple nimic rău... mai ales ție. Băiatul care a comis greșeala aceea este un bărbat în toată firea acum. Un om bun!

El pufni autodisprețuitor.

– Fratele meu te-a rugat să fii tutorele meu pentru că și el crede că ești un om bun, zise Julianne. Și chiar ești!

El îi întâlni privirea și zise rece:

– Îmi merit pe deplin reputația pe care o am.

– Și reputația aceea e de domeniul trecutului, zise ea. Te-am îndreptat eu.

Încă mai era într-o stare de spirit întunecată. Dar reuși totuși să-l facă să zâmbească un pic. O ajută să se ridice.

– Cred că ar fi mai bine să mergem jos și s-o găsim pe mătușa.

Ea îl strânse de braț.

– Abia aștept să mă întorc la Gatewick Park pentru botez, ca să le pot spune mamei și surorilor tale că te-am adus pe căi mai bune. O să fie absolut încântate.

Însă Hawk nu voia să se gândească la evenimentul acela. Pentru că știa foarte bine că la finalul lui va trebui să o lase să plece. Definitiv.

Se simți un pic stingherit și foarte vinovat în clipa în care așeză cele două buchețele de flori pe scaunul de lângă el și porni spre conacul mătușii sale.

Stătuse departe trei zile, pretinzând că era ocupat cu probleme în Parlament și alte chestiuni legate de administrarea moșiei. În realitate, avusese nevoie de timp ca să se gândească la Julianne și la prietenia pe care o reînnodaseră.

Ea îi vorbise despre o limită invizibilă și tratase sărutul lor ca pe nimic mai mult decât o altă glumă. Iar atunci ispita renăscuse în el,

mai puternică ca niciodată. Își spusese că flirturile și sărutările furate erau niște lucruri destul de inofensive.

Dar în ziua aceea în parc îl fermecase cu totul. Se întorseseră o vreme la vechile lor obiceiuri, de a se tachina și de a se împunge unul pe altul. Și fusese atât de ușurat în clipa în care refuzase cererea în căsătorie a lui Beaufort, încât nici măcar nu stătuse să se gândească la implicații. Nu se gândise la nimic altceva, în afara acelui moment. Iar în clipa în care o sărutase, două cuvinte simple îi răsunaseră în minte iar și iar: „A mea, a mea, a mea!"

O dorea extrem de mult. Atât ca prietenă, cât și ca amantă. Și nu era niciodată departe de gândurile sau de visele sale erotice. Înțelese atunci că îl fermecase cu adevărat, iar asta îl speria de moarte.

Julianne nu înțelegea asta, dar el știa foarte bine că un simplu sărut putea aprinde un foc care se putea transforma într-un incendiu mistuitor. Nu-și mai putea asuma și alte riscuri cu ea, pentru că nu avea încredere în el însuși. Iar dacă mai făcea o greșeală, asta l-ar fi putut costa cel mai vechi prieten al său. În plus, ar fi creat o ruptură ireparabilă între familiile lor.

Își căpătase judecata sănătoasă în ziua ce urmase nopții în care avuseseră discuția aceea în salonul gol de lângă sala de bal. Îi spusese să se ierte pe sine și că era un om bun. Dar el știa că nu era așa.

„Bărbații ca tine nu se schimbă niciodată."

Tatăl lui fusese de părere că moștenise sângele rău de la răposatul și desfrânatul său unchi. Hawk știa că nu era o trăsătură de caracter înnăscută, ci mai degrabă o singură decizie greșită. O greșeală stupidă făcută în tinerețe.

Și va plăti o viață plină de regrete pentru păcatul său. Dar nu putea adăuga pe lista păcatelor sale și faptul de a se căsători cu o femeie sub intenții false.

Dacă ar fi fost un altfel de om, probabil ar fi lăsat trecutul în urmă și s-ar fi considerat foarte norocos. Majoritatea bărbaților și-ar fi continuat viețile, fără să fie chinuiți de mustrări de conștiință.

De-a lungul anilor, petrecuse multe nopți lungi de nesomn, gândindu-se și îngrijorându-se pentru că nu avusese nici un control asupra situației. Nu știa nimic. Nu avusese nici un contact. Pentru că semnase înțelegerea aceea blestemată cu peste doisprezece ani în urmă. Făcuse un târg cu diavolul. Viața lui la schimb pentru a păstra distanța și tăcerea.

Apăru atunci în raza lui vizuală piața în care se afla conacul mătușii sale. În ziua aceea intenționa să o trateze pe Julianne ca pe pupila lui și să nu flirteze deloc cu ea. Trebuia să se distanțeze de ea înainte să facă vreo prostie – înainte să mai facă *încă* o tâmpenie.

Ghidă cabrioleta spre conac, dar găsi acolo un șir lung de trăsuri. La naiba! Hester avea invitați. Găsi în cele din urmă un loc unde să-și parcheze trăsurica, după care sări jos și luă cele două buchete. Câteva minute mai târziu, intră în salonul mătușii și se trezi în fața unei veritabile mulțimi de oameni. Spre surprinderea lui, Lady Georgette și domnișoara Hardwick îi aruncau zâmbete strălucitoare. De obicei Georgette îl trata cu dispreț, iar Amy se purta ca și când ar fi fost însuși diavolul. Și în ziua aceea se alăturase grupului și Sally Shepherd, care flutura din gene spre el.

Hawk o ignoră pe Sally și oferi cele două buchete mătușii sale și lui Julianne. Se înroși la față, când doamnele făcură mare tam-tam pe tema asta. Iar la scurt timp după aceea apăru o servitoare cu alte două buchete.

Cel puțin nu era singurul bărbat prezent. Veniseră în vizită și Peckham și alți trei tineri. Portfrey, Benton și Caruthers înfulecau prăjituri, în timp ce câinii stăteau la picioarele lor, schelălăind pofticioși.

Julianne îi aduse lui Hawk o ceașcă de ceai și o felie de tort. Inspiră adânc, când li se atinseră din greșeală degetele. Și apoi se blestemă fiindcă se lăsa astfel afectat de o simplă atingere scurtă.

Câinii, care își pierduseră de mult speranța de a mai primi ceva firimituri de la tineri, îi abandonară numaidecât și se grăbiră spre el. Hawk se gândi că era o modalitate bună de a-și ține mintea ocupată cu altceva, așa că le întinse niște bucățele de prăjitură și cei doi câini începură să latre cu ardoare.

– Marc, nu îi mai tachina, zise Hester. Fac o larmă îngrozitoare.

Hawk își termină prăjitura, după care așeză pe podea farfuria cu resturi.

Sally Shepherd flutură din nou din gene spre el și zise:

– E mare păcat că ai ratat seara trecută evenimentul muzical al lui Lady Durmont.

– Lasă-mă să ghicesc, zise el. Henrietta a învățat în sfârșit să cânte corect.

Sally chicoti imediat ca o pasăre cântătoare.

– O, nu. Unul dintre câinii de vânătoare a scăpat din lesă, a fugit înăuntru și a început să latre.

– Am râs așa de tare, că încă mă mai doare stomacul, zise Caruthers.

– A fost absolut îngrozitor, spuse Julianne. Aproape că mi-a părut rău pentru Henrietta.

– Elizabeth a făcut o criză de nervi, completă Georgette. Și când a început să țipe, logodnicul ei i-a spus să închidă pliscul imediat.

– Doamna Bancroft a leșinat și a trebuit să fie trezită cu săruri, spuse Portfrey.

– Dar Hester a salvat situația, aproape de una singură, afirmă Julianne, destul de mândră.

Hawk se uită la mătușa lui cu sprâncenele ridicate întrebător.

– Da, i-am tras una peste fund câinelui cu evantaiul meu, clarifică Hester. După care domnul Peckham l-a izgonit afară.

Hawk îi zâmbi mătușii sale, însă nu spuse nimic. În ultimele trei zile îi fusese mai dificil decât își imaginase să păstreze distanța față de Julianne. Dar asta nu făcuse altceva decât să-i întărească și mai mult hotărârea. Pentru că în viitorul apropiat va renunța la ea definitiv. Acela era cel mai bun moment să se retragă treptat, până când nu va mai fi petrecut fiecare după-amiază și seară împreună cu ea.

Intră un majordom, care anunță sosirea lui Beaufort. În încăpere se așternu o tăcere ciudată, când tânărul păși înăuntru, aducând un buchet de flori. Se duse direct la Julianne și-i oferi florile.

– Prieteni? întrebă el.

– Prieteni! zise Julianne și zâmbi.

Beaufort luă apoi loc lângă ceilalți tineri și îl privi pe Hawk plin de respect. Beaufort își înghițise mândria și alesese să facă ceea ce trebuia. Era tânăr și destul de îngâmfat, însă era mai mult decât evident că tatăl său îi insuflase principii sănătoase.

Servitoarea chinuită apăru din nou, aducând o vază. Benton o urmări cu privirea, după care se întoarse spre Julianne.

– După ziua asta o să ai în casă o adevărată grădină de flori.

– Sunt foarte norocoasă să am atât de mulți prieteni atenți, zise ea. Florile îmi amintesc de grădina mea de acasă. Fratele meu a vrut să păstreze arhitectura peisagistică. Nu este foarte elegantă, dar trebuie să mărturisesc că iubesc grădina... și mai ales trandafirii mamei, care înfloresc vara.

Conversația se mută apoi spre numeroasele petreceri și serate, care aveau loc săptămâna aceea.

– La ce eveniment vei participa în seara aceasta, Lady Julianne? o întrebă Caruthers.

– Avem de gând să mergem la operă, răspunse Hester. Ești mai mult decât bine-venit să te alături grupului nostru. Domnul Peckham a fost deja de acord să ne însoțească și el.

În câteva minute, toți prietenii lui Julianne se hotărâră să participe. Ea își mută întrebătoare privirea spre Hawk, care inspiră adânc și zise:

– Eu am alte planuri pentru diseară.

Intenționa să se ducă la teatru și să-i facă o propunere indecentă unei actrițe disponibile. Cu puțin noroc, în noaptea aceea va avea o amantă cu care să își împartă patul din cuibușorul său de nebunii și își va alina și dorința chinuitoare pentru Julianne. Avea de gând să se întoarcă treptat la vechea lui viață.

Lui Julianne îi dispăru zâmbetul. Se ridică, luă ceșcuța de ceai și se îndreptă spre tava de pe masa alăturată.

– Mai dorește cineva ceai?

Hawk se simțea ca naiba. Julianne se așteptase să meargă și el. Dar se hotărâse deja. Și acela era cel mai bun lucru pe care-l putea face. Însă acum decizia aceea nu prea îi mai convenea.

Tocmai se hotărâse să plece, când majordomul anunță sosirea lui Charles Osgood.

Osgood intră și lăsă o dâră de fum în urma lui. Doamnele își scoaseră imediat evantaiele și începură să-și facă vânt. Cu toate acestea, poetul netalentat era la fel distrat ca întotdeauna. Se duse și se așeză lângă prietenii săi.

– O, Doamne, Osgood! exclamă atunci Beaufort. A încercat cineva să-ți dea foc?

– Nu, dar am fost reținut la o ardere de carte în Piccadilly.

Hawk se întrebă sincer cum de reușise Osgood să ajungă nevătămat până la vârsta aceea.

Domnul Peckham își îndreptă imediat privirea spre tânăr.

– O ardere de carte? Dar acesta e un adevărat sacrilegiu!

– Mă rog, în realitate a fost o ardere de broșură.

Julianne icni.

Hester o prinse de mână.

– Este într-adevăr o relatare absolut șocantă, dar poate că s-a comis vreo eroare.

Caruthers se strâmbă.

– Probabil proprietarul ardea vreun teanc de cărți vechi mâncate de molii, Osgood.

– Nu, nu, răspunse tânărul, ferm. Ardea *Secretele seducției.*

Hawk se uită la mătușa lui și suspiciunea prinse rădăcini și mai mari în ființa sa. Se gândi că ar fi fost ceva absolut firesc ca mătușa lui să scrie o broșură cu sfaturi ridicole pentru tinerele doamne.

– Ce știi despre broșura aceasta? o întrebă.

– Ei bine, toate doamnele s-au întâlnit de curând pentru a discuta problema, răspunse ea.

Hawk miji ochii.

– Am auzit că s-a semnat o petiție pentru interzicerea ei.

– Nu a funcționat, interveni Osgood. A, Lady Georgette, a fost și fratele dumitale la ardere.

– Poftim?! strigă Georgette.

Amy flutură imediat evantaiul în fața chipului prietenei ei.

– Nu te alarma, sunt sigură că fratele tău a fost doar curios să vadă ce se întâmpla.

– Nu, nu! zise Osgood, la fel de serios. Striga ceva cum că e un gunoi. Dar apoi au venit alți oameni, care au adus găleți de apă, ca să stingă focul. Un vânzător de la librărie a ieșit apoi cu o oală de noapte și a...

– Sunt și doamne prezente, Osgood, îl atenționă Hawk.

– O, îmi cer scuze, doamnelor, zise el, oarecum stânjenit. S-a produs un fum îngrozitor.

Julianne încă o mai strângea de mână pe Hester.

– Și au ars multe broșuri, domnule Osgood?

– Nu atâtea pe câte ar fi vrut, răspunse el. Dar toată agitația aceea a scos mulți oameni în stradă. Și proprietarul magazinului a jurat că editorul avea de gând să mai tipărească și altele. Ba chiar părea destul de mulțumit în privința asta. Osgood scotoci în buzunarul interior al jachetei sale. Am reușit să salvez unul. Este doar puțin ars pe la margini.

– Ei bine, asta e o veste foarte bună, spuse Hester. Și chiar cred că domnul Osgood merită felicitările noastre pentru că a salvat un exemplar.

Hawk îi aruncă o privire aspră mătușii sale.

– Nu prea cred că o publicație scandaloasă ca aceasta merită salvată.

Julianne se uită urât la el.

– Nici o carte nu merită arsă!

– Osgood, bagă broșura aia înapoi în buzunar, zise Hawk. După care i se adresă mătușii sale: Broșura este de-a dreptul scandaloasă. Julianne nu are voie să o citească.

Georgette scoase un sunet gâtuit. Amy îi trase imediat un cot.

Domnul Peckham se uită la Hawk și spuse:

– Fără supărare, Hawkfield, dar de unde știi că broșura e scandaloasă, dacă nu ai citit-o?

– Am auzit destule, încât să cred că este obscenă. Probabil editorul speră să obțină o mică avere de pe urma ei. Titlul este menit să inducă în eroare. Oamenii o vor cumpăra așteptându-se la cu totul altceva. Eu, unul, nu mi-aș arunca banii pe mizeria aia.

Julianne miji ochii.

– Sau poate că ți-e frică de ce ai putea citi în ea.

Era mai mult decât evident că avea chef să facă pe grozava în ziua aceea.

– Julianne, știu cât de importante sunt pentru tine romanele și revistele pentru femei, dar crede-mă când îți spun că asta nu e artă, zise el. E o mizerie.

Hawk își mută privirea spre ceilalți invitați, dar îl surprinse pe Caruthers citind peste umărul lui Osgood.

– Ha! Autoarea a eșuat lamentabil!

– Ce vrei să spui? întrebă Beaufort.

– Zice că are încredere în cititoarele ei să aibă grijă ca broșura să nu cadă în mâinile domnilor, zise Caruthers și rânji. Ha-ha-ha! Prea târziu!

Ceilalți tineri izbucniră în râs și o trecură apoi de la unul la altul.

– Cred că o să-mi cumpăr și eu un exemplar, numai ca să mă amuz, zise Beaufort.

– O să cumpăr și eu un exemplar, zise atunci Hester.

Hawk miji ochii.

– Pari să știi destul de multe despre broșura asta, mătușă. Știi cumva și cine e autoarea?

– E anonimă, răspunse ea.

Hawk știa că nu o putea acuza pe mătușa lui de față cu toți ceilalți. Dumnezeu îi era martor că nu voia ca toată lumea să știe că ea o scrisese.

– Nu vreau ca Julianne să citească broșura, zise el pe un ton aspru.

– Citește-o înainte de a emite orice judecăți, zise Hester. Și putem să mai discutăm despre asta, după ce termini lectura.

– O s-o citesc, dacă insiști, mătușă. Dar nu mă aștept să găsesc nimic valoros în ea.

După ce plecară toți invitații, Julianne se plimba agitată prin salon.

– Hester, și-au bătut joc de broșură. Și au ars-o!

– Da, dar toată atenția asta cu siguranță va atrage și mai mulți cititori. Broșura a făcut senzație. Și tot scandalul creat aduce oamenii la librării ca să o cumpere.

Julianne se opri brusc.

– Iartă-mă că spun asta, dar am vrut să-i dau una în cap nepotului tău cu exemplarul ăla ars.

– Stai să vedem ce are de zis după ce o citește, spuse Hester.

– Și-a format deja o părere proastă și n-a citit nici măcar un singur cuvânt, zise ea.

Lui Hester îi zvâcniră buzele.

– Adevărul e că mi s-a părut absolut amuzant când a insistat să nu o citești.

– Ei bine, măcar identitatea mea este protejată. Doamne, Dumnezeule, nu-mi vine să cred că toată lumea vorbește despre asta, zise ea.

– Bravo, copilă! zise Hester. Ai stârnit controverse și acum vom sta deoparte și vom observa reacțiile. Mai mult ca sigur unele opinii te vor deranja, dar ține minte că nu trebuie să te dai de gol fără să vrei. Știu că e foarte dificil, dar trebuie să vorbești cât mai puțin cu putință despre acest subiect.

– Eu, una, sunt deosebit de curioasă să aud părerile femeilor singure, zise Julianne. Sunt sigură că se va discuta foarte mult despre asta în sălile de toaletă ale doamnelor.

Hester bătu cu degetul pe lornion, gânditoare.

– M-am mirat că nepotul meu nu a insistat să ne însoțească diseară la operă.

– Urăște opera, zise Julianne.

– Poate... dar a fost destul de distant în ultima vreme.

– A fost ocupat cu probleme din parlament și de la moșie, spuse ea.

Dar adânc în sufletul ei, teama pusese stăpânire pe ea în ultimele trei zile. Îl lăsase să-și facă loc înapoi în inima ei și, după discuția pe care o avuseseră despre trecutul lui, crezuse că se apropiaseră cumva și mai mult.

– Hester? întrebă ea cu vocea tremurătoare.

– Da, draga mea?

– De ce domnii... Lasă, nu mai contează. Știu deja răspunsul la întrebarea asta.

– La ce, draga mea?

Julianne oftă.

– Nu-i așa de important.

Doar că își nesocotise propriile sfaturi în noaptea balului lui Lady Garnett. Hawk se simțise în largul lui cu ea, cât timp ținuse totul la nivel de glume ușoare și discuții superficiale. Dar pusese distanță între ei, de îndată ce deschisese subiectul foarte serios despre trecutul lui.

Nu se schimbase nimic. Îi plăcea în continuare să o tachineze, dar nu avea nici cea mai mică intenție de a se căsători cu ea. Ba mai rău de-atât, chiar începuse să renunțe la îndatoririle aferente rolului său de tutore al ei. Dar de ce? Fusese foarte insistent până în noaptea aceea.

Oare se îndepărtase pentru că simțise că se gândea la căsătorie?

Inima începu să-i bată tare când își aminti ce scrisese în broșură.

Cu toate acestea, probabil ați observat deja că majoritatea dintre ei nu se grăbesc deloc să renunțe la burlăcie. De fapt, la drept vorbind, sunt foarte hotărâți să rămână singuri cât mai mult posibil. De ce?

Pentru că nu doresc să renunțe la băutură, jocuri de noroc și curvăsărie.

O suspiciune îngrozitoare îi încolți în minte. Oare își luase o amantă?

– Ești palidă, Julianne.

– Cred că ar trebui să mă odihnesc. A fost o după-amiază foarte obositoare.

Nu voia să-i spună nimic lui Hester, pentru că Hawk era nepotul ei. Și-n plus, nu avea nici o dovadă concretă. Dar îi cunoștea reputația...

Se îndrăgostise încă o dată de el, ca o proastă nesăbuită. Își permisese să spere, pentru că o sărutase din nou. Totuși, îi dăduse foarte clar de înțeles că nu avea nici un fel de sentimente romantice pentru ea, încă de când îi ceruse să reînnoade prietenia – exact la fel cum făcuse ea cu cei cinci tineri admiratori ai ei. Și la fel ca Beaufort, ea sperase totuși la ceva mai mult.

Îl alergase prin parc, îl sărutase și flirtase cu el. Iar el luase de bun ceea ce ea îi oferise de bunăvoie. Însă în noaptea aceea la bal diminuase importanța sărutului lor, tocmai pentru că se temuse să nu se sperie și să se retragă.

Și apoi își aminti ce îi spusese în ziua aceea în parc. „Ar fi nevoie de mult mai mult decât un sărut ca să aline durerea care mă chinuie."

I se făcu inima cât un purice. Își găsise o amantă.

Ba nu! Trăgea concluzii pripite când nu avea de fapt nici o dovadă. Îl învinovățise că se îndepărtase de ea, dar adevărul era că Hawk era conte și avea multe responsabilități aferente.

Doar că avea responsabilități și față de ea. Și pe acelea le neglijase. Nu se putea ascunde decât un singur motiv în spatele dezinteresului lui brusc de a o însoți la evenimentele nocturne.

Își găsise o femeie ușuratică să-i încălzească patul.

Ajunse în camera ei și trânti ușa. Nu va aștepta ca el să se hotărască când să o viziteze. A doua zi dimineață la prima oră, îi va trimite o misivă scurtă în care îi va solicita prezența de urgență în salonul lui Hester. Va avea parte de șocul vieții lui! Dar nu avea de gând să dea înapoi.

În noaptea aceea, Hawk stătea ursuz la locul său obișnuit de la clubul lui, cu un pahar de coniac în mână. Se dusese la teatru, după cum intenționase, dar nici măcar nu mai ajunsese la cabinele actrițelor. Când pornise în jos pe scări, îl salutaseră două dintre prietenele mamei sale. Doamnele își exprimaseră dorința de a o vizita pe Lady Julianne și îl întrebaseră dacă le putea însoți el până la loja lui

Lady Rutledge. Așa că se văzuse nevoit să recunoască că mătușa lui și Julianne nu erau acolo. Iar doamnele îi aruncaseră priviri nedumerite și bănuitoare.

Și acum iată-l acolo, stând singur și întrebându-se câți crai nu se luptau în momentul acela pentru atenția lui Julianne la operă. Fără îndoială, se holbau la sânii ei. Ar fi trebuit să se ducă acolo imediat și să se asigure că nu se băga în belele. Dar petrecuse deja mult prea mult timp cu ea. Se obișnuise prea mult să o aibă în preajmă.

Chelnerul îi mai aduse un pahar de coniac. Hawk se uită în jos la paharul gol din mâna sa. Nici nu-și dăduse seama când îl golise. La naiba! Avusese dreptate într-o privință: să o păzească pe Julianne îl înnebunea încetul cu încetul.

Luă o înghițitură mare de coniac, blestemându-se că acceptase să fie tutorele ei. I se băgase cumva pe sub piele. Iar faptul că stătuse departe de ea în ultimele trei zile nu-l ajutase câtuși de puțin. Se gândea încontinuu la ea. Iar apoi îi invada până și visele, ce să mai? Cu o noapte înainte o visase stând goală în fața lui și făcând un semn de negare din deget. Se trezise numaidecât – doar că frustrat și cu o erecție de zile mari.

Se va îmbăta bine și poate așa nu o va mai visa și-n noaptea aceea. Poate că așa nu și-o va mai închipui zăcând goală sub el. Poate va uita sărutul lor pasional. Poate că va uita cât de dulce îi spusese că trecutul său nu conta.

Nu. Era mult prea nevinovată. Mai luă o înghițitură mare și se șterse la gură. Era prea frumoasă. Bău și mai mult. Prea inteligentă. Își goli paharul și îi făcu semn chelnerului să-i mai aducă unul.

Se simțea deja un pic amețit, dar nici că-i mai păsa. Intenționa să se îmbete criță, ca să o poată uita. Să uite vocea ei răgușită. Să uite de chipul ei luminos și de ochii ei albaștri strălucitori. Să uite gustul limbii ei.

Chelnerul îi aduse paharul de coniac cerut. Dar îl împinse deoparte, pentru că nici măcar coniacul nu mai funcționa în clipa aceea. Nimic nu mai mergea. Era complet înnebunit de dorința pe care o simțea pentru ea. Și nu o putea avea. Nu o putea avea niciodată.

O dorea.

Dar de ce nu o putea avea? Pentru că era un om rău. Pentru că bărbații ca el nu se schimbau niciodată. Pentru că Julianne merita ceva mai bun.

Își simțea deja capul greu, dar hotărî pe loc că gândea mult mai limpede decât de obicei. O voia pe Julianne și o va avea. Dar va trebui să se însoare cu ea. Sau poate că ea nu își dorea să se mărite cu el...

Atunci o va răpi și o va duce în Scoția. Unul dintre străbunii săi procedase la fel cu stră-stră-stră-stră-străbunica lui.

„Bunicuța!" se gândi el. Era numai vina ei. Pentru că se hotărâse să sufere din nou de palpitații. Mama lui sperioasă și surorile lui smerite se duseseră fuguța la Bath. Și-l lăsaseră pe el și pe Hester, mătușa lui țicnită, să aibă grijă de Julianne. Era clar că toată familia lui își pierduse mințile.

Pufni și ridică paharul. Dar o umbră îl acoperi imediat. Ridică privirea și-l văzu pe Montague, cumnatul său pe care îl simpatiza cel mai puțin, uitându-se urât la el. Hawk trânti paharul înapoi pe masă, împroșcând peste tot cu coniac.

– Mă gândeam eu că o să te găsesc beat mort și neglijându-ți îndatoririle de tutore, zise Montague.

– Ți-am spus cumva în ultima perioadă cât de mult regret că te-am lăsat să te căsătorești cu sora mea?

– Ești o rușine, zise Montague. Totul ți-a fost servit pe o tavă de argint. Dar i-ai râs în nas tatălui tău. I-ai frânt inima mamei tale mutându-te de acasă. Și apoi ți-ai pus în gând să devii regele crailor.

– Începi să mă plictisești, Montague.

– Nu am zis nici jumătate din ce am de spus. Ți-ai neglijat responsabilitățile față de fratele tău. El își face de cap pe continent, și tu îl sponsorizezi. Nu-ți pasă deloc de familia ta. Am crezut că poate îți vei onora măcar responsabilitățile față de Lady Julianne. Ar trebui să-ți fie rușine.

– Uită-te în oglindă, Montague, zise el. Te porți mizerabil cu sora mea.

– Este soția mea, așa că asta nu e treaba ta.

– Crezi că nu știu despre amanta ta?

Montague pufni disprețuitor.

Hawk se ridică în picioare.

– Scapă de ea imediat! Pentru că, dacă n-o faci, o să te bat de nu o să mai știi de tine!

După ce îl amenință astfel, părăsi încăperea cu un mers destul de nesigur. Își luă mantaua, dar își scăpă pe jos pălăria. Reuși în cele din urmă să și-o îndese pe cap și, într-un fel sau altul, izbuti să-și urce

corpul demn de milă în trăsură. Când vizitiul îl întrebă de adresă, primul lucru care-i veni în minte fu să se ducă la operă. Dar era beat. Așa că îi spuse să-l ducă la conacul mătușii sale.

Henderson păru destul de alarmant, când Hawk insistă să o aștepte pe mătușa sa în salonul egiptean. Odată ajuns acolo, refuză oferta lui Henderson de a-i aduce o cafea tare și hotărî să se facă comod pe canapea. Picioarele îi atârnau peste brațul de catifea, dar știa că avea nevoie să doarmă un pic ca să scape de efectele coniacului. Adormi repede și o visă pe Julianne arzând broșuri.

Lui Julianne aproape că îi ieșiră ochii din orbite, când îl văzu pe Hawk tolănit pe canapea. În mod evident, nu se dusese să-și caute o amantă.

Hester își puse mâinile în șoldurile ei late.

– Ce, Doamne, iartă-mă, a fost în capul lui?

Henderson își drese glasul în spatele lor.

– Cred că este beat, milady.

Julianne se duse în grabă la Hawk și îl scutură de umăr. Dar el doar murmură ceva neinteligibil. Se aplecă peste el și strâmbă din nas, când simți că duhnea a coniac.

– Nu le arde, murmură el.

Julianne se îndreptă și se uită la Hester.

– Să încercăm să-l urcăm în trăsură?

– Nu am reușit să-l cărăm nici măcar până jos, răspunse Hester, după care îl trimise pe Henderson să aducă o pătură și o pernă.

Câteva minute mai târziu, Julianne reuși să-i strecoare perna sub cap. Hawk bălmăji din nou în somn. Îl acoperi cu pătura.

– Urăsc să-l las aici așa...

– O să supraviețuiască, zise Hester. Hai, vino, acum! E târziu și suntem amândouă obosite.

În timp ce urcau scările, Julianne se întoarse spre Hester.

– Nu l-am mai văzut niciodată beat.

– E supărat, zise Hester.

– De unde știi?

– Îl cunosc bine pe nepotul meu.

Tocmai ajunseseră pe palierul de la etaj. Hester mormăi nemulțumită, când făcu următorul pas.

– Ah! Am îmbătrânit!

– Ești doar obosită, zise Julianne, după care încetini pasul, ca să meargă în ritm cu Hester. Iar când ajunseră în fața dormitorului ei, se întoarse spre Hester, îngrijorată: Ce e în neregulă cu Hawk?

Hester zâmbi și răspunse scurt:

– Tu.

Răspunsul acela o sperie pe Julianne. Și-ar fi dorit să o roage să-i explice la ce se referise, doar că Hester traversă coridorul, intră în camera ei și închise ușa.

Câteva minute mai târziu, Betty o ajută pe Julianne să se dezbrace și să-și pună o cămașă de noapte. Se cuibări sub pătură, însă nu putea dormi. Nu-și putea scoate din minte ce spusese Hester și asta o făcea să-și facă griji pentru Hawk. Dacă, așa beat cum era, se ridica în picioare și se lovea de una dintre măsuțele din salon? Era posibil să se împiedice de ceva în întuneric.

Rămase în patul ei, gândindu-se la zeci de motive să se ducă să vadă ce făcea. În cele din urmă, hotărî să dea ascultare vocii ei interioare și să se ducă. Își găsi halatul și se îmbrăcă cu el. După aceea luă o lumânare și se furișă la parter. Când deschise ușa salonului, descoperi că stătea cam în aceeași poziție în care-l lăsase. Știa că ar fi trebuit să plece și să-l lase să doarmă. Dar așeză lumânarea pe o măsuță și se duse la el. Îi scoase încălțările și le așeză lângă canapea. Apoi se duse în partea cealaltă și îi dădu părul pe spate.

El o prinse de mână. Încremeni imediat, gândindu-se că îl trezise. Iar când încercă să-și elibereze mâna, el o smuci și-i așeză palma pe pieptul lui.

– Hawk, șopti ea. Trezește-te!

El deschise ochii.

– Sunt încă beat.

– Da, și trebuie să te duci acasă să dormi.

– Nu am o casă. Stau cu chirie.

– Știu, dar o să te doară gâtul dacă dormi pe canapea.

– Nu pot să merg până la trăsură, zise el. Sunt beat.

Julianne se așeză lângă el.

– De ce te-ai îmbătat?

– Nu știu.

Ea îi cuprinse obrazul cu palma.

– Hawk... ce s-a întâmplat?

– Sunt beat.

Julianne scoase un hohot scurt.

– Și ce mai e în afară de asta?

– Sunt rău.

– Ba nu, nu ești, zise ea.

– Bărbații ca mine nu se schimbă niciodată.

Julianne se încruntă.

– Asta e ridicol.

– Așa a spus tata.

Ea inspiră adânc. De ce i-ar fi spus tatăl său ceva atât de dur?

– Nu-mi pasă de familia mea.

– Asta nu-i adevărat, protestă ea.

– Așa a zis Montague.

– Când a zis asta?

– În seara asta, la club. M-am îmbătat.

Julianne îl sărută pe obraz.

– Ar trebui să te las să dormi.

– Nu mă părăsi!

– Bine, mai rămân până când adormi la loc.

– Nu mai adorm niciodată, zise el.

– Mâine n-o să-ți mai amintește asta.

– Nu te merit.

Ea se încruntă din nou.

– Nu spune asta, Hawk.

– E adevărul.

Ceva nu era deloc în regulă.

Hawk închise ochii. Respirația lui își încetini ritmul. Adormise la loc. Se gândi să se ducă înapoi sus în camera ei, dar nu-l putea lăsa așa. Se ridică încet, dar el deschise imediat ochii.

– Hawk, mă mut pe canapeaua cealaltă ca să am grijă de tine.

El se întoarse pe o parte și-și îndoi genunchii.

– Stai aici cu mine.

Julianne șovăi o clipă, dar în același timp simțea că avea mare nevoie de alinare. Se așeză lângă el. Abia încăpeau pe canapea. El își încolăci brațul în jurul trupului ei și îi cuprinse un sân. O, Doamne, ce fusese mintea ei să se culce pe canapea lângă el? Degetul lui mare începu să facă cerculețe în jurul sfârcului ei. I se tăie respirația. Știa că trebuia să se mute pe cealaltă canapea. Degetele lui îi desfăcură apoi cămașa de noapte.

– Hawk...

– Ssst... nu o să-ți fac nici un rău.

Mâna lui alunecă sub material și se cuibări pe sânul ei. Apoi o sărută pe ceafă. Dorința o inundă imediat. Dar era beat și nu-l putea lăsa să continue. Îi simți bărbăția întărindu-se pe fundul ei.

– Hawk, nu ar trebui. Nu așa, când ești beat și probabil o să regreți.

– Vrei să mă opresc?

– Cred că ar fi mai bine să mă mut pe cealaltă canapea, ca să poți să dormi, zise ea.

– Da, ar fi mai bine să pleci pentru că vreau să mă culc cu tine. Și nu avem un pat în care să ne culcăm.

Julianne râse scurt, în timp ce se ridică și-și închise la loc cămașa de noapte. După aceea îl mai sărută o dată pe obraz și șopti:

– Dormi!

Se ghemui pe cealaltă canapea și-l privi în lumina pâlpâitoare a lumânării. Tresări o dată scurt, dar continua să respire la fel de adânc. Se întrebă atunci dacă își va aminti ceva din tot ce-i spusese. Și chiar dacă și-ar fi amintit, probabil tot se va fi prefăcut că nu mai ținea minte. În momentul acela înțelegea că făcea pe bufonul ca să ascundă niște răni vechi, adânc înrădăcinate în sufletul său.

Tatăl său îi spusese că bărbații ca el nu se schimbau.

I se umplură ochii de lacrimi. Știuse că ceea ce se întâmplase cu mult timp în urmă fusese îngrozitor. Dar nu știuse că-l condamnase până și propriul tată.

Hawk se trezi înainte de răsărit. Julianne se ridică un pic dezorientată, dar apoi își aminti totul și se dezmetici.

– Trebuie să plec înainte să se trezească servitorii, zise el, cu glasul destul de răgușit. Te descurci să ajungi înapoi sus? Am aprins o lumânare.

– Da, mă descurc.

– Mă întorc la amiază, zise el. Îmi pare rău.

– Nu-ți face griji.

– Julie?... Mulțumesc!

Ea se ridică apoi și luă lumânarea.

– Așteaptă! Uită-te pe fereastră și vezi dacă mai este acolo vizitiul tău.

Hawk se uită, după care înjură în șoaptă.

– A plecat, desigur. Bietul om probabil a înghețat afară atâtea ore.

– Știa că erai beat, așa că probabil a plecat la scurt timp după ce te-a lăsat aici.

Hawk își frecă fața cu mâna.

– Am fost beat criță.

– Asta nu prea îți stă în obicei.

– Am zis lucruri...

– Nu trebuie să-ți faci griji. Știu că erai beat, zise ea, oferindu-i scuza de a ieși basma curată.

– Te-am atins.

– Ai fost un domn desăvârșit și ai fost de acord că nu era o idee prea bună.

– Nu te-am lăsat să dormi. Du-te sus! O să-i rog pe servitori să-mi găsească o birjă de închiriat, după ce se trezesc.

Își dorea să îl îmbrățișeze. Dar știa că, dacă ar fi făcut-o, el ar fi înțeles că auzise prea multe noaptea trecută.

– Ne vedem mai târziu, atunci.

Se grăbi apoi în sus pe scări. Dar tot îi veni greu să adoarmă, în ciuda faptului că era epuizată. Avea nevoie de ea... însă nu știa cum să-i ofere ajutorul ei.

Capitolul 18

Confesiunea unui crai: „Drumul spre îndreptare este plin de ispite".

Dormise până la douăsprezece, iar când se trezise, se spălase și băuse vreo șase cești de ceai tare, amestecat cu scoarță de salcie. Noaptea trecută ajunsese la proverbiala răscruce de drumuri. Și vedea două căi posibile. Una presupunea să continue la fel ca până atunci – să trăiască viața de zi cu zi, refuzând să se gândească la viitorul sumbru în care rămânea pentru totdeauna oaia neagră a familiei. Cealaltă implica să renunțe la trecut și să se ierte, așa cum îi spusese Julianne. Nu va fi ușor, dar se declarase deja învins cu doisprezece

ani în urmă. Iar de atunci purtase un costum invizibil și-și ascunsese amărăciunea sub masca unui bufon.

Alesese deja. Și era o alegere care îl va elibera de trecutul chinuitor și îi va fi deschis drumul spre un viitor real. Unul care i-ar fi permis să-și îmbrățișeze din nou familia și moștenirea incredibilă pe care i-o lăsase tatăl său.

Tatăl său fusese nemilos cu el în ziua aceea fatidică, din urmă cu mult timp. Dar privind în retrospectivă și prin ochii unui om ajuns la maturitate, înțelegea că tatăl său vorbise de spaimă și furie. Judecând după ceea ce simțise el în noaptea când se îmbătase Julianne, își putea închipui ce fusese în sufletul tatălui său – doar că de o sută de ori mai rău.

Nici un tată nu ar fi trebuit să fie vreodată pus în fața posibilității ca fiul său să moară într-un duel.

Își amintea cum se simțise. Trădat și speriat. Și plin de amărăciune. Tristan îi spusese în nenumărate rânduri că tatăl lui fusese un om bun. În multe feluri, părintele său fusese și un om dur, pentru că simțise că Hawk nu luase suficient de în serios viitoarele sale responsabilități. După ce Westcott fusese de acord să accepte o sumă de bani în schimbul duelului, tatăl lui se comportase foarte dur cu el. Nu se arătase nici îndurător și nici înțelegător.

Hawk suspecta că tatăl său își dorise să-l vadă dovedind ce fel de om era cu adevărat. Doar că, după ce ascultase condamnarea lui aspră, simțise că nu l-ar fi putut mulțumi niciodată. Așa că se hotărâse să devină ticălosul pe care îl credea a fi.

Nu putea da timpul înapoi și nici nu putea schimba trecutul. Și nici nu mai putea intra în contact cu persoana în cauză. Să facă asta ar fi fost actul suprem de egoism – ceva ce ar fi condamnat un suflet nevinovat la suferință veșnică. Pedeapsa lui va fi aceea de a nu ști niciodată. Și de a avea pentru totdeauna un gol în inima sa.

Era ziua în care luase hotărârea. Alesese calea cea dreaptă – cea care însemna să-și facă datoria. Ba nu, era ceva mai mult decât datorie și responsabilitate. Cunoscuse o fărâmă de bucurie în ziua aceea în parc cu Julianne. Iar apoi, noaptea la bal, tot ea îi arătase ce avea de făcut. Îi spusese că trecutul său nu îl definea și că nu schimba în nici un fel cine era el pentru ea. Și mai spusese și că nu va pune presiune asupra lui ca să-și divulge secretele. Îl acceptase necondiționat. Și, desigur, la început Hawk nu avusese încredere în acceptarea

ei necondiționată. Se întorsese la vechile sale obiceiuri de a-și căuta o curtezană și de a-și îneca suferința în alcool.

Stătuse cu el noaptea trecută. Oricare altă femeie i-ar fi întors spatele dezgustată. Dar Julianne rămăsese și îi spusese să nu-și facă griji pentru nimic din ce spusese.

O adorase întotdeauna – dar niciodată mai mult ca noaptea trecută. Știa cât suferise ea, fiind un copil nedorit. Iar cu mulți ani în urmă, vulnerabilitatea aceea îi atinsese sufletul și schimbase ceva în el.

Era și va fi mereu draga lui Julie.

Se uită la ceas. Era timpul să plece. Nu voia să o grăbească. Merita să fie curtată așa cum se cuvenea.

Se uită în oglindă și râse de el însuși pentru că părea schimbat. Cu siguranță, mătușa lui avea să-l mustre pentru că alesese canapeaua ei pe post de pat. Nu-l va lăsa să uite niciodată asta.

Inspiră adânc, își mai aranjă o ultimă dată lavaliera și apoi ieși în căutarea noii sale vieți.

Julianne stătea în salonul egiptean și se uita un pic prea des la ceas. Bănuia la ce trebuia să se aștepte de la el. Mai mult ca sigur va fi făcut o mare glumă din tot ce se întâmplase. Dar nu îl putea lăsa să-și dea seama cât de mult o tulburaseră confesiunile lui făcute la beție. După ce se trezise, se arătase îngrijorat pentru ceea ce spusese în noaptea aceea – însă nu putea fi nici ea sigură dacă își amintea totul sau nu. Făcuse tot ce-i stătuse în putință ca să îl liniștească, dar tot se mai simțea destul de dezorientată.

În toți anii aceia, crezuse că îl cunoștea. Aflase că se întâmplase ceva rău, care avea legătură și cu Ramsey, dar nici măcar nu ar fi ghicit că tatăl lui Hawk îl condamnase atât de nemilos.

Avusese doar treisprezece ani când murise răposatul conte. Tot ce-și mai amintea despre tatăl lui Hawk era că fusese un om foarte sobru – și foarte diferit de fiul său. Știa că Tristan îl respectase mult pe tatăl lui Hawk și că se bizuise pe sfaturile lui.

– A vorbit azi-noapte? întrebă Hester.

Vocea femeii o trezi din reverie.

– Un pic. Dar nu prea avea nici o noimă ce spunea.

Nu voia să-i spună lui Hester că îi dezvăluise niște lucruri tulburătoare despre cum se purtase tatăl lui cu el.

Hester lăsa deoparte romanul pe care-l citea.

– Cât de multe știi, draga mea?

Julianne îi întâlni privirea.

– Destule.

– Știam că tatăl lui a mușamalizat ceva. O vreme Marc a părut chinuit și înnebunit. Și tatăl lui i-a spus ceva și mamei sale, desigur. Dar ea știa și s-a prefăcut să nu observe. Louisa are un suflet bun, dar a fost mereu una dintre femeile acelea imature care au nevoie ca altcineva să aibă grijă de ele.

Răsunară pași pe coridor. Apoi intră Hawk.

– I-am spus majordomului că nu e nevoie să mă conducă.

Julianne se ridică în picioare.

– O să-ți torn o ceașcă de ceai.

– Mulțumesc, dar am băut deja suficient cât să umplu o cadă de baie. Se uită la mătușa lui. Nu știu de ce i-am spus vizitiului să mă aducă aici noaptea trecută. Cred că am petrecut așa mult timp aici în ultima perioadă, că am început să mă simt ca acasă.

– Ești mereu bine-venit aici, zise Hester. Beat sau treaz.

– Mătușă, îmi dai voie să vorbesc un pic între patru ochi cu Julianne?

– Desigur.

O ajută să se ridice de pe canapea, după care o sărută pe obraz.

– Îți mulțumesc.

După ce plecă Hester, Hawk veni și se așeză lângă ea. Julianne se simțea agitată, de parcă avea fluturași în stomac.

– Tot ce am spus azi-noapte...

– Nu-ți face griji! Alcoolul ți-a dezlegat limba, zise ea.

– Este adevărat, zise el. Și m-am gândit mult la ce a spus tatăl meu. Îmi dau seama acum că a reacționat așa pentru că îi era frică pentru mine.

Julianne înghiți apăsat.

– Erai în pericol?

– A plătit o avere ca să mă salveze de la un duel cu pistoale la răsărit.

Ea își împreună strâns mâinile tremurânde. Oare ce făcuse atât de grav?

– Când mi-ai spus că trebuie să mă iert... la început nu am crezut că e posibil așa ceva. Dar apoi ai spus ceva care m-a ajutat.

Inima începu să-i bată și mai tare, în timp ce îl asculta.

– Ai spus că, indiferent ce s-a întâmplat, nu schimbă cu nimic cine sunt eu pentru tine.

– Niciodată, întări ea.

– Crezi în mine necondiționat? o întrebă el.

– Da.

– Am ales să îngrop trecutul, zise el. Am ales să privesc spre viitor.

Julianne clipi pentru a îndepărta lacrimile care amenințau să-i inunde ochii.

– Mă bucur, zise ea.

– Trebuie să repar lucrurile cu familia mea, zise el. E adevărat că nu i-am ignorat niciodată... dar nici nu mi-am asumat toate responsabilitățile pe care le aveam. Unul din cele mai mari regrete ale mele este că nu am fost mai atent ce fel de om era Montague, înainte de a-i da binecuvântarea mea să se însoare cu Patience. Și ea a suferit mult din cauza asta.

Julianne îl strânse de mână.

– Știu că te simți responsabil pentru asta, dar a fost alegerea lui Patience să se mărite cu el. În plus, e o femeie mai puternică decât crezi. Nu îl lasă să o intimideze deloc.

– Când se întoarce, vreau să am o discuție și cu ea, ca să mă asigur că știe că, dacă va fi vreodată nevoie, o voi ajuta pe ea și pe copii. Ironia face că Montague a avut dreptate în privința mea. I-am frânt inima mamei mele refuzând să locuiesc la Ashdown House. Și m-am și lăudat cu asta în fața tatălui meu. Ar fi trebuit să repar lucrurile de atunci... doar că am fost prea mândru.

– Dar și tatăl tău a fost la fel de vinovat... dacă nu chiar mai mult, zise ea. Ar fi trebuit să-ți ceară iertare pentru lucrurile pe care ți le-a spus. Cuvintele pot cauza răni foarte adânci, când sunt folosite ca arme.

– Ce-a fost a fost. Nu putem schimba trecutul, zise el. Dar eu sunt capul familiei. Și mi-am neglijat responsabilitățile pe care le am față de fratele meu. Probabil William crede că nu-mi pasă deloc de el.

Julianne îl strânse din nou de mână.

– De ce spui asta?

– Pentru că l-am lăsat să-și facă de cap și nu i-am impus niciodată nici o regulă. N-am vrut să sufere că are un frate prea strict... pentru

că așa s-a întâmplat cu mine și cu tata și nu a ieșit deloc bine. Așa că m-am dus în extrema opusă și i-am lăsat prea multă libertate. Dar a venit timpul să-l chem acasă și să discut cu el că e momentul să-și aleagă o carieră.

Julianne îi zâmbi atunci.

– Ai luat foarte multe decizii într-un timp foarte scurt. Dar toate sunt decizii bune!

Hawk îi cercetă chipul.

– Ție trebuie să-ți mulțumesc pentru asta.

Nu-l iubise niciodată mai mult decât îl iubea în clipa aceea.

– Sunt foarte mândră de tine!

Hawk îi zâmbi și se jucă cu bucla din dreptul urechii ei.

– Îmi dai voie să te însoțesc în seara aceasta?

– Da, zise ea, cu sufletul la gură.

Era oare posibil? Să îndrăznească să spere că o iubea și el?

– Unde mergem? o întrebă el.

– La teatru, răspunse ea, după care râse nervos. Dar nici măcar nu-mi mai amintesc numele piesei.

– Spune-i tu mătușii că o să vin diseară să vă iau pe amândouă.

Julianne se ridică odată cu el. Hawk îi sărută mâna.

– Pe diseară, zise el.

Lacrimi de fericire îi năpădiră ochii, în timp ce îl privea părăsind salonul. După ce ieși de tot din încăpere, fugi la fereastră într-un suflet, ca să-l mai zărească măcar o dată pe geam. Când îl văzu ieșind din casă, șopti:

– Te iubesc!

La teatru, Julianne simțea că trăia în sfârșit visul pe care-l ținuse în viață patru ani lungi. Hawk stătea lângă ea, iar când cortina se ridică, se întinse și o luă de mână, pe scaunul de lângă ea, unde nu-i putea vedea nimeni.

Hester și domnul Peckham erau angajați într-o conversație veselă. Julianne se prefăcea că era atentă la spectacol, dar de fapt nu se putea concentra deloc la ce se întâmpla pe scenă. Exaltarea îi inunda venele. Așa că începu să-și imagineze cum se întorcea acasă și anunța că se logodise cu Hawk. Familia lui se va fi întors și va fi fost extrem de fericită să audă veștile acelea. Poate că ar mai fi avut de așteptat

o lună, până se făceau anunțurile oficiale. Și apoi, va fi devenit în sfârșit soția lui Hawk.

La pauză, Hawk îi dădu drumul la mână. Se simțea incredibil de timidă cu el. Era un lucru destul de prostesc, ținând cont de faptul că îl cunoștea de atâta timp. Dar în clipa aceea totul se schimbase.

Când Hester sugeră să ceară un rând de șampanie pentru toată lumea, Hawk se scuză politicos.

– Nu, mulțumesc. Cred că o să evit toate băuturile alcoolice o vreme.

– Și nici eu nu vreau, Hester, spuse Julianne.

Amy, Georgette și Sally veniră în loja lor.

– Sper că nu v-am întrerupt, zise Georgette.

– O, nu, deloc, zise Hester.

Hawk o ajută pe Julianne să se ridice și o conduse până la prietenele ei.

– Te-am văzut din loja părinților mei, spuse Georgette.

Hawk înclină ușor capul și zise:

– Julianne, l-am văzut pe un prieten de-al meu în partea cealaltă a sălii. Te deranjează dacă merg să-l vizitez, cât timp stai de vorbă cu prietenele tale?

Ea îi întâlni privirea. Simțea că visa.

– Sigur că nu mă deranjează.

– Doamnelor. Hawk făcu o plecăciune, după care părăsi loja.

Prietenele ei o traseră imediat deoparte.

– O, Doamne! exclamă Georgette. Ai văzut cum se uita la tine? Nu-mi vine să cred că nu te-ai topit de tot.

Julianne se îmbujoră imediat și coborî sfioasă privirea.

– Ești timidă în seara asta, zise Amy.

– Mda... Nu știu ce m-a apucat.

Dar desigur că știa. Era îndrăgostită.

– Ați făcut vreo înțelegere? o întrebă Sally curioasă.

Julianne ridică privirea și clătină repede din cap. Nu-i făcuse nici o promisiune. Dar o ținuse de mână tot actul întâi.

– S-a întâmplat ceva, zise Georgette. Hawk arăta ca un bărbat îndrăgostit.

– Nu ar trebui să insistăm, zise Amy. Deși mă tem că am făcut asta o dată deja.

Julianne se uită recunoscătoare la prietena ei.

– Știi cum e să simți că un vis e pe cale să devină realitate, dar să îți fie frică să speri prea mult?

– Eu, una, voi fi foarte surprinsă dacă nu te cere în căsătorie până la finalul sezonului, zise Georgette.

Julianne își mușcă buza.

– Te rog... vă rog să nu spuneți nimănui nimic despre asta. Nu vrea să se răspândească zvonuri înainte să fie ceva sigur.

– Ne vom coase buzele, zise Amy. Dar, Julianne, meriți fericirea aceasta mai mult decât oricare altă persoană pe care o cunosc.

Câteva minute mai târziu, veniră în vizită și cei cinci tineri. Se salutară cu toții, după care Beaufort îi făcu cu ochiul.

– Ai auzit veștile?

Pentru o clipă, Julianne crezu că se referea la veștile despre ea și Hawk. Dar în cele din urmă învinse rațiunea. Nu avea cum să știe nimeni.

– Nu știu la ce te referi.

– Îți amintești de broșură? întrebă Beaufort. Ziarele cer să fie interzisă.

– O, ce veste delicioasă, zise Sally, schimbându-și greutatea de pe un picior pe altul.

Julianne adoptă o expresie precaută și se uită spre Amy și Georgette.

– Am auzit că s-au vândut toate exemplarele, zise Caruthers. Se spune că deja se pregătește o a cincea tipărire.

Julianne se abținu să nu zâmbească. Toată lumea citea broșura ei, așa că îi era destul de dificil să-și ascundă entuziasmul. Dar nimeni nu va ghici niciodată că ea era autoarea. O parte din ea și-ar fi dorit să-și poată asuma meritul pentru *Secretele seducției*, dar știuse încă de la început cât de important era ca identitatea ei să rămână ascunsă. Totuși, în noaptea aceea avea multe motive să fie mulțumită. Și toate dificultățile prin care trecuse o ajutau să aprecieze și mai mult fericirea din acel moment.

Caruthers rânji la Julianne.

– Hawk a apucat să citească broșura?

Încremeni în clipa în care își aminti de dezaprobarea lui Hawk.

– Mă cam îndoiesc de asta.

Ceilalți domni continuară să facă speculații pe seama identității autoarei, și Julianne simți o neliniște crescându-i în piept. Oare

scrisese ceva în broșură care să-i dea de înțeles lui Hawk că ea era autoarea? Își mușcă buza. Îi ceruse să fie sinceră cu el. Nu îl putea minți – mai ales atunci, când totul era perfect între ei.

Sau poate că trebuia doar să uite să menționeze că ea scrisese *Secretele seducției*. La naiba cu tot! Nu îl putea păcăli. Avea nevoie de un plan mai bun. El nu era de acord cu broșura – dar, pe de altă parte, nici nu o citise încă. Trebuia să aștepte să o citească din scoarță în scoarță. Și odată ce va fi înțeles și el valoarea a ceea ce scrisese, nu va mai fi deranjat că jucase rolul autoarei anonime. Pe de altă parte, poate ar fi fost mai bine să aștepte până după nunta lor. Îi va distrage atenția cu sărutări și apoi va putea recunoaște că fusese o fată foarte obraznică.

În fond, amânarea nu era același lucru cu minciuna. Sau era?

Caruthers îi zâmbi lui Julianne.

– Părinții mei vor să vă cunoască pe toți. Vreți să veniți cu mine în loja lor?

– O, este o idee minunată, zise Julianne. Dar poate că ar fi mai bine ca eu să nu plec de aici. Sunt sigură că și celelalte fete vor fi încântate să te însoțească.

Voia să-l aștepte pe Hawk și să discute cu el despre toate planurile lui.

– Dar sunt deosebit de nerăbdători să te cunoască, Julianne, zise Caruthers. Promit să nu te reții mult.

Cum ar fi putut refuza fără să pară nepoliticoasă?

– Lasă-mă să vorbesc cu Hester.

Se duse la Hester și-o întrebă dacă puteau discuta ceva între patru ochi. Domnul Peckham se scuză imediat și spuse că se va întoarce în curând.

După plecarea lui, Julianne se așeză lângă Hester și-i spuse despre rugămintea lui Caruthers.

– Eu aș prefera să rămân aici. Hawk se va întoarce în curând.

Hester afișă un zâmbet viclean.

– O, copilă, doar nu vrei nici să pari prea nerăbdătoare, nu? Du-te cu prietenii tăi! Nepotul meu te va aprecia cu atât mai mult dacă-l lași să te aștepte un pic.

Julianne șovăi, așa că Hester o bătu ușor pe mână cu evantaiul și zise:

– Adu-ți aminte de *Secretele seducției*.

– Atunci, ai putea să-i spui tu unde am plecat? întrebă ea.

– Desigur. Și acum du-te! Când te întorci, o să se bucure să te vadă.

Julianne plecă apoi cu prietenii ei, dar se fâstâci tot drumul. Toată lumea pălăvrăgea, numai ea tăcea. Spera ca vizita aceea să nu dureze prea mult. Firește că Hester avea dreptate – trebuia să aibă grijă să nu pară prea nerăbdătoare. Dar după toate încercările și suferințele, își dorea să fie cât mai mult aproape de el. Mai ales în seara aceea. Pentru că aceea era prima zi din povestea lor de dragoste înfloritoare.

Caruthers îi conduse pe toți la loja părinților lui. Lord și Lady Framingham primiră grupul cu mult entuziasm. Julianne fu nevoită să-și amintească tot timpul să asculte conversația. Îi plăcea foarte mult pe părinții lui. Li se părea minunat că ei se bucurau împreună de toate evenimentele sezonului. Când mama lui o întrebă despre fratele ei și despre Tessa, Julianne îi povesti despre copil și despre botezul care se apropia cu pași repezi.

Se ridică apoi cortina, anunțând începerea actului următor. Prietenii ei se hotărâră să mai zăbovească puțin. Julianne își mușcă buza. Ea nu voia să mai stea.

– Ar fi mai bine să plec, zise ea. M-am simțit minunat, dar i-am promis lui Lady Rutledge că mă întorc repede.

Osgood se ridică în picioare.

– Dă-mi voie să te însoțesc, Lady Julianne.

– O, nu aș vrea să te deranjez. Te rog, rămâi! Mă descurc să mă întorc singură.

– Insist, zise Osgood. Lui Hawk nu i-ar plăcea dacă te-am lăsa să te întorci singură.

Știa că ar fi fost nepoliticos din partea ei să continue să-l refuze.

– Mulțumesc, domnule Osgood, zise ea.

O conduse afară. Julianne spera că nu va zăbovi prea mult în loja lor. Și se simțea îngrozitor că gândise măcar un asemenea lucru. Osgood era un tânăr agreabil, chiar dacă se dovedea și un pic încăpățânat uneori. Zâmbi când își aminti cum intrase în salonul lui Hester, mirosind a fum.

El se uită spre ea și zise:

– Arăți minunat în seara aceasta.

– Mulțumesc, spuse ea.

Osgood își drese glasul.

– Sper că nu te-am jignit cu broșura.

– Nu m-am simțit deloc jignită, zise ea. Ai citit-o?

– Da. Și trebuie să mărturisesc că am fost un pic uimit, zise el.

– De ce? întrebă ea.

– Nu știam că femeile folosesc astfel de șiretlicuri cu domnii.

– Șiretlicuri? se miră ea.

– Da, nu e prea frumos din partea lor, spuse Osgood. Autoarea le spune doamnelor să așeze flori în salon când au invitați, ca să-i facă pe ceilalți să creadă că a mai venit cineva înaintea lor.

– Nu crezi că totul este permis în dragoste și-n război? îl întrebă Julianne.

Osgood clipi nedumerit.

– Nu cred că este corect să păcălești un domn. Nici domnilor nu le e tocmai ușor, să știi. Trebuie să ne adunăm tot curajul și să ne asumăm riscul că am putea fi refuzați, atunci când invităm o doamnă la dans.

Julianne se strâmbă. Nu se gândise deloc la asta din perspectiva domnilor. Ei i se păruse mereu că bărbații aveau toată puterea în astfel de interacțiuni. Dar Osgood tocmai îi subliniase că ei riscau să fie umiliți de fiecare dată când invitau o doamnă la dans.

– Sunt tentat să scriu un răspuns la broșură și să prezint un ghid despre cum pot domnii să cucerească o frumoasă a balului, zise el.

– Ești poet, zise ea. Ar trebui să-ți fie ușor să scrii o broșură.

– Așadar, crezi că ar trebui s-o fac? o întrebă el.

Julianne ridică din umeri.

– De ce nu? Nu ai nimic de pierdut, dacă încerci.

– Pe legea mea! Exact asta voi face! Mulțumesc pentru încurajare, Lady Julianne, zise el.

– Mulțumesc și eu că mi-ai atras atenția asupra dificultăților curtării din perspectiva unui domn, zise ea. Era posibil să nu aflu niciodată, dacă nu-mi spuneai.

– Nu trebuie să fii niciodată rea cu un domn, zise Osgood.

Nu intenționat cel puțin. Dar se gândi la sezoanele trecute și înțelese că îi tratase pe domni ca pe niște jucării pe care le putea scoate sau lăsa deoparte, după bunul plac.

– Ce să vezi? Iată-l pe Hawk pe scări, zise Osgood.

Julianne întinse gâtul. Și îl zări acolo, stând de vorbă cu două femei sofisticate, care purtau rochii scandaloase. Aveau obrajii pictați cu roșu. Stăteau de o parte și de alta a lui și-l strângeau de brațe.

Simți imediat cum i se pune un nod în gât. O, nu!

– Te simți rău, Lady Julianne? întrebă Osgood.

– Întoarce-te, zise ea.

– De ce?

– Fii amabil, fă ce te rog!

Osgood se întoarse și continuă să meargă.

– Ce s-a întâmplat?

Cum se putea ca Osgood să nu înțeleagă nimic?

– Te rog, hai să mai mergem un pic!

Osgood rămase tăcut. O bucura tăcerea lui, pentru că în clipa aceea chiar nu putea să vorbească.

El se opri în cele din urmă.

– Sunt un idiot!

Julianne nu se putea uita la el.

– Ba nu, ești un domn foarte amabil.

– Sunt sigur că nu e ce crezi, zise el cu blândețe.

Ce altceva putea să fie?

– Vrei să te duci înapoi la prietenele tale?

– Nu, hai să continuăm, zise ea. Nu mai e mult până la loja lui Lady Rutledge.

La naiba! Îl văzuse cu două foste amante.

Hawk porni după ea. La naiba cu tot! Chiar trebuia să-i explice. Ele îl acostaseră, iar el nu făcuse altceva decât să le salute politicos. Dar Julianne îi văzuse. Urâse să vadă expresia îndurerată de pe chipul ei.

Osgood și Julianne se opriră câțiva metri mai încolo. Hawk observă imediat îngrijorarea de pe chipul tânărului. Și apoi plecă. Probabil Julianne îi spusese să o lase singură.

Hawk se apropie de ea grăbit, așteptându-se să-l evite. Dar Julianne doar rămase acolo, uitându-se urât la el.

– Nu e ceea ce crezi, zise el.

– Te-am crezut la amiază, când mi-am spus că vrei un nou început, zise ea cu voce tremurândă.

El clătină din cap.

– N-o să pretind că nu le cunosc, dar n-am făcut altceva decât să le salut.

– Și când aveți întâlnire? întrebă ea pe un ton tăios.

– Ce s-a întâmplat cu încrederea necondiționată pe care o aveai în mine? întrebă el.

– Le-am văzut pe ușuraticele acelea agățându-se de brațele tale, răspunse ea.

– Doar am vorbit cu ele și atât.

– Zâmbeai.

– Ori crezi în mine necondiționat, ori nu, zise el. Și dacă e ultima variantă, spune-mi chiar acum. Am irosit deja prea mulți ani trăind în umbra trecutului. Da, fac parte din trecutul meu sordid. Nu sunt mândru de asta, dar nici nu pot schimba ce-a fost. Și sigur nu voi merge pe coji de ouă pentru că n-ai tu încredere în mine.

– Nu înțelegi.

– Ba da, înțeleg. Azi-noapte, când ți-am povestit că tata a zis că bărbații ca mine nu se schimbă niciodată, tu m-ai contrazis. Și te-am crezut. Dar dacă ai vrut doar să mă alini... Dacă nu mă crezi în stare să fiu un om mai bun, atunci spune-mi-o chiar acum. Pentru că asta nu va funcționa niciodată dacă nu avem încredere unul în celălalt.

– Mi-e frică, șopti ea.

– De ce anume?

– Nu vreau să sfârșesc ca mama.

– Cu bine, Julianne.

– Să nu îndrăznești să-mi întorci spatele, zise ea.

– Ai spus că ai încredere necondiționată în mine. Dar nu-i adevărat. Nu te pot lăsa să mă judeci prin prisma unui trecut pe care nu-l pot schimba.

– Nici eu nu-mi pot schimba trecutul, zise ea. Și mi-a lăsat cicatrice adânci. Și eu sunt vulnerabilă... dar sunt dispusă să ne acordăm o șansă.

– Vrei o șansă? Bine, trebuie să vorbim. Dar nu aici.

O luă de mână și o conduse mai departe. Când ajunse la loja lui Hester, îi spuse lacheului să o informeze pe mătușa lui că el și doamna plecau cu o trăsură de închiriat. După aceea o îndrumă spre scări.

Câteva minute mai târziu, mergeau prin foaier.

– Pelerina mea este la garderobă, zise ea.

– Voi trimite pe cineva după ea mai târziu, mârâi el.

După aceea îl rugă pe ușier să le cheme o birjă de închiriat.
În timp ce așteptau, îi aruncă o privire de gheață.
– Fără jocuri în seara asta, Julianne. Doar adevărul gol-goluț.

Capitolul 19

Sfatul unui crai: „Dacă te culci cu ea, va trebui s-o iei de soție".

Julianne se dădu mai încolo, ca să-i facă loc și lui Hawk, care urcă în spatele ei.

El bătu cu bastonul în acoperiș și apoi trăsura o luă din loc. Când Julianne încercă să se mute pe partea cealaltă, el o prinse de mână și o trase înapoi.

– Ți-e frică? întrebă el.

– Cred că ar fi mai bine să mă duci acasă.

– Asta se poate aranja, draga mea. Dar nu în seara asta. E un drum lung până la Gatewick Park.

– Mă referem la conacul mătușii tale, zise ea.

– O, nu, vom merge să aruncăm o privire asupra trecutului meu.

– Nu face asta, Hawk! O să regreți după aceea.

– În nici un caz. Am terminat-o cu regretele, zise el.

– Nu trebuie să-mi demonstrezi mie nimic, spuse ea. Voiam doar să înțelegi...

– Da, și am înțeles perfect, spuse el, întorcându-se spre ea. Mai devreme astăzi erai dispusă să ai încredere în mine. Dar când ai fost pusă față-n față cu dovezi ale trecutului meu, mi-ai demonstrat că nu poți suporta.

– Le-am văzut pe femeile acelea și am presupus ce era mai rău. Am făcut o greșeală.

– Pentru că nu vrei să sfârșești ca mama ta, zise el cu amărăciune.

– Am vorbit la supărare.

– Mi-ai spus adevărul... Așa se întâmplă când ajungi în situații dificile, să știi. Ca în ziua în care tata mi-a zis că bărbații ca mine nu se schimbă niciodată. Atunci mi-a spus ce credea cu adevărat. M-a

judecat pe baza comportamentului unchiului meu, dar și pe al meu. Unchiul meu a fost un libertin îngrozitor, știai asta? El era moștenitorul de rezervă... fratele mai mic al tatălui meu. Și tata l-a scos de nenumărate ori din belele. Dar tot nu s-a schimbat niciodată. Așa că atunci când eu am căutat-o cu lumânarea, tata a presupus că sunt plămădit din aceeași sămânță. Și mi-a spus adevărul... Așa cum îl vedea el, bazându-se pe experiențele sale anterioare.

– S-a înșelat, zise ea.

– Nu și din punctul lui de vedere, zise Hawk. Și când vine vorba despre mine, și tu ești într-o situație asemănătoare. Tatăl tău a fost un crai notoriu. A umilit-o în mod repetat pe mama ta și tu ai văzut totul. Așa că în realitate cea mai mare teamă a ta este să nu te căsătorești cu un bărbat care te va trăda. Am dreptate, nu-i așa?

– Da, dar asta nu înseamnă că nu mă pot schimba. Nu înseamnă că nu putem lucra împreună pentru a ne rezolva problemele și a deveni niște oameni mai buni.

– O perspectivă foarte interesantă. Dar uite care-i clenciul... Tu vei privi mereu comportamentul meu prin prisma experiențelor tale din trecut. Și vei avea suspiciuni de fiecare dată când mă vei vedea vorbind cu o femeie. După aceea o să-mi spui că-ți pare rău, și eu o să te iert... și o să mă deranjeze treaba asta, pentru că o să se tot repete. Dar dacă eu voi face greșeala de care ți-e cel mai frică, tu nu mă vei ierta niciodată. Pentru că te vei baza pe experiența ta din trecut și vei presupune că se va mai întâmpla.

– Ai o viziune fatalistă asupra întregii situații. Dar este posibil să te schimbi. Și da, te-am dezamăgit în seara asta... dar nu înseamnă că se va mai repeta.

– Spui asta acum, dar de fapt nu știi dacă vei putea s-o faci sau nu. Mai important, nici eu nu știu dacă vei putea sau nu. Așa că noaptea asta devine un test. O să-ți arăt adevărul dur despre trecutul meu. Și dacă vei fi oripilată, atunci vom ști amândoi că nu mă poți accepta necondiționat... cu tot cu trecutul meu sordid.

Inima îi bătea atât de tare, că o asurzea.

– Unde mergem?

– Nu ai ghicit încă? Într-un loc despre care ți-ai exprimat deja o dată interesul. Un loc, care, aparent, este subiect de bârfă la toaleta doamnelor.

Voia să o ducă la cuibușorul lui de nebunii. Frica îi săgeta inima. Înțelegea că avea de gând să-i arate patul în care se culcase cu nenumărate femei. Voia s-o pună față în față cu trecutul său respingător – și cu toate femeile acelea fără chip pe care le urâse, pentru că se culcaseră cu el.

– Pot să te duc acasă la mătușa mea, dacă consideri că nu poți suporta, zise el.

Ea ridică bărbia trufașă.

– Sunt fiica mamei mele. Pot înfrunta orice cu fruntea sus.

– Asta vom mai vedea.

Trăi un moment de ezitare, în timp ce bâjbâia cu cheia. Un om mai bun și-ar fi cerut scuze și i-ar fi cerut iertarea. Dar spusese adevărul în trăsură. Până nu vedea direct dovezile trecutului său, nici unul dintre ei nu știa dacă îl putea accepta necondiționat pe celălalt sau nu.

Ușa scârțâi, iar el o deschise larg. Bâjbâi cu cremenea de pe masa din hol și aprinse un sfeșnic. Îl ridică și zise:

– Iată! Vestitul cuibușor de nebunii. Dar mă tem că este pustiu. Apoi îi zâmbi. Am concediat personalul după ce fratele tău a insistat să renunț să umblu după femei pe durata sezonului. Nu voia să fii dezamăgită dacă aflai că sunt un crai notoriu.

Julianne ridică bărbia din nou și păși pe coridor.

El o urmă, ca să poată ilumina interiorul întunecat.

– Cred că poți observa lipsa podelei de marmură, a covoarelor de pe scară și a picturilor pastorale de pe pereți. Destul de barbar, nu ți se pare? Ei bine, așa prefer eu să fie. Și camerele mele de la Albany sunt mobilate la fel de utilitar.

– Trăiești intenționat în circumstanțele astea dure, ca să arăți că nu ești atașat, zise ea.

– O observație pertinentă. Una la care nu m-am mai gândit până acum. Vino, dă-mi voie să-ți fac turul salonului! E chiar dincolo de scară.

Se așteptase ca Julianne să-i spună să o ducă acasă. Dar ea mărșălui pe lângă el și deschise ușa salonului. Hawk o urmă înăuntru.

– Mă tem că nu e aprins focul în șemineu. Nu plănuisem să primesc musafiri în seara asta, în ciuda presupunerii tale de mai devreme.

– Dacă încerci să mă provoci, poți să nu te mai obosești, spuse ea.

– O, nu. Păstrez pentru final partea cu provocarea, zise ea. Observă mobila urâtă și neasortată. Au venit odată cu casa, când am închiriat-o acum mulți ani. Nici nu m-am obosit să înlocuiesc mobilierul, afirmă el, după care rânji. La cuibușorul de nebunii nu servim ceai și prăjiturele.

– Nu te-ai obosit să cumperi nimic, pentru că te sperie stabilitatea.

– E un cuibușor de nebunii... Nimic nu rămâne vreodată stabil aici. Aduc femeile aici și le trimit în treaba lor după ce mă satur de cererile lor. Îmi convine mai mult să am iubite temporare. Așa le pot schimba ca pe niște haine vechi, când mă plictisesc.

Știa foarte bine că era vulgar. Dar îl enerva comportamentul ei rece.

– Le dai la o parte pentru că nu vrei să ajungi să le cunoști.

– Le cunosc în sens biblic, zise el.

– Nu vrei să te gândești prea mult la ce anume le îndeamnă să accepte propunerile tale. Pentru că știi că au nevoie de bani și asta te neliniștește.

Îl tulbura observația ei tăioasă, dar nu voia nici în ruptul capului să recunoască faptul că avea dreptate.

– Le plătesc foarte bine. Ele își suplimentează venitul insuficient obținut din teatru, își fac de cap ca nebunele și apoi trec la următorul protector bogat.

– Ca s-o citez pe prietena mea Amy, trebuie să fie foarte înspăimântător... și aș mai putea adăuga și înjositor să fii nevoită să-ți vinzi trupul pentru a supraviețui.

– Tu ți le imaginezi ca pe niște figuri tragice, dar te asigur că vizitează aceleași croitorese scumpe ca și tine. Și bijuteriile lor sunt toate de la Rundell and Bridge. Crede-mă că știu ce spun. Am plătit facturile. Se apropie de ea, micșorând distanța dintre ei. Cât despre „înjositor"... Ei bine, aici te înșeli. Sunt într-adevăr interprete... dar, dacă au și un pic de noroc, pot găsi și protectori care știu cum să le satisfacă.

Julianne nici măcar nu tresări la afirmația lui vulgară.

– Spui că sunt „interprete". Mda, îmi imaginez că o actriță bună poate convinge orice bărbat că este un amant fantastic... pentru prețul corect, desigur.

Hawk chicoti.

– Se vede cât ești de nevinovată, Julianne. Dar hai să facem mai bine un tur al scenei pe care au loc aceste spectacole! Firește, nu ai nici o obligație să mă însoțești. Cu siguranță, pot înțelege dacă perspectiva aceasta îți jignește firea delicată.

– Dar ai un spectacol de ținut în seara asta, nu? Vrei să mă șochezi. Nu ești curios să vezi dacă vei reuși sau nu?

– O, știu sigur că pot să te șochez, spuse el.

– Atunci, te rog... demonstrează-mi!

O subestimase. Era sora celui mai bun prieten al lui și mersese deja prea departe. Să o ducă până în dormitor ar fi însemnat că era un ticălos de cea mai joasă speță.

– Te-ai răzgândit? întrebă ea, ridicând din sprâncene. Nu-i nimic! Dă-mi sfeșnicul și mă pot descurca și singură.

Și chiar știa că așa va fi. Hawk înțelegea că la ea era și o chestiune de mândrie. Dar dacă ar fi renunțat în clipa aceea, nu s-ar fi rezolvat niciodată nimic între ei.

Îi oferi brațul.

– Dacă insiști, zise el, intenționând să-i sublinieze foarte clar că fusese alegerea ei.

Dar în timp ce o conduse din salon și-n sus pe scara simplă, începu să-l mustre conștiința. Continuară pe coridor, dar pe măsură ce se apropiau de ușa cu pricina, ceva îl făcu să se oprească.

– Suficient, zise el.

– Nu, nu. Termină ce-ai început, îl îndemnă ea.

Hawk clătină din cap.

– Nu. Te duc la conacul mătușii Hester.

Julianne trecu pe lângă el și deschise ușa.

– La naiba, mârâi el printre dinții încleștați, când ea intră în cameră.

O urmă imediat.

– Gata, Julianne, hai să plecăm acum!

Ea se uită prin cameră și apoi din nou la patul mare, cu baldachin și așternuturi stacojii.

– Trebuie să mărturisesc că sunt dezamăgită, zise ea. Mă așteptam la ceva mai obscen. Se uită apoi spre el și zise: Probabil te aștepți să leșin acum că am văzut patul în care te-ai destrăbălat.

El lăsă sfeșnicul pe noptiera de lângă pat.

– Imaginează-ți câte femei au trecut prin patul ăsta, zise el. Nenumărate. Literalmente *nenumărate*. Au fost așa de multe, că nu-mi mai amintesc nici eu.

Julianne se duse la pat și-și plimbă mâna peste tăblia patului.

– Cum? Nici o denivelare?

În clipa aceea chiar o admira. Încă nu cedase sub presiune. Dar mai avea o surpriză pentru ea.

– Nu te întrebi despre măsurile de precauție pe care le-am folosit?

Ea îl privi precaută și înțelese imediat că nu avea nici cea mai vagă idee la ce se referea.

Se apropie de pat și bătu cu mâna pe saltea.

– Spectacolele care au loc aici pot avea consecințe. Înțelegi la ce mă refer?

Ea înghiți apăsat.

– Da.

– Și nu vrei să știi cum am făcut să previn apariția lor?

Ea rămase tăcută, așa că se duse la noptieră și deschise sertarul.

– Folosesc și la altceva decât la a preveni o sarcină. Am o aversiune naturală față de boli.

Ea îi întâlni privirea, trufașă.

– Înțeleg acum, dar mă îndoiesc că e adevărat ce spui. Cred că în seara asta, undeva, adânc în sufletul tău, ți-ai dorit să le văd pe femeile acelea machiate strident. Căutai o confruntare pentru că îți doreai să mă îndepărtezi.

El clătină din cap.

– Asta e doar în imaginația ta.

– Ba nu cred că este. Faci asta din noaptea balului Beresford.

Hawk închise la loc sertarul și își încrucișă brațele la piept.

– Nu știu despre ce vorbești.

– Îți place să tachinezi, dar apoi bați în retragere pentru că nu vrei să-ți vadă cineva cicatricele. Îi îndepărtezi pe alții înainte să te poată răni ei. De asta ai ales să stai undeva cu chirie, în loc să locuiești cu familia ta. De asta ai spus tuturor la bal că-ți sunt ca o soră.

Hawk se încruntă.

– Am făcut asta pentru că sunt tutorele tău și oamenii au presupus că valsul acela însemna ceva mai mult.

Ochii i se umplură de lacrimi.

– Ce naiba?

Îi tremurau buzele, așa că fugi spre ușă.

Dar el o prinse din urmă și-i imobiliză încheieturile pe ușă.

– Ce am spus?

În clipa aceea Julianne izbucni în plâns.

Hawk o întoarse imediat cu fața la el.

– Ce s-a întâmplat, Julianne?

Însă ea se luptă cu el, încercând să se elibereze. O strânse tare în brațe, ca să nu se mai zbată.

– Nu te mai lupta cu mine!

Ea ridică bărbia trufașă.

– Du-mă aa... acasă acum!

– Nu știu ce-am spus greșit, dar nu te pot ajuta, dacă nu-mi spui.

– Nu. Nu te voi lăsa să mă umilești încă o dată.

– Nu-ți dau drumul până când nu-mi explici.

Julianne îl sfredeli cu privirea.

El îi cercetă chipul pătat de lacrimi și se gândi la momentul în care cedase.

– Valsul? o întrebă el.

Dar tot nu înțelegea.

Ea întoarse capul.

Hawk se gândi la felul în care îl strigase vocea ei răgușită. Precum cântecul unei sirene. În prostia lui, o ținuse prea mult în brațe. Atât de mult, încât se adunase o mulțime în jurul lor și oamenii începuseră să aplaude. Și el nu se gândise la altceva decât cum să facă să împiedice apariția zvonurilor unei logodne iminente.

Apoi se întâmplase confruntarea lui cu Ramsey, iar ea devenise extrem de palidă. Se gândi la schimbul înflăcărat de cuvinte pe care-l avusese cu Ramsey. Și atunci se simți de parcă trăsese draperiile, lăsând să pătrundă lumina orbitoare a soarelui. O mângâie pe păr cu blândețe.

– A fost pentru că am zis că mi-erai ca o soră.

Ea nu zise nimic, și atunci înțelese că nimerise fix la țintă.

– Julianne, am spus asta numai pentru ca alții să nu facă presupuneri despre noi.

Ea se împinse atunci în pieptul lui și zise ferm:

– Du-mă acasă chiar acum!

– Cred că ar fi bine să vorbim.

– Nu. Dă-mi drumul!

Dar atunci el o strânse și mai tare la pieptul său.

– De asta ai fugit în sala de toaletă la bal?

– Plănuiam să mă îmbăt cu prietenele mele, zise ea.

Doar că îi tremură puțin vocea și el observă imediat.

– Valsul nostru ți-a creat anumite așteptări. Și cuvintele mele insensibile te-au rănit.

Ea se luptă să se elibereze din strânsoarea lui.

– Vreau să plec acum.

– Liniștește-te!

Se lupta cu el. Așa că o ridică în brațe și o așeză pe pat. Ea dădu să se ridice imediat, dar îi lipi spatele de saltea și-i imobiliză încheieturile deasupra capului. Începu să se zbată, așa că își folosi corpul pentru a o potoli.

– Vreau să-mi răspunzi cu da sau nu.

– Cum îndrăznești?

– Te-am rănit când am zis că mi-ești ca o soră. Da sau nu.

– Dă-mi drumul sau țip!

– Nu-i nimeni care să te audă, în afară de mine. Te-am rănit când am zis că mi-ești ca o soră. Răspunde-mi! Da sau nu.

Ea scrâșni din dinți. Nu voia să-i dea satisfacție.

– Răspunde-mi, zise el.

Julianne rămase tăcută, așa că își coborî buzele ca să o sărute. Dar ea smuci capul într-o parte și o sărută pe obraz.

– Nu am vrut niciodată să te rănesc.

Se zbătea sub el.

– Să nu îndrăznești să-ți fie milă de mine! Să nu îndrăznești așa ceva!

– Nu mi-e milă de tine. Și indiferent ce-am zis, nu te-am considerat niciodată ca o soră.

– Dă-mi drumul!

– Nu înțelegi. Am simțit că iau foc în tot timpul cât am dansat cu tine. Dar *ai fost*... și *ești*... interzisă. Sunt tutorele tău. Ești sora celui mai bun prieten al meu. Și mă ispitești atât de mult, încât nu mi te pot scoate din minte.

De uimire, Julianne întredeschise ușor buzele.

– Nu înțelegi? Simplul sunet al vocii tale mă face să înnebunesc de dorință să te am!

Părea cu adevărat uimită.

– Îți mai amintești discuția despre gândurile obraznice? Eu le am în permanență în legătură cu tine. Stau lângă tine la teatru și îmi imaginez toate lucrurile pe care o să ți le fac când o să te am în sfârșit goală în patul meu.

Începuse să respire la fel de greu ca el. Își simțea mădularul tare ca piatra și era dureros de excitat. Dar în același timp era foarte conștient de situația periculoasă în care se aflau. Hawk scrâșni din dinți, hotărât să se ridice și să o ducă acasă.

Dar ea zăcea sub el, supusă. Ochii ei albaștri minunați îl priveau languros. Se mișcă un pic sub el.

– Te simt tare pe burta mea.

„Ridică-te, ridică-te, ridică-te!" își repeta el.

– Și eu am gânduri obraznice în legătură cu tine, șopti ea.

Oh, să-l ajute Dumnezeu!

– Sărută-mă! zise ea. Pentru o ultimă dată...

Fu pe punctul de a-i spune că nu era făcut din piatră. Doar că în clipa aceea aproape așa se simțea.

– N-ar trebui. Dar pur și simplu nu-ți pot rezista.

Îi dădu drumul la încheieturi, și ea își încolăci brațele în jurul lui, în timp ce-i devora gura. O sărută, îi lingea buzele și o gusta într-un ritm care îi lăsa de înțeles fără echivoc ce voia de la ea. Iar Julianne îi răspundea la sărut, sugându-i limba și trecându-și degetele prin părul lui.

Se rostogoli pe spate și o trase după el. Apoi bâjbâi frenetic cu nasturii de pe spatele rochiei ei.

– Așază-te deasupra mea, zise el.

Ea făcu ce-i ceru, dar fustele voluminoase îi ascundeau picioarele. Îi împinse rochia și lenjeria de corp, dezgolind-o până la talie. Apoi îi cuprinse sânii în palme și făcu cerculețe cu degetele mari în jurul sfârcurilor ei rozalii. Julianne își arcui spatele de plăcere. Agrafele care-i țineau coafura în loc se împrăștiară pe cuvertură și părul negru și lung i se revărsă pe umeri ca o cascadă. Exact așa și-o imaginase. Își așeză mâinile pe spatele ei.

– Apleacă-te spre mine.

Julianne nu puse nici o clipă la îndoială ce îi cerea, dar icni în clipa în care îi gustă sfârcul și i-l supse. Apoi îi dădu fustele la o parte

și rămase fără suflu la vederea cârlionților întunecați dintre picioarele ei.

Ea se întinse atunci și-și trecu mâna peste mădularul lui tare ca piatra, măsurându-l prin materialul pantalonilor. Încercă să se oprească, când îi simți degetele pe prohab... dar apoi îi simți atingerea delicată pe mădular și asta îl înnebuni de dorință.

Se ridică în șezut. Julianne se chinui să-i dea jos haina, lavaliera și cămașa. O dezbrăcă apoi de rochie și de lenjeria de corp. După ce își scoase cizmele și pantalonii, împinse la o parte cuvertura și o lăsă pe spate pe saltea, acoperind-o cu sărutări.

Își trecu mâna sub bazinul ei și o ridică ușor. Apoi desfăcu faldurile secrete ale sexului ei și-i atinse cu limba mugurele dulce al feminității, în timp ce-și aluneca degetul înăuntrul ei. Ea gemu și-și arcui spatele. Și după câteva minute țipă de extaz. Putea simți în jurul degetului contracțiile tunelului ei interior. Julianne deschise ochii când se ridică deasupra ei și își încolăci brațele în jurul umerilor lui. Avea nevoie de el... îl dorea cu disperare. El fusese mereu o parte din ea, iar Julianne, o parte din el. Iar în noaptea aceea își dorea să facă dragoste cu ea, pentru că îl iubea trup și suflet... mult mai mult decât îl iubise vreodată.

Îi despărți apoi faldurile umede și o pătrunse cu două degete, deschizând-o și înnebunind-o de dorință. Și apoi îl simți pătrunzând-o. Țipă de durere.

– O, Doamne, te-am rănit, zise el încordat. Tensiunea dispăru treptat, așa că alunecă un pic mai adânc în ea. Te mai doare? șopti el.

– Nu, răspunse ea și-și puse mâinile pe șoldurile lui. El gemu de plăcere, cu chipul ascuns în gâtul ei și asta o făcu să se arcuiască spre el. Mmmm...

Se împinse centimetru cu centimetru, până când o pătrunse cu totul. Și apoi se retrase și o pătrunse iar și iar, cu mișcări incredibil de blânde. Voia să dureze cât mai mult. Și cel mai mult își dorea să-i producă plăcere. Dar în cele din urmă își pierdu stăpânirea de sine. Cedă nevoii de a o pătrunde din ce în ce mai repede. Julianne își încolăci brațele și picioarele în jurul lui. În clipa aceea nu mai știa nimic altceva, dincolo de dorința de a atinge extazul suprem.

Se lăsă copleșit de senzații erotice și abia reuși să se retragă din ea în ultima secundă.

Julianne își simțea inima bătând cu putere.

Hawk stătea deasupra ei, încă respirând greu. Încă mai avea brațele și picioarele încolăcite în jurul trupului lui. Simțea o mică durere adânc în interiorul ei. Sau poate că acela nu era cel mai bun cuvânt. Senzația aceea persista, ca și când amintirea contopirii lor rămânea impregnată în memoria trupului ei.

Și în cele din urmă respirația lui se domoli la un ritm lent și constant. Întoarse capul și îl privi. Ținea ochii închiși. O uimea că putea să adoarmă după ce făcuseră dragoste. Era greu deasupra ei, dar îi plăcea faptul că erau lipiți unul de altul. Nu se simțise niciodată mai apropiată de el.

Îl dezamăgise în seara aceea. Cuvintele ei îi deschiseseră vechile răni și reacționase dur pentru că-și exprimase îndoielile în legătură cu el. Hawk hotărâse să se schimbe, și apoi acuzațiile ei îl înfuriaseră. Înțelegea că probabil se simțise vulnerabil și-l speriase gândul că poate nu era capabil să se schimbe. Avusese nevoie să aibă încredere în el necondiționat, și ea îl dezamăgise din cauza propriilor temeri. Dar în noaptea aceea recunoscuse cât de mult o dorise în timpul valsului lor. Îi spusese că fusese înnebunit după ea.

Iar ea fusese înnebunită după el în noaptea aceasta. Îi câștigase de mult inima, dar hotărâse să i se dăruiască și trupește, ca un act suprem de iubire.

O voce mică din mintea ei îi șopti apoi că îi luase virginitatea în patul în care se culcase cu nenumărate femei.

Dar refuza să considere sordid faptul că făcuseră dragoste. Dăruindu-i-se în patul acela, izgonise pentru totdeauna toate acele femei fără chip care se culcaseră cu el pentru bani. Și nu exista nici o comparație, pentru că nu fusese doar ceva fizic, pentru nici unul dintre ei. Nu ar fi făcut dragoste cu ea, dacă nu ar fi iubit-o.

– Te iubesc, șopti ea, după care îl sărută pe obraz.

Hawk deschise ochii. Părea zăpăcit, de parcă nu-și putea aminti unde se aflau.

Julianne îi zâmbi și așteptă să audă de la el acele două cuvinte, care aveau să le schimbe viețile definitiv.

– O, Doamne, zise el, cu glas răgușit. După aceea se rostogoli pe spate și-și acoperi ochii.

Durerea îi săgetă inima. Dar nu voia s-o arate.

„Te rog, ia-mă în brațe! Te rog... te implor, ia-mă în brațe!"

El se ridică pe marginea patului, cu spatele încovoiat și înjură în șoaptă.

Simți lacrimi năpădindu-i ochii, dar clipi și le îndepărtă. Apoi îl atinse ușor pe spate. El se ridică în picioare și se duse la garderobă. O deschise și se îmbrăcă cu un halat. După aceea scotoci înăuntru și scoase un alt halat, de damă. O durere înfiorătoare o copleși.

Nu. Nu avea de gând să-l poarte! Apucă cearșaful răsucit și se acoperi cu el. Dintre toate dovezile trecutului său pe care i le arătase în noaptea aceea, reușise să găsească singurul lucru care o putea frânge în mii de bucățele.

O senzație usturătoare îi apăru în gât, apoi urcă mai sus, acaparându-i obrajii și înțepându-i ochii. Dar nu voia să plângă. Nu va plânge!

El rămase acolo și îndesă halatul de damă înapoi în dulap. După aceea scoase un halat bărbătesc voluminos și se apropie de ea. Îi trase cearșaful din mâini, descoperindu-i goliciunea. Aerul rece o făcu să se înfioare. O luă de mână și o ajută să se ridice. Îi tremurau picioarele. Hawk se uita la pat cu o expresie chinuită întipărită pe chip. Se uită și ea la cearșafuri și văzu petele de sânge.

O ajută să se îmbrace cu halatul și-i suflecă mânecile lungi. După care luă sfeșnicul. O cuprinse amărăciunea în clipa în care își așeză brațul în jurul umerilor ei.

– Am o sală de baie și prosoape, dar nu am apă.

Ea înghiți apăsat. Acelea erau primele cuvinte pe care i le adresa direct. Intră și așeză sfeșnicul pe un cufăr mic de lemn. Julianne îl urmă și simți podeaua de marmură rece sub picioarele ei. Tremura. Atât de frig, cât și pentru că înțelegea semnificația greșelii pe care o făcuse.

El îi aduse un prosop.

– Tremuri.

– O să fiu bb... bine.

Hawk se încruntă imediat. Apoi o luă în brațe și o duse înapoi în dormitor. O așeză pe pat și-i descheie halatul. Ea încercă să-l oprească, dar el îi spuse să tacă și îi așeză cu blândețe prosopul între coapse. După aceea se așeză pe pat, o trase în brațele lui și o strânse aproape dureros de tare.

„Te rog spune-mi că mă iubești!" se gândi ea cu amărăciune.

– Îți jur că o să mă revanșez față de tine, zise el cu glas răgușit.

Își dorise iubirea lui, dar nu-i oferise altceva decât remușcările sale.

Îi pusese pelerina lui în jurul umerilor ca să-i țină de cald și o strânsese în brațe pe timpul călătoriei cu trăsura. Fusese un nemernic pentru că nu o lăsase să-și ia mantia de la teatru. Nu se gândise decât la propria furie. Când îi spusese că nu voia să sfârșească la fel ca mama ei, se simțise de parcă îi implântase un cuțit în spate.

Îi ceruse sinceritate și, când i-o oferise, îi aplicase lovitura de grație. Pentru că teama ei de trădare îi retrezise propriile temeri că poate tatăl lui avusese dreptate în privința sa. Se comportase îngrozitor cu dulcea lui Julianne. Dar ea îl înfruntase și-i spusese lucruri care încă îl mai tulburau.

Julianne ridică mâna și se șterse la ochi. La naiba cu tot! Plângea! Găsi o batistă și îi șterse obrajii.

– Te rog, nu plânge, îi șopti el.

Apoi o sărută pe obraz, o trase în poala lui și o strânse în brațe. O rănise. Atât fizic, cât și sufletește. Cum putuse face una ca asta, când o adorase dintotdeauna? Când o considerase mereu draga lui Julie?

Într-un fel sau altul, se va revanșa față de ea. O făcuse a lui în noaptea aceea, dar adevărul era că împărtășiseră mereu o legătură foarte specială. Nu putea explica ceea ce simțea, dar cumva știa că erau sortiți să fie împreună. Sau poate că doar găsea o scuză pentru felul îngrozitor în care se purtase cu ea în noaptea aceea? O strânse și mai tare la pieptul lui, pentru că în clipa aceea simțea că avea mai multă nevoie de ea decât avusese vreodată de cineva.

Birja închiriată se opri apoi. Îi luă obrajii între palme și îi zise:

– Te voi însoți înăuntru.

– Nu. Nu e nevoie, spuse ea.

– Mătușa o să ghicească ce s-a întâmplat, Julianne. Nu putuse să nu o avertizeze în privința aceea. Buclele ei pleoștite și semnul pe care-l avea pe gât stăteau mărturie a ceea ce i se întâmplase. Îi sărută mâinile. Te voi vizita mâine și îți promit că vom avea un nou început. Ea ridică privirea spre el și-și petrecu brațele în jurul gâtului său.

O îmbrățișă din nou. Vino acum! O să-i spun mătușii că o să te vizitez mâine.

Știa foarte bine că mătușa lui avea să-l mustre aspru – și, la drept vorbind, avea tot dreptul s-o facă. Dumnezeu îi era martor că merita mult mai rău. Dar își va petrece tot restul vieții revanșându-se față de draga lui Julie.

Continuă să o țină pe după umeri, în timp ce o conduse pe alee. Vântul rece îl înjunghia prin cămașă, dar se gândea că merita asta.

O conduse apoi pe Julianne pe coridor și o găsi pe mătușa lui stând în capătul scărilor. Sprâncenele argintii ale femeii se ridicară imediat în semn de indignare. Hawk clătină din cap scurt, avertizând-o pe Hester să-și țină pentru ea mustrările, până când Julianne era în siguranță în camera ei.

După ce ajunseră în foaier, ea îi întinse pelerina. Și el o sărută pe obraz, sub privirea mătușii sale. Ce rost mai avea să se ascundă, când era absolut evident că se culcase cu Julianne?

Ea fugi apoi în sus pe scări. Hawk rămase acolo, uitându-se după ea și dorindu-și să poată rămâne lângă ea pentru tot restul nopții, ca să o aline, la fel cum făcuse ea pentru el, în noaptea aceea când îl găsise beat și leșinat pe canapeaua mătușii lui.

După ce dispăru la etaj, îi întâlni privirea lui Hester.

– În salon. Acum! zise femeia.

O urmă înăuntru și închise ușa.

– Am dezonorat-o, zise el. Cu permisiunea ta, aș vrea să vin să o vizitez mâine.

– Și?

– Și o să-i cer mâna, zise el.

– Ar fi bine s-o faci cum trebuie, zise ea cu asprime. Căzând într-un genunchi în fața ei.

– Da, răspunse el.

– Și când o faci, ascunde-ți vinovăția! Fără regrete și fără remușcări. Nu vrea să audă asta de la tine, ai înțeles?

Hawk simțea că îi luaseră foc urechile de rușine.

– Da, doamnă.

– O să te gândești la ea, nu la tine. Am fost suficient de clară?

– Da.

– Dacă aș avea un baston la îndemână, te-aș bate măr, zise Hester.

– Merit mai rău de atât.

– O iubesc pe fata asta ca pe propria fiică, spuse Hester. Și te iubesc și pe tine. Dar dacă o mai rănești vreodată, îți jur că n-o să mai vorbesc niciodată cu tine.

Hawk înghiți apăsat, amintindu-și de toate lucrurile îngrozitoare pe care i le spusese.

– Am de gând să-mi petrec restul vieții revanșându-mă față de ea.

– Ba nu, nu vei face asta. Dă-o naibii de vinovăție! Mai bine petrece-ți restul vieții purtându-te cu ea ca și când ar fi soarele, luna și stelele... toate în același timp.

– Așa voi face, zise el.

– Și încă ceva, spuse Hester. Așteaptă să anunți logodna până plecăm la Gatewick Park. Și sub nici o formă să nu-i mărturisești lui Shelbourne ce-ai făcut. Doar o să scormonești într-un cuib de viespi și o să stârnești resentimente persistente. Nu e nevoie ca el să știe. N-ai face altceva decât să o umilești pe Julianne. Și va trebui să spui că te-ai îndrăgostit de ea până peste cap și că nu poți trăi fără ea. Vreau să-mi promiți.

– Promit, zise el.

– Știu că regreți ce s-a întâmplat în seara asta, dar nu vei regreta niciodată că o ai pe ea, spuse Hester.

Hawk simți o fierbințeală acaparându-i gâtul și săgetându-i ochii. Spera din tot sufletul ca nici ea să nu regrete că îl alesese pe el.

Capitolul 20

Secretele seducției unei doamne: „Tot ce contează sunt două cuvinte mici".

Hawk deschise cutiuța de bijuterii. Când atinse medalionul de argint, se gândi la ochii albaștri ai lui Julianne și simți ceva strângându-se în pieptul său. Îi cumpărase medalionul acela pentru a-l înlocui pe cel pe care i-l dăduse tatăl ei. Cel pe care i-l arătase șovăielnică înainte de primul bal. Cel pe care nu o mai văzuse purtându-l din

acea primă noapte. Îi cumpărase medalionul acela nou, pentru că își dorise să-l poarte și să știe că el va fi mereu al ei.

Încă nu avea un portret în miniatură pe care să-l pună înăuntru, dar va pune să li se facă unul pentru amândoi, după ce-și anunțau familiile despre logodnă. Numai Dumnezeu putea ști cum va reacționa Tristan, dar avea să urmeze cuvânt cu cuvânt sfatul mătușii sale.

În toți acei ani se considerase incapabil de a fi fidel unei singure femei. Dar îi va fi loial lui Julianne. Trăise deja senzația de pustiu interior pe care o ofereau împreunările animalice cu femei pe care nu le cunoștea aproape deloc. Și o terminase cu stilul acela de viață. Aceea era ziua în care își va părăsi viața rece și singuratică și va începe una nouă cu dulcea Julianne.

Își îndreptă lavaliera pentru o ultimă oară. Își aminti ce îi spusese mătușa lui.

„Fără regrete. Fără vinovăție."

„Gândește-te la ea!"

Își va ține pentru sine remușcările îngrozitoare și-și va petrece tot restul vieții făcând-o fericită.

Inspiră adânc. După ce dormise în reprize cu o noapte înainte, hotărâse să înceapă viața lor împreună așa cum o trăiseră până atunci și cum spera să o continue. Nu-i va face promisiuni solemne, pentru că vorbele nu erau decât vorbe. În schimb, își va petrece restul vieții demonstrându-i prin acțiunile sale că era un om mai bun datorită ei. Pe de altă parte era destul de sigur că lui Julianne i s-ar fi părut minunat dacă ar fi început cu promisiuni prostești. O va face să râdă și apoi va cădea într-un genunchi în fața ei, după cum îi promisese mătușii sale.

Un singur lucru îl neliniștea. Insistase să existe sinceritate totală între ei și totuși era pe punctul de a intra în logodna aceea ascunzându-i ceva foarte important din trecutul său. Julianne știa ce spusese tatăl lui despre el și știa că abia scăpase de un duel la răsărit. Dar nu îl întrebase mai multe. Îi spusese să lase trecutul în urmă și să se ierte. Și spusese că nu îl va presa să-i dezvăluie nimic. Adevărul era că probabil nu ar fi aflat niciodată. Westcott era singurul om care-l știa, în afară de el, și acesta jucase un rol foarte important în mușamalizare. Și avusese motive întemeiate.

În toți acei ani, Hawk păstrase tăcerea pentru a-i proteja pe cei pe care-i rănise. Dar în ziua aceea îl deranja să păstreze un secret atât de îngrozitor.

Noaptea trecută, mătușa lui îl sfătuise să nu-i dezvăluie niciodată lui Tristan că o dezonorase pe Julianne. Spusese că nu era nevoie ca el să știe. Iar întrebarea dacă ea avea sau nu nevoie să știe adevărul îl făcu să ia o hotărâre. Nu ar fi obținut nimic spunându-i lui Julianne. În fond îi spusese deja că nu putea repara în nici un fel prejudiciul creat – și asta era complet adevărat.

Expiră apoi, eliberând tot aerul din plămâni. Era foarte hotărât ca în ziua aceea – și în toate care vor urma – să pună nevoile ei pe primul plan. Înghiți apăsat, știind foarte bine că nu o merita, dar jurând să nu o mai rănească niciodată.

Își mai aranjă o dată mânecile, după care părăsi casa, pregătit să facă ceva ce nu se așteptase niciodată să facă. Și când ieși afară în lumina strălucitoare a soarelui, simți cum golul din sufletul lui se umplu.

Inima începu să-i bată tare și nu mai știa nimic altceva decât că nu se mai simțea gol pe dinăuntru. Dar se simțea un pic îngrijorat. După toate lucrurile îngrozitoare pe care le spusese și le făcuse cu o noapte în urmă, își făcea griji că poate lui Julianne îi va fi frică. Dar nu putea lăsa îndoielile acelea să primeze. Nu atunci. Pentru că din ziua aceea avea să-i demonstreze într-o mie de feluri mici – și mari – ce însemna pentru el.

Lui Julianne i se strânse stomacul, când Betty îi aranjă părul. Știa că era ziua în care Hawk o va cere în căsătorie. Nimeni nu rostise cu voce tare motivul vizitei lui iminente, dar știa că se simțea obligat să-i ceară mâna. Și tocmai acea obligație o neliniștea.

Cum ar fi putut înflori o căsătorie întemeiată din necesitate? Și oare chiar era necesară? Știa suficiente lucruri despre relațiile dintre bărbați și femei, cât să înțeleagă că se retrăsese înainte de a-și vărsa sămânța în ea. Nu exista posibilitatea să apară o sarcina. Dar mai era și faptul incontestabil că-i dăruise lui Hawk fecioria ei.

Și el nu zisese niciodată nimic despre iubire.

Noaptea trecută se lăsase copleșit de vinovăție. Dar îl încurajase să facă dragoste cu ea. În patul în care se culcase cu mai multe femei decât putea număra.

Visase la ziua aceea, în toți anii lungi de până atunci. Doar că visurile ei implicaseră întotdeauna și o declarație de dragoste. Noaptea trecută se culcase cu ea, dar nu îi spusese niciodată că o iubea.

Crezuse, prostește, că nu ar fi făcut dragoste cu ea, dacă nu ar fi iubit-o. Îl iubea cu toată ființa ei... Dar jurase că nu se va căsători niciodată cu un bărbat care nu o iubea. O dragoste neîmpărtășită putea fi un lucru absolut oribil pentru o soție. În fond văzuse ce însemnase asta pentru mama sa.

Dar oare Hawk chiar i-ar fi făcut vreo declarație de dragoste în circumstanțele acelea? Se simțise deja îngrozitor de vinovat că se culcase cu ea în cuibușorul lui de nebunii. Nu ar fi cerut-o în căsătorie în locul acela sordid.

Cu o noapte înainte îi promisese că totul va fi altfel a doua zi. Speranța îi făcu inima să tresară. Voise să aștepte până în ziua aceea ca să-și declare sentimentele pentru ea.

Dar ce va face dacă nu era de fapt așa?

Betty termină și-i dădu oglinda de mână. Julianne se uită la reflexia ei.

– Mulțumesc, Betty. E perfect.

O sperie apoi o bătaie în ușă. Hester intră și zâmbi.

– A venit.

Julianne se ridică în picioare.

– Sunt așa agitată...

Hester o strânse în brațe.

– Și el la fel.

Julianne ridică ușor capul și-i întâlni privirea.

– Serios?

Hester încuviință din cap.

– Da. Se învârte de colo-colo prin salon și e foarte nerăbdător să te vadă. Hai să nu-l mai lăsăm să aștepte! Te conduc în salon și închid ușa apoi.

– Mulțumesc.

Coborî scările împreună cu Hester. Își simțea picioarele ca și când ar fi fost făcute din gelatină. Și cu fiecare pas, se ruga ca ziua aceea crucială să aibă un final fericit.

Ajunseră apoi în pragul ușii deschise a salonului și-l văzu oprindu-se și uitându-se la ea. Se îmbrăcase cu o redingotă de culoare verde-închis și era prima dată când îl vedea cu lavaliera dreaptă.

Hester se aplecă ușor spre ea și-i șopti:

– Întâlniți-vă la jumătatea drumului.

Julianne inspiră adânc și păși înăuntru. Ușa se închise apoi în urma sa. Continuă să meargă. Când se întâlniră, el o luă de mâini.

– Am ceva pentru tine, zise el.

Julianne îi dădu drumul la mâini, când căută în buzunarul redingotei și scoase o cutiuță de bijuterii. Și apoi o deschise. I se tăie respirația când văzu medalionul de argint. Își aminti că înainte de a pleca spre balul Beresford, îi arătase medalionul pe care i-l dăruise tatăl ei cu mulți ani în urmă.

Se uită în ochii lui și înțelese imediat că voia să-l înlocuiască pe cel vechi, cu acel simbol al iubirii lui. Apoi Hawk îi puse medalionul în jurul gâtului.

– O să ne ocupăm mai târziu să ne facem portrete în miniatură.

Julianne atinse ușor medalionul cu degetele.

– Mulțumesc, șopti ea emoționată.

Și o luă din nou de mâini.

– M-am gândit să-ți fac jurăminte solemne, dar apoi mi-am dat seama că fiecare zi e o promisiune. În fond, nu promisiunile contează, ci faptele.

Ea încuviință din cap.

Hawk rânji atunci.

– Totuși, în onoarea tuturor aventurilor noastre copilărești, îți promit să-ți fur boneta și sărutările.

Julianne izbucni în râs.

– Și jur să te îmbuib cu vin și să-ți cerșesc favorurile. Dar n-o să te las niciodată să-mi conduci cabrioleta. Și promit să-ți întrerup des lectura, pentru că o să vreau să am eu toată atenția ta.

Julianne știa că își va aminti mereu promisiunile acelea prostești.

– Adorabila și draga mea, Julie, fii soarele meu și cea mai strălucitoare stea de pe cerul nopții.

Cuvintele lui romantice o făceau să se înfioare. Apoi căzu într-un genunchi în fața ei. I se tăie respirația și așteptă să audă acele două cuvinte care i-ar fi făcut fericirea completă.

– Vrei să te căsătorești cu mine?

Și în clipa aceea îi dispăru zâmbetul.

Buzele lui se întredeschiseră ușor.

– Julianne?

Iar în clipa aceea înțelese ce trebuia să-l întrebe.

– M-ai mai fi cerut de soție, dacă nu s-ar fi întâmplat ce s-a întâmplat noaptea trecută?

Ezitarea lui spunea mai multe decât orice cuvinte. Așa că îi dădu drumul la mâini.

El se ridică în picioare și rămase o clipă uitându-se la ea.

– S-a întâmplat, Julianne. Dar vreau să mergem înainte de aici. Vreau să mă căsătoresc cu tine.

Julianne își împreună strâns mâinile tremurânde.

– Știu că te-am rănit azi-noapte, dar vreau ca azi să fie primul pas spre viața noastră împreună, zise el. Nu te învinuiesc că ți-e frică, dar îți jur că mă voi revanșa față de tine.

– Nu e suficient, zise ea.

– Te-am făcut a mea azi-noapte. Nu pot uita asta și nici tu.

– Nu vreau să mă arunc într-o căsătorie, bazându-mă pe o nebunie de o noapte.

– Așadar, m-ai arunca în iad? M-ai izgoni și m-ai lăsa să știu pentru tot restul vieții că te-am dezonorat?

– Nu mă voi avânta într-o căsătorie, izvorâtă doar dintr-o datorie de onoare. Pentru că asta ar fi iadul pe pământ pentru amândoi.

El clătină din cap.

– Nici măcar nu vrei să-mi dai șansa să-ți demonstrez că pot fi un soț bun.

Ochii i se umplură de lacrimi. Și-ar fi dorit din tot sufletul să spună da. Dar el nu o iubea. Și dacă se căsătorea cu el, va fi știut pentru totdeauna că se căsătorise cu ea numai din obligație.

– Îmi pare rău.

– Te-ai putea căsători cu un alt bărbat după ce mi-ai dat fecioria ta?

Ea se strâmbă.

– Nu pot răspunde acum pentru viitor. Dar pot răspunde pentru prezent. Nu mă voi căsători cu tine, doar ca să-ți alin conștiința vinovată.

– Nu voi accepta înfrângerea atât de ușor, zise el. Când ajungem la Gatewick Park, o să mă duc la fratele tău și o să-i cer permisiunea să mă căsătoresc cu tine. Și apoi ne vom anunța logodna.

Lacrimile îi curgeau șuvoi pe obraji.

– Te rog, nu face asta!

Hawk încleștă pumnii.

– Eu am cerut să existe sinceritate totală între noi, și acum mă faci să plătesc pentru că nu vreau să mă prefac că noaptea trecută nu s-a întâmplat niciodată. Dacă de vină sunt îndoielile tale, atunci spune-mi ce pot să fac.

Își petrecuse primii opt ani din viață încercând să câștige dragostea tatălui ei. Și pe ultimii patru sperând ca Hawk să se îndrăgostească de ea. Nu-și putea petrece restul vieții sperând că va ajunge să o iubească într-o zi.

– Nu te las să faci asta, zise el. Când te duc acasă, voi anunța logodna noastră.

El ieși apoi furios, și Julianne își acoperi gura cu palma, ca să înăbușe hohotele de plâns care o făceau să tremure din toate încheieturile.

Hawk opri cabrioleta. Aproape că nici nu-și amintea drumul până acasă. Fiecare bucățică din trupul lui era rece ca gheața. Fusese sincer cu ea în legătură cu motivele pentru care o cerea în căsătorie. Dar știa că ar fi acceptat, dacă ar fi mințit-o.

Înțelegea care era problema. Îi era teamă că o va trăda. În fond, îi spusese că nu voia să sfârșească așa ca mama ei. Dar nu fusese dispusă să aibă încredere în el. Nu-i oferise prezumția de nevinovăție.

Dar sub nici o formă nu avea de gând s-o lase să-i facă una ca asta. Suferise deja de pe urma unei greșeli monstruoase, pe care nu o va putea repara niciodată. Dar acesta era un păcat pentru care se putea izbăvi.

Trecu pe lângă o trăsură și urcă scările. Probabil încerca să se răzbune pe el pentru că o dusese în cuibușorul lui blestemat de nebunii. Mătușa lui îl sfătuise să nu-și ceară iertare și avusese încredere că aceea era abordarea corectă. Dar nu o va lăsa pe Julianne să-i facă asta – nici lui, nici ei, de altfel. Nu se putea căsători cu un alt bărbat, știind că fusese dezonorată.

La naiba cu tot! Avea să-i facă treaba asta cât mai dificilă cu putință. Dar după ce-i va pune pe deget verigheta, se va asigura că nu se va mai băga în necazuri.

Ajunse la ușa lui, o deschise tare și-și aruncă pălăria pe masa de pe hol. Servitorul său, Smith, veni imediat în întâmpinarea lui.

– Milord, vă așteaptă un tânăr în salon. A venit de mai bine de o oră.

La naiba! Probabil era Osgood, care venise să-i ceară sfaturi.

– Scapă de el!

– Dar, milord, a venit tocmai de la Eton cu diligența și apoi a luat o birjă până aici.

– De la Eton? Toți nepoții lui erau prea mici să fie la școală. Sigur e vreun fel de farsă. Trimite-l de aici!

– Mii de scuze, milord, dar cred că ați vrea să vorbiți cu el mai întâi.

– De ce? urlă el, furios.

Smith șovăi.

Hawk se încruntă.

– Zi odată, omule.

Smith inspiră adânc și zise:

– Milord... vă seamănă leit.

Simți imediat fiori reci în tot corpul. Nu era posibil!

– Cum îl cheamă?

– A spus că se numește Brandon, Lordul de Rothwell.

Hawk apucă strâns marginea mesei. Sfinte Sisoe! Îl găsise fiul lui!

– Milord? zise Smith.

– Asta e tot, Smith.

Inima îi bătea tare, asurzindu-l, în timp ce se îndrepta spre salon. Se opri în pragul ușii deschise. Băiatul stătea pe canapea și ținea în poală o carte legată în piele. Purta uniforma de la Eton – o haină albastră și pantaloni de culoarea pielii. Când Hawk păși înăuntru, Brandon sări în picioare și se uită la el. Șocul recunoașterii puse imediat stăpânire pe el – băiatul avea ochii lui căprui-aurii, pomeții lui înalți și buzele sale pline. La naiba! Avea până și același păr castaniu ciufulit!

Simțea cum camera începe să se învârtă cu el. Fiul lui – băiatul pe care crezuse că nu-l va vedea niciodată – stătea chiar în fața lui. Inspiră adânc, știind că trebuia să rămână cu mintea limpede de dragul băiatului.

– Brandon?

Băiatul ridică din sprâncene și Hawk aproape că se clătină în loc. Cum era posibil ca băiatul să aibă aceleași gesturi ca el, dacă nu se întâlniseră niciodată?

– A zis ea că semăn cu tine.

Inima începu să-i bată tare.

– Mama ta?

– Mama a murit acum un an. Știai asta? Vocea lui tinerească ascundea o provocare îndurerată.

– Am auzit. Îmi pare rău pentru pierderea ta.

– Ba nu-ți pare rău deloc.

Băiatul era furios. Și avea tot dreptul să fie. Doamne, Dumnezeule! Simțea podeaua cufundându-i-se sub picioare.

– Cum m-ai găsit?

Băiatul îi arătă cartea.

– Am găsit jurnalul ei.

Să o ia naiba pe Cynthia pentru că lăsase în urmă dovezi. Și să-l ia naiba și pe Westcott pentru că nu le căutase ca să le distrugă.

– Servitorul meu a zis că ai venit de la Eton cu diligența.

– Așa e. Voiam să te văd cu ochii mei.

Hawk hotărî să se ocupe mai întâi de chestiunile practice, înainte de a atinge orice subiecte delicate.

– Probabil ți-e foame și sete.

– Știu să mă descurc și singur.

Nu-l putea lăsa să plece.

– Ai venit de departe. Bănuiesc că ai multe întrebări. Îți voi răspunde la toate. Dar nu e nevoie să vorbim pe stomacul gol.

Apăru o scânteie în ochii lui Brandon.

– Bine.

Hawk sună din clopoțel. Când apăru Smith, îl instrui să le pregătească o masă simplă în salonul de mese.

– Pe aici, îi spuse apoi băiatului.

În timp ce mergeau spre salon, fu copleșit de o senzație de ireal. Dar trebuia să rămână calm de dragul băiatului.

După ce se așezară, Smith le aduse pâine și felii de friptură de vită, portocale și un urcior de lapte. Hawk îl privi pe băiat mâncând pe nerăsuflate și dând pe gât două pahare de lapte. Înghiți ca să-și îndepărteze nodul din gât, când se gândi la cei doisprezece ani

pe care îi ratase. Pe de altă parte, nici măcar nu se gândise că-l va vedea vreodată pe fiul său.

Fiul său.

Avea teribil de multe întrebări. Oare Westcott se purtase bine cu el? Acesta era lucrul care-l ținuse treaz atâtea nopți la rândul, întrebându-se dacă fiul său fusese tratat urât. Dar nu îl putea întreba direct. De fapt, nu avea nici un drept să-l întrebe nimic, pentru că în urmă cu doisprezece ani – adică înainte ca băiatul să se nască măcar – renunțase la orice drepturi asupra unui copil care era sânge din sângele lui. Iar în ziua în care primise scrisoarea, plânsese când citise că Cynthia dăduse naștere unui băiețel sănătos.

Apoi tatăl său îi smulsese din mână misiva și o aruncase în foc, arzând singurele vești pe care crezuse că le va avea vreodată despre fiul său.

Știuse că era necesar ca orice dovezi să fie distruse, dar la momentul respectiv îl urâse pe tatăl său pentru cuvintele sale brutale. „Nu te mai văicări! Ai mare noroc să ești în viață."

Avusese nouăsprezece ani fără două luni.

Dar se strădui să nu se mai gândească la trecut, pentru că nu voia ca băiatul să vadă suferința de pe chipul său.

– Vrei să vorbim aici sau în salon?

– Mi-e indiferent, zise Brandon.

Hawk își împreună mâinile pe masă.

– Hai să începem cu câteva chestiuni practice. Înțeleg că tatăl tău nu știe că ai fugit de la școală.

– S-a dus la Bath, că băile îi fac bine la sănătate.

Vestea aceea îl alarmă și mai tare pe Hawk. Brandon urma să moștenească multe proprietăți. Și din câte știa el, bătrânul Westcott nu avea alte rude în viață. Nu putea face nimic în privința aceea. Nu avea nici un drept legal. Mai rău de atât, dacă îl recunoștea pe Brandon ca fiind fiul său, atunci băiatul își va fi pierdut orice moștenire, pentru că va fi devenit oficial un copil bastard – disprețuit și batjocorit.

Dar pentru moment, trebuia să se concentreze asupra problemelor imediate.

– O să se observe că lipsești, zise el. Dacă vrei să-i scrii tatălui, mă voi asigura eu că va primi scrisoarea.

– Mă întorc la Eton chiar azi.

Nu voia să-l lase pe băiat să mai călătorească singur încă o dată.

– Te duc eu mâine cu trăsura mea.

– Nu am nevoie de mila ta, zise el.

– Poți să ai un scaun curat numai pentru tine sau poți sta înghesuit între niște călători împuțiți care nu s-au mai spălat de două săptămâni. În plus, vei face mai multe opriri pe drum. Eu pot avea grijă să ajungi mai repede.

– Poate, zise el.

– Ce vrei să știi? îl întrebă Hawk.

Buzele băiatului zvâcniră.

– Cum ai cunoscut-o?

Nu avea de gând să-i spună băiatului că mama lui îl mințise pe Westcott în legătură cu locul unde se afla, ca să poată participa la petrecerea aceea sordidă.

– Ne-au făcut cunoștință niște prieteni comuni.

– Știai că e căsătorită.

Hawk auzi acuzația din vocea băiatului, dar nu negă în nici un fel.

– Da. A fost o greșeală.

Desigur, nu-i putea spune adevărul băiatului, așa cum nu i-l putea spune nici lui Julianne. Nu i-ar fi putut povesti niciodată lui Julianne despre evenimentele sordide care îl bântuiau încă și despre femeia care-i transformase viața într-un iad.

Cynthia nu doar că participase de bunăvoie. Dar chiar se aruncase pe el. Iar lui Ramsey și prietenilor săi li se păruse extrem amuzant. Hawk îi rezistase la început, pentru că știuse că era căsătorită.

Dar în noaptea următoare, Ramsey și prietenii săi hotărâseră că Cynthia avea nevoie de un amant tânăr, care să compenseze cumva faptul că avea un soț bătrân. Se pare că scriseseră numele tuturor bărbaților pe niște bucățele de hârtie și apoi trăseseră la întâmplare numele câștigătorului *norocos*, care trebuia să-i încălzească patul Cynthiei. Iar el fusese atât de naiv, încât nici nu bănuise că pe toate hârtiile fusese scris numele său. Îl presaseră și făcuseră glume pe seama lui. Iar el îi lăsase să îl intimideze să se ducă în patul ei. Și femeia îl primise cu brațele deschise. Apoi, a doua zi, îi auzise pe Ramsey și pe prietenii săi râzând pe seama farsei incredibile pe care i-o jucaseră. Dar cel mai mult îl înfuriase râsul Cynthiei. Pentru că ea știuse de farsă și i se păruse o glumă nemaipomenită.

Brandon se uită urât la el.

– Ți-a trimis scrisori și tu nu i-ai răspuns niciodată. Ai abandonat-o, după ce ai lăsat-o grea.

Era mai mult decât evident că băiatul citise asta în jurnalul mamei sale. Hawk își alese cu grijă următoarele cuvinte:

– Era căsătorită. Am făcut o greșeală îngrozitoare și nu am vrut să mai păcătuiesc.

Arsese scrisorile de la Cynthia. Îl rugase să îi trimită scrisori la prietena ei, care i le-ar fi dat apoi. Dar bătrânul Westcott devenise suspicios când soția lui de opt ani – pe care o crezuse stearpă – rămăsese grea brusc. Și inexplicabil. Așa că interceptase una din scrisorile Cynthiei și apoi îi trimisese vorbă tatălui lui Hawk că pretindea satisfacția unui duel.

– Ai fost prea laș să te avânți într-un duel al onoarei, zise atunci Brandon. Am fost doar un gunoi de care trebuia să scapi.

Hawk își luă o clipă pentru a formula un răspuns.

– Aveam optsprezece ani și un tată sever, care m-a obligat să fac lucrul corect. Și lucrul corect a fost să-i plătesc o sumă de bani tatălui tău pentru întreținerea ta. Am făcut un lucru rău, și tatăl meu mi-a spus foarte clar că ar fi fost și mai rău să te recunosc în orice fel ca fiind fiul meu. Pentru că lucrul acesta ți-ar fi pus o etichetă îngrozitoare și ar fi fost nedrept față de tine.

– Nu te preface că-ți pasă. Știu foarte bine că nu-i așa.

– Înțeleg de ce ai putea crede asta, zise el. Dar bănuiesc că ai o relație bună cu tatăl tău.

Și spera al naibii de mult să aibă dreptate.

– E cel mai grozav, zise Brandon. El este tatăl meu adevărat.

Hawk se simți dintr-odată extrem de ușurat.

– Da, este tatăl tău în toată deplinătatea cuvântului.

Băiatul își trecu încet degetul peste condensul lăsat pe masă de la paharul cu lapte.

– Ție ți-ar conveni ca un bărbat să se încurce cu mama ta și apoi să o abandoneze?

– Nu, nu mi-ar conveni deloc.

– Am citit despre tine în paginile de scandal, zise băiatul. Ești un crai notoriu.

Hawk ignoră afirmația, hotărât să rămână concentrat asupra băiatului.

– Joci crichet la școală?

– Da, sunt căpitan de echipă.

– Mi s-a părut mie că pari genul sportiv, zise el.

Făcuse o presupunere la întâmplare, bazată pe faptul că-și amintise cât de mult îi plăcuseră lui sporturile în copilărie.

– Ar trebui să plec. Trebuie să-mi iau o cameră la Claridge's.

Nu avea nici o intenție să-l lase pe băiat să călătorească singur prin Londra.

– Ești bine-venit să stai aici dacă nu te deranjează să dormi pe canapea. S-ar putea să-ți fie greu să găsești o cameră. Londra e un loc foarte popular și aglomerat.

– Cred că aș putea face asta, zise el încruntat.

Hawk înțelese apoi că după ziua următoare nu-l va mai vedea niciodată pe fiul său. Aveau foarte puțin timp la dispoziție, dar intenționa să profite din plin de el.

– Îți place să joci table?

– Uneori, răspunse Brandon.

– Dacă tot ești blocat aici peste noapte, am putea să jucăm un pic. Dacă vrei.

– Am putea, zise el.

Hawk zâmbi un pic, întrebându-se dacă băiatul vorbea mereu atât de puțin, sau dacă de vină era doar situația aceea. Pregăti jocul și apoi îi puse tot felul de întrebări nevinovate, pe timpul partidei de table, iar până la sfârșitul serii, află destul de multe despre băiat. Avea acasă doi dalmații și îi plăcea să pescuiască și să tragă cu arcul. Iar la Eton avea doi prieteni foarte buni, care îl vizitaseră vara trecută. Mai află și că la școală le plăcea să mănânce sendvișuri cu brânză prăjită, așa că Hawk îi mărturisi apoi că și lui îi plăcuse mâncarea aceea în copilărie.

După câteva partide de table – dintre care la trei îl lăsă pe Brandon să câștige –, îl convinse pe fiul său să se așeze împreună pe covor și să mănânce sendvișuri cu brânză prăjită și să bea ciocolată caldă. Asta îl făcu să-și amintească de un Crăciun când el și Tristan mâncaseră sendvișuri cu brânză prăjită la Gatewick Park. Julianne voise să li se alăture. Tristan protestase, dar apoi Hawk o lăsase să stea cu el și să-l ajute la prepararea sendvișurilor. Amintirea aceea dulce-amăruie îl tulbură destul de mult. Pentru că se temea că o pierduse definitiv.

Când Brandon căscă pentru a treia oară, Hawk îi aduse o pernă și o pătură. Și-ar fi dorit să-l învelească de culcare, dar știa că un băiat de doisprezece ani nu ar fi apreciat deloc asta. Și la cum stăteau lucrurile, băiatul avea și așa suficiente motive să-l disprețuiască.

Hawk strânse apoi jocul, iar când se întoarse în salon, băiatul deja dormea dus. Se duse lângă canapea și îndrăzni să-i dea la o parte de pe frunte o șuviță de păr răzleață. Era prima dată când îl atingea pe fiul său.

În zori, Hawk îl trezi pe băiatul morocănos și îl convinse să mănânce niște terci de ovăz. Îi trimise apoi o scrisoare mătușii sale în care îi spunea că se văzuse obligat să plece din oraș pe nepusă masă și că va veni în vizită, la întoarcere.

În drum spre Eton, se opriră de două ori la hanuri ca să ia prânzul și un ceai și pentru a schimba caii de la trăsură. Și de fiecare dată, Brandon bău foarte mult lapte. Băiatul privea foarte curios adunătura ciudată de călători și într-un final îi mărturisi că tatăl său nu călătorea prea mult, ci că mergea doar la Bath pentru băi cu apă termală. Și încă o dată, Hawk își făcu griji pentru starea de sănătate a lui Westcott și pentru posibilele consecințe pe care le-ar fi avut pentru Brandon. Se simțea îngrozitor de frustrat pentru că nu avea nici o putere. Se gândi să pună niște întrebări discrete unui avocat, dar era foarte conștient ce consecințe ar fi atras după sine gestul său – s-ar fi ridicat semne de întrebare despre circumstanțele nașterii lui Brandon, și băiatul și-ar fi pierdut moștenirea.

La unul dintre hanuri, Brandon privise doi flăcăi bătând mingea. Iar când îl invitaseră să li se alăture, Hawk îl încurajase să se joace cu ei. Și i se strânsese inima când îl privise pe fiul său sportiv din fire alergând în toate părțile și râzând. Iar după aceea, în trăsură, Brandon îi spusese că acei doi băieți erau frați. Și Hawk îi povestise atunci cum îl învățase pe fratele lui mai mic să se cațăre în copaci. Nu-i spusese că o învățase același lucru și pe Julianne, dar tot îl duruse inima din cauza acelei amintiri.

Apoi, pentru tot restul drumului, băiatul dormise ghemuit pe bancheta de vizavi de el. Fără îndoială aventura sa îl lăsase extenuat. Hawk îl trezi când se aflau la câțiva kilometri distanță de Eton.

– Aproape am ajuns, zise el.

Băiatul se frecă la ochi somnoros și se ridică în capul oaselor. Atunci Hawk inspiră adânc și zise:

– Cred că ar fi bine să-i trimiți o scrisoare tatălui tău și să-i spui că ne-am cunoscut. Și dacă o faci, roagă-l să-mi scrie... Și probabil nu ar fi cea mai bună idee să le spui prietenilor tăi despre mine... știi tu, pentru orice eventualitate. Tatăl tău s-ar simți rănit dacă ar afla și alții.

Nu-i spuse băiatului că el ar fi fost cel care ar fi fost etichetat ca fiind *bastard*.

Hawk se gândi câteva clipe la jurnalul Cynthiei și hotărî cum era cel mai bine să acționeze.

– Și poate ai vrea să pui jurnalul acela într-un loc sigur până te întorci acasă. Sunt sigur că tatăl tău va fi îngrijorat când va afla că l-ai citit.

– Nu știu dacă o să-i spun, zise Brandon. Nu se simte tocmai bine și nu aș vrea să-i înrăutățesc starea.

– Atunci poate ar fi mai bine să-l pui înapoi de unde l-ai găsit.

Hawk se uită pe fereastră. Deja se vedea turnul rotund de la Windsor, semn că timpul lui cu Brandon era pe cale să ia sfârșit. Inspiră adânc și adăugă:

– Nu o să pretind că știu ce simți. Probabil, în locul tău, eu aș fi furios și șocat. Dar circumstanțele în care te-ai născut nu contează atât de mult. Concentrează-te asupra tatălui tău și asupra prietenilor tăi.

Băiatul se încruntă atunci.

– Nu ești așa cum mă așteptam. Mă gândeam că o să reacționezi urât pentru că ți-am invadat așa viața.

– N-am nici un drept să fac asta. Și ai toate motivele să fii furios.

– Da, ei bine... se pare că nu ești chiar așa de rău, până la urmă. Joci table foarte bine și ai stat cu mine pe covor să mâncăm sendvișuri cu brânză prăjită. Nu am mai cunoscut nici un adult care să fie dispus să facă lucrurile astea.

I se puse imediat un nod în gât, așa că își drese glasul înainte de a vorbi:

– Cred că azi-noapte mi s-a cam făcut dor de copilărie.

– Dar pun pariu că nu ți-e dor și de școală, zise el. Latina e cea mai rea.

– Nici mie nu mi-a plăcut deloc, spuse el.

Când trăsura se opri, Hawk inspiră adânc încă o dată.

– Nu o să ies pentru că ar fi dificil de explicat cum de te-am adus înapoi la școală.

Băiatul încuviință din cap.

Hawk încordă maxilarul.

– Probabil, n-o să mă crezi și nu pot să te învinuiesc pentru asta... dar nu a trecut nici o zi în care să nu mă gândesc la tine.

Brandon se încruntă.

– Îți pare foarte rău pentru ce ai făcut.

Hawk înghiți în sec.

– Da. Dar mă bucur că te-am cunoscut.

Apoi băiatul îi întinse mâna bărbătește, și Hawk i-o strânse, ca de la egal la egal.

Vizitiul deschise ușa și începu să așeze scara, dar Brandon sări jos, fără să-l mai aștepte. Hawk își privi fiul alergând în sus pe scările școlii, până când dispăru înăuntru.

Când trăsura se puse din nou în mișcare, scrâșni din dinți și încleștă pumnii. Simțea o greutate în piept. Și din gâtul lui ieși un mârâit răgușit. Și atunci plânse pentru prima dată, de la optsprezece ani.

Capitolul 21

Sfatul unui crai: „Nicăieri nu e ca acasă".

În următoarea săptămână Hawk făcu toate aranjamentele.

Îi trimise mătușii lui o scrisoare în care se interesa de Julianne și îi promitea că va veni în vizită după ce se instala la Ashdown House. După aceea încheie contractul de închiriere a cuibușorului său de nebunii, îi găsi un nou post lui Smith și-și împachetă toate lucrurile pe care le ținea la Albany. Sortă cărțile și dădu și peste broșura aceea notorie, așa că o aruncă într-unul dintre cufere. În timp ce servitorii cărau la trăsură ultimul cufăr cu lucruri, Hawk se duse în fața șemineului, în locul unde stătuse împreună cu Brandon și mâncaseră sendvișuri cu brânză prăjită. Un zâmbet mic se jucă pe buzele lui, după care plecă și se mută înapoi la casa lui de drept.

În primele două zile petrecute la Ashdown House se simți un pic nelalocul lui. Îi fu destul de dificil să stea la biroul tatălui său și să sorteze scrisorile. Aruncă la gunoi majoritatea hârtiilor care nu prezentau interes, dar păstră o lupă mică – care îi aparținuse tatălui său și prin care îl lăsase să se uite în joacă atunci când era copil.

Făcu apoi tot posibilul să-l găsească pe William în Veneția și îi trimise de veste că trebuia să se întoarcă în Anglia de urgență, ca să poată participa la botezul de la Gatewick Park. Odată ce Will revenea pe pământ englezesc, Hawk avea de gând să aibă o discuție cu fratele său despre alegerea unei cariere.

Într-o seară, în timp ce lua cina la clubul său, se întâlni și cu Montague. Reuși să-l șocheze destul de mult pe cumnatul său, informându-l că îi urmase sfatul în legătură cu Will și că se mutase la Ashdown House. Iar Montague îi spusese că scăpase definitiv de amanta sa, lucru care-l făcuse să se simtă extrem de ușurat.

Îi scrise și mamei lui, care, desigur, fu în culmea fericirii să afle că fiul ei risipitor se mutase înapoi acasă. Iar bunica sa anunțase că se gândea și ea să se mute la Ashdown House, acum, că nepotul ei revenise acasă. Cu toate astea, Hawk se îndoia că avea să-și părăsească prietenii de la Bath.

Una dintre cele mai grele decizii avea legătură cu Ramsey. Și în cele din urmă se hotărî să-i facă o scurtă vizită. Dădu mâna cu el și-i spuse că îl iertа pentru acel incident de demult. Firește, Ramsey nu avea nici cea mai mică idee despre consecințele festei pe care i-o jucase. Totuși, Hawk își schimbă părerea despre el, după ce își ceru și el scuze.

Deși spera sincer să primească o veste de la Westcott, Hawk bănuia că probabil băiatul nu-i spusese acestuia despre vizita scurtă pe care o făcuse la Londra pentru a-și cunoaște tatăl natural.

Reușise să-și ducă toate planurile la bun sfârșit. Nu-l mai împiedica nimic să le viziteze pe mătușa lui și pe Julianne. Îl îngrozea și simpla idee a acelei vizite, însă nu putea da înapoi, odată ce luase o hotărâre. Avea de gând să-i spună lui Julianne că cererea lui în căsătorie rămânea valabilă, în cazul în care se răzgândea. În timp ce urca în cabrioletă, își spuse că probabil acea primă întâlnire avea să fie cea mai ciudată. Dar sezonul se apropia de final și în curând o va conduce acasă.

Pe măsură ce-și ghida cabrioleta pe străzile aglomerate ale Londrei, își dădu seama și cât de dor îi fusese de Julianne. Se comportase urât cu ea în noaptea aceea la cuibușorul lui de nebunii și nu vedea nici o altă modalitate de a îndrepta lucrurile. Îi refuzase cererea în căsătorie și, pe undeva, încă îl mai durea respingerea ei. Urâse circumstanțele care-l împinseseră să o ceară de nevastă, dar în același timp crezuse că ar fi putut fi fericiți împreună. Însă lucrul pentru care se simțea cel mai vinovat era că îi răpise fecioria. Faptul că nu mai era virgină putea avea repercusiuni grave asupra ei, dar Julianne nu părea să înțeleagă pe deplin gravitatea situației. Oricât de nedrept ar fi fost, era un lucru știut că bărbații se așteptau ca soțiile lor să fie virtuoase în ziua nunții.

Gândul acesta îl făcu să-și dea seama că, fără să vrea, păși pe un făgaș familiar. Făcuse încă o greșeală pe care nu o putea îndrepta – cel puțin atâta timp cât ea nu era de acord să se mărite cu el. Dar asta părea foarte puțin probabil. Așa că spera să poată vorbi cu ea în ziua aceea.

„Vânarea" doamnei anonime care scrisese *Secretele seducției* era subiectul zilei în tot orașul.

Julianne stătea în salonul egiptean, împreună cu Hester, cei cinci tineri, Amy, Georgette și Sally. Se străduia din răsputeri să nu arate cât de neliniștită era pe dinăuntru, dar nu-i plăcea deloc să fie prada anonimă a fiecărui celibatar, crai și derbedeu furios din Londra.

Beaufort își încrucișă brațele la piept.

– Ultima ipoteză emisă despre autoare este absolut ridicolă! Cred că Lady Elizabeth și domnișoara Henrietta Bancroft au pornit chiar ele zvonurile cum că ele două ar fi coautoarele din spatele doamnei anonime.

Amy pufni imediat și zise:

– Mă îndoiesc că vreuna din ele știe să scrie suficient de bine încât să compună și-un singur paragraf... cu atât mai puțin o broșură întreagă!

Caruthers îi trase un cot lui Osgood.

– Tu nu ai avut prea multe de comentat, când ziarele de scandal te-au acuzat pe tine că ai fi autorul.

– Păi, plănuiesc să scriu și eu o broșură... dar de data asta, din perspectiva domnilor, afirmă Osgood.

– Dar nu uita de fumul acela urât mirositor, zise Portfrey. Atrage cele mai frumoase doamne.

– Nu pune la suflet răutățile lor, îi spuse atunci Julianne lui Osgood.

– N-o să mă las afectat de tachinările lor răutăcioase, răspunse Osgood. La urma urmei, dumneata m-ai încurajat să scriu și punctul de vedere al domnilor.

Hester ridică lornionul la ochi.

– Foarte ciudat, zise ea.

Domnul Peckham ridică din umeri.

– Am auzit că editorul este în căutarea altei broșuri asemănătoare. Prima se vinde ca pâinea caldă, așa că probabil vrea să-i valorifice succesul.

Julianne sorbi din ceai, în timp ce toți ceilalți continuau discuția despre broșură. Simțea o greutate în piept, de parcă inima ei s-ar fi preschimbat într-un bolovan. Nu-l mai văzuse de o săptămână pe Hawk și toate scrisorile lui îi fuseseră adresate lui Hester.

Începuse să aibă imediat îndoieli, după ce-i refuzase cererea în căsătorie. Fusese foarte romantic... însă nu îi spusese că o iubea. Îi vorbise în schimb despre sinceritate totală. Și privind în retrospectivă, înțelese că asta însemna că nu o iubea. Îi făcuse o ofertă sinceră de a îndrepta greșeala care dusese la pierderea onoarei ei – dar și a lui. Urâse faptul că trebuise să-l refuze. Detestase expresia care apăruse pe chipul lui în acel moment și faptul că îi zădărnicise cererea în căsătorie dulce și frumoasă.

Dar cel mai mult dintre toate... îi era dor de el. Îi fiecare zi și-n fiecare noapte. Nimic nu mai era la fel fără el. Îi lipseau ciondănelile lor. Îi lipseau glumele lui și ochii lui căprui minunați. Și îi era dor chiar și de tachinările lui.

Nu se schimbase nimic. Încă mai era îndrăgostită de el până peste cap.

Hawk intră apoi în salonul lui Hester – aproape ca și când l-ar fi invocat gândurile ei. Oare era posibil să fi devenit și mai chipeș de când nu-l mai văzuse? O durea inima. Știa că îl rănise ultima dată când venise acolo. Și o durea al naibii de tare, chiar dacă în sinea ei era conștientă că luase decizia corectă.

– I-am spus majordomului că nu e nevoie să mă conducă. Se pare că e toată lumea aici.

Tinerii îl întrebară unde dispăruse, iar el le răspunse că avusese niște treburi personale de rezolvat. Se așeză în același loc ca de obicei, dar refuză, când i se oferiră ceai și prăjituri. Câinii îl priveau destul de oropsiți – probabil că le era și lor dor de firimiturile de prăjitură pe care li le dădea.

Julianne îl studie cu atenție. Era ceva schimbat la el, dar nu-și putea da seama cu exactitate despre ce anume era vorba.

Beaufort se aplecă în scaunul său și zise:

– Am auzit că te-ai mutat din apartamentul pe care-l aveai la Albany.

Hawk încuviință din cap.

– Am trăit mulți ani într-o locuință de celibatar. O să mă bucur mult când se va întoarce acasă familia mea. E foarte ușor să uiți să-ți prețuiești familia pe care o ai, zise el. Dar ele sunt cele mai importante persoane din viața unui om. Și așa ar și trebui să fie.

Julianne se uită la el pieziș. Părea să se fi schimbat peste noapte, chiar dacă trecuse mai puțin de o săptămână de când nu-l mai văzuse.

Domnul Peckham se uită și el ciudat la Hawk.

– Ai apucat să citești broșura?

– De fapt, chiar azi-noapte am avut timp s-o fac.

Julianne deveni neliniștită. Nu exista nici o îndoială în mintea ei că avea să-i critice aspru scriitura. Dar trebuia să țină minte să nu spună nimic care să-i dea de înțeles care era adevărul.

– Păi, și? Ce părere ai? întrebă Hester.

– Stilul scriiturii autoarei mi s-a părut destul de familiar, zise el și ridică din umeri. Nici nu știu de ce mi-a lăsat impresia asta. Îi întâlni apoi privirea lui Julianne. Mi s-a părut foarte viu și interesant felul în care a pus problema.

– Așadar, ești de acord cu broșura? întrebă Julianne.

– A, nu. Sfaturile despre cum să înhați un burlac sunt complet ridicole.

Ea pufni atunci.

– Și mai exact ce ți s-a părut așa de ridicol?

Hawk ridică mâna.

– Iată un prim exemplu absurd de sfat pe care l-a dat autoarea tinerelor doamne: Le spune să așeze mai multe buchete în salonul de primire a oaspeților, ca să pară ca și când au ajuns deja alți

pretendenți înaintea domnilor. Continuă apoi gesticulând: După spusele autoarei, treaba asta îl va face gelos pe respectivul domn și-l va zori să se arunce în capcana căsătoriei, împreună cu amoreza lui nesinceră.

Ceilalți domni pufniră batjocoritor și Julianne ridică bărbia trufașă. Cum îndrăznea să râdă de broșura ei? Ce știa el despre cum era să fii o tânără domnișoară singură într-o societate în care bărbații aveau toată puterea?

Beaufort se încruntă.

– Și tu aveai mereu o veritabilă grădină în salon, Julianne...

Inima începu să-i bată mai tare.

– Ca să vezi ce coincidență!

– Totuși, nu pot să nu-i acord credit autoarei pentru scriitura ei imaginativă și spirituală.

Se uită la Julianne și-i făcu cu ochiul.

Lui Julianne i se tăie respirația. O, Doamne, Dumnezeule! Oare fără să-și dea seama scrisese într-un stil care-l făcuse să înțeleagă că ea era autoarea? Ei bine, nu avea de gând să recunoască asta, nici dacă ar fi acuzat-o direct. La urma urmei, râsese de broșura ei.

Majordomul își făcu apariția.

– Am adus o scrisoare urgentă pentru Lady Julianne. A sosit acum câteva clipe.

Simți fiori pe brațe când deschise scrisoarea. O despături cu mâini tremurânde și citi cu sufletul la gură. Și apoi icni.

– O, sunt vești de la fratele meu. Ieri, Tessa a născut un băiețel sănătos.

Toată lumea se bucură și o felicită pentru noul ei nepoțel.

Dar Hawk fu ceva mai rezervat în reacții.

– Ce vești minunate! Știu că au fost nouă luni lungi pentru Tristan.

– Și pentru Tessa, zise Julianne. În fond, ea e cea care a purtat copilul în pântec.

– Aici ai dreptate, zise Hawk.

Oare chiar putea vedea o notă de melancolie în ochii lui? Sau poate era doar în imaginația ei?

– Au ales un nume pentru copil? întrebă Hester.

– O, da... era să uit, zise ea și citi din nou scrisoarea. Cristopher George Gatewick. Și Tristan a inclus o misivă și pentru tine, Hawk.

Îi înmână apoi scrisoarea și el o citi imediat.

– Își dorește să vă însoțească pe tine și pe mătușa cât mai repede la Gatewick Park.

Julianne aproape că sări în sus de pe canapea de bucurie.

– O, vreau să plecăm mâine-dimineață la prima oră!

Hawk se uită la mătușa Hester.

– Ai putea fi gata mâine?

– Da, desigur, răspunse Hester.

– Dacă plecăm foarte devreme, putem ajunge într-o zi, zise Julianne entuziasmată.

Dar Hawk îi aruncă o privire cu subînțeles.

– E un drum de zece ore. Și e foarte mult să stai înghesuit într-o trăsură... chiar și cu opriri frecvente. Și cred că e cu atât mai dificil pentru doamne.

Julianne își dădu seama că se referea la Hester. În fond, o observase de mai multe ori sprijinindu-se din greu pe balustrada scării.

– Da, înțeleg la ce te referi. Uitasem o clipă cât de incomodă poate fi o călătorie așa de lungă.

– Julianne, ești oficial mătușă! zise atunci Georgette.

– Da! exclamă ea și izbucni în râs. Abia aștept să-l țin în brațe pe micul Christopher.

Hawk se ridică în picioare și se duse la fereastră.

Julianne își păstră zâmbetul pe buze, chiar dacă simțea că îl neliniștea ceva pe Hawk. Îl mai observase și cu altă ocazie, având o reacție ciudată, când venise vorba despre copil. Dar îndepărtă din minte acele gânduri. Era complet absurd să creadă că nu ar fi fost fericit pentru fratele ei. Și totuși, ceva o tulbura.

Hawk zăbovi în salonul mătușii lui, sperând să aibă ocazia să vorbească cu Julianne între patru ochi. Tinerii și prietenele ei îi captară apoi atenția, atrăgând-o dintr-o discuție animată. Mătușa lui ieși împreună cu domnul Peckham. Hawk se întrebă atunci dacă poate era ceva mai mult decât o prietenie între ei, însă nu avea de gând să-și vâre nasul în treburile personale ale lui Hester. Îi va spune ea, dacă voia să știe.

Tinerii și Sally plecară, dar Amy și Georgette mai rămaseră o vreme. Hawk se învârtea agitat prin salon, în timp ce Julianne și prietenele ei făceau planuri să se întâlnească și pe timpul verii. Și astfel mai trecură încă vreo zece minute. Se duse la vitrina cu mumia

și se gândi că probabil Julianne încerca să evite o discuție despre propunerea lui de căsătorie. În fond, îi spusese foarte clar motivele pentru care-l refuzase. Nu se schimbase nimic.

Se uită peste umărul său. Cele trei prietene se îngrămădeau împreună pe canapea. Fără îndoială, și-ar fi dorit câteva clipe de intimitate.

Hawk își dorise să aibă ocazia să-i spună că în continuare cererea lui în căsătorie rămânea în picioare, în eventualitatea în care se răzgândea.

Dar era mai mult decât evident că ea nu voia să vorbească cu el.

Râsul ei răgușit îi trimise fiori pe șira spinării când ieși din salonul egiptean. Închise ușa în urma lui și întâlni privirea ascuțită a mătușii sale.

– Dacă este bine pentru tine, o să vin să vă iau mâine la opt dimineața.

– Vom fi gata. Hester îl luă de brat și-l conduse spre scări. Chiar te lași înfrânt atât de ușor?

Hawk nu se prefăcu că nu înțelegea despre ce vorbea.

– Nu mă vrea. Și nici eu nu vreau să insist, de vreme ce e mai mult decât evident că nu ar primi bine o reînnoire a ofertei mele de căsătorie.

– Știu că ai multe regrete din trecut, zise Hester. Dar nu lăsa să devină și Julianne unul dintre ele.

– Nu regret deloc că mi-am petrecut sezonul cu voi două, zise el, după care coborî scările.

Julianne se plimba de colo-colo prin dormitorul pe care-l ocupase timp de un sezon. Își trecu degetele peste colțul biroului deasupra căruia stătuse aplecată ore întregi, scriind la broșura ei. Mai devreme în acea zi, când Hawk complimentase stilul scriiturii, se lăsase în secret cuprinsă de o bucurie nemărginită. Apoi îi făcuse cu ochiul conspirativ, dându-i de înțeles că știa că ea era autoarea. Nu era sigură dacă nu cumva doar își imaginase un mesaj secret de la el și probabil nu va ști niciodată.

Își dorise foarte mult să mai vorbească cu el între patru ochi. Dar înțelese că o altă discuție despre motivele pentru care-l refuzase nu ar fi făcut altceva decât să îl stânjenească pe el și să o rănească și mai mult pe ea.

Betty așeză ultimul șal în cufărul imens pe care i-l împrumutase Tessa pentru călătoria sa. Toate rochiile, șalurile, bonetele și lenjeria ei erau frumos împachetate.

– Poate ați vrea să mai verificați o dată sertarele, zise Betty. O să închid cufărul dimineață, după ce vă îmbrăcați pentru călătorie.

– Mulțumesc, Betty, zise ea.

După plecarea slujnicei, Julianne se duse lângă pat și-și amin-ti de câte ori ea și Hester stătuseră de vorbă acolo, până târziu în noapte. Oftă adânc, după care deschise sertarul noptierei de lân-gă pat. Înăuntru se afla medalionul pe care i-l dăduse tatăl ei cu mulți ani în urmă. Îl ridică și-și aminti cum prietenele ei i-l sco-seseră de la gât, în noaptea aceea la bal, când se lăsase copleșită de panică.

Îl deschise apoi cu o mișcare simplă din deget. Se încruntă la portretul chipului frumos al tatălui ei. Era ciudat, dar miniatura aceea nu părea să mai aibă puterea de a o răni. Nu-l cunoscuse ni-ciodată, de fapt. Murise cu paisprezece ani în urmă și, chiar dacă respingerea lui atârnase greu în sufletul ei atâția ani lungi, în clipa aceea își dădu seama că în realitate nu avusese nici o influență asu-pra ei. Fratele ei și Hawk fuseseră bărbații care avuseseră grijă de ea și-i dăruiseră afecțiunea lor.

Se duse la cufăr, cu medalionul încă în mână și îngenunche în fața lui. Găsi cutiuța pe bijuterii pe care i-o dăruise Hawk. Scoase medalionul și se uită cu amărăciune la ovalele goale din interior. Du-rerea îi săgetă inima. Călătorise la Londra, făcându-și mari speranțe că o va cere în căsătorie. Și ironia făcuse să primească ceea ce-și do-rise. Și să-l refuze.

Îl rănise.

Sufletul ei se umplu din nou de îndoieli. Oare va regreta me-reu că nu îi oferise o șansă? Lacrimile îi năpădiră ochii, însă clipi și le șterse. Așeză apoi ambele medalioane în cutiuța de bijuterii, o puse în cufăr și se ridică. Era fiica mamei sale și, implicit, su-ficient de puternică să facă față oricăror încercări pe care i le rezerva viitorul.

Se întoarse la pat cu fruntea sus, își scoase halatul și se urcă pe salteaua moale. Se uită o clipă la perna în plus. Era foarte tentată să o strângă la pieptul ei. Dar nu mai era copila naivă care crezuse că să-și dorească și să spere era suficient ca să-i asigure un final fericit.

Se auzi un ciocănit în ușă. Zâmbi și se ridică în șezut, când intră Hester în dormitor.

– Știam că o să vii.

Hester se așeză lângă ea pe pat.

– Se pare că mă simt destul de sentimentală în seara asta.

– Și eu la fel, șopti ea. Mulțumesc pentru tot!

– O, draga mea... eu sunt cea care ar trebui să-ți mulțumească ție. Mi-a făcut o imensă plăcere să fiu mătușa ta timp de un sezon.

– Și eu te voi considera mereu mătușa mea, zise ea.

Hester netezi așternuturile.

– Speram că poate vei deveni nepoata mea prin alianță...

Julianne își ridică picioarele pe saltea și-și încolăci brațele în jurul gambelor.

– Am venit aici cu speranțe copilărești de a-i cuceri inima, dar plec ca o femeie care știe că inimile nu se pot cuceri. Ci trebuie dăruite.

– De vreme ce asta e ultima noapte din sezon, aș vrea să-ți mai împărtășesc un pic din înțelepciunea mea, dacă ești dispusă să mă asculți.

– Am prețuit mereu enorm sfaturile tale, spuse Julianne.

– Nu există certitudini în viață, zise Hester. Uneori trebuie pur și simplu să riști și să speri. Și ascultă-ți inima, ori de câte ori ai îndoieli. Acolo vei găsi mereu răspunsul potrivit.

Hawk întârzia ca de obicei.

Probabil mătușa lui avea să-l mustre pentru că sosea cu treizeci de minute întârziere. Dar nu-i mai păsa. Pentru că se simțea ciudat de binedispus în dimineața aceea.

Primise o scrisoare de la Brandon. În mod miraculos, băiatul nu se îndepărtase de el. Noul chiriaș al camerelor lui de la Albany redirecționase scrisoarea la Ashdown House. Și prostește, el o împăturise și o îndesase în buzunarul interior al redingotei sale, sperând că în timpul călătoriei lungi va găsi un moment de intimitate în care să recitească scrisoarea.

Brandon îi spusese că i se părea ridicol ca ei doi să rămână ca niște străini. Recunoscuse că, atunci când sosise la Londra, fusese pregătit să-i tragă un pumn în nas pentru felul în care se purtase cu mama lui, dar că apoi descoperise că Hawk era destul de grozav pentru

că stătuse cu el pe covor, lângă foc, mâncând sendvișuri cu brânză prăjită. Hawk zâmbi. Fiul său îl considera grozav!

Îi scrisese imediat înapoi și-l avertizase pe băiat să nu dezvăluie nimănui nimic despre relația lor specială. Și-i mai spusese și că era cel mai bine să-i spună adevărul tatălui său. Hawk știa că procedase corect, însă tot se temea că Westcott va pune capăt corespondenței lor. Și la drept vorbind, Westcott avea tot dreptul să reacționeze urât, de vreme ce Hawk încălcase termenii înțelegerii lor, răspunzându-i la scrisoare lui Brandon. Dar Hawk se hotărâse și considera că era destul. Trăise deja doisprezece ani de iad, crezând că nu-și va mai vedea niciodată fiul.

Îi lăsase lui Brandon adresa lui din Richmond și îi spusese și cum putea să dea de el la Gatewick Park. Iar la sfârșitul scrisorii, îi spusese băiatului să-l contacteze dacă avea vreodată nevoie de ceva.

Hawk ajunse la conacul mătușii sale și direcționă servitorii care aduceau cuferele. Cu un an în urmă, călătorise la Gatewick Park împreună cu Tristan și cu familia lui. Doamne, încă îi mai venea greu să creadă că actuala ducesă văduvă îi lăsase pe Tristan și pe Tessa să călătorească singuri cu trăsura! Iar când ajunseseră la Gatewick Park, cei doi coborâseră din trăsură răvășiți și foarte îmbujorați. Sezonul trecut, Hawk îl privise pe prietenul său curtându-le pe toate frumusețile societății și devenise evident pentru el că petitoarea lui îl considera nebun pe Tristan.

Gândul la prietenul său îl neliniști. Tristan avusese încredere în el să o protejeze pe Julianne, și el eșuase lamentabil. Îl mustra îngrozitor de tare conștiința, însă știa că nu putea face nimic pentru a-și îndrepta greșelile. În cele din urmă, Julianne alesese și asta încă îi mai lăsa un gol dureros în piept. Ura gândul că trebuia să-și ia la revedere de la ea la încheierea petrecerii de botez. Pentru că îi va fi dor de ea. De fapt, deja îi era.

Ușa principală se deschise și ieșiră Julianne și mătușa lui, cu afurisiții ăia de câini în brațe. Hawk încleștă pumnii în șolduri, pe măsură ce se apropiau.

– Câinii nu au voie în trăsura mea!

Julianne ridică bărbia și zise:

– O să fie îngrozitor de nefericiți fără Hester. În plus n-o să fie nici un deranj.

– Sunt câini, mârâi el. Tot ce vor e să li se dea de mâncare și să fie plimbați. Îi pot îngriji servitorii două săptămâni.

– Marc, îi iau cu mine și cu asta basta, zise Hester.

Caro se zbătea și scheuna în brațele lui Julianne.

– O, uite, vrea la tine, spuse ea și-i propti câinele în brațe. Va putea să-ți țină companie.

– La naiba cu asta, murmură el.

– Te rog, ai grijă cum vorbești, Marc, spuse Hester. Și apropo... ai întârziat! Ce anume te-a reținut?

– A trebuit să răspund la o scrisoare.

– Ce minciună sfruntată, zise Julianne. Aș putea pune pariu că ai dormit prea mult.

– Câinii ăștia vor trebui să dea socoteală, dacă își fac nevoile în trăsura mea, zise el.

Zece minute mai târziu, vehiculul se puse în mișcare. Și firește că Hawk rămase cu câinii pe scaunul său, pentru că nu mai era suficient spațiu pentru ei pe bancheta pe care stăteau Julianne și Hester.

Nici măcar nu apucaseră să iasă bine din Londra, când mătușa lui scoase o copie a broșurii.

– Poate ai putea să ne citești, Julianne?

Hawk își controlă expresia feței în timp ce o privea pe Julianne făcând ochii mari de uimire. Știuse încă din clipa în care se apucase de citit că ea era autoarea broșurii aceleia scandaloase. Doamne, aproape că o putuse auzi rostind cuvintele. Își încrucișă brațele la piept și se hotărî să se amuze un pic pe seama ei.

– Julianne, îți interzic să citești mizeria aia. „Cu siguranță asta avea să-i facă sângele să clocotească în vene!"

– O să citesc orice am chef, zise ea și deschise broșura. Și tu nu ai nici un cuvânt de spus în privința asta. Te eliberez din funcția de tutore al meu.

– Nu mă poți elibera din funcție. Sunt tutorele tău până ajungem la Gatewick Park.

Nu se putea abține să nu o tortureze, așa că sări din scaun și-i smulse broșura din mâini.

– Dă-mi-o înapoi! strigă ea.

Dar el o deschise.

– A... uite, ăsta-i unul dintre pasajele mele preferate. Îi rânji apoi pe deasupra broșurii, dar descoperi că stătea îmbufnată și cu brațele

încrucișate la piept. Hawk citi apoi, imitând o voce feminină destul de falsă: „O femeie care este sigură pe ea emană o aură de mister, care o face atrăgătoare în ochii bărbaților. Nu este nevoie să fii o frumusețe ieșită din comun. Se spune că Anne Boleyn nu a avut o frumusețe ieșită din comun, dar vivacitatea și inteligența ei sclipitoare au fost lucrurile care o făceau atrăgătoare. Iar faptul că era evazivă o transforma în obiectul dorinței a numeroși bărbați." După aceea închise violent broșura și zise: Anne Boleyn! Cea mai notorie femeie din istoria națiunii noastre este ridicată la rangul de exemplu demn de urmat în broșura asta! Sunt șocat! Dar profund și cu adevărat șocat că pupila mea și mătușa mea ar admira astfel de sfaturi imorale și radicale. Ca tutore al lui Julianne, simt că onoarea mă obligă să vă dau un exemplu. Și de îndată ce vom ajunge la următorul han voi arunca în foc mizeria asta dezgustătoare.

Julianne icni.

– N-o să te las să-mi arzi broșura!

Hawk duse imediat mâna la piept, mimând șocul.

– Broșura *ta*?

Julianne făcu tot posibilul să adopte o expresie nevinovată, însă nu-i prea ieși deloc.

– Da, este copia mea și îți cer să mi-o înapoiezi.

– Miros că e ceva putred în toată povestea asta, zise el și miji ochii. Hmm... Acum că mă gândesc mai bine, stilul scriiturii chiar are ceva foarte familiar. M-a nedumerit treaba asta ceva vreme. Se uită apoi spre mătușa lui. Ție nu îți sună cunoscute cuvintele, mătușă?

Femeia rânji imediat.

– Ticălos mic ce ești! Cum ți-ai dat seama?

Julianne icni.

– Hester, nu! Reputația mea...!

– Va fi complet ruinată dacă cineva își va da seama vreodată că ai fost suficient de nesăbuită să scrii și să publici broșura ăsta, zise Hawk. Cât despre *cum* mi-am dat seama... ei bine, sfatul despre a așeza buchete false în salon a fost unul dintre cele mai mari indicii. Și bănuiesc că tu ai încurajat-o, mătușă...

Hester ridică atunci lornionul la ochi.

– Da.

– Și probabil prietenul tău domnul Peckham s-a ocupat de publicarea ei.

– Copil obraznic! mormăi Hester.

Hawk izbucni în râs.

– În ziua în care i-am anulat pedeapsa nu mi-a venit să cred că nu a sărit în sus de bucurie că putea scăpa din casă. Se uită apoi la Julianne și clătină din cap. Obrăznicătură! Mi-ai spus tu că ai de scris... dar am presupus că te refereai la scrisori!

Ea pufni.

– Nu voi recunoaște niciodată nimic. Și nici n-o să mai vorbesc vreodată cu tine, dacă îmi arzi broșura.

– N-o s-o ard, dar te sfătuiesc insistent să o ții secretă! Și la fel și identitatea ta ca autoare, zise el.

Ea își dădu atunci ochii peste cap.

– Nu sunt idioată, Marc!

Hawk încremeni. Nu i se mai adresase pe numele său creștin de când era copilă. Se întrebă în sinea lui dacă poate asta însemna ceva. Probabil că nu... dar tot se pomeni dorindu-și ca lucrurile să se fi terminat altfel pentru ei.

Capitolul 22

Secretele seducției unei doamne: „Iubirea învinge orice".

După un drum exagerat de lung, care incluse mult mai multe opriri decât era necesar, ajunseră în sfârșit la hanul Black Swan Inn. Iar în clipa aceea stăteau într-un salon privat adiacent camerelor lor, după ce se bucuraseră de o cină simplă, dar bună.

Câinii dădeau cu lăbuțele pe piciorul lui și schelălăiau. Hawk se uită urât la ei.

– Vă înșelați amarnic, dacă aveți impresia că vă dau ceva bunătăți.

– Sunt niște cățeluși foarte drăguți, zise Julianne. Și nu ar trebui să le vorbești pe un ton atât de morocănos.

– Cățelușii aceia *drăguți* sunt motivul pentru care am ajuns așa de târziu. Nu-mi vine să cred că a trebuit să ne oprim de așa de multe ori ca să se ușureze.

– Ai grijă cum vorbești, zise Julianne.

Hawk pufni.

– Păi, dacă n-aș ști mai bine, aș putea jura că au făcut-o intenționat.

Hester căscă.

– E posibil. Știu și ei că ești un sensibil.

El își încrucișă brațele la piept.

– Ba nu sunt.

Mătușa Hester oftă. Dintr-odată părea foarte obosită. Când dădu să se ridice, Hawk se grăbi să o ajute.

– Nu mă trata ca pe o femeie bătrână, Marc. Poate că sunt, dar asta nu înseamnă că-mi place s-o și recunosc.

– Vei avea mereu un spirit tânăr, zise el.

– Da, ei bine, se pare că organismul meu nu e de aceeași părere. Mă duc să mă culc. Julianne, poți să mai rămâi cu Marc, dacă nu ești încă prea obosită.

– O, nu. Ar trebui să mă duc și eu la culcare. Mâine ne așteaptă încă o călătorie lungă.

Mătușa plecă, și Julianne se uită spre el.

– O să mă asigur că se odihnește cum trebuie.

– Mulțumesc. Nu voia să se mai gândească la ea. Mă tem că această călătorie a fost cam mult pentru Hester.

– O să am eu grijă de ea, zise Julianne.

Hawk se uită la ea și observă îngrijorarea din ochii ei albaștri minunați.

– Ai început să ții destul de mult la ea.

– A devenit ca o mătușă pentru mine.

Vorbise destul de gâtuit.

– Și Hester ține la tine. Știu că i-a făcut mare plăcere compania ta pe timpul sezonului. Făcu o pauză scurtă, nesigur dacă să continue sau nu. Dar în cele din urmă se hotărî să adauge: Și la fel și mie.

Julianne izbucni în râs.

– E absolut evident că nu stai prea bine cu memoria.

El se întinse și se jucă cu una dintre buclele ei.

– Neastâmpărato!

Ea își drese glasul și zise:

– Noapte bună.

Și-ar fi dorit să o roage să mai rămână ca să discute ce era și ce nu era între ei. O parte din el încă mai spera că își vor putea depăși

neînțelegerile. Dar ea traversă coridorul spre camera de vizavi de a lui și dispăru fără să mai privească în urmă.

Se trezi brusc, gândindu-se că probabil visase că auzise gâște măcăind. Apoi auzi sunetul de pe coridor și se încruntă. Mătușa Hester sforăia incredibil de tare. Se ridică în capul oaselor. Biata Hester! Probabil era extenuată și firește că nu avea ce să facă în privința sforăitului. Biata Julianne! Probabil nu va putea să doarmă deloc cu toată gălăgia aceea răsunându-i în urechi.

Da, ei bine, nu prea avea ce să facă. Așa că doar căscă și se întoarse pe o parte.

Se auzi apoi o ușă scârțâind afară. O, Doamne, ce mai era și asta?

Cineva bătu încet la ușa lui.

– Hawk?

Era Julianne.

– O clipă. Își luă halatul de la picioarele patului și și-l trase peste corpul său gol. Se duse la ușă, iar când o deschise o găsi acolo pe Julianne, îmbrăcată numai în cămașă de noapte. Părul ei negru ca pana corbului era împletit într-o coadă lungă, care-i atârna pe umăr.

– Nu pot să dorm, zise ea.

– Intră.

– Îmi pare rău că te-am trezit, spuse Julianne. Dar am avut senzația că sufla cineva într-o trompetă la urechea mea.

– Biata de tine!

– O să mă ghemuiesc pe canapea, dacă nu te superi.

Dar el clătină din cap.

– Dorm eu pe canapea. Du-te tu în pat!

– Dar eu sunt mai mică și o să încap numai bine pe canapea. Tu ești prea mare, n-o să ai loc.

Hawk o prinse de cot și spuse:

– Insist.

O conduse apoi să se suie în pat, după care o acoperi cu pătura. Doamne! Ar fi dat orice să se poată strecura cu ea sub așternuturi! Dar nu erau căsătoriți și nici nu vor fi vreodată. Oftă adânc, apoi luă cealaltă pernă și se îndreptă spre canapeaua mică și plină de cocoloașe.

Nu încăpea deloc. Nici măcar ghemuit pe o parte. Și pentru prima dată în viața lui își dori să nu fi fost așa de înalt. Dar nu avea

ce să facă. Va trebui să doarmă stând în fund. Când își încrucișă brațele la piept și lăsă capul să-i atârne, Julianne scoase un sunet exasperat.

– E ridicol! O să dorm eu pe canapea. Insist să vii tu în pat, spuse ea.

– Julianne, eu sunt un gentleman, indiferent dacă mă crezi sau nu, așa că să fiu al naibii dacă o să te las pe tine pe canapeaua asta plină de cocoloașe.

– Ai grijă cum vorbești, zise ea, după care se ridică și se dădu jos din pat.

– Bagă-te înapoi în pat, Julianne! Nu te las să dormi pe canapea. Făcu o pauză scurtă, după care adăugă: Probabil are și purici.

Ea icni și țopăi înapoi în pat.

Hawk se strădui să-și înăbușe un hohot de râs. Doamne, ce-i mai plăcea să o tachineze! Dar se făcea din ce în ce mai răcoare în cameră și el stătea într-o poziție foarte incomodă. Scrâșni din dinți, gândindu-se că va supraviețui o noapte.

Ea se ridică atunci.

– Julianne, bagă-te în pat și culcă-te!

– Nu pot să dorm când tu te foiești întruna și e absolut evident să stai incomod. Vino în pat!

– Cred că tocmai a sărit pe mine un purice...

– E un pat mare. Îl putem împărți.

– Nu.

– Nu fi prostuț! Suntem doi adulți raționali, așa că putem dormi în același pat fără să se întâmple ceva ce n-ar trebui să se întâmple.

– Nu vin în pat cu tine, Julianne. Uite ce s-a întâmplat ultima oară. Îmi pare rău, dar chiar și stăpânirea mea de sine are o limită.

– Ești foarte încăpățânat! Vino în patul acesta imediat!

– Vrei să te culci odată? zise el, scrâșnind din dinți.

– Nu până nu vii în pat.

Exasperat și extrem de stânjenit, Hawk mărșălui spre pat.

– Dar ca să fie clar... tu m-ai invitat, da? Și dă-mi o palmă, dacă încerc să fac vreo prostie. Ai înțeles?

Julianne pufni.

– Nu știu ce mai contează acum. Am depășit deja bariera asta.

Hawk încremeni.

– Nu-mi da idei, te rog!

– Sunt sigură că erau deja acolo, zise ea. Treci în pat!

– Nu cred că e o idee bună, zise el, fără prea multă convingere.

– Vino în pat odată!

Hawk se dezbrăcă fără tragere de inimă de halat.

Ochii ei călătoriră atunci pe corpul lui dezgolit.

– Ești foarte frumos.

El se strecură sub așternuturi.

– Întoarce-te pe o parte și culcă-te!

Dar ea își încolăci degetele prin părul lui de pe piept și zise:

– Hai să gândim rațional o clipă.

– O parte din mine e foarte irațională în momentul ăsta și vrea să gândească numai ea...

– Am fost deja dezonorată.

– Nu spune asta.

– Ei bine, e adevărat. Nu mai sunt virgină... și m-am gândit și eu că e posibil să nu găsesc niciodată un bărbat care să vrea să se însoare cu mine, de vreme ce s-a întâmplat ce s-a întâmplat și am fost dezonorată.

– Vrei să încetezi să mai spui asta? Doamne, și-așa mă simt îngrozitor pentru ce ți-am făcut.

– Din câte îmi amintesc, eu sunt cea care a lansat invitația. Dar divagăm de la subiect. Ideea este că s-ar putea să nu mai am o altă ocazie să fac asta și știu deja că ești foarte priceput. Așa că, dacă nu ai nimic împotrivă, mi-ar plăcea foarte mult dacă ai face dragoste cu mine.

Doamne, Dumnezeule!

– Nu o să mă ating de tine, Julianne.

– Nu o să știe nimeni.

– O să știu eu, zise el și inspiră adânc. Deja mi-e rușine cu mine și nu am ce să fac pentru că ai refuzat să te căsătorești cu mine.

Julianne îi cuprinse atunci obrazul în palmă.

– A fost o cerere în căsătorie minunată.

Hawk înghiți apăsat. Încă îl mai durea refuzul ei.

– Crede-mă, că mi-am dorit din tot sufletul să spun da... dar am jurat că nu mă voi căsători niciodată cu un bărbat care nu mă iubește.

Inima începu să-i bată și mai tare.

– Mi-e destul de greu să recunosc asta, dar știu că te-am rănit refuzând și suspectez că nici tu nu înțelegi exact de ce am făcut-o. Te-am adorat dintotdeauna și am fost îndrăgostită de tine mulți ani. Așa că o să-ți fac o mărturisire, care probabil o să te șocheze.

– Ce mărturisire? întrebă el, cu glas răgușit.

– Mi-am propus să te cuceresc. De fapt, plănuiesc asta de când ai dansat prima dată cu mine la balul meu de debut.

– Glumești.

– Nu, nu glumesc. O să-mi las la o parte mândria și o să sper că vei înțelege că acea copilă care am fost a devenit de curând femeie.

– Dar nu înțeleg...

– Patru ani lungi am visat să mă mărit cu tine. Nu am lăsat nici un alt bărbat să mă sărute pentru că mi-am dorit ca sărutul tău să fie primul meu sărut, zise ea.

O, Doamne!

– În noaptea balului Beresford am fost absolut sigură că toate visurile mele fanteziste erau pe cale să devină realitate.

– Și apoi eu am spus că mi-ești ca o soră.

– Nu te învinui pentru asta. Eu singură te-am ridicat la rangul perfecțiunii imposibile a unui erou romantic.

– Și nu m-am ridicat la așteptările tale.

– Eram îndrăgostită de o fantezie... Dar apoi m-am îndrăgostit de-a binelea de un bărbat imperfect și minunat.

Îl iubea. Inima aproape îi stătu în loc.

– M-am gândit că meriți să știi... să înțelegi că motivul pentru care ți-am refuzat cererea minunată în căsătorie a fost pentru că tu nu mă iubești, zise ea. O căsătorie în care doar unul dintre cei doi iubește este un lucru îngrozitor de nefericit, Marc. Și am văzut ce efect a avut asta asupra mamei mele. În public, ținea capul sus cu mândrie... dar acasă era cu totul altceva. Vezi tu... la fel ca mine... și ea a încercat să-i câștige inima tatălui meu. Doar că nici una din noi n-a reușit...

– A fost un idiot și un nemernic egoist, zise Hawk.

– M-am lăsat foarte mult timp afectată de respingerea lui, dar ieri am înțeles în sfârșit că el nu contează de fapt deloc. Nu l-am cunoscut niciodată. Și nu ne-a meritat... nici pe mine, nici pe mama, nici pe fratele meu. Și nu e ca și când n-am avut parte de o influență bărbătească pozitivă în viața mea. Pentru că tu și Tristan ați fost mereu

de partea mea. Și adevărul e că nu cunosc doi bărbați mai onorabili sau mai protectori decât voi.

În clipa aceea lui Hawk îi scăpă un mic hohot de râs.

– Te iubesc... dar știam că aș fi rămas mereu inferioară, dacă m-aș fi căsătorit cu tine pentru că simțeai că era datoria ta de onoare s-o faci. Și ar fi trebuit să-mi ascund mereu adevăratele sentimente pentru tine... pentru că nu îmi împărtășeai iubirea. Și nu spun asta ca să te fac să te simți prost...

Hawk își lipi degetul de buzele ei.

– Doamne, sunt un idiot mai mare decât Osgood.

Ea îl prinse de deget și i-l îndepărtă cu blândețe.

– Ce legătură are Osgood cu toate astea?

– Nici una. Doar că e evident că sunt la fel de orb ca el.

– Nu are nici o noimă ce spui.

Inima începu să-i bată mai tare.

– Sunt un idiot.

– Uneori... zise ea.

– Și sunt orb pentru că și eu...

Doar că de data aceea ea fu cea care-și lipi degetul pe buzele lui, ca să-l facă să se oprească din vorbit.

– Nu o spune, dacă nu o simți.

El o prinse de deget și-i luă ambele mâini într-ale sale.

– Am fost îngrozitor de nefericit fără tine. M-am gândit mereu la tine și m-a întristat foarte mult refuzul tău. Credeam că mă urăști pentru ce ți-am făcut. Mi-a fost dor de tine și nu am înțeles ce anume mă chinuia de fapt. Și aș fi putut evita toată suferința asta, dacă aș fi recunoscut pur și simplu ce știam că simt în adâncul sufletului... Sunt îndrăgostit de tine iremediabil și fără speranță.

Un zâmbet năzdrăvan se jucă atunci pe buzele ei.

– Spui asta numai ca să te las să faci dragoste cu mine, nu-i așa?

– Nu, zise el, sumbru. Te iubesc și nu vreau să trăiesc fără tine. Dar nu vreau să te cer în căsătorie într-un pat la un han.

– Atunci vom aștepta să ajungem la Gatewick Park, zise ea.

– Și asta înseamnă cumva că merit o recompensă?

– Cred că amândoi meritățm una.

Hawk izbucni în râs.

– Cum preferi, atunci, milady? Să conduc eu... sau să te las pe tine?

– Ei bine, dansezi vals divin, așa că cred că o să te las pe tine să conduci.

El îi descheie atunci cămașa de noapte și i-o scoase peste cap.

– Ești superbă. Mi-aș dori să nu fie așa de întuneric... Dar după ce ne căsătorim, vreau să fac dragoste cu tine la lumina zilei.

– Cred că s-ar putea să te las, spuse ea.

Hawk o sărută pe buze.

– Te iubesc. Și, după ce ne căsătorim, vreau să fac dragoste cu tine afară, în aer liber.

– Treaba asta sună destul de obraznic. Dar s-ar putea să te las...

El chicoti și îi mângâie sânul.

– Te iubesc. Și după ce ne căsătorim vreau să fac dragoste cu tine într-un copac.

– Asta sună imposibil și periculos. În nici un caz.

El rânji.

– Te iubesc. După ce ne căsătorim vreau să fac dragoste cu tine pe covor în fața șemineului.

– Asta sună romantic. S-ar putea să te las.

– Te iubesc. Și vreau să fac dragoste cu tine chiar acum, chiar dacă nu suntem căsătoriți. Pentru că inima mea e plină de iubire și am crezut că o să te pierd definitiv.

Și apoi o sărută. Prelung, tandru și ușor, savurând gustul gurii ei. Se mai întâmplase un miracol. Julianne îl iubea.

Dar mai era ceva ce trebuia să-i spună. I se strânse stomacul pentru că nu voia să strice fericirea care se crease între ei. Dar trebuia să fie sincer cu ea.

– Trebuie să-ți spun ceva, Julianne.

– Spune-mi mai târziu.

Mâna ei călători apoi pe pieptul lui, dar Hawk o prinse și o opri.

– E important, zise el. Trebuie să-ți spun ceva înainte de a merge mai departe.

– Marc, dragule, nu e nevoie să-mi spui despre greșeala ta din tinerețe. Te iubesc necondiționat. Trecutul nu mai există.

– Totul s-a schimbat în ziua în care mi-ai refuzat cererea în căsătorie, zise el. Când am ajuns înapoi acasă, am avut parte de un mare șoc. Mă găsise cineva.

Julianne se încruntă atunci.

– Cine?

În clipa aceea Hawk îi lipi palma de pieptul său, ca să-i simtă bătăile inimii.

– Mi s-a interzis să îl văd vreodată. Sau să-i scriu vreodată. Sau chiar și să-i pronunț numele. Nu puteam face asta, pentru că l-ar fi etichetat pentru totdeauna ca fiind bastard. Aveam optsprezece ani, când am semnat actele prin care am renunțat la fiul meu înainte să se fi născut măcar.

Ea întredeschise buzele, șocată.

– O, Doamne, Dumnezeule!

– Nu credeam că o să-l văd vreodată. Dar m-a găsit el. Și arată exact ca mine, Julie.

– De asta te-a condamnat tatăl tău?

– E o poveste destul de urâtă.

Julianne îl strânse atunci de ambele mâini.

– Mi-ai zis că te-a păcălit cineva. Și m-am gândit că avea legătură cu o femeie.

Hawk îi povesti atunci pe scurt ce se întâmplase. Pentru că abia putea îndura să rostească cu voce tare povestea aceea sordidă din trecut.

– Ramsey nu știe despre băiat, nu-i așa?

– Nu. Tata și Westcott au mușamalizat totul.

– Nu-i de mirare că-l urăști pe Ramsey.

– L-am vizitat săptămâna trecută, Julianne. Și l-am iertat pentru tot.

– Știam că te iubesc... dar în clipa asta te iubesc și mai mult pentru că ai făcut ceea ce trebuia!

– Cel mai mult am făcut-o pentru mine, zise el. Genul acesta de amărăciune îți macină sufletul în timp. Și el nu avea de unde să știe ce consecințe vor apărea. Totuși mi-am schimbat părerea despre el când și-a cerut scuze.

– Mă bucur că a făcut-o, dar nu pot să spun că asta mă face și pe mine să-mi schimb în vreun fel părerea despre el. Nu ar fi trebuit să continue să mă curteze, când tu i-ai spus clar că nu erai de acord.

– A făcut lucruri mult mai îngrozitoare decât să mă păcălească pe mine, Julianne. Lucruri oribile și sordide. Și de-asta nu voiam să se apropie de tine sub nici o formă.

– Tatăl lui este unul dintre cei mai influenți oameni politici din țară, zise ea. De ce ar risca Ramsey să arunce un scandal asupra familiei?

– Nu știu, răspunse el. Poate că simte că nu va putea ajunge niciodată la nivelul tatălui lui. Sau poate că e doar un om rău...

– Dar, gata, am vorbit suficient despre el, spuse atunci Julianne. Povestește-mi despre fiul tău.

– Julie, înainte de orice, trebuie să știi că există toate șansele ca tatăl lui să ne facă necazuri... dar nu vreau să renunț la fiul meu.

– Sigur că nu. Vom înfrunta împreună orice furtună.

– Îl cheamă Brandon, zise Hawk, după care îi povesti tot ce se întâmplase în ziua aceea. Și mi-a trezit multe amintiri din trecut, când mi-a spus că lui și prietenilor săi le place să mănânce sendvișuri cu brânză prăjită. Îți amintești că și noi făceam asta cu fratele tău?

Julianne zâmbi.

– Da.

– Am stat cu el pe covor și am mâncat sendvișuri cu brânză prăjită, și acum crede că sunt grozav, pentru că nu a mai văzut niciodată un adult făcând asta. Făcu o scurtă pauză, după care adăugă: Mi-a trimis o scrisoare azi. Îi povesti pe scurt ce îi spusese Brandon în scrisoare, apoi zise: Sunt toate șansele ca Westcott să mă amenințe.

– Dacă o face, sigur va fi din cauză că se teme că fiul său te-ar prefera pe tine în defavoarea lui, zise ea. Dar noi doi o să-i explicăm foarte clar lui Westcott că nevoile băiatului sunt singura prioritate. Brandon te-a căutat și acum vrea să faci parte din viața lui. Și mi se pare corect să aibă șansa să te cunoască. În fond nu există nici un motiv pentru care să nu poată avea doi tați.

– Sunt îngrijorat. Brandon mi-a menționat de două ori că tatăl lui are probleme de sănătate. Habar nu am de ce boală suferă Westcott, dar din câte știu eu, nu are alte rude de sex masculin care să acționeze în calitate de tutore al băiatului. Iar eu nu am nici un drept... cel puțin nici unul pe care să-l pot invoca fără să-l etichetez pe fiul meu ca bastard. Și-ar pierde moștenirea și societatea ar fi nemiloasă cu el.

– Westcott nu mai are alți copii?

– Nu. Îi întâlni apoi privirea. Cred că îți poți imagina cât de umilit s-a simțit să descopere după opt ani că un alt bărbat i-a lăsat grea tânăra soție.

– El era cu mult mai în vârstă decât ea?

El încuviință din cap.

– Cu patruzeci de ani mai mare.

– O! E suficient de bătrân ca să fie bunicul băiatului... ba chiar străbunicul lui.

Hawk încuviință din cap.

– Și se pare că are probleme de sănătate.

– Atunci avem și mai multe motive să ne implicăm în viața băiatului. Are nevoie de o figură maternă și sincer... și de un tată mai tânăr. Cât despre temerile de a dezvălui circumstanțele nașterii sale, nu trebuie decât să pretindem că e un verișor îndepărtat de-al tău. Aristocrații fac asta tot timpul. S-ar putea ca oamenii să ghicească adevărul, dar nu vor pune niciodată la îndoială deschis obârșia lui și nici nu-l vor disprețui.

– Mă tot gândesc că o să se întâmple ceva care să-mi fure fericirea asta, zise el.

Julianne îl sărută atunci pe gură. Era un sărut prelung și luxuriant, cu buzele întredeschise.

I se întări imediat mădularul. Ea se întinse și-l mângâie ușor.

Îi desfăcu apoi panglica, care-i ținea coada împletită. Julianne se ridică, își scutură părul lung și negru, după care îl împinse cu spatele pe saltea.

– Vrei să mă călărești?

– Asta se poate aranja... dar acum am altă idee.

Glasul ei răgușit îl subjuga complet.

– O? se miră el, cu mădularul în erecție. Dar știa că trebuia să se abțină să nu fie el „agresorul".

Julianne se strecură între coapsele lui.

– În prima noastră noapte ai făcut ceva foarte interesat cu gura. Și m-am gândit că poate ți-ar plăcea și ție ceva asemănător...

Părul ei îi mângâia trupul. Era fantezia lui erotică favorită cu ea. Apoi se aplecă deasupra lui. Și făcu iar și iar cerculețe cu limba în jurul mădularului său. Hawk gemu de plăcere.

– Mă omori...

Râsul ei răgușit și păcătos îl făcu să zâmbească. O așeză pe spate pe saltea. Îi supse sânii și-i mângâie faldurile umede.

Julianne își încolăci brațele în jurul lui.

– Fă dragoste cu mine!

– O întrebare: Vrei să amânăm apariția copiilor?

– Nu. Nu vreau să mai amân nici o secundă din viața noastră împreună.

Hawk o pătrunse atunci, retrăgându-se apoi ușor. Și în tot timpul stăteau cu privirile ațintite unul spre altul. Întinse mâna între trupurile lor și o mângâie. Ea își arcui spatele și un singur geamăt scurt și feminin scăpă de pe buzele ei.

Îi ridică apoi picioarele pe umerii lui. Și o pătrunse din ce în ce mai repede. Senzația crescu, devenind o plăcere febrilă și eliberă un sunet gutural. Încremeni, când se apropie insuportabil de mult de culmile extazului și apoi făcu saltul spre explozia finală. Rămase înăuntrul ei, în timp ce își vărsa sămânța. Îi coborî picioarele de pe umerii săi și se prăbuși deasupra ei, sleit de puteri, după ce trăise cea mai erotică experiență din viața lui. Julianne își încolăci brațele și picioarele în jurul lui. Și el o sărută pe obraz.

– Te iubesc, zise el, cu glas răgușit.

Adormiră apoi, cuibăriți ca două linguri. Julianne se trezi imediat, când începu să-i mângâie sânii. Îl simțea tare și excitat. Și lipit de fundul ei. După aceea o trase deasupra lui. Se aplecă ușor și-l călări cu toată forța iubirii pe care o simțise pentru el în ultimii patru ani. El îi sugea sânii, trimițându-i valuri de plăcere pură prin corp. Iar când se lăsă copleșită de extaz, o sărută și-i sorbi geamătul, mișcându-și limba în același ritm cu trupul ei care-l strângea. O întoarse apoi pe spate pe saltea, rămânând tot timpul în ea și o pătrunse din ce în ce mai repede, de parcă nu își mai putea controla dorința. Respirația lui deja întretăiată deveni și mai greoaie, după care începu să pulseze în ea. Și se prăbuși din nou.

– O, Doamne!

Julianne îi mângâie obrajii, ușor aspri de la barbă.

– Ți-a plăcut, ei?

Hawk se rostogoli pe o parte, luând-o cu el și rămânând încă în ea.

– Pot să zic ceva foarte murdar?

– Da.

– Ceva foarte, foarte murdar?

– Zi, spuse ea.

Îi putea vedea strălucirea din ochi, chiar și pe întuneric.

– Te iubesc. După ce ne căsătorim vreau să ți-o trag dimineața, la prânz și seara.

Ea izbucni în râs.

– Preferi cuvintele murdare în favoarea eufemismelor.

– Știu multe cuvinte murdare. Și pot să ți le spun și-n franceză dacă vrei... și în italiană.

– Limbaj murdar internațional. O, Doamne!

El rânji.

– O să te chem în biroul meu sub pretextul de a mă plânge în legătură cu facturile de la croitoreasa ta. Apoi o să te trag în poala mea și o să-ți folosesc fustele ca să ascund ce facem.

– Șocant! zise ea.

– Și o să îți fac turul conacului Ashdown House, zise el, mușcând-o ușor pe gât. Care are peste o sută de camere...

– Sper doar că nu ai de gând să mi le arăți pe toate într-o singură noapte.

El izbucni în râs. Dintr-odată, camera părea mai luminoasă.

– La naiba, se crapă de ziuă! zise el. La naiba! N-o să putem să mai facem dragoste acasă la fratele tău.

– Și acolo sunt peste o sută de camere... zise ea. S-ar putea să ne... rătăcim.

– O, Doamne! Nu pot s-o fac în casa fratelui tău!

– Atunci o să facem o plimbare lungă. Moșia Gatewick Park este foarte mare.

El oftă.

– O să fiu un gentleman și o să aștept să ne căsătorim. Patru săptămâni de așteptare... uhhh!

– Nu sunt mai presus de a seduce un domn... și ține minte că știu secretele seducției.

El izbucni în râs. Dar îi puse imediat mâna la gură, ca să-l facă să tacă.

– Șșșt! S-ar putea să te audă Hester.

Hawk ridică ușor capul și se uită în ochii ei.

– Imposibil! Încă mai sforăie! După aceea rânji și zise: Hai, încă o dată? Te rog!

– Ești nesățios.

– Te rog!

Ea deschise atunci brațele și el o trase deasupra lui. Julianne îl călări și ajunse repede la orgasm. Apoi și el, după care o strânse tare la pieptul său.

După aceea o îmbrăcă la loc cu cămașa de noapte, își trase halatul și o conduse la ușă.

– O să te privesc strecurându-te înapoi în camera ta.

Julianne îi trimise un sărut, după care țopăi pe coridorul îngust. După ce dispăru înăuntru, Hawk închise ușa și se sprijini cu spatele de ea. În timp ce soarele se revărsa în încăpere, se uită spre tavan și șopti:

– Mulțumesc!

Capitolul 23

Confesiunea unui crai îndreptat: „O femeie bună te va transforma într-un bărbat mai bun".

Hawk inspiră adânc, când trăsura intră pe aleea circulară. Îi întâlni privirea lui Julianne. Mai devreme la han, o luase cu el ca să plimbe câinii lui Hester. Și atunci o prevenise că vor trebui să fie foarte atenți cum se comportă de față cu familia ei. Apoi îi spusese că avea de gând să-i ceară fratelui ei permisiunea de a se căsători cu ea. Și râsese când Julianne afirmase că de data aceea îl va cere ea de bărbat.

Trăsura se opri. Un lacheu deschise ușa și așeză scărița. Hawk coborî primul și o ajută și pe mătușa Hester. Ea se sprijini greoi pe brațul lui. Știa că fusese o călătorie extrem de grea pentru ea, dar nu se plânsese nici măcar o dată.

Când apăru Julianne uită de propriul avertisment și o privi cu toată dragostea strălucindu-i în ochi. Apoi o cuprinse de talie și o coborî din trăsură. Se întoarseră amândoi în același timp spre conac. Tristan stătea acolo și-i privea, cu sprâncenele ridicate.

Julianne fugi imediat în brațele fratelui ei. Tristan o strânse la pieptul său, dar nu-și luă nici o clipă ochii de la Hawk.

Acesta îi întâlni privirea prietenului lui. Hotărât și de neclintit în decizia sa. „O să mă căsătoresc cu sora ta!"

Julianne își dădu capul pe spate.

– Unde e Tessa?

– Are grijă de Cristopher, răspunse el.

Ducesa văduvă coborî treptele, ca să-i ureze bun venit lui Hester. Julianne alergă spre mama ei și o îmbrățișă strâns.

– Mi-a fost foarte dor de voi!

– Să intrăm? zise Tristan.

Doamnele o luară înainte.

Hawk merse umăr la umăr cu cel mai vechi prieten al său.

– Felicitări pentru fiul tău!

– E un băiețel mare și sănătos, zise Tristan, zâmbind. Aș putea să jur că a crescut deja.

– Ducesa e bine? întrebă el.

– Obosește repede, dar îi place la nebunie să fie mamă.

– Abia aștept să îl văd pe micuț.

– Sper că sora mea nu ți-a dat prea mari bătăi de cap, zise Tristan, privindu-l cu ochiul său ager.

– Nu prea multe, răspunse Hawk.

Intrară apoi împreună. Hawk se uita la fundul lui Julianne, în timp ce ea și celelalte doamne urcau scara în formă de U, în fața lor. Se gândi la felul în care făcuseră dragoste toată noaptea și o căldură plăcută i se răspândi în trup. Știa că va fi foarte frustrant să aștepte clipa în care o putea atinge din nou. Dar de îndată ce se căsătoreau, o putea avea oricând și oriunde voia.

Păsiră în salon și doamnele se așezară pe cele două canapele identice. Tristan ridică bărbia mândru și zise:

– Haide să bem un pahar în cinstea fiului meu.

După aceea îi înmână un pahar de coniac și ciocniră.

– Pentru fiul tău, zise Hawk.

– Vino cu mine la fereastră ca să putem discuta între patru ochi, spuse Tristan.

Ah! Se gândi la expresia aspră de pe chipul prietenului său, dar rezistă dorinței de a-și slăbi lavaliera. La naiba cu părerea lui Tristan! Julianne era o femeie în toată firea și se iubeau.

Tristan sorbi din paharul său și se uită în jos la grădinile englezești care se întindeau sub fereastră.

– Mama mi-a ascuns ceva până după nașterea lui Cristopher.

Hawk luă o gură de coniac, dar nu zise nimic.

– Mă bucur că ai fost acolo s-o protejezi pe Julianne de Ramsey. E un nemernic... și, sincer vorbind, nici ea nu e pregătită pentru căsătorie.

La naiba!

– Julianne m-a surprins. E mult mai perspicace decât credeam.

Tristan pufni.

– E smintită! Auzi tu... să țină atâția amorezi roind în jurul ei. Anul acesta câți a mai refuzat?

Hawk se gândi atunci că nu se punea la socoteală cererea lui în căsătorie.

– A fost un singur tânăr care a venit la mine. Dar i-am spus că nu pot vorbi în numele tău. Și sora ta nu a fost deloc mulțumită, când i-am comunicat problema. Le spusese deja tinerilor că nu o interesa mai mult decât o prietenie.

Tristan se întoarse spre el, cu o expresie mirată pe chip.

– Tinerilor?

– Da. Au fost cinci tineri care au vizitat-o frecvent. Dar am fost mereu acolo în timpul vizitelor.

– Sfinte Sisoe, omule! Ți-am zis să ai grijă de ea la baluri și la alte evenimente sociale. Probabil te-ai plictisit de moarte.

– Poate n-o să-ți vină să crezi, dar chiar mi-a făcut plăcere să le vizitez pe Julianne și pe mătușa Hester. Hawk oftă când Tristan se încruntă la el. Să locuiești singur nu-i chiar așa de amuzant pe cât s-ar crede.

– Mi-a spus mama că te-ai mutat înapoi acasă. Nu credeam că o să apuc ziua asta vreodată.

Îi întâlni precaut privirea prietenului său.

– Trebuie să-ți spun niște lucruri.

– Despre sora mea?

– Da, dar nu numai. Putem vorbi mai târziu.

– Iat-o pe scumpa mea noră cu dragul meu nepoțel, zise ducesa văduvă.

Lui Tristan i se luminară imediat ochii. Hawk se întoarse și o văzu pe Tessa intrând în salon, cu un bebeluș învelit în pătură în brațele ei.

Tristan se duse la soția lui și o sărută pe obraz.

– S-a trezit.

Hawk îi privea împreună și se întreba dacă poate o lăsase grea pe Julianne. Se duse spre ea și rămase în picioare lângă canapea. O privi apoi. Îi zâmbea cu ochii strălucitori.

Și apoi veni și Tessa la Julianne.

– Ți-ar plăcea să-l ții în brațe?

– O, da, foarte mult.

Iar când legănă copilul în brațele lui, lui Hawk i se topi inima. Într-o zi vor avea un copil al lor.

– E absolut perfect, zise Julianne.

Hawk se aplecă ușor și atinse mânuța copilului, care se strânse imediat în jurul degetului lui. Și izbucni în râs.

– O, dar ce puternic e!

– Nu ți se pare că seamănă cu Tristan? întrebă Tessa.

Lui Hawk i se părea că arăta ca un copil mic. Totuși, zâmbi și zise:

– Dumnezeule! Chiar seamănă cu tine, bătrâne!

– Ai vrea să-l ții în brațe? îl întrebă Julianne.

Dar el clătină din cap.

– Mi-e frică să nu-l scap.

– Așază-te lângă Julianne, zise Tessa. La început și lui Tristan i-a fost frică să-l țină în brațe.

– Nu-i adevărat, protestă Tristan.

Hawk luă loc pe canapea, lângă Julianne.

– Susține-i capul, zise ea și-i așeză copilul în brațe.

Rămase foarte încordat o clipă. Apoi bebelușul Cristopher deschise ochii și îl privi.

– Are ochii albaștri.

– Toți bebelușii au ochii albaștri la început, zise ducesa văduvă. Dar probabil lui o să-i și rămână așa. E o trăsătură de familie predominantă.

– Nu i-ai ținut niciodată în brațe pe copiii surorii tale? îl întrebă ducesa văduvă pe Hawk.

– Nu, răspunse el. Păstrase distanța față de ei, pentru că îi aminteau de fiul la care renunțase. Hawk se uită atunci spre mătușa lui. Ai vrea să-l ții în brațe?

Hester legănă copilul și se uită la Tristan.

– Ți-am spus eu că ducesa ta îți va aduce pe lume fiul fără probleme.

– Da, așa este, spuse Tristan. Mulțumesc că ai luat-o pe sora mea sub patronajul tău.

– Mi-a făcut mare plăcere. Hester se uită la ducesă. Fiica dumitale este o tânără minunată. O să-mi fie foarte dor de ea.

– Mulțumesc, răspunse ducesa văduvă. Se uită apoi spre Hawk și adăugă: Ești aici de mai bine de o jumătate de oră și nu a trebuit să-ți spun nici măcar o dată să te porți frumos. Ți-e rău?

Hawk izbucni în râs, odată cu toți ceilalți.

– L-am reformat eu, zise Julianne.

– Poftim? întrebă Tristan și mijii ochii.

Julianne izbucni în râs.

– A fost așa de ocupat să fie tutorele meu, că nu a mai avut timp de vicii sau depravare.

– Ei na? se miră Tristan.

– Doar nu puteam s-o las singură când toți craii și derbedeii din oraș se învârteau pe lângă fustele ei, mormăi Hawk.

– Și-a luat foarte în serios rolul de tutore, completă Hester.

Julianne se întoarse spre el.

– A fost ridicol de protector cu mine și mi-a ținut întruna morală despre flirturi și bărbați cu idei necuviincioase.

Hawk îi făcu atunci cu ochiul.

Tessa întrebă de Amy, de Georgette și de celelalte fete, care participaseră și la sezonul trecut, iar Tristan profită de ocazie și-l invită pe Hawk să i se alăture în biroul lui.

Hawk îl urmă pe prietenul său la parter. Odată ajunși în birou, se așeză lângă Tristan și-și întinse picioarele.

– Mai vrei un coniac? întrebă Tristan.

– Nu, mersi.

– Ai ceva să-mi spui?

– Două lucruri. Și amândouă te vor șoca. Inspiră adânc: Am un fiu.

Tristan rămase o clipă cu gura căscată de uimire, dar se replie repede. Cu toate acestea, nu se putu abține să nu exclame:

– La naiba!

Și atunci Hawk îi povesti totul.

Tristan își trecu mâna prin păr, agitat.

– Știam că ai intrat în belele la o petrecere cu mulți ani în urmă, dar nu mi-ai spus niciodată despre ce era vorba.

Hawk se aplecă în față și-și sprijini cotul pe genunchi.

– Aș spune că a fost din cauză că mi s-a interzis să vorbesc vreodată despre el. Dar adevărul este că am fost îngrozit, speriat și amărât. Încheie apoi prin a-i povesti ce-i spusese tatăl său.

– Sunt șocat, zise Tristan. Și vrei să încerci să stabilești o relație cu băiatul?

– Da. Brandon mi-a spus că și-ar dori să păstrăm legătura.

Apoi Hawk îi spuse despre problemele de sănătate ale lui Westcott și Tristan bătu cu degetul mare pe masă.

– Cred că va trebui să vorbești cu Westcott și să-l faci să înțeleagă asta. Băiatul are nevoie de siguranță și situația actuală pare destul de precară.

– Sora ta mi-a sugerat să spunem că e un văr îndepărtat de-al meu. Și are dreptate... se procedează așa de când lumea.

Tristan se uita la el de parcă îi crescuseră coarne.

– I-ai spus surorii mele?

– Ne-am apropiat în ultima vreme.

Tristan sări din scaun, cu o privire fioroasă.

– Cât de mult v-ați apropiat? întrebă pe un ton amenințător.

Hawk se ridică în picioare și se întoarse spre cel mai bun prieten al său.

– Vreau să mă însor cu ea.

– Nu!

– O iubesc. Și ea mă iubește pe mine.

Tristan începu să se plimbe de colo-colo, agitat. Încleșta și descleșta pumnii, furios. Apoi se opri și se uită urât la Hawk.

– Ai dezonorat-o...

Rămase cu privirea ațintită spre prietenul lui.

– Orice ar fi între noi este ceva personal.

– Pe naiba! strigă Tristan.

– Sunt un alt om datorită ei.

– Trebuia să te gândești la ea ca la o soră.

– Dar nu este sora mea. Și va fi soția mea! spuse el. Speram să primesc binecuvântarea ta.

– Știu prea multe despre tine și femeile tale. Ea habar nu are de nimic.

– Ba știe. Dar totul e de domeniul trecutului. Am renunțat la contractul de închiriere a cuibușorului de nebunii. Nu am mai avut nici

o amantă. M-am hotărât să mă mut înapoi acasă ca să mă împac cu familia mea. O iubesc pe sora ta.

– E prea tânără. Și ceea ce simte pentru tine e doar o îndrăgostire copilărească.

– O vezi ca fiind prea tânără pentru că e sora ta mai mică, dar este o femeie în toată firea. Și amândoi am crescut ca urmare a relației noastre.

– Mi-ești ca un frate, Hawk, dar nu pot să fiu de acord cu această căsătorie. Poate că în câțiva ani o să fie pregătită pentru căsătorie... dar o cunosc pe sora mea. Și îți spun că acum nu e pregătită pentru pasul ăsta.

Cândva crezuse și el același lucru.

– O cunoști din perspectiva ta de frate mai mare. Dar vorbește cu ea. Și ascultă. O să vezi că am dreptate.

Tristan mîji ochii.

– Te-ai atins de ea?

– Las-o baltă!

– Lua-te-ar naiba!

Ușa se deschise și Tessa intră cu bebelușul așezat pe umăr.

– Lasă-ne singuri, Tessa, mârâi Tristan.

– Vrei să închizi ușa, te rog, Hawk? zise ea și intră calmă în birou.

El făcu întocmai.

– O iubesc pe sora ta și mă voi căsători cu ea, cu sau fără binecuvântarea ta. Și sper să fie prima variantă, pentru că mi-ești ca un frate.

– Am avut încredere în tine! Și tu ți-ai pus labele pe sora mea!

Copilul scoase un sunet, ca și când ar fi dat să înceapă să plângă.

– Îl sperii pe Cristopher, Tristan! zise Tessa. Vorbește mai încet!

– Lasă-ne singuri, Tessa, repetă el.

– Nu, nu o să vă las deloc singuri, pentru că ești absurd. Ți-am zis că sora ta e îndrăgostită de Hawk, dinainte să plece la Londra și n-ai vrut să mă crezi.

– Lasă-ne singuri, Tessa! O să-l bat de-o să-i sune apa-n cap!

– Nu, n-o să-l bați pe cel mai bun prieten al tău. O să le dai binecuvântarea ta și n-o să te amesteci în treburile lor personale.

– Tessa.... lasă-ne singuri!

– Tristan, n-o să ți-o ierți niciodată dacă nu-i dai binecuvântarea. Și nici eu n-o să te iert niciodată, dacă n-o faci.

– S-a încurcat cu sora mea. E un crai!

Tessa ridică din sprâncene.

– Să-ți amintesc ce reputație proastă aveai și tu?

Lui Tristan îi zvâcneau deja nările de furie.

– Surorile sunt strict interzise.

– Bărbații... zise ea și dădu ochii peste cap. Haide, dă-i binecuvântarea și strânge-i mâna lui Hawk!

Tristan încleștă pumnii, furios.

– Am voie să-i trag măcar un pumn pentru ce a făcut.

– N-o să folosești violența împotriva prietenului tău cel mai bun. O iubește mult pe sora ta. Crezi că lui i-a fost ușor să vină la tine cu asta? Știa foarte bine că o să faci din țânțar armăsar. Familia lui vine pentru botezul lui Cristopher. Hawk o să fie nașul lui. Julianne o să-i fie nașă. Și curând ei se vor căsători și noi ne vom bucura pentru fericirea lor, așa cum și ei s-au bucurat pentru a noastră. Acum dă-i binecuvântarea ta lui Hawk și strânge-i mâna!

Hawk se uită la Tristan, extrem de hotărât.

– Promit să-i fiu un soț bun. Înseamnă totul pentru mine. Sunt un om mai bun datorită ei.

Tristan traversă camera și se duse la el. Hawk inspiră adânc și se pregăti sufletește să primească un pumn.

Dar Tristan îi întinse mâna. Hawk i-o strânse.

– Ai binecuvântarea mea, zise Tristan morocănos.

– Mulțumesc. O să mă asigur că n-o să-ți pară rău, zise el.

– Ei bine, atunci cred că putem merge în salon ca să anunțăm logodna, mârâi Tristan. Mama o să leșine din cauza șocului. Și nici familiei tale n-o să-i vină să creadă. O să se gândească că e încă o logodnă de-a ta de-o oră.

– A, uitasem, zise atunci Tessa. Odată am fost și eu logodită cu Hawk pe durata unui mic dejun. Încercam să evit planul mamei tale de-a ne aduce împreună.

Hawk își drese glasul.

– Aș vrea mai întâi să o cer în căsătorie pe sora ta.

– Hai să mergem sus, spuse Tristan. O să vă acord câteva clipe de intimitate. Dar nu mai mult de cinci minute. N-o să te mai las niciodată singur cu sora mea.

– Ignoră-l, zise Tessa. Hai să mergem acum!

Porniră apoi pe scări. Tristan mormăi în șoaptă tot drumul, până când Tessa îi spuse să tacă din gură. Apoi copilul râgâi.

– Ce băiat cuminte! zise Hawk.

– Bărbații... murmură Tessa, pe un ton dezgustat.

Când ajunseră în salon, Tristan inspiră adânc și anunță:

– Toată lumea o să iasă afară cinci minute. Toți, mai puțin Hawk și Julianne.

– De ce? întrebă ducesa văduvă.

– Hawk vrea să o ceară în căsătorie pe Julianne, zise Tessa.

Ducesa văduvă ridică imediat lornionul la ochi.

– E cumva încă una dintre logodnele tale false?

– Nu, nu e, răspunse Hawk.

– Nu voi permite să te logodești cu fiica mea pentru cinci minute, zise ducesa văduvă pe un ton aspru. Și nici pentru o oră. Ești un neisprăvit și un crai. Și biata ta mamă o să facă o criză de apoplexie când o să audă că fiica mea te-a respins după numai cinci minute.

– Eu cred că e sincer, interveni atunci Hester. Uită-te la el! Se vede cu ochiul liber că e bolnav de dragoste.

– Nu sunt bolnav, zise Hawk. Dar sunt îndrăgostit până peste cap. Și acum, dacă ne scuzați, vă rog, aș vrea s-o cer în căsătorie pe Julianne, așa cum se cuvine.

Julianne se ridică în picioare.

– Dar de ce să aștepte ei la ușă? Se duse la Hawk și-l prinse de braț. Vino tu lângă mine și stai cu mine de față cu toată lumea!

– Julianne, nu vreau să am public când te cer de soție.

– Dar nu mă ceri de soție, zise ea.

– Poftim? Am riscat să încasez o bătaie zdravănă de la fratele tău, și acum îmi spui că nu pot să te cer în căsătorie?

Toată lumea duse mâna la inimă de uimire.

– Nu *tu* mă ceri în căsătorie. Ci eu te cer pe tine.

– Nu, zise el. O să te cer în căsătorie așa cum se cuvine, iar tu mă vei asculta și vei spune da.

Julianne îl luă atunci de mâini.

– Când eram copilă, m-am așezat într-un genunchi și te-am cerut în căsătorie. Și tu mi-ai spus să te mai întreb o dată după ce mă fac mare. Ei bine, acum am crescut. Încercă apoi să se lase într-un genunchi, dar se clătină din cauza rochiei voluminoase.

Hawk o prinse imediat de talie și o ridică.

– La naiba, femeie! Lasă-mă să fac asta așa cum se cuvine.

– Ai grijă cum vorbești, interveni imediat ducesa văduvă.

Hawk își reprimă cu greu un hohot de râs. După aceea se așeză într-un genunchi și o luă de mâini.

– Julianne, te iubesc din toată inima mea. M-ai făcut să fiu un om mai bun. Și ai încercat și să-mi furi cabrioleta, dar te iert...

– Păi, și tu mi-ai furat boneta, protestă ea.

– Cererea asta în căsătorie e îngrozitoare, zise Tristan încet.

– Taci din gură, spuse Tessa. Mie mi se pare minunată.

Hawk se uită apoi la toți cei prezenți.

– Mă lăsați să termin?

– Păi, hai odată, Marc, zise Hester.

El își întoarse din nou atenția spre Julianne și-i întâlni privirea.

– Te iubesc, Julianne... și nu pot trăi fără tine. Vrei să te căsătorești cu mine?

– Da! Da, vreau!

Hawk o strânse apoi în brațe și o sărută.

– Terminați cu asta, zise Tristan.

Dar Hawk se gândi că prietenul său cel mai bun merita să vadă cum o săruta temeinic pe Julianne. Așa că îi întredeschise buzele și-și strecură limba în gura ei. Iar ea îi răspunse la sărut.

– Ia-ți mâinile de pe sora mea, mârâi Tristan.

Hawk întrerupse atunci sărutul și-i luă în palme chipul frumos.

– M-ai făcut un bărbat foarte fericit, îi șopti el.

O săptămână mai târziu

Hawk intră în conacul Westcott din Devonshire. Trebuise să meargă el acolo, pentru că starea de sănătate a bătrânului era prea fragilă ca să călătorească până la Gatewick Park. Hawk nu era sigur

la ce să se aștepte. Dar când Brandon apăru pe coridorul imens, îi ciufuli drăgăstos părul zbârlit.

– Ți-ai împachetat cuferele?

– Da, domnule. Mi-am făcut toate bagajele. Nu am mai fost niciodată la o nuntă. E ca la biserică?

– Într-un fel... zise el... Doar că o să mă vezi făcându-i jurăminte solemne lui Julianne. Și după aceea vom lua împreună micul dejun nupțial... și o să fie și tort.

– N-am mâncat niciodată tort la micul dejun, zise el. Cred că m-aș putea obișnui cu asta.

Hawk chicoti atunci.

– Mă conduci tu la tatăl tău?

– Pe aici. Stă mai mult la parter în ultima vreme.

Hawk își controlă expresia feței, dar cuvintele fiului său spuseseră deja totul. Brandon îl conduse apoi într-un birou cu biblioteci înalte. Bătrânul fragil stătea întins pe o canapea și era învelit cu o pătură. Un servitor se uită o clipă pieziș la Hawk, dar apoi ieși și se duse într-o cameră alăturată, care probabil mai demult fusese un salon de zi, dar unde fusese adus un pat și era folosit ca dormitor. Lui Hawk i se strânse stomacul când se gândi ce s-ar fi putut întâmpla, dacă nu l-ar fi căutat Brandon.

– A venit, tată, zise Brandon, după care îi duse tatălui său o ceașcă de ceai.

Bătrânul sorbi un pic, după care băiatul o luă și o așeză pe o măsuță din apropiere.

Westcott izbucni într-o criză de tuse. Pe Hawk îl tulbura să vadă că treaba asta nici măcar nu-l făcu să tresară pe Brandon. Se întrebă apoi dacă fiul său înțelegea că bătrânul era pe moarte.

– Aș vrea să discut un pic între patru ochi cu tatăl tău, Brandon, zise apoi. Te chem eu înapoi, după ce terminăm. Și o să poți să-ți iei la revedere de la tatăl tău.

Bănuia că ar putea fi ultima dată când îl vedea fiul său pe Westcott.

După ce Brandon ieși din încăpere, Hawk închise ușa și aduse un scaun lângă canapea.

– Nu am avut niciodată ocazia să-mi cer iertare. Și știu că acum e prea târziu, dar... îmi pare sincer rău pentru toată suferința pe care ți-am pricinuit-o.

Bătrânul tuși.

– Brandon e fiul meu, chiar dacă... chiar dacă nu e sânge din sângele meu.

– Tu ai fost tatăl lui și din câte am văzut i-ai insuflat principii sănătoase. Pot să-l aduc iar după nuntă, ca să vă vedeți.

Westcott tuși într-o batistă.

Hawk se strâmbă, când văzu petele de sânge. Se uită la servitor, care aduse o batistă curată și o luă pe cea murdară.

– Nu vreau... nu vreau să-l las să plece, zise Westcott și respiră destul de greu câteva clipe. Dar nu vreau... nu vreau nici să mă vadă murind.

Hawk se străduia din răsputeri să nu lase să se vadă suferința pe care o simțea pentru bătrân.

– Când s-a născut Brandon, tu ai fost tatăl de care a avut nevoie, zise Hawk. Eu eram prea tânăr ca să știu cum să fiu tată. Dar acum voi prelua eu toate responsabilitățile și mă voi asigura că n-o să te uite niciodată.

– Este... e un băiat bun.

– O să aibă o mamă... pe femeia cu care urmează să mă căsătoresc. Are verișori și unchi. O stră-străbunică, o strămătușă și pe fratele meu mai mic, Will. Și vreau să știi că l-au acceptat cu toții, chiar dacă nu l-au cunoscut încă. O să mă asigur că moștenirea lui va fi protejată până când va fi suficient de mare să intre în posesia ei. Și o să-l învăț tot ce trebuie să știe despre administrarea unei moșii. Nu trebuie să-ți faci griji! Îl iubesc.

– Actele... sunt pe masă.

Hawk se ridică în picioare și se duse la masă. Actele care îl numeau pe el tutorele copilului erau semnate cu mână tremurândă. Le așeză în servieta de piele și se întoarse spre Westcott.

– O să-l trimit înăuntru acum și o să vă las să aveți intimitate. Ieși apoi din birou și-i spuse copilului: Tatăl tău vrea să te vadă acum.

Brandon părea foarte posomorât când intră în bibliotecă. Hawk ieși în foaier și le dădu ordine servitorilor să așeze cuferele deasupra trăsurii.

O oră mai târziu, îl conduse pe fiul său la trăsură. Se așeză pe locul de vizavi de Brandon. Când băiatul ridică mâna ca să-și șteargă obrajii, Hawk se mută pe cealaltă banchetă, ca să stea lângă el.

– Ai tot dreptul să plângi, zise el cu blândețe.

Și apoi își strânse în brațe fiul care plângea, în timp ce trăsura o luă din loc.

Capitolul 24

Cele trei secrete ale unei căsnicii fericite: Iubire, râs și sinceritate.

Contele și contesa de Hawkfield

Se auziră acordurile de deschidere ale unui vals. La început, Hawk făcu pași mici, în timp ce dansa cu frumoasa lui mireasă.

Toată familia și toți prietenii lor stăteau pe margine privind valsul lor. Fără știrea lui și a lui Julianne, toate doamnele plănuiseră în secret acel bal pentru a celebra căsătoria lor. Georgette venise acolo cu Amy și cu părinții ei. Și participau chiar și cei cinci tineri, foștii pretendenți ai lui Julianne.

Julianne avea ochii un pic încețoșați.

– Faci pașii mici pentru că ți-e teamă că o să te fac de rușine.

– Asta e o provocare?

Și înainte să apuce să-i răspundă la întrebare, o învârti iar și iar în piruete largi și spectaculoase.

– Aproape că uitasem... zise ea. În noaptea în care am dansat ți-am oferit un penny pentru gândurile tale.

– Și eu m-am plâns că aveai impresia că gândurile mele sunt atât de lipsite de valoare.

– Și acum la ce te gândești?

Hawk se aplecă spre ea și-i șopti la ureche:

– Că vreau să mă culc cu tine.

Julianne râse, în timp ce el o conducea iar și iar în piruete elegante.

Muzica începu să se stingă, așa că încetini pașii și continuă să o țină în brațe până la ultima notă muzicală. Și apoi o trase aproape pentru un sărut lasciv.

Mulțimea izbucni atunci într-un ropot de aplauze furtunoase.

Hawk nu-și putea lua ochii de la ea, în timp ce o conducea în afara ringului de dans. Dar se pomeniră imediat înconjurați de invitați. Oftă, întrebându-se cât mai trebuiau să rămână la bal. Trecuseră deja patru săptămâni lungi de când nu o mai atinsese. Era înnebunit de dorință să facă dragoste cu ea pe îndelete.

Hawk aruncă o privire prin sala de bal și-l zări pe Brandon stând de vorbă cu cei cinci tineri și cu William. Fiul său strâmba din nas la o replică a lui Osgood. Ceilalți tineri și William izbucniră în râs. Doamne, spera sincer – și de dragul fiul său – să fi fost doar niște glumițe nevinovate.

Își mută privirea înapoi spre Julianne și o strânse de mână. Hotărâseră să nu plece într-un voiaj de nuntă până la vară, când avea vacanță și Brandon. Iar fiul său sărise în sus de bucurie când auzise că vor merge la Brighton să facă baie în mare.

Iar a doua zi aveau să călătorească la Ashdown House, împreună cu toată familia lui. Chiar și bunica lui fusese de acord să li se alăture. În tot acel timp nu avusese nici măcar o singură dată palpitații sau stări de slăbiciune. Dar ceruse să i se aducă sărurile cu o seară în urmă, când Hester citise din broșura notorie a lui Julianne. Cu toate acestea, nici el și nici Hester nu-i dezvăluiseră identitatea secretă a autoarei. Și își ținuseră gura și Amy, și Georgette – despre care aflase între timp că luaseră parte la întreaga poveste. Speculațiile pe seama identității autoarei anonime duraseră mai mult de o oră. Iar Beaufort, Caruthers, Portfrey și Benton anunțaseră că broșura fusese opera lui Osgood.

Apoi Tristan îl trăsese de-o parte pe Hawk și îi spusese că își dăduse seama cine era autoarea. Iar el încuviințase din cap, când Tristan afirmase că era cel mai probabil Amy Hardwick. Spusese că fata i se părea prea tăcută și secretoasă. Hawk rânji când își aminti asta. Era un lucru bun că Tristan nu știa nici măcar o jumătate din lucrurile care se întâmplaseră la Londra.

Brandon se apropie de el, și Hawk observă imediat expresia lui posomorâtă, așa că-l trase deoparte.

– Ce s-a întâmplat, băiete?

– A fost totul foarte amuzant până când a apărut fata aia roșcată.

Hawk clipi.

– Te referi la domnișoara Hardwick?

– Da, ea. Nu vorbește prea mult. Cred că de-astea se ține Will după ea și încearcă să o provoace în toate felurile.

Hawk rămăsese cu gura căscată de uimire, dar se replie repede. Will și Amy Hardwick? Clătină din cap. Pe fratele lui craidon cu siguranță nu l-ar fi interesat deloc o floare delicată și timidă ca domnișoara Hardwick.

– Hai să ținem asta doar pentru noi, deocamdată, zise Hawk.

– Mie-mi convine, aprobă Brandon. Oricum nu înțeleg ce-i așa de grozav la fete.

Hawk îi ciufuli drăgăstos părul.

– Vei înțelege într-o zi...

– A, uite-i pe domni, zise Brandon, după care fugi prin mulțime.

Hawk se întoarse și o luă de mâini pe Julianne.

– Cel puțin am rămas singuri acum.

– Nu pentru mult timp, zise ea, privindu-i pe fratele ei și pe Tessa, care se apropiau.

Tristan o sărută pe obraz pe sora lui, după care își așeză mâna pe umărul lui Hawk.

– O să am grijă de ea, zise Hawk.

Tessei îi zvâcniră buzele.

– Bărbații! Îndrăznesc să spun că ea e cea care o să aibă grijă de tine.

– Mărturisesc că îți dau dreptate în privința aceasta, ducesă, zise Hawk.

Tristan își dădu ochii peste cap.

– Mai bine păstrează minciunile astea lingușitoare pentru când o să ai nevoie de ele. Seara asta e deja o certitudine.

Tessa îl plesni cu evantaiul. Dar se auzi o pocnitură care prevestea un sfârșit tragic pentru balenele de culoarea fildeșului.

– L-ai stricat! îi strigă apoi Tessa.

Tristan rânji.

– Dă-mi voie să mă recompensez atunci.

Julianne zâmbi privind-o pe Tessa, târându-l după ea pe fratele ei prin sala de bal. După aceea se apropie de ei Hester și-l studie pe Hawk prin lornion.

– Puteai s-o duci sus de treizeci de minute.

Hawk se strâmbă.

– Hester, te rog!

– Hai, plecați acum, cât nu se uită nimeni, zise mătușa lui.

Hawk o luă de braț pe Julianne și părăsiră sala de bal. O conduse la etaj și o lăsă în grija unei cameriste. După aceea, cu ajutorul valetului lui Tristan, se dezbrăcă și el și-și puse un halat. Se așeză pe un fotoliu și se uită la ceas, numărând minutele până când se putea duce la ea. O să-i acorde o jumătate de oră.

Dar apoi se deschise ușa care unea dormitorul lui de al ei. Se ridică în picioare și se duse la ușă. Julianne se grăbi să-i sară în brațe și-l îmbrățișă strâns. Avea părul desprins și i se unduia până la talie. Închise ușa, o luă în brațe și o duse spre patul care era deja pregătit.

Aruncă pe jos cămașa de noapte pretențioasă și o sărută în creștet, după care-și croi drum de sărutări tot mai jos, până când ajunse la picioarele ei. Julianne râse, când se jucă cu degetul ei mare de la picior. Apoi alunecă în sus pe trupul ei suplu și ea-l primi cu brațele deschise. Se va bucura de ea încet și tandru în noaptea aceea... ca să-i ofere cât mai multă plăcere.

Ea își încolăci degetele prin părul lui, în timp ce el îi săruta sânii. Hawk își plimbă limba în jos pe abdomenul ei și-și strecură ușor palmele sub fundul ei.

– Desfă-ți picioarele pentru mine, șopti el.

Julianne se cutremură de plăcere, când îi mângâie cu limba faldurile deja umede. O pătrunse apoi cu două degete, și sunetul de umezeală îi făcu mădularul să se întărească cu viteza luminii. Gâfâia deja când o pătrunse în cele din urmă. După aceea îi imobiliză încheieturile deasupra capului, pe pat, pentru că își aminti felul în care îl privise când îi făcuse același lucru pe canapeaua de la conacul mătușii sale. Buzele ei umflate se întredeschiseră ușor și luă asta ca pe o invitație de a-și strecura limba în gura ei.

O pătrunse iar și iar, atât de încet, încât credea că avea să înnebunească cu totul de dorința de a se afunda tare în ea. Dar își dorea ca momentul lor să dureze mult, mult timp. Își strecură apoi mâna între trupurile lor, mângâind-o de-a lungul faldurilor umede, și ea

scoase un geamăt mic și feminin, când se cutremură sub el. Deja nu se mai putea abține, așa că se afundă în ea din ce în ce mai tare și mai repede. Iar când fu cuprins de tremurul extazului, Julianne își încolăci picioarele în jurul lui.

Se prăbuși deasupra ei, după care se rostogoli pe o parte, încă bine ancorat în interiorul ei.

– Te iubesc, Julianne. Și îți promit să-ți spun asta în fiecare noapte înainte să ne culcăm și în fiecare dimineață, când ne trezim.

– Te iubesc, Marc.

Dormiră o vreme, după care o trezi, trăgând-o deasupra lui. O aplecă ușor în față ca să-i poată suge sfârcurile în timp ce se mișca deasupra lui. Îi plăcea să audă gemetele ei guturale. Mai întâi ajunse ea la orgasm, cu un mic țipăt de eliberare, apoi și el.

Se rostogoliră apoi amândoi pe o parte, și Julianne râzând îi spuse:

– Nu-mi vine să cred că te-am prins în capcana căsătoriei.

– O să ți-o plătesc pentru asta, zise el.

După aceea începu să o gâdile, făcând-o să țipe și să râdă de bucurie.

Se alergară prin pat, râzând și tachinându-se reciproc, așa cum făcuseră întotdeauna. Apoi mai făcu o dată dragoste cu ea. Și în clipa aceea înțelese că nu și-ar fi putut alege o soție mai bună decât ea.

Pentru că Julianne îl făcea să fie un om mai bun.

Mulțumiri

Mulțumiri sincere agentei mele minunate, Lucienne Diver (cunoscută și sub numele de Cea mai Grozavă Agentă), pentru că a fost, ei bine... grozavă. Și pentru că m-a încântat de la primul salut.

Jos pălăria în fața editorului meu minunat, Michele Bidelspach, pentru ideile sale extraordinare... dar și pentru cât am râs. Să lucrez cu tine este o adevărată bucurie. *Merci beaucoup!*

Vreau să mulțumesc și altor persoane speciale de la Forever Romantic pentru toată susținerea pe care mi-au arătat-o. Lui Amy Pierpont pentru urări și pentru că a distribuit mai departe postările mele pe Twitter, Samanthei Kelly pentru că mi-a oferit oportunități fabuloase de promovare și Annei Balasi pentru cuvintele grozave pe care le-a scris pe blogul ei și în special pentru acel interviu savuros și amuzant de la Blog Talk Radio. A fost teribil de distractiv!

Mulțumesc prietenilor mei scriitori de la West Houston RWA pentru toată susținerea și prietenia lor. Nu aș fi ajuns aici, dacă nu ar fi existat acel capitol al nostru.

Multe îmbrățișări călduroase familiei mele care m-a susținut: lui Daniel, Reginei, lui Amber și lui Jonathan. Dar și copiilor blănoși: Buttercup, Foxy, Sweetpea și Pebbles. Vă iubesc pe toți.

Și cel mai important, mă înclin și le mulțumesc sincer cititorilor care și-au rupt din timpul lor ca să-mi transmită că abia așteaptă să citească *Cum să seduci un ticălos*.